COLECȚIA

Iubiri de poveste

TESSA DARE

O lady convingătoare

Scanned by CamScanner

Capitolul 1

Sir Tobias Aldridge cocheta cu gândul de a comite o crimă cu sânge-rece.

Iar dacă dădea greș, ar întreprinde măcar o acțiune care să încalce orice etichetă.

Toby nu era din fire un om ranchiunos. Fiind un gentleman cu o anume poziție socială, bogat și indiscutabil arătos, nu primise niciodată o insultă la care să nu fi putut răspunde doar printr-un hohot de râs. În ochii lui, toți îi erau prieteni și nu considera pe nimeni dușman.

Până atunci.

– Așadar, el e.

Toby se zgâi la bărbatul care se tăvălea cu o frumusețe blondă pe parchetul lucios – Benedict „Gray" Grayson. Ticălosul care-i furase lui Toby, odată cu mireasa, viitorul și însăși demnitatea, pentru ca mai apoi să se întoarcă și să pretindă a fi întâmpinat ca un erou.

– El e. Poftim, se servește cu un coniac.

Oaspetele lui, Jeremy Trescott, conte de Kendall, îi întinse un pahar.

Toby acceptă băutura și dădu degrabă pe gât o înghițitură zdravănă.

– Aș putea să-l provoc la duel, murmură cu paharul la gură. Să-l provoc la duel și să-l împușc mortal chiar în seara asta, la tine în grădină.

Jeremy scutură din cap și zise:

– N-ai să faci una ca asta.

– Și de ce nu? Nu mă crezi în stare? zise Toby, râzând amar. Tu nu citești ziarele, Jem? Cordialul Sir Toby e o fantomă a trecutului, și bine c-am scăpat de el. La ce mi-au ajutat onoarea și decența, te întreb? Mi s-au dat papucii și locul mi-a fost luat de un ticălos hoț și lipsit de principii.

– Gray nu e un ticălos. E nepotul legitim al unei ducese.

Scanned by CamScanner

Toby scoase un chicotit deloc amuzat.

– A, da. Te pomenești c-o mai fi și cavaler. De ce n-ar fi? Dacă e să te iei după ce spune lumea, Sir Benedict e finanțist în domeniul navigației, proprietar de plantații în Indiile de Vest și un corsar de temut, un monument de vitejie...

Sir Toby clătină din cap.

– Eu știu adevărul. Nu e altceva decât un ticălos de hoț care mi-a sedus logodnica. Sunt întru totul îndreptățit să-l provoc la duel.

– Chiar dac-ai *putea* s-o faci, zise brusc prietenul lui, n-o vei face, totuși. E primul bal al lui Lucy. Se gândește de luni întregi la el. Dacă-l transformi într-un subiect de bârfă care să umple paginile ziarelor, te duc în grădină și te spintec cu mâna mea.

– Păi, dacă nu voiai scandal, nu trebuia să mă inviți. Dacă tot am reputația unui drac împielițat, aș putea măcar să mi-o onorez.

– Ar trebui să te ridici deasupra ei, zise Jeremy, coborând apoi tonul vocii. Ascultă, la un moment dat tot dădeai nas în nas cu ei. Anul ăsta, sora mai mică a lui Gray își face intrarea în societate, așa că vor fi prezenți la toate evenimentele mondene importante. E mai bine să vă împăcați public acum și să opriți bârfele. De ce crezi că eu și Lucy am organizat un bal tocmai la începutul sezonului?

– Pentru că, dac-ai mai fi așteptat câteva luni, ar fi fost prea rotunjoară?

Dornic să schimbe subiectul, Toby își bătu prietenul pe umăr. Acesta n-avea nici cea mai mică intenție să se împace cu Grayson, nici în public, nici altfel. Niciodată.

– Apropo, felicitări, zise el.

– De unde-ai știut că Lucy e însărcinată?

Toby își încrucișă privirea cu cea a soției amicului său, care, aflată în partea opusă a sălii, se plimba prin mulțimea de invitați. Multă vreme, Lucy Waltham Trescott fusese nelipsită de la partidele anuale de vânătoare organizate pe moșia lui Henry Waltham. Nutrise o dragoste puerilă pentru Toby, dar îl uitase destul de repede, când, toamna trecută, Jeremy îi cucerise inima.

– Am trei surori mai mari, zise Toby, și, până în momentul de față, zece nepoate și nepoți. Îmi dau seama. Fața femeii devine ceva mai rotundă, părul îi capătă strălucire. Iar sânii se...

Jeremy îi aruncă o privire tăioasă și Toby mai luă o gură de coniac.

– Mda, în fine, îmi dau seama pur și simplu.

Scanned by CamScanner

Lucy veni la ei și zâmbetul de pe fața lui Toby se lăți. Al naibii să fie dacă o să arate lumii o față care să exprime altceva decât fermecătorul și imoralul lui rânjet de zi cu zi.

– Toby! exclamă Lucy, prinzându-l de mâini. Mă bucur așa de mult să te văd.

– Luce, arăți minunat, o complimentă el privind-o din cap până-n picioare și făcându-i cu ochiul admirativ. Firavul lăstar al fetiței de altădată înflorise și se întrupase într-o femeie încântătoare, sigură pe ea, ce purta numele contesei de Kendall. Uluitor! Cea mai frumoasă doamnă din încăpere.

Lucy flutură indiferentă din mână, dar, în ciuda gestului, se înroși până în vârful urechilor, așa cum Toby știuse că se va întâmpla. Acesta se aplecă s-o sărute pe obraz, ignorând felul amenințător în care Jeremy se uita la el.

– Știu că spui asta tuturor doamnelor, zise Lucy, privindu-l precaut. Sophia arată bine, nu-i așa?

– A, e de-a dreptul radioasă.

Toby se sili să rânjească și mai tare când Grayson trecu în pas de vals pe lângă ei alături de soția lui, Sophia, cu părul ei blond ca inul și cu pielea de culoarea porțelanului amestecat cu o elegantă tentă de fildeș.

– E chiar strălucitoare. Arată ca o femeie îndrăgostită.

Când era cu el, Sophia nu arătase niciodată strălucitoare.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lucy îl atinse pe braț și-i spuse:

– Toby, nici tu nu erai îndrăgostit de ea.

Toby ridică din umeri. Lucy avea dreptate, dar adevărul nu-i era de mare ajutor.

– Ce-a fost a fost. Trebuie să mergi mai departe, îl consolă și Jeremy, făcând semn din cap către mulțimea de invitați. E un sezon nou, omule. O nouă recoltă de debutante care nu așteaptă decât să guste din șarmul faimosului Sir Toby. Negreșit trebuie să-ți atragă vreuna atenția.

Toby se gândi puțin. E adevărat, o nouă cucerire ar fi putut să-i abată gândurile de la planurile lui criminale. Întotdeauna fusese preferatul debutantelor, dar în ultimul timp acestea nu mai reprezentaseră nici o provocare pentru el. Notorietatea de care se bucura în ziarele de scandal, unde era numit „Dezmățatul renăscut", le băgase pe mămici în alertă, iar pe tinerele doamne, în trepidații. Trebuia doar să-și facă apariția.

– Acum, că tot ai adus vorba, a fost una... doar una.

Scanned by CamScanner

Toby scrută sala de bal în speranța de a zări un crâmpei de mătase de un verde smarald aprins. De când sosise, o singură domniță îi atrăsese atenția, chiar dacă numai pentru o clipă. Știa că n-o mai văzuse până atunci – altminteri, sigur ar fi ținut-o minte.

A, iat-o! O frumusețe brunetă fascinantă, diferită de oricare dintre doamnele din încăpere. Diferită de oricare altă domniță pe care o cunoscuse vreodată. Deocamdată nu o zărise decât în fugă, în marea de dansatori care se înghesuiau în ring – o fulgerare de smarald, o cascadă de păr negru ca pana corbului, o piele arămie ca mierea. Acum stătea în rând cu alte doamne, pregătindu-se de un dans scoțian, și Toby avu pentru prima dată ocazia să o privească din cap până-n picioare.

Era înaltă. Nu chiar atât de înaltă ca el, dar mai înaltă decât doamnele printre care se afla și cu un corp bine proporționat. Croiala rochiei era modestă, dar indiferent cum ar fi fost îmbrăcată, era genul de femeie care reușea să pară indecentă și să scandalizeze prin simpla prezență. Avea un corp desprins direct dintr-o fantezie cu harem uri exotice – sâni plini, șolduri curbate, picioare lungi.

Toby o privi cum își răsplătea partenerul cu un surâs abia schițat. Arcuirea subtilă a buzelor era oarecum mai senzuală decât orice altă rotunjime a trupului ei. Toby simți cum îl fulgeră dorința cu o intensitate care îl luă prin surprindere. În întregul lui corp vibra acel instinct primar, ambiguu, care stă la baza oricărei seducții, oricât de suave.

„O vreau."

Cine era femeia? Cu siguranță, era pentru prima oară când își făcea apariția în înalta societate. Cu frumusețea ei, n-ar fi putut rezista mai mult de câteva luni pe piața căsătoriilor – chiar dacă ar fi avut o zestre compusă doar din scoici.

Toby se mută mai într-o parte ca să vadă șirul de gentlemeni înșirați în capătul opus al încăperii, încercând să afle identitatea partenerului ei de dans.

– Fir-ar să fie!

Nu putea fi adevărat. Partenerul ei era Grayson, ticălosul acela hoț. Nu era destul că-i răpise deja femeia cu care Toby avusese de gând să se însoare – acum trebuia să se dea mare și să impresioneze și debutantele? La naiba, ăsta era teritoriul lui Toby. Ceea ce începuse ca o vagă dorință senzuală devenea acum un plan.

„O vreau.

Și am de gând s-o iau."

Scanned by CamScanner

– Luce, ai chef de un dans scoțian?

– Păi, n-am...

Fără să mai aștepte răspunsul ei, Toby o luă pe Lucy de mână și o trase pe ringul de dans, croindu-și drum printre dansatorii aliniați unul după altul cu doar câteva clipe înainte ca muzica să înceapă. Toby se așezase umăr la umăr cu Grayson și, cu toate că făcu o plecăciune în fața lui Lucy odată cu primele acorduri muzicale, rămase cu privirea ațintită asupra frumuseții în mătase verde de lângă ea.

Dansul se executa în grupuri de câte trei perechi și presupunea schimbarea frecventă a partenerilor cu cei alăturați, exact așa cum sperase și Toby. La intervale regulate, avea ocazia să ia de mână visul acela de femeie în veșmânt de smarald, să schimbe câteva cuvinte cu ea, să o rotească amețitor și – dacă toate acestea n-ar fi reușit s-o lase cu respirația tăiată – să arboreze cel mai cuceritor zâmbet al lui.

Toate însă la timpul lor.

Cucerirea unei doamne era o chestiune de strategie, de răbdare. Primul contact nu trebuia să fie unul fizic, de piele pe piele, nici măcar de mănușă pe mănușă, ci doar ochi în ochi. Toby făcu un pas înainte, gata să se încline în fața ei, fără a-și lua însă privirea de la ea. Avea niște ochi superbi, depărtați, migdalați și cu gene negre ca abanosul. Erau așa de mari și de serioși, că păreau să-i înghită restul feței. Preț de o clipă, Toby se lăsă absorbit în adâncul lor întunecat și calm.

Făcu un efort al naibii de mare apoi, ca să revină la suprafață.

Câteva măsuri mai încolo, el încă încerca să-și revină, când dansul îl sili s-o prindă de mână. Îi strânse ferm degetele înmănușate. Țesătura moale dintre ei se încinse în timp ce se învârteau și deveni caldă și flexibilă ca pielea. Carnea ei dezgolită tot la fel s-ar simți, se gândi Toby. Netedă ca satinul. Suplă. Fierbinte la atingere, în timp ce mâinile lui s-ar strecura pe sub mătasea răcoroasă, ca să exploreze fiecare dintre rotunjimile ei ispititoare. Ar avea textura smântânii pe limbă.

Doamne! Toby își ținu în frâu gândurile înainte ca mintea să i-o ia razna. Nu mai simțise niciodată până atunci un asemenea fior doar atingând mâna unei domnișoare. Pe de altă parte, nici nu i se mai întâmplase să seducă o femeie aflată în brațele dușmanului său.

– Toby, zise Lucy, făcându-i semn cu degetul s-o urmeze și dându-i de înțeles că rămăsese în urmă cu pașii.

– Da. Scuze!

Scanned by CamScanner

Sări în față să-i prindă mâna lui Lucy și să o poarte pe aripile dansului.

– Și îmi cer scuze dinainte pentru ceea ce urmează să se întâmple.

Ochii fetei sclipiră.

– Nu, Toby, nu poți să faci o scenă.

– A, ba cum să nu pot. I-aș putea denunța pe Grayson și pe Sophia în fața întregii săli. Toată lumea crede că sunt perechea de aur, eroul proaspăt înnobilat și frumoasa, inocenta sa mireasă. Eu aș putea să prezint adevărata lor poveste.

– Și eu aș putea să-ți scot măruntaiele, zise Lucy, înfigându-și unghiile în brațul lui și dovedind că elegantul ei exterior ascundea încă o vajnică femeie vânător. N-o să îndrăznești! Toby, plănuiesc de luni întregi evenimentul acesta.

Dansul îi despărți mai înainte ca Toby să-i poată răspunde. Apoi doamna în mătase verde zâmbi, și Toby simți că i se strânge ceva în piept. Chiar dac-ar fi încercat, tot n-ar fi putut să vorbească. Zâmbetul acela era perfect, conturat de buzele pline, senzuale, de culoarea vinului de Madeira. Buze făcute pentru păcat, care încadrau un șirag nevinovat de dinți ca perlele. Iar în colțurile gurii, o undă abia vizibilă de melancolie – exact atât cât să intrige mintea, să răvășească inima. Buzele acelea sfidau simpla admirație; tânjeau după un sărut.

Un singur lucru nu era în regulă cu surâsul acela.

Nu-i era destinat lui. Afurisitul de Grayson era fericitul destinatar, și Toby abia dacă se putu abține să nu întindă piciorul încălțat în cizmă și să-i pună piedică bărbatului când acesta făcu un pas înainte, să prindă mâna frumuseții aceleia.

Tentantă ideea, dar de neconceput. Toby ar fi putut să-și zgârie cizma.

Nu, răzbunarea lui va fi mai subtilă, mai dreaptă. Nu un duel murdar, nu o demascare publică. Oare Biblia nu spune ochi pentru ochi și dinte pentru dinte... sau, în cazul de față, femeie pentru femeie?

Când dansul îi aduse iar împreună, o trase mai aproape de corp pe seducătoarea brunetă – atât de aproape, încât mătasea verde a rochiei se încurcă printre picioarele lui. Parfumul ei îl ispitea, un amestec proaspăt, picant de verbină și citrice.

O strânse mai tare de braț și, exact când să se despartă, îi șopti:

– Trebuie să vă spun un secret.

Îi strânse degetele înainte de a-i da drumul, permițându-și să-i mângâie locul sensibil din podul palmei cu degetul mare în timp ce se despărțeau. I se păru că aude un suspin.

Scanned by CamScanner

Grayson îi aruncă o privire îngrijorată. Aroganța lui Toby se hrăni cu ea.

Se întoarse din nou la doamna în verde.

– Veți fi șocată, murmură el, în timp ce se frecau din nou unul de altul, dar n-am încotro.

De data aceasta suspinul ei nu mai era o închipuire, la fel ca roșeața care o cuprinse din cap până-n picioare. Doamne, avea cel mai minunat piept, care acum se ridica încet, cu fiecare respirație a ei, forțând cusăturile corsetului. Abia reuși să-și smulgă privirea de la spectacolul acela, poate cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată.

Trecu o eternitate înainte ca pașii de dans să-i aducă iar laolaltă. Conștiincios, Toby făcu piruetele și pașii, evitând privirile iscoditoare ale lui Lucy și urmărind-o el *pe ea*, în schimb. În sinea lui, invidia cea mai rea se împletea cu dorința trupească. Când femeia își privi partenerul, chipul îi strălucea de admirație. Toby îl disprețuia pe Grayson tot mai mult, cu fiecare clipă.

Când, în sfârșit, se apropie din nou de doamna în verde, se simți profund ușurat. Ca și cum fusese nevoit să călătorească până în Țara Sfântă și înapoi ca să-i câștige favorurile, și nu doar să dea ocol sălii de bal. Dac-ar fi încercat, n-ar fi reușit să explice sentimentul acela de mulțumire care pusese stăpânire pe el că în sfârșit avea un țel, un destin. Veselul dans scoțian se transformase într-o misiune, mai serioasă decât orice altă acțiune întreprinsă în viața lui.

În timp ce se învârteau într-o spirală strânsă, el dădu drumul șuvoiului de cuvinte, repede, nelăsându-i femeii ocazia de a răspunde.

– Mă simt atras de dumneavoastră. Toată seara nu mi-am luat ochii de la dumneavoastră. Sunt fermecat.

Era un mincinos.

Când își reluă locul în rând, Isabel Grayson tremura. Inima îi bătea într-un ritm nebunesc, de două ori mai repede decât ritmul dansului. Din fericire, muzica îi permitea acum să se odihnească preț de câteva măsuri. Se aventură să-i arunce o privire furișă gentlemanului, care o fixa, la rândul lui, cu o privire tulburătoare, măsurând-o din cap până-n picioare.

Roși și își coborî imediat privirea în pământ.

„Mă simt atras de dumneavoastră, îi spusese. Toată seara nu mi-am luat ochii de la dumneavoastră."

Scanned by CamScanner

Minciuni, minciuni. Ochii lui sigur *nu* o urmăriseră toată seara. Dac-ar fi fost așa, Bel ar fi băgat de seamă, pentru că ea se zgâise la el tot timpul.

Cum să nu se zgâiască? Era pur și simplu cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată, în ciuda faptului că fusese crescută în compania a trei bărbați din cale afară de frumoși: tatăl ei și doi frați. Dar farmecul lor robust, strengăresc se datora imperfecțiunilor lor și trăsăturilor bine conturate. Spre deosebire de ei, bărbatul acesta era... era perfecțiunea întruchipată. Profilul ca și sculptat, părul castaniu-deschis cu șuvițe aurii și o ținută suplă, elegantă, indiferent de mișcările pe care le făcea.

Îl observase din prima clipă în care pășise în încăpere. Și după aceea, când făcuse turul sălii, cu pas ușor și sprinten; când stătuse de vorbă cu gazda lor. Chiar și atunci când politețea o silise să-și îndrepte privirea în altă parte, tot își dăduse seama unde se afla, după furnicătura pe care o simțise în ceafă.

Și acum, dansul acesta. Privirile lui îndrăznețe, mângâierile furate și cuvintele acelea murmurate, devastatoare: „Sunt fermecat".

Tot corpul îi vibra, cuprins de un fior străin și interzis: dorința.

Vai, ce dezastru!

Bel nu voia să simtă dorința. Nu voia *să simtă* nimic. Orice altă tânără în locul ei ar fi visat un singur lucru – un tânăr de o frumusețe divină care s-o ia pe sus, pe un val ametitor de emoții.

Nu și Bel. Ea venise la acest bal dintr-un singur motiv – ca să-și aleagă un soț din rândul lorzilor holtei. Alegerea ei se va baza pe o decizie rațională, în urma unor îndelungate meditații, rugăciuni și a unui portret bine documentat al caracterului moral și al sferei de influență pe care le posedă bărbatul cu pricina. În sprijinul procesului de selecție, Bel știa c-ar fi benefică și o oarecare atracție fizică din partea gentlemanului; așa se justifica decolteul indecent de adânc. În ceea ce o privea, Bel nu se va lăsa influențată de fluctuațiile capricioase ale unor sentimente sau – și mai rău – de păcătoase imbolduri de dorință.

Trebuie să fi fost dorință această invazie de senzații care îi dădea frisoane și amețeli. O senzație cu siguranță păcătoasă. Și incitantă.

– Mă uimiți.

Vorbele erau mai degrabă șoptite când dansul le impuse schimbarea pașilor și gentlemanul trecu mai departe. Străbătută de un frison de plăcere vinovată, Bel pierdu pasul.

Fratele ei o privi cu îngrijorare.

Scanned by CamScanner

– Haide, zise Gray, ajutând-o să-și găsească din nou ritmul. Nu te bizui pe mine să conduc. Știi că și eu abia învăț aiureala asta de dans country.

Apoi spuse cu voce șoptită:

– Mi-e teamă că, dacă mă opresc din număratul în barbă, o să încurc definitiv pașii.

Bel râse nervos și le impuse genunchilor, moi ca o ceară topită, să se întărească. „Poartă-te normal", își spunea. „Unu, doi, trei. Dansează, râzi, zâmbește."

– Pentru Dumnezeu, nu mai zâmbiți!

Iar trecuse prin spatele ei fantoma aceea seducătoare, târându-și șoaptele șerpuitoare, care i se cuibăreau în ureche și i se răsuceau în pântec. Și iată-l că venea iar.

– Când zâmbiți, mi se taie răsuflarea.

O, Doamne! Nu era de bine. Nu era deloc de bine.

Bel știa, pentru că era bună. Chiar *era*. Era o fată bună, bună de tot. Nu semăna deloc cu genul de domnișoară care s-ar fi lăsat ispitită de un diavol cu părul auriu și cu limba ca mierea, îmbrăcat într-o tunică din postav ce-i venea ca turnată.

Da, fusese crescută de un tată degenerat, de o mamă smintită și de doi frați care refăcuseră averea familiei prin violență și furt, dar Bel refuzase s-o ia pe drumul acela. Ea își dedicase viața slujirii celor nevoiași și operelor de caritate, deși limitele activității ei de voluntariat de pe Tortola o făceau să se simtă frustrată – să-i viziteze pe infirmi, să-i învețe pe copii să citească, ba chiar să susțină deschiderea unei fabrici de zahăr; Bel știa că acestea nu erau decât niște picături într-un ocean. Ea nu putea să micșoreze prețurile exagerate; nu putea aboli sclavia. Singurii oameni care aveau capacitatea să facă schimbări semnificative erau aici, în Londra: lorzii, cu averile și puterea pe care o aveau de a-și face ascultate vocile în parlament. Bel nu putea să devină una de-a lor, dar putea deveni una dintre doamnele înstărite și puternice din preajma lor.

Era, de fapt, un plan simplu. Se va mărita cu un lord și va deveni o femeie cu influență. Apoi va face ca lumea să devină un loc mai bun. *Unu, doi, trei.*

Dar mai întâi trebuia să treacă de acest dans fără să se facă pentru totdeauna de ocară. Sarcina se dovedea mai ușor de plănuit decât de înfăptuit.

– Drept, șopti bărbatul, când pașii li se intersectară din nou.

Scanned by CamScanner

Drept? Ce voia să spună cu asta? Acum, o stare de iritare clocotea în ea. Nu era nimic drept și corect în purtarea lui impertinentă. Cu siguranță nu era nimic drept și corect când o atinsese în treacăt pe spate, *acolo*. O atingere fermă, chiar deasupra șoldului ei drept, care o făcuse să tresară, să tremure și să se răsucească pe călcâie...

Să se întoarcă la dreapta.

– Pe urmă la stânga, murmură el. Grijă la pene.

Bel se întoarse la stânga, plecând capul ca să evite un brusc atac cu pene de struț, în timp ce se învârtea în jurul unei doamne cu chipul posomorât. Mintea i se învârtejea. El o ajuta să danseze. Nu era destul că o intrigase deja, că o făcuse să se înfioare, să se înfurie și să-i fie puțin teamă. Acum, la amestecul acela clocotitor de emoții adăuga și un strop de gratitudine.

O făcea *să semene* cu el.

– Acum înapoi, șopti el. Foarte frumos.

Vai, lucrurile nu luau o întorsătură bună. Se opriră din nou, și Bel îi simți privirea arzându-i pielea. Într-un efort disperat de a-l descuraja, își săltă bărbia și îi aruncă frumosului străin o privire arogantă, dominatoare.

În schimb, bărbatul îi făcu cu ochiul. Îi făcu cu ochiul!

Mai supărată ca niciodată, îi evită privirea. Ar fi trebuit să-și dea seama că n-o să meargă. Bel nu avea nici un pic de înclinație pentru aroganță sau dominare.

Dar era expertă în respectarea regulilor.

Dansul acesta avea reguli. Un tipar. Exista un mod corect de a păși și unul greșit. Gândul o liniști. Dacă respecta tiparul, dacă urma corect toți pașii, probabil c-ar fi reușit să domolească acea furtună de senzații din ea – toate acele sentimente stânjenitoare iscate de un gentleman al cărui nume nici măcar nu-l știa și al cărui profil elegant nu-l va uita niciodată, chiar dacă va trăi până la nouăzeci și patru de ani.

Bel își îndreptă spatele. „Am o misiune", se admonestă ea în timp ce lua mâna fratelui ei și executa ca prin vis pașii. Se întoarse întâi la stânga, apoi la dreapta, apoi îi lăsă mâna să se rotească din nou în jurul lui. „Am un scop, o cauză."

– M-ați vrăjit cu totul.

Cuvintele o făcură din nou să tremure. Cum de reușea omul acela să treacă atât de aproape de ea, indecent de aproape, fără să atragă atenția?

Bel îl privi pe fratele ei, a cărui frunte era încrețită din pricina concentrării. În timp ce dansa, buzele lui Gray se mișcau aproape

Scanned by CamScanner

imperceptibil. *Unu, doi, trei...* Era prea absorbit de pașii de dans ca să mai observe ceva.

Poate c-ar fi trebuit să fugă. Oare ar atrage prea mult atenția dacă s-ar răsuci pur și simplu pe călcâie și ar fugi? Bel oftă. Sigur că da. Și oricât de mult sperase ea să fie în centrul atenției înaltei societăți, nu voia ca acest lucru să se întâmple cu orice preț. Dacă dorea să schimbe lumea, sau măcar un colțișor din ea, oamenii aceștia trebuiau s-o respecte și să-i urmeze exemplul. Comportamentul ei trebuia să fie ireproșabil.

Nu, nu putea să fugă. Trebuia să rămână. Trebuia să execute pașii de dans. Trebuia să se apropie de bărbatul acela tulburător de frumos și să-i permită din nou s-o ia de mână.

– Spuneți-mi un cuvânt.

Mâna lui îi alunecă pe braț și o prinse de deasupra cotului. Exact unde se termina mănușa. Degetul mare îi mângâie pielea dezgolită și pe Bel o trecu un fior minunat de spaimă.

– Un cuvânt.

Se opriseră împreună în mijlocul dansului. Ochii lui o țineau captivă, culoarea caldă a cuprului în aliaj cu puternicul oțel. Vocea bărbatului era șoptită, doar pentru urechile ei.

– Iertați-mă, dar e ceva între noi. O forță pe care nu reușesc nici să o explic, nici să-i rezist. Sunt gata să leșin din pricina ei, încins de febră. Spuneți-mi un cuvânt. Spuneți-mi că simțiți la fel.

Bel făcu o încercare firavă de a-și retrage brațul, dar strânsoarea lui deveni mai puternică, degetul mare presând locul unde i se simțea pulsul alert, în scobitura cotului. Bel n-avea habar ce să facă. Capul i se golise de gânduri, lăsând loc doar unei senzații sălbatice, nebunești, care-i pulsa prin vene.

– Așa e? Vă implor, spuneți-mi adevărul!

Bel închise ochii. Era o fată cuminte. O fată foarte cuminte.

Și nu-l minți.

– Da, îi răspunse.

Capitolul 2

– Atunci trebuie să rămâneți cu mine.

Toby își strecură un braț în jurul taliei doamnei sale, îi luă cealaltă mână într-a lui și o o scoase în pași de dans din sală, rotind-o iar

Scanned by CamScanner

și iar spre peretele cu uși de sticlă ce dădeau spre terasă. Aproape că ajunseseră când împiedicatul de Grayson își dezlipi în sfârșit privirea de propriile-i picioare și constată că partenera lui dispăruse. Degeaba scrută cercul de dansatori din apropierea lui; aceștia se opriră, confuzia lor fiind pe cale să se transforme dintr-o clipă într-alta în amuzament.

Cu un hohot de râs, Toby dispăru în noapte cu seducătoarea doamnă și cu valurile de mătase verde a rochiei ei. Avea să îi ofere acum mulțimii o poveste pe care s-o țină minte atunci când numele lui Sir Toby Aldridge și cel al lui Sir Benedict Grayson aveau să fie pomenite într-o conversație. Se prea poate ca Grayson să fi fugit cu viitoarea mireasă a lui Toby, dar de data asta Toby fusese cel care o furase pe admiratoarea lui Grayson din brațele acestuia.

Nu putea să spună că setea de răzbunare îi fusese satisfăcută, dar se chema că era un început promițător.

Iar acum putea să-și îndrepte atenția asupra superbei creaturi pe care o ținea în brațe. Oare era posibil să nu fi trecut decât câteva minute de când tânjea după această îmbrățișare? Păreau să se fi scurs ani. O viață. Iar aici, în dreptul acestei colonade în stil grecesc, își putea imagina că trecuse o eternitate, de parcă în jurul lor fusese aruncată o vrajă, care îi lega laolaltă printr-o magie primitivă, păgână.

– Remarcabil, șopti el.

Fata încremeni în brațele lui, deși nu încercă să se smulgă din îmbrățișare. Boarea răcoroasă a nopții care îi învăluia nu făcea decât să accentueze căldura pe care o emanau trupurile lor.

– Ce anume e remarcabil?

Avea o voce melodioasă, condimentată cu o aromă străină.

– Dumneata, răspunse el sincer. Îți dai seama că părul dumitale e doar cu o nuanță mai închis decât cerul nopții?

Îi învârti o buclă neagră ca pana corbului în jurul degetului, savurând felul în care buza ei de jos tremura ademenitor. A, da, era într-o formă perfectă în acea seară.

– Și mai fin decât lumina lunii. Cum e posibil oare?

– Nu e, răspunse ea. Doamne sfinte! Faci asta des, nu-i așa?

– Ce anume?

– Să iei doamne pe sus și să le duci pe terase retrase unde să le faci complimente fără sens.

– Ăăă... poate, zise Toby supus.

– Poate, repetă ea ca un ecou, și scepticismul din privire i se preschimbă în stupoare.

Scanned by CamScanner

– Nu te agita, scumpo! Cu tine am de gând să fiu sincer.

Toby îi adresă cel mai dezarmant surâs – zâmbetul acela ca o arcadă întoarsă, malițios și copilăros, pe care și-l exersase pe mama și pe cele trei surori mai mari ale lui, iar mai apoi îl șlefuise până la un luciu seducător. Era un zâmbet care spunea: „Știu că sunt imposibil, dar n-are rost să-mi reziști. Amândoi știm că nu poți face altceva decât să mă iubești".

Excepție făcând, evident, această domnișoară. Expresia de stupoare de pe chipul ei se transformă apoi într-una disperată. Înghiți în sec și dădu drumul unui șuvoi de cuvinte.

– Te rog, spune-mi că ești lord.

Hohotul involuntar de râs al lui Toby spori distanța dintre ei.

– Lord?

– Duce, marchiz, conte, viconte, baron... zise implorându-l din privire. Te rog, spune-mi că ai unul din titlurile astea.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar brațele care te cuprind sunt acelea ale unui baronet. Nu sunt lord, ci doar sir.

– Ah!

Desprinzându-se din strânsoarea brațelor lui, îl împinse departe de ea. Strigătul ei exasperat, gestul dramatic – neînfrânat de pasional și adorabil de puțin englezesc. Ce alte țipete pasionale ar putea scoate, dac-ar fi iscusit provocată? Un bărbat nu se putea abține să nu se întrebe.

– Ce-am făcut? se dojeni Bel, sprijinindu-se cu spatele de o coloană de marmură și frecându-și fruntea cu vârful degetelor. Nu ești lord, ci sir. Și un destrăbălat, pe deasupra. Ăsta e... e un dezastru.

Accentul îi devenea tot mai pronunțat pe măsura agitației crescânde și vocalele, tot mai cântate. Toby aproape că era prea fascinat de ea ca să se simtă ofensat.

Aproape.

– Un dezastru? repetă el. Sunt convins că nu e atât de...

– Un astfel de comportament... atât de necuviincios. Acum n-o să-mi mai găsesc în veci un soț potrivit. Ce bărbat onorabil m-ar mai accepta?

Își lăsă mâinile în jos și își ridică privirea spre el.

– Și *cu dumneata* chiar nu pot să mă mărit.

Unde era toată vraja aceea atemporală, păgână? Se spărsese ca un balon de săpun.

Toby se simți ispitit să arate că nu-și amintea să-i fi propus ceva, iar ideea de a se însura cu ea nici măcar nu-i trecuse prin minte. Dar

Scanned by CamScanner

nici unul dintre acele aspecte nu putea stârni nenumăratele insulte pe care le cuprindea declarația ei.

– Stai să văd dacă te-am înțeles bine. Nu te-ai putea mărita cu mine pentru că nu sunt lord, nu sunt nici potrivit pentru tine și nici nu intru – după calculele tale – în categoria bărbaților onorabili.

Își trecu o mână prin păr, bombănind.

– Bun, deci așa. Ce rezumat mai bun al opiniei generale putea exista?

– Iartă-mă. Îmi pare așa de rău. Nu m-am gândit. Dumneata... dumneata mă faci să nu mai pot gândi absolut deloc.

Se întoarse și dădu să se îndepărteze de el.

– Trebuie să mă întorc înăuntru. Dacă stau aici, afară, am irosit mătasea degeaba.

– Dimpotrivă, îi răspunse Toby, desfătându-se cu imaginea siluetei ei nubile în mișcare. Aș zice că mătasea e pe mâini foarte bune.

Fata îi aruncă o privire îngrozită și se îndreptă spre ușă.

– Trebuie să mă întorc înainte ca reputația să-mi fie complet distrusă.

– Stai! zise el, prinzând-o de braț.

Nu putea s-o lase să se întoarcă înăuntru, nu înainte ca toată lumea să-i remarce absența. Altfel, ce fel de răzbunare ar mai fi fost? O abordă pe un ton mieros.

– Te rog, liniștește-te! Serios, n-ai făcut nimic scandalos. Ai fost doar puțin ametită din cauza dansului și a înghesuielii din sală.

O trase spre o bancă și îi făcu semn să se așeze.

– Acum, tot ce-ți trebuie e ceva răcoritor. Dă-mi voie să-ți aduc un pahar de șampanie.

– Vai, nu! Niciodată nu beau alcool, nici măcar în scopuri medicinale.

– Atunci limonadă.

– Nu, nu. Mulțumesc, zise, agitându-și mâinile în poală. De fapt, nici nu mi-e rău.

– Nu ți-e? întrebă el, așezându-se pe vine înaintea ei. Îmi aduc foarte bine aminte că tremurai. Eu ți-am spus atunci că ard ca și când aș avea febră. Mi-ai răspuns că și tu te simți la fel.

Nu părea posibil ca ochii ei să devină și mai mari, dar așa se întâmplă.

– Trebuie să te fi simțit rău. Dumnezeu știe că atenția unui baronet nepotrivit, lipsit de onoare și josnic nu putea să-ți inducă o astfel de stare.

Scanned by CamScanner

– Mă tachinezi.

Cuvintele ei, rostite de cineva care se simțea rănit, sunau acuzator. Ca și cum tachinatul era o ofensă la fel de mare ca furatul pâinii de la gura cerșetorilor.

– Și n-ar trebui să fim singuri.

– Dar nu se ascundem. Oricine poate să apară în orice moment, zise Toby, înclinând din cap spre un grup de oaspeți aflat lângă colonade. Unde mai pui că acele câteva minute petrecute alături de mine într-un colț izolat cu greu pot fi considerate o piedică în calea unui mariaj bun. Nu ai decât să întrebi jumătate dintre doamnele din sala de bal.

Fata privi încurcată spre ușile de sticlă și spre șuvoiul continuu și colorat al dansatorilor de dincolo de ele.

– Serios, ar trebui să fiu...

– Nu, n-ar trebui, zise Toby, renunțând la tonul de tachinare din voce.

Avea nevoie ca ea să aibă încredere în el. Avea nevoie ca ea să rămână.

– N-ai de ce să te temi de mine.

– Sunt o femeie necăsătorită și trebuie să-mi protejez reputația, iar tu ești cel mai rău dintre dezmățați.

Își atinse cu mâna singura bijuterie pe care o purta: un pandantiv subțire de aur, în formă de cruce.

– Am toate motivele să mă tem de tine.

– Ai citit prostiile alea pe care le-au scris în *The Prattler*[1], zise Toby, ridicându-se în picioare. Draga mea, să nu crezi tot ce citești prin ziare. Ar trebui să-mi mulțumești pentru că te-am scos afară din sala de bal și te-am salvat de partenerul tău – ei, ăla da ticălos adevărat! Grayson e unul de care ar trebui să te temi.

– Dar... spuse Bel scuturând din cap și făcând ca buclele ei negre să pară de cerneală pe fundalul marmurei luminoase. De ce mi-ar fi teamă de propriul meu frate?

– F-fra... zise Toby, făcând un pas în spate și țintuind-o cu privirea. Fratele tău?

– Da, fratele meu.

Toby se așeză din nou în fața ei, cu genunchii îndoiți. Își propti mâinile pe bancă, de-o parte și de alta a fustei ei și se uită insistent în ochii aceia negri, care-l priveau solemn.

[1] Palavragiul (n.tr.)

Scanned by CamScanner

– Spune-mi cum te cheamă.

– Miss Isabel Grayson. Credeam că știe toată lumea. E drept, tocmai am sosit de la Tortola, dar bârfele...

Toby își plecă fruntea și vocea ei deveni ascuțită.

– Râzi cumva?

Când trupul zguduit de râs i se liniști, Toby își șterse o lacrimă din colțul ochiului. Ce prost era să se felicite pentru o astfel de răzbunare. Să fure o doamnă de sub ochii fratelui ei... Ce triumf!

– Miss Isabel Grayson. Doamne sfinte, zise, și pieptul i se scutură de o nouă convulsie de râs. Ai măcar idee cine sunt eu?

Fata ridică din sprâncene.

– În afară de faptul că ești baronet? Nu.

– Sunt Sir Toby Aldridge, spuse și așteptă să citească în ochii ei un semn că l-ar fi recunoscut, însă așteptă degeaba.

– Sir Toby Aldridge, repetă el.

Tot nimic, decât indiferență pură.

– Sophia... Lady Grayson n-a pomenit niciodată de mine?

– Niciodată. Ar fi trebuit?

Toby tresări în sinea lui. Ce repede îl uitase!

– Nu, presupun că nu avea nici un motiv real s-o fi făcut. Și nu citești *The Prattler*?

Fata clătină din cap.

– Îl urăsc. Disprețuiesc zvonurile și insinuările, deși se pare că oamenii aceștia nu se prea gândesc la nimic altceva, zise fluturând din mână în direcția sălii de bal – încă unul din gesturile acelea exuberante, pasionale. Iată cine sunt liderii guvernului și ai societății, în ciuda faptului că par dezamăgitor de superficiali. Copiii mor de foame pe străzi, oamenii liberi trăiesc încătușați, dar atenția lor e absorbită de legăturile amoroase nepermise, de certurile dintre soți...

– De logodnele rupte, adăugă Toby cu amărăciune. De îndrăgostiții care fug să se căsătorească în secret.

– Da, exact.

– Revoltător, nu-i așa? mai zise, plescăind din limbă. Insuportabil. Și eu, unul, sunt sătul de scandaluri.

Bel se învioră de entuziasm, și o roșeață plăcută îi readuse culoarea în obraji.

– Știi, sunt în Londra de o lună. Am participat la dineuri și la petreceri cu jocuri de cărți, la petrecerea în aer liber organizată de fratele meu și la balul acesta. Am auzit atâtea vorbe din gura acestor

Scanned by CamScanner

oameni, dar toate nu au fost decât despre scandaluri și lucruri lipsite de sens.

– Ceea ce te-a dezamăgit.

– Bineînțeles!

Și iar vocalele se rotunjeau, cadențate și apoi lungite. Oftă din rărunchi.

– Mi se pare că nimeni n-are nici o idee sau o părere demnă de efortul de a o rosti cu glas tare.

– Dar dumneata, *Miss* Grayson? Ceva îmi spune că dumneata ai o mulțime de idei și de păreri ce merită nu doar efortul de a le rosti, ci și tăcerea celorlalți, pentru a le putea auzi.

– O! Adevărat? zise, fluturând din gene.

Se simțea atâta mirare în vocea ei, de parcă Toby ar fi găsit însăși cheia către sufletul ei. Nu, el nu spusese nimic care să impresioneze atât de tare. Abia dacă parafrazase dorința oricărei fete, și anume aceea de a fi ascultate de cineva.

Toby se pricepea foarte bine să asculte.

– Crede-mă, provin dintr-o familie plină de femei cu păreri.

Simți că se scufundă iar în ochii aceia mari, negri, și acolo sesiză o profunzime ce rivaliza cu privirea ei plină de înțelesuri. Nu toate fetele o aveau.

– Știu să recunosc o femeie inteligentă și cu principii când o întâlnesc.

Roșind și mai tare, fata își feri privirea. Dumnezeule, era cu adevărat frumoasă.

– Te simți iar cuprinsă de friguri și slăbită? o întărâtă el. Eu, unul, așa mă simt.

În colțul gurii ei miji un zâmbet.

– Vai, nu! Nu zâmbi. O să mă ucizi. Nu mai pot să respir când surâzi.

Fără nici o glumă, buzele ei senzuale, arcuite larg, îl făceau pe Toby să nu mai poată inspira.

Nu-i scăpă ironia faptului că se afla în fața singurei femei din Londra care habar n-avea de faptul că i se dăduseră de curând papucii și nici de reputația lui scandaloasă. Singura domniță care nu l-ar considera un bilet de acces în ziarele de scandal sau o delicioasă pistă de lansare către notorietate. Cu ea putea să fie el însuși, ca pe vremuri, lipsit de griji.

Până în clipa aceea nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise acest lucru. Încă ceva ce Grayson îi răpise. Cum de aceiași părinți

Scanned by CamScanner

dăduseră naștere unui ticălos și, totodată, îngerului acela de fată Toby nu putea înțelege.

Îl străfulgeră un gând. Îl izbi, de fapt, cu forța unei cărămizi. Desigur. Ea era sora lui Grayson. Dacă căuta o ocazie să se răzbune, atunci...

Aceasta ședea în fața lui.

Doamne sfinte, aș putea oare...

– Ai putea să ce? îl întrebă.

Oare gândise cu glas tare? *La naiba!*

– Aș putea...

„Aș putea să te seduc. Ți-aș putea răpi virginitatea. Aș putea să mă ridic la nivelul reputației mele și să isc un scandal public. Aș putea să refuz să mă însor cu tine și să te las cu inima zdrobită și ruinată, fără nici o perspectivă. Aș putea să-i iau fratelui tău speranța unui viitor pentru tine și să i-o distrug la fel de abitir cum mi-a distrus-o el pe-a mea."

– Aș putea...

Tărăgănă din nou răspunsul în timp ce se uita adânc în ochii aceia mari, frumoși, inocenți.

Nu. Nu, chiar că nu ar putea.

Pur și simplu nu-i stătea în fire, indiferent ce spuneau ziarele. Și dacă ultima formă de respect care îi mai rămăsese era acela de sine, Toby avea să se agațe de el. Grayson îi luase deja mireasa și reputația. Afurisit să fie dacă o să renunțe și la ultimele urme de onoare.

În plus, fata îi plăcea. Merita să fie tratată mai bine de atât.

– Aș putea să te însoțesc înapoi în sală acum, zise el după o vreme. Sau să ți-o aduc pe gazda noastră, dacă preferi. Ori poate te-ai răzgândit și vrei să bei ceva răcoritor?

Zâmbi și își puse palma peste mâna ei înmănușată.

– Nu pot face nimic pentru dumneata?

– Poate că există un mijloc prin care poți să-mi fii de ajutor.

– Orice, milady, zise și îngenunche la picioarele ei, mimând un gest de loialitate. Nu trebuie decât să spui un cuvânt.

– Sir Toby, șopti ea, cu degetele crispate pe ale lui. Găsește-mi un soț.

– Un soț? Vrei ca *eu*... să-*ți* găsesc... un soț?

Își săltă gâtul puțin și ridică o sprânceană.

Lui Bel i se strânse stomacul. Într-un fel inexplicabil, nedrept, confuzia ce se citea pe chipul lui îl făcea și mai chipeș. Dacă nu avea

Scanned by CamScanner

să-și amintească repede care-i sunt prioritățile, era în pericol să le uite cu totul.

– Da, răspunse ea. Un soț. Astă-seară, dacă se poate.

– *Astă-seară*? repetă el izbucnind în râs. Ce misiune mi-ai dat! Ești decisă să pescuiești un soț chiar în seara asta?

– Păi, nu mă aștept la o cerere în căsătorie pe loc, dar aș vrea să identific un candidat potrivit pentru mariaj. Ce alt motiv aș avea să particip la un bal?

– Păi, nu știu. Să te distrezi, poate?

– Să mă *distrez*?

Bel își dădu brusc seama că îl ținea încă de mână. Îi dădu drumul repede.

Nu se considerase niciodată genul de femeie vulnerabilă în fața dezmățaților șarmanți și seducători... dar iată că acum stătea în compania unui astfel de bărbat. Singură. Pe o terasă întunecoasă. Încă mai simțea căldura pielii lui gâdilându-i vârfurile degetelor...

– Nu e o propunere chiar așa de absurdă, zise el. Evenimentele de felul acesta sunt considerate, de obicei, amuzante, cred.

Se ridică în picioare și se așeză lângă ea pe bancă – prea aproape pentru ca Bel să se simtă în largul ei. Mirosul masculin al coloniei lui o învăluia și o provoca. Vai de mine! Putea să închidă ochii ca să nu-i mai vadă frumosul chip, dar cum putea să-i șteargă mirosul? Cu atât mai puțin să nu-i mai audă vocea plină, reconfortantă.

– Haide, zise Toby, poți spune cu toată sinceritatea că nu te-ai distrat deloc în seara asta?

Ea răspunse prin tăcere. Amândoi știau că nu putea.

Toby se apropie încă puțin de ea.

– Eu, unul, știu că seara asta mi se pare tot mai încântătoare, cu fiecare minut care trece.

Nu-i bine. Nu-i bine deloc. Bel sări în picioare.

– Eu n-am decât un singur scop pentru care sunt prezentă la acest bal, insistă atât ca să se convingă pe ea, cât și pe el, și acesta e să-mi găsesc un soț. Trebuie să mă mărit cu un lord.

– Trebuie să te măriți cu un lord? repetă el ca un ecou, de pe bancă. Să nu-mi spui că fratele dumitale te dă la schimb pentru niște relații! Îl cred în stare.

– Nu, nici vorbă.

Bel se întrebă o clipă cum de ajunsese Sir Toby să-și facă o părere atât de proastă despre fratele ei, când Sir Benedict Grayson era

Scanned by CamScanner

în mijlocul atenției publice londoneze. Evident, bărbatul acesta nu dădea mare importanță zvonurilor.

– Dolly mi-a lăsat o zestre obscen de mare tocmai ca să-mi pot alege un soț fără să fiu nevoită să alerg după un titlu sau după avere.

Sir Toby chicoti.

– *Dolly?*

Bel se crispă când își dădu seama c-o luase gura pe dinainte. Știa că fratele ei urăște numele acela de alint, dar cum putea ea să renunțe la obiceiul din copilărie?

– E prescurtarea de la Adolphus, al doilea nume al fratelui meu. Știu că toată lumea îi spune Gray. Oricum, *Gray* vrea ca eu să mă mărit din dragoste, așa cum a făcut și el.

– Înțeleg. Așa cum a făcut și el...

I se păru, sau se simțea o notă de amărăciune în vocea lui?

– Este dorința mea să mă mărit cu un lord, continuă ea repede. Adică nu orice lord, ci unul care să merite. Un bărbat de onoare și cu principii.

Bel se apropie de ușile de sticlă și cercetă cu privirea sala de bal, plină cu oaspeți eleganți.

– Dar cum aș putea să ghicesc caracterul moral al unui bărbat într-un astfel de cadru? Dans, joc de cărți, bârfă și băutură – un bal înseamnă doar vicii și nici un pic de virtute.

Se întoarse iar spre Sir Toby, care arborase din nou acea expresie de uimire ce i se potrivea așa de bine.

– Eu am sosit în Anglia nu demult, zise, dar dumneata ai trăit printre oamenii aceștia toată viața. Le cunoști titlurile, firea, sferele de influență. Dacă tot m-ai luat pe sus și m-ai adus aici, pe terasă, poți măcar să mă ajuți să-mi găsesc o partidă potrivită.

Toby o privi cu atenție. I se păru că trecuse o viață până să vorbească din nou.

– Ai un accent foarte interesant. Nu pot să-mi dau seama de unde ești.

– Ăăă... accentul meu? Mama era spaniolă. A fost a doua soție a tatălui meu.

– Aha, așa se explică, deci.

Continua să o fixeze cu privirea. Bel se simți stânjenită.

– Sună chiar așa de urât?

– Nu, chiar deloc. Mi se pare încântător. Aș putea să te ascult toată noaptea.

– A!

Scanned by CamScanner

Acum, „stânjenită" era departe de a-i descrie starea în care se afla. O căldură o învălui pe dinăuntru, în pântec, topindu-i centrul de gravitație. Simțea că se clatină pe picioare.

– Deci vrei să mă ajuți?

Se ridică și el de pe bancă. Nu-și amintea să fi fost așa de înalt.

– De ce nu vrei să te căsătorești din dragoste?

Bel abia reuși să înghită când el se apropie.

– Totul la tine... vocea, gesturile tale, opiniile... chiar și felul în care dansezi. Sunt atât de pasionale, zise Toby.

Întinse mâna și îi mângâie pielea brațului cu dosul palmei.

– Atât de cald. Și, cu toate astea, vrei să-ți alegi soțul în felul acesta rece, calculat? Pentru un titlu nobiliar sau un statut social? Cu greu aș zice că-ți stă în fire.

– Ți se pare că îmi cunoști firea? Nu sunt pas...

Se opri și înțepeni. Nu putea să susțină că e lipsită de pasiune. Ar fi fost o minciună.

Continuă apoi cu eleganță:

– Dacă am o pasiune, e față de Dumnezeu. Dacă mă căsătoresc din dragoste, va fi din dragoste pentru copiii Lui aflați la ananghie. De la tatăl și de la fratele meu sunt împovărată cu această zestre dobândită necinstit, aur pătat cu sânge. De la mama am moștenit asta, zise, făcând un gest agitat spre formele-i voluptuoase. Cum pot să trăiesc împăcată cu mine însămi, dacă aș schimba aceste avantaje pentru propria mea plăcere sau pentru ceva atât de trecător ca o iubire romantică? Nu, le voi răscumpăra... schimbându-le pe un titlu și un statut, așa cum spui. Pe ocazia de a face bine.

Bel închise ochii și inspiră adânc, să se liniștească. Deja regreta izbucnirea avută, asprimea din voce. Sir Toby nu merita să fie furioasă pe el. La urma urmelor, avea dreptate. Pasiunile imprevizibile ale mamei ei chiar fierbeau domol în propriul ei sânge și ceva din felul de a fi al acestui bărbat le dădea în clocot.

Poate că se născuse cu o fire aprigă, dar avea și șansa de a și-o controla. Așa cum o dovedise exemplul mamei ei, ieșirile emoționale, neîmblânzite, nu-i aduceau unei femei respectul sau autoritatea.

Ei îi adusese o cameră zăvorâtă și ani de nepăsare și batjocură.

– Te rog să mă ierți, zise Bel, după ce-și mai domoli focul interior. Doar că... De unde știi dumneata ce fire am?

– Știu că e umană.

Zâmbetul care-i însoți vorbele nu făcu decât să-i atâțe lui Bel văpăile inimii.

Scanned by CamScanner

– Și mai știu că un bărbat care nu te merită va avea marele noroc să o exploreze.

Fără să-i lase timp să răspundă – nu că Bel ar fi putut să-i dea vreun răspuns coerent – își încolăci brațul de al ei și o conduse dincolo de ușile terasei.

– Bine, atunci. Hai să pornim în căutarea Lordului Onorabil.

Apoi, după o clipă, spuse:

– A! Tocmai am zărit un conte care, după spusele tuturor, este un bărbat nemaipomenit și un moșier respectabil, chiar dacă e puțin cam sever din fire. Are o impecabilă descendență aristocratică, saci cu bani și o carieră politică înfloritoare.

– Ei, chiar pare a fi bărbatul ideal.

– Da. Există însă un mic impediment, să știi.

– Care anume?

Sir Toby o privi și-i zâmbi.

– Lordul Kendall e deja însurat, cu Lucy.

Cu un strigăt de reproș, Bel încercă să-și elibereze brațul, dar el deja o ținea mai strâns, anticipând o astfel de retragere.

– De ce mă tot întărâți?

– Pentru că ai mare nevoie de asta, draga mea. Nu-ți face probleme, o să ajungă să-ți placă.

– Ba nu.

Totuși, ajunsese să-i placă felul în care brațul lui cald se lipise de-al ei, siguranța cu care se putea sprijini de el. Șarmant diavol de bărbat!

– Cu siguranță că mai sunt și alți lorzi respectabili la bal, în afară de gazda noastră. Alți gentlemeni cu cariere politice promițătoare.

– Ei, bine, dacă ești în căutarea unor animale politice, ți-ai găsit omul. Îl avem aici pe lordul Markham, faimosul orator.

Îi atrase atenția asupra unui gentleman subțirel, cu părul grizonant. Mai în vârstă bine decât ea, se gândi Bel, dar poate că maturitatea lui va fi utilă scopurilor ei.

– Este foarte influent? întrebă.

– A, foarte. Legile trec sau cad în funcție de valurile de sentimente stârnite de discursurile sale.

– Chiar așa? se învioră Bel.

Acest Lord Markham părea promițător.

– Da, am înțeles că datorită lui, majoritatea s-a opus legii abolиționismului, în urmă cu câțiva ani.

Bel suspină.

Scanned by CamScanner

– Atunci nu e deloc ce trebuie.

– Dar am crezut că te interesează influența politică.

– Mă interesează, însă trebuie să fie în sprijinul dreptății, nu al oprimării. În asta constă toată motivația căsătoriei mele cu un lord: să pot susține cauzele caritabile, în calitate de femeie cu influență.

– Femeie cu influență, zise el, privind-o amuzat. Asupra înaltei societăți? Sau asupra unui soț cu relații?

– Ideal ar fi asupra amândurora.

Bel și-ar fi dorit să nu roșească în momentul acela. Și nu roșise pentru că i-ar fi fost rușine de motivele pe care le invocase, ci din cauza felului în care el îi dăduse la o parte o șuviță de păr ce îi căzuse pe frunte. O făcuse cu atâta lejeritate, încât părea să fi fost cel mai firesc gest din lume. Fruntea o gâdilă acolo unde pielea lui o atinsese pe-a ei.

– Înțeleg. Deci, în tot acest timp, noi l-am căutat pe Lordul Onorabil, când, de fapt, îl cauți pe Lordul Maleabil.

Bel dădu să protesteze, dar Toby o întrerupse.

– Lordul Whittlesby ar fi un candidat excelent. E marchiz, văduv de puțină vreme. E un tip destul de nepăsător. Suntem membri ai aceluiași club și nu l-am văzut niciodată să fie ametit de băutură sau să fie un cartofor înrăit. Când se discută chestiuni de politică, nu i se prea cere părerea. Cel mai des vorbește despre budincă.

– Budincă?

– Îhî. E un mare cunoscător într-ale budincilor acest Lord Whittlesby. Vorbește tot timpul despre ele.

O trase mai aproape de el și își întinse brațul, să i-l arate.

– Uite-l acolo, lângă ghiveciul acela cu palmier.

Bel urmări direcția brațului lui. Acolo, lângă palmierul pomenit, stătea un bărbat îndesat și chelios, care mânca niște budincă cu lingura dintr-un pahar înalt. Îl văzu cum scoate din buzunarul vestei o batistă și se șterge mai întâi la gură, apoi pe creștetul capului lucios.

– Are un titlu influent și opinii ușor de influențat, zise Sir Toby. Sunt convins că nu există motive să-l respingi.

– E... păi, e mai scund ca mine.

– Nu mi-am dat seama că definiția pe care o dai dumneata termenului „integru" include și statura. Trebuie să adaug atunci și „înalt" pe lista criteriilor de selecție? Poate și „frumos"? Sarcina pe care mi-ai încredințat-o devine tot mai dificilă.

Scanned by CamScanner

– Frumusețea n-are nici o importanță, răspunse ea, dojenindu-se singură pentru remarca trivială pe care o făcuse. Și nici statura. Frumusețea caracterului e adeseori în contradicție cu aspectul fizic. Un bărbat înalt și frumos poate foarte bine să nu fie tocmai ce și-ar dori o femeie de la un soț.

– Da, da. Tocmai m-ai scos de pe listă acum câteva minute, îți amintești? Toate sunt împotriva mea. Înalt. Frumos.

Făcu o grimasă și se scutură ca străbătut de-un fior neplăcut.

– Nu sunt nici lord, repetă el, imitând accentul lui Bel, ci doar un simplu sir. Ce dezastru!

De data asta, Bel reuși să-și elibereze brațul din strânsoare.

– Mi-am cerut scuze. Și n-am folosit niciodată cuvântul „simplu". Propriul meu frate e un baronet, și știu că poate fi egalul oricărui duce.

Toby surâse.

– Câtă loialitate din partea dumitale! Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce ești atât de pornită să te măriți cu un lord?

– Pentru influența pe care o are în parlament, desigur. Cavalerii și baroneții nu sunt acceptați în Camera Lorzilor.

– Parlamentul are două Camere, scumpo. Nu desconsidera Camera Comunelor. Acolo încep toate dezbaterile sociale și propunerile legislative progresiste, înainte ca Markham și adepții lui să le sugrume. Poate c-ar trebui să te măriți cu un membru al Camerei Comunelor.

– Acesta e mai respectabil, de regulă?

– Sigur că nu. Ei simbolizează guvernarea, scumpo, răspunse Toby, clătinând din cap și chicotind. Ești ca Diogene cu lampa lui, cutreierând pământul în căutarea unui bărbat onest.

Se întoarse cu fața spre ea.

– Intrarea în Camera Comunelor e doar puțin mai selectivă decât un teatru de doi bani. Oricine dispune de câteva mii de lire de cheltuit poate să-și cumpere locul din vreo localitate uitată, iar membrii aleși cinstit sunt în mare parte votați din obișnuință sau din lipsă de concurență.

Ascultând descrierea făcută, Bel căzu pradă deznădejdii. Sperase să se mărite cu un bărbat onorabil și cu principii, care să aibă un loc în parlament. Un bărbat pentru care să poată simți... nu pasiune sau iubire, dar măcar prietenie și un fel de stimă moderată. Dar dacă acel bărbat pur și simplu nu exista? Va trebui să se mulțumească probabil cu unul ca Whittlesby. Îl zări prin geam pe lordul chel și umflat

Scanned by CamScanner

de la atâta budincă și se uită lung și intens la el, evaluându-și cu atenție emoțiile.

Nimic. Bărbatul nu trezea în ea nici o emoție, cu excepția unor crampe ușoare ce aduceau a indigestie.

Sir Toby continuă:

– Ei bine, până și eu aș putea obține un loc în Camera Comunelor, oricând doresc. Așa baronet ticălos, dezastruos și nepotrivit cum sunt.

– Eu n-am spus niciodată astfel de cuvinte, îl contrazise Bel. N-aș îndrăzni să vorbesc astfel și mă doare să fiu acuzată pe nedrept. Te rog, fii bun și nu-mi mai răstălmăci vorbele.

Toby se mai apropie puțin de ea.

– Ce vorbe răstălmăcesc? Îmi amintesc limpede c-am auzit cuvântul „dezastru" și toată discuția ce a decurs de aici, despre cât de nepotrivit sunt.

O prinse de bărbie și degetul lui mare zăbovi pe maxilarul ei.

– Nu te necăji, nu sunt genul care să poarte ranchiună.

– Atunci de ce mă întărâți așa?

– Pentru că, așa cum am spus, ai nevoie să fii tachinată. Te iei așa de în serios. Prea în serios. Seriozitatea e o boală gravă. Provoacă o stare de indispoziție și indigestii. Plus că face rău și la ten. Tachinatul e unul din cele două remedii care s-au dovedit a fi de efect.

– Unul din două? oftă Bel. Dacă te îngrijorează așa de mult starea tenului meu, te-aș ruga insistent să treci la celălalt.

– Foarte bine, zise el, cuprinzându-i fața între palme.

Apoi îi strivi buzele cu gura lui.

Capitolul 3

„Oh!"

Era sărutată. Sărutată, pentru prima dată în viața ei, sub un portic luminat de lună, de către un bărbat frumos ca un zeu grec și având moralitatea unui satir. Totul era perfect și total greșit în același timp, iar Bel nu știa ce să mai înțeleagă. Era obișnuită doar să așeze faptele într-o categorie sau alta.

Fiind prea șocată ca să se miște, rămase pur și simplu nemișcată.

Scanned by CamScanner

Buzele lui le mângâie pe ale ei cu mișcări încete, seducătoare. Tandre, blânde... ispititoare, fără să ceară nimic. Bel îi simți în respirație izul inconfundabil al coniacului – un miros familiar, dar un gust încă neîncercat. Nu băuse niciodată alcool, iar buzele acestui bărbat purtau cu ele primul gust al păcatului. Era o savoare fierbinte, deloc amară, așa cum își imaginase ea, aspră și puternică. Aroma aceea îi trezi toate simțurile și corpul ei reacționă la apăsarea ușoară a gurii lui pe buzele ei, simțind adierea blândă a brizei și corsetul ce o apăsa între sâni.

Simțea *totul*.

Toby îi șopti ceva, cu buzele aproape lipite de gura ei, ceva ce Bel nu înțelese din pricina pulsului ce-i zvâcnea în urechi, dar îl simți suflând peste buzele ei. Mâna lui alunecă de pe obraji spre ceafă, trăgând-o mai aproape de el. Apoi o sărută din nou, mai apăsat de astă dată, cu buzele ușor desfăcute, cu care le acoperi pe ale ei. Încă o dată, aroma de coniac îi inundă simțurile, amețitoare și întunecată.

Ar fi putut să se desprindă în orice moment. Dar nu o făcu. Rămase nemișcată în timp ce degetul lui îi mângâia ușor, în cerc, punctul unde i se simțea pulsul. Era încremenită. Nu îndrăznea nici măcar să respire.

În corpul ei însă, sângele dansa. Un dans frenetic, păgân, ce semăna cu un menuet la fel de mult cum semăna un uragan de la tropice cu ceața londoneză. Căldura îi cuprinse vintrele și se răspândi în spirale de foc spre membre, pulsând furios. Ritmul o chema, îi trăgea conștiința în jos, în străfundul ființei ei, smucind-o, până când nu mai opuse rezistență și o urmă, afundându-se adânc, tot mai adânc în miezul sinelui ei.

Era pasiune... dorință... o emoție sălbatică, neîmblânzită.

În fața ei stătea dușmanul tuturor speranțelor și visurilor ei.

Cu toate acestea, el a fost cel care se retrase.

– O, exclamă ea.

Sunetul îi scăpă de pe buze în clipa în care Toby se îndepărtă. Bărbatul divin de chipeș din fața ei o privi, anticipând în mod clar următorul ei răspuns. Dar ce mai rămăsese de spus? Nu avea ce să-i reproșeze, din moment ce orice greșeală a lui era și greșeala ei. Pe buze îi rămase gustul acela dat de elixirul cald al coniacului și al dorinței. Bel își strânse tare buzele, ca să îi prelungească savoarea.

Curând, vor trebui să se întoarcă înăuntru. O să-și vină în fire, o să-și aranjeze ținuta și o să-și găsească un soț. Un bărbat care să-i

Scanned by CamScanner

ofere avere și influență, fără a exercita însă vreo influență asupra ei. Un bărbat care să nu-i facă sângele să clocotească la fiecare surâs sau clipire din ochi pe care i-o adresa, care să nu reprezinte o amenințare pentru principiile ei. Un bărbat care să aibă gust de budincă, nu de coniac și de foc.

Cineva sigur.

Când va trece dincolo de ușile acelea duble de sticlă, Bel își va fi recâștigat deja controlul asupra emoțiilor, concentrându-se din nou asupra țelurilor ei. Dar, în aceste clipe furate, în brațele acestui diavol încântător... rațiunea se pierdea în neant. Sufletul ei îi aparținea acestui bărbat.

Bel închise ochii, ca să rămână în întuneric. Dacă o clipă ar putea să dureze o veșnicie.

Dacă ar mai fi sărutat-o o dată.

Ei bine, se gândi Toby, așa ceva nu mai avea de gând să facă.

Trăsese nădejde s-o lecuiască de seriozitate cu sărutul lui și, când colo, ea purta în continuare pe umeri și în spatele acelei frunți drăgălașe povara întregii lumi, în timp ce el... el părea să se fi contaminat mortal de seriozitate. Noaptea i se părea acum mai neagră, mai greu de cuprins și mai confuză. N-ar fi reușit să facă o glumă în acel moment, dac-ar fi încercat, iar sărutul acela îi tăiase respirația și orice chef de-a mai tachina.

O sărutase. Cum de se întâmplase una ca asta? Tocmai își promisese că n-avea de gând s-o curteze!

Nu. Decisese să nu o distrugă doar ca să se răzbune. Și în drumul parcurs dintre momentul acela și clipa prezentă se hotărâse s-o sărute pur și simplu pentru ceea ce reprezenta ea, ca femeie. Și fusese minunat. La naiba, aproape magic! N-avea cum să regrete.

Cu toate astea, zise:

– Cred c-ar fi mai bine să intrăm.

Își lăsă mâna să alunece pe spatele ei, peste curbura umărului, ca o ultimă mângâiere, și ea deschise ochii, fluturându-și pleoapele.

„Fir-ar să fie!" Acum chiar că-i reușise.

Toby recunoscu privirea aceea uimită. Îi era mult prea familiară. Unicul lui talent era să le farmece pe tinerele doamne și își perfecționase arta seducției după ani întregi de exercițiu. Cunoștea cu exactitate clipa când ele cădeau sub vraja lui, momentul când ele își luau speranțele și visurile romantice, le adunau într-un mic ghem

Scanned by CamScanner

pe care îl aruncau în mâinile lui. *Poftim*, îi spuneau. *Ia-mi inima și frânge-mi-o.*

În mod normal, Toby era fericit să le împlinească dorința. Cum suna fraza aceea din romanul care îi plăcea atât de mult surorii lui, Augusta? „Din când în când, unei fete îi face plăcere să fie supărată din dragoste." Niciodată nu s-au scris cuvinte mai adevărate. El lua mingea aceea făurită din speranțe și visuri, făcea un mic spectacol din felul în care jongla cu ea și le-o dădea înapoi – puțin ciobită, poate, dar intactă în mare măsură. Din când în când, mai judeca greșit și mingea îi aluneca din mâini și cădea, spărgându-se. Dar chiar și atunci, tinerele doamne își reveneau destul de repede.

Pentru că întotdeauna își păstrau o rezervă. Jucăria aceea mică pe care i-o aruncau conținea toată afecțiunea unei copile. Adevăratele lor suflete de femeie, pasiunea și iubirea lor cea mai profundă, pe toate acestea le păzeau pentru a le oferi unui alt bărbat. Oricine îl considera pe Toby un bărbat care frânge inimi subestima șiretenia intelectului feminin. Știa, după o experiență de ani întregi, că tinerele femei erau cu mult mai înțelepte decât voia să creadă opinia publică.

Femeia aceasta avea însă ceva diferit – în afară de accentul ei încântător și de stridența ideilor ei politice. Când o sărutase, ea nu-i oferise nimic, dar nici nu-și păstrase vreo rezervă. Nu știa cum să flirteze. Nici unul dintre complimentele sau tachinările lui n-o făcuse să se aprindă, dar în clipa când buzele lor se întâlniră... ea i se abandonă pur și simplu. Cu ea nu existau jumătăți de măsură.

Sărutul acela îl zguduise din cap până-n picioare.

Sângele îi mai sfârâia încă din pricina apropierii ei, a mirosului, a gustului ei. Avea pielea atât de netedă, limita ispitei atât de tăioasă. Și chiar când era aproape să se piardă în ochii aceia negri, serioși, ea își țuguiase buzele delicioase și îi șoptise...

– Whittlesby.

Toby clipi. Oare chiar o auzise spunând...

– Lordul Whittlesby, repetă ea, înghițind în sec. Când ne întoarcem înăuntru, vrei să faci prezentările?

– De c...

Își pierduse suflul înainte să pună întrebarea. Se îndepărtă de ea, își drese vocea și încercă din nou.

– De c...

N-avea nici un rost. Nici măcar nu știa cum să rostească până la capăt cuvintele acelea. „Cine? Ce? De ce? Când?"

Scanned by CamScanner

Da, asta era... „Când? Când mi s-a întâmplat să-mi pierd în așa hal talentul de seducător de ocazie încât să ajung să sărut o tânără pe o terasă luminată de lună și primul lucru care îi vine în minte să fie «Whittlesby»?"

– Whittlesby? repetă el în sfârșit ca un ecou, sperând oarecum că nu auzise bine. De două ori.

– Da. Mi-ai promis c-o să-mi găsești un soț. Am decis că varianta asta e destul de bună.

Toby avu un acces de râs din cauza șocului.

– Nu, nu. N-ai înțeles bine. Whittlesby nu e bun deloc.

Bel se încruntă.

– Asta înseamnă că n-ai de gând să mă prezinți?

– Mai bine mor.

Într-adevăr, o mică parte din mândria lui se transformase în firicele de praf în timp ce vorbea. Dar asta nu era nimic în comparație cu agonia pe care ar fi suferit-o dacă ar fi renunțat la această femeie plină de viață, inteligentă și frumoasă în favoarea unui butuc precum Whittlesby.

Doamne sfinte. *Whittlesby?*

– Dar ai promis c-o să-mi găsești un soț, zise Bel, încleștându-și mâna pe încheietura lui. Astă-seară.

Presiunea degetelor ei avu un efect straniu asupra pulsului lui Toby. Oscila dacă s-o ia sau nu în brațe și s-o sărute din nou, cu convingere de astă dată. Toată noaptea, dacă era nevoie. Până când săruturile lui i-ar fi șters din minte imaginea oricărui alt bărbat în afară de el.

Onoarea, se mustră el cu severitate sau cum să-și păstreze ultimele rămășițe de onoare. Calea respectabilității nu presupunea, din păcate, să tot sărute buzele acelea perfecte o noapte întreagă, dar nici nu însemna să o trimită în brațele unui idiot. Simțea nevoia să-i bage fetei mințile în cap. Abia atunci, și doar atunci, putea să-i dea drumul.

Îi ajunseră la urechi primele acorduri ale unui vals.

– Da, zise el, am promis c-o să-ți găsesc un soț și așa voi face... înăuntru.

Acolo unde cele o sută de lumânări o să-l țină la distanță de ispita sălbatică.

– Vino, mai spuse, luându-i mâna înmănușată și punându-i-o la brațul său. O să-ți dau o lecție despre adevărata natură a influenței și despre alegerea unor pretendenți vrednici.

Scanned by CamScanner

Bel îl privi încurcată.

– O să dansăm, o lămuri el.

O conduse înapoi în sala de bal și se strecurară printre perechile care valsau, înainte să le fi remarcat cineva absența.

Își dădu seama că Bel nu era o dansatoare experimentată; pe ciobul acela de insulă tropicală era imposibil să fi avut prea multe ocazii să exerseze. Cu toate astea, alunecau amândoi în jurul ringului, fără efort, armonizându-și perfect pașii cu muzica. Pentru că Toby era un excelent dansator, iar ea se lăsase în totalitate condusă de el.

– Dansezi ca un vis frumos, îi zise el.

Visul lui, se pare că pentru astă-seară. Poate și pentru săptămânile următoare.

– Ba, nu, răspunse Bel, pe un ton nerăbdător. Nu m-am dat niciodată în vând după dans, dar...

– Dar...?

Bel scăpă un suspin cu iz de coniac și resemnare.

– Dar îmi place să dansez cu tine.

Ei bine, slavă Cerului pentru aceste mici victorii.

– Miss Grayson, zise Toby, prefăcându-se șocat, să nu-mi spui că te *distrezi*. Mai ales la un *bal*?

Când Bel se îmbujoră, el îi șopti:

– Nu-ți face griji. Nu mai spun nimănui, dar pentru asta trebuie să-mi faci o promisiune.

– Ce fel de promisiune? întrebă ea, privindu-l cu precauție.

– Promite-mi că nu te măriți cu Whittlesby. Nici cu el, nici cu vreunul asemenea lui.

– N-am de gând să-ți promit așa ceva. Cine ești tu să-mi spui cu cine ar trebui să mă mărit și cu cine nu?

– Cine sunt eu? zise el, râzând. Sunt gentlemanul pe care l-ai însărcinat să-ți găsească un soț potrivit. Whittlesby și cei de teapa lui sunt categoric nepotriviți.

– Dar nu înțelegi? Am țeluri, priorități, zise Bel, ridicându-și privirea în tavan. Vreau să devin o doamnă cu influență. E singura cale de-a putea face ceva important pentru societate. Dacă nu mă mărit cu cineva de rang superior, mai bine rămân nemăritată.

– Dacă nu te măriți cu cineva care să-ți fie cu adevărat egal, o să regreți toată viața. Ascultă ce-ți spun, Isabel!

Bel tresări auzindu-și rostit numele întreg. Bun. Acum era toată numai ochi și urechi. În plus, lui Toby îi plăcea să-i rostească numele.

Scanned by CamScanner

– Isabel, ești o fată inteligentă. Ești tânără, idealistă și plină de pasiune. Nu duci lipsă nici de avere și nici de familie. Și ești cea mai frumoasă și mai interesantă femeie din sală. Cu un arsenal atât de convingător, toată Londra poate îngenunchea la picioarele tale, dacă știi să-l folosești cum trebuie. Pentru Dumnezeu, nu te lega cu lanțuri de vreo budincuță cu titlu nobiliar. Puterea pe care o cauți zace deja în tine.

– Te rog, scutește-mă de lingușelile dumitale fără sens.

– De ce? o întrebă. Pentru că s-ar putea să înceapă să-ți placă?

Bel scrâșni din dinți și rămase cu privirea ațintită peste umărul lui.

– Nu spun prostii, Isabel. E cât se poate de logic, zise Toby, clătinând din cap.

Cum o putea face să înțeleagă?

– Uite cum stă treaba, continuă el calm. Imaginează-ți că te trezești măritată cu mine. Un prea chipeș baronet de doi bani, imoral, necorespunzător din toate punctele de vedere.

– N-am spus niciodată de doi bani!

– Știu, o necăji el, dar îmi place așa de mult cum roșești când te enervezi. Ce vreau să spun e că sunt nenumărate căi de a dobândi influența pe care o cauți, inclusiv aceea de a face alianță cu un caz disperat cum sunt eu.

O trase mai aproape, aparent ca să-i șoptească la ureche, însă nu putu să nu se bucure de foșnetul mătăsii ei care-i atingea cizmele și de pieptul ei voluptuos care se umfla când se lipea de pieptul lui.

– Nu te întoarce acum, murmură el, dar trebuie să-ți spun că toată lumea din încăpere se uită la tine. Poți să-ți dai seama de ce?

– Pentru că mă ții dumneata indecent de strâns în brațe? Pentru că abia am reapărut după un interludiu nepermis pe verandă?

– Exact. Suntem subiectul celui mai nou scandal.

Bel deveni țeapănă în brațele lui.

– Ei, scumpo, nu te necăji! Uneori puțin scandal e exact ceea ce trebuie. Să nu subestimezi niciodată forța zvonurilor și a insinuărilor. În clipa de față, facem obiectul unor intense speculații – notoriul dezmățat din paginile ziarelor de scandal, cuplat cu inocenta nou-venită. Cu toții sunt disperați să știe ce ne șoptim unul altuia. Se întreabă care vor fi mâine titlurile ziarelor? Eu îți distrug viitorul, sau tu mă reformezi pe mine?

Chicotind, își desfăcu degetele evantai pe scobitura spatelui ei.

Scanned by CamScanner

– Ce mai poveste va fi asta pentru *The Prattler!* Numele tău se va afla pe buzele tuturor bârfitorilor din oraș.

În sfârșit, gura ei se arcui foarte puțin.

– Da, pot să-mi închipui c-așa va fi.

– Înțelegi? Isabel, ești liberă să te măriți cu cine dorești, fără să ții cont de avere sau de rang. Chiar dacă s-ar întâmpla imposibilul și-ai ajunge să te măriți cu un tip neînsemnat ca mine...

O făcu să-și înăbușe protestele făcându-i cu ochiul.

– ... tot o doamnă din înalta societate ai fi. Ai atrage din plin atenția. Ai avea un soț cu perspective în parlament.

Ce-i drept, erau perspective pe care Toby le evitase deliberat timp de aproape zece ani, dar, fie, de dragul argumentației... O roti în pași de dans.

– N-ai fi măritată c-un lord, dar ai fi o doamnă cu mare putere de influență.

Bel îi zâmbi precaută, și Toby simți că lumea se învârte cu el.

– Nu cred că-mi propui la modul serios să mă mărit cu dumneata.

– Nu, făcu el, silindu-se să se ia singur peste picior. Cum să-ți propun așa ceva?

Bel n-avea de unde să știe cât de tare continuau să-l rănească astfel de cuvinte rostite cu nepăsare. N-avea cum să știe că mândria masculină rănită era o fiară periculoasă.

Toby coborî vocea până îi deveni un murmur seducător.

– *Dacă* ți-aș face curte, Isabel, nu m-aș opri doar la simple sugestii. Aș face promisiuni. M-aș angaja să-ți prețuiesc idealurile, să nu le înăbuș și să nu le minimalizez. Aș jura să-ți fac cunoscute talentele și să te apăr de cei care-ți vor răul.

Muzica încetă, și Toby o roti și se opri, la rândul lui.

– Dacă te-aș cere în căsătorie, zise, aș îngenunchea la picioarele tale. Te-aș asigura că-ți voi fi devotat pe veci, că vei fi beneficiara averilor mele pământești și că te voi apăra cu prețul vieții. Aș făgădui să te respect câte zile oi avea și să fac din fericirea ta scopul vieții mele. Pentru că asta este ceea ce meriți din partea unui soț. Nimic mai puțin.

– Of, suspină Bel, și buzele i se întredeschiseră ușor.

Suflul ei ușor îi umflă pieptul.

În sfârșit. Acum, chiar că reușise s-o impresioneze de-a binelea. Toby se gândi că ar fi trebuit să-i dea drumul. Își făcuse cunoscut

Scanned by CamScanner

punctul de vedere, nu? Încă mai știa cum să sucească mințile unei fete. Ceva însă îl împingea să meargă mai departe.

– Și *dacă* m-aș oferi să-ți fiu soț, o întrebă, ar fi chiar atât de groaznic?

Abia dacă își dădea seama din ce străfunduri mâloase ale sufletului său se strecurase afară întrebarea aceea, dar știa că nu la ea se referea. Îi era destinată Sophiei, lui Lucy și tuturor celorlalte domnițe care încetaseră să-l mai iubească și se căsătoriseră cu alt bărbat.

Isabel era însă cea care trebuia să răspundă în numele tuturor. Ea stătea acolo, în brațele lui, cu respirația tăiată, având puterea să-l zdrobească sau să-l salveze cu o singură silabă. Da, Toby încă mai știa cum să sucească mințile unei fete – practic ieșise din pântecul mamei lui cu acest har –, dar în adâncul sufletului va putea el oare vreodată să descopere cum să cucerească inima unei femei?

„Spune-mi doar un cuvânt. Unul singur."

– Ți s-ar părea imposibil așa ceva? întrebă el încet, cu sinceritate.

Înainte ca Bel să-i poată răspunde, cineva păși între ei și candelabrul din apropiere, cuprinzându-i într-un con de umbră.

– Scuzați-mi întreruperea, se auzi o voce ușor baritonală, dar aș fi recunoscător dacă i-ați da drumul doamnei.

Fără să o lase din brațe pe Isabel, Toby aruncă o privire către personaj. Era fratele ei, desigur. Sir Benedict Grayson, un model de curaj, un dansator jalnic și o ditamai bruta cu priviri criminale. Mai rău, lângă el erau Jeremy, Lucy și femeia care-l lăsase în fața altarului și fugise mâncând pământul – Sophia.

Acum mai mult ca oricând avea nevoie să audă răspunsul lui Isabel.

– Mă scuzați. E o discuție personală.

– Nu mai e, zise Grayson, încrucișându-și brațele masive la piept. Discuția s-a terminat.

Apoi, cu voce joasă, mârâi:

– Luați-vă mâinile de pe sora mea.

Muzicanții începură o nouă melodie, dar nimeni nu mai dansa în sală. Toți ochii erau ațintiți asupra micii scene.

– Numaidecât, răspunse Toby calm, bucurându-se de superioritatea pe care o avea.

Refuza să-i permită lui Grayson să-l intimideze. Poate ca acesta era un hamal din port îmbrăcat în haine de gentleman, dar Toby era mai înalt.

Scanned by CamScanner

– Încă aștept un cuvânt de la Miss Grayson. I-am pus o întrebare și încă nu mi-a răspuns.

Se întoarse iar spre Isabel și o privi drept în ochii ei solemni, incredibili. Se simți copleșit de sentimentul că destinul lui se decidea în acel moment. În adâncul sufletului, Toby știa că ceea ce urma putea foarte bine să aducă ordine și echilibru în viața lui, în imaginea lui sau în ambele. Avusese posibilitatea să aleagă. Ar fi putut s-o lase să plece, să scape de îmbrățișare și de întrebare, să renunțe pentru a doua oară la o femeie în favoarea ticălosului ăla hoț și să continue viața tristă de dinainte căutându-și rătăcita stimă de sine pe fundul carafelor cu coniac.

Sau ar fi putut rămâne lângă această femeie frumoasă, inteligentă și pasională.

Poate pentru totdeauna.

– Bel, zise Grayson încruntat, despre ce mama naibii vorbește? Nu trebuie să-i dai nici un răspuns bărbatului ăsta.

Își coborî apoi vocea până la o șoaptă răgușită.

– Vrei să-l pocnesc?

– Nu! suspină ea, măturând cu privirea mulțimea adunată. Nu, nici vorbă. Sir Toby mi-a cerut doar...

– Să mă căsătoresc cu el, o întrerupse Toby.

Vorbise tare, limpede, cu o siguranță care îl surprinsese chiar și pe el.

Un murmur de însuflețire traversă mulțimea.

Privindu-l detașat pe Grayson, continuă:

– I-am cerut surorii dumitale să mă ia de bărbat. Și acum aștept...

Privi peste umăr.

– Se pare că așteptăm cu toții... să aflăm răspunsul ei.

Murmurul însuflețit se stinse brusc. Fața lui Grayson deveni cenușie, spre satisfacția lui Toby, care se distra de minune. O furase pe Isabel exact din brațele ticălosului și n-avea de gând să i-o dea înapoi. Nu fără luptă.

Își luă mâna de pe talia lui Isabel și îi prinse mâna gingașă și moale între palmele lui.

– Voiai să fii în centrul atenției înaltei societăți? Acum, toți ochii sunt ațintiți asupra ta, draga mea, zis el râzând. Și trebuie să mărturisesc, dintotdeauna mi-am dorit să fac asta.

Bel îl privi, mută de uimire, în timp ce Toby se lăsă pe un genunchi.

Scanned by CamScanner

– Miss Isabel Grayson, zise și vocea îi răsună în încăperea cu dale de marmură. Vrei să-mi faci neprețuita onoare de a deveni soția mea?

Capitolul 4

A doua zi de dimineață, Bel coborî să ia micul dejun cu fratele și cumnata ei.

– Sunt logodită. Vă vine să credeți?

– Nu, răspunse Gray scurt, cu fața ascunsă în spatele unui ziar. Nu, nu-mi vine.

Ca să fim drepți, nici lui Bel. Avusese parte de o noapte agitată, trăgând de ciucurii cuverturii și revăzând iar și iar cu ochii minții cele petrecute în seara precedentă, în speranța că va ajunge la o altă concluzie. La răsăritul soarelui, aproape se convinsese că întregul episod nu fusese decât un vis ciudat și care păruse cât se poate de real. Judecând însă după fața îmbufnată pe care o făcea fratele ei în acea dimineață, își dădu seama că fusese aievea.

– Sunt logodită, zise iar.

Dacă o spunea suficient de des, poate că începea să și creadă.

Gray își drese glasul.

– Pentru Dumnezeu, Bel, nu ești...

Se opri, părând să cântărească lucrurile înainte de a continua să vorbească, ceva mai blajin de astă dată.

– Ăăă... logodna ta – abia dacă putu să-și pronunțe cuvintele – e încă discutabilă.

– Ce vrea să spună fratele tău este că s-a întâmplat totul așa de repede, interveni Sophia. Ne-a luat pe toți prin surprindere.

Nimeni însă nu fusese luat prin surprindere mai mult decât Bel. Nici măcar nu-și mai amintea la ce se gândise în clipa când buzele ei trădătoare rostiseră „da". Se pare că la absolut nimic. Doar la rânjetul diabolic al lui Sir Toby, la căldura mâinilor lui atingându-le pe ale ei și la mulțimea care aștepta cu sufletul la gură răspunsul de pe buzele ei.

Și – Doamne sfinte – la emoția vecină cu bucuria, pe care o resimțise în acele momente.

Scanned by CamScanner

O nebunie, despre asta fusese vorba când își dăduse acordul. O clipă de curată nebunie.

Nu c-ar fi fost gata să recunoască acest gând în fața cuiva. Nu, mai rău decât să accepte în pripă o cerere în căsătorie la primul ei bal ar fi fost să rupă logodna a doua zi. Ar fi părut o ușuratică, o femeie imatură, o victimă a propriilor oscilații emoționale, adică exact opusul unei femei influente. Luase decizia într-un moment de nebunie, dar, așa cum spusese și Sir Toby, căsătoria cu el putea totuși să servească țelurilor ei. Atât timp cât, de aici încolo, ea avea să se comporte cu reținere și să acționeze ca și cum totul făcea pur și simplu parte din planul ei.

– Da, răspunse Bel. S-a întâmplat într-adevăr repede și mă bucur.

Ciuguli dintr-un colț de pâine prăjită.

– Nu înțeleg de ce-a trebuit să plecăm așa de repede de la bal. Lumea voia să ne felicite.

– Nu e nimic de felicitat, nu încă.

Cu furculița într-o mână și cuțitul în cealaltă, Gray atacă o felie de șuncă.

– Eu nu mi-am dat consimțământul.

Bel se uită la el.

– Că doar n-ai de gând să refuzi! Mi-ai promis că mă pot mărita cu cine vreau.

– Ar fi trebuit să fiu mai înțelept și să nu fac astfel de promisiuni, mormăi fratele ei, mestecând o bucată de șuncă. Mi-am ales un an al naibii de prost ca să încep să mi le țin.

Sophia interveni pe un ton împăciuitor:

– Gray vrea să discute cu Toby înainte de a-și da oficial consimțământul. Și Joss o să vrea să se întâlnească cu el. Se prea poate să nu fie el tutorele tău, dar ți-e totuși frate.

– Unde e Joss în dimineața asta? întrebă Bel.

– A mers să ducă o tavă în camera copilului. Micuțului Jacob îi dau dinții și e foarte agitat.

– Ce Dumnezeu ți-a spus bărbatul ăla? o întrebă Gray. Nu pot să-mi închipui ce minciuni ticăloase trebuie să fi ticluit, ca să te convingă să-l accepți.

– Sunt convinsă că nu mi-a spus nici un fel de minciuni, răspunse Bel calmă. Doar am avut ocazia să stăm de vorbă și am ajuns la concluzia că ne-am potrivi foarte bine.

Scanned by CamScanner

– V-ați potrivi foarte bine, repetă fratele ei neîncrezător. Zici că nu ți-a spus nici o minciună? Ei, atunci presupun că ți-a spus despre povestea lui cu...

– *Gray*, șopti Sophia, pe un ton dezaprobator.

Cei doi schimbară priviri tăioase pe deasupra ziarului, înainte ca Gray să îl împăturească și să-l dea deoparte. Indiferent de conflictul care s-ar fi putut isca ceva mai devreme, el se stinsese înainte să înceapă, dovadă fiind gestul plin de afecțiune cu care degetele lui Gray mângâiară încheietura mâinii soției sale. De obicei, lui Bel i se părea drăguț felul în care cei doi se înțelegeau din priviri și din ușoare atingeri, în loc de cuvinte.

Era mai puțin drăguț însă atunci când în mod evident ea era subiectul discuției.

– Trebuie să discutăm numai noi două, îi șopti Sophia lui Bel, expediind servitorii cu o fluturare elegantă și sigură a mâinii.

Bel oftă în sinea ei. O iubea pe noua ei cumnată, dar traiul alături de Sophia însemna să lupte zilnic cu un sentiment de invidie. Femeia era atât de frumoasă, atât de grațioasă! Și chiar dacă Bel se bucura să-l vadă pe fratele ei fericit în căsnicie, în momentele ei de slăbiciune era – foarte, foarte puțin – supărată că nu beneficia în întregime de atenția lui.

Atenția lui Sir Toby nu trebuia să o împartă însă cu Sophia. Era logodnicul ei; îi aparținea lui Bel și doar ei. Gândul îi aprinse o mică vâlvătaie în inimă.

Sophia își trase scaunul mai aproape de Bel.

– Aseară n-am fost prea sigură cât de mult trebuie să spun, dar după ce-am discutat cu Gray...

Îl privi precaută pe soțul ei, și acesta încuviință încurajator din cap. Sophia se întoarse iar spre Bel.

– Trebuie să-ți spun ceva. Înainte de a-l cunoaște pe fratele tău, am fost logodită cu un alt bărbat. Bel, am fost logodită cu Toby.

– Nu, zise Bel înecându-se cu bucata de pâine prăjită.

– Da, trebuia să ne căsătorim în luna decembrie, anul trecut.

– Și ce s-a întâmplat?

Preocupată, Sophia încerca să netezească o cută de pe fața de masă.

– L-am mințit, pe el și pe toți prietenii și familia mea și, pe urmă, am fugit.

– Ce grozăvie a putut comite Sir Toby ca să te facă să fugi de acasă?

Scanned by CamScanner

– Nu, nu, zise Sophia. Toby a fost un gentleman perfect. Mi-e teamă că grozăvia am comis-o eu. Nu pot să regret acea alegere care m-a făcut să fiu cu Gray, dar încă mi-e rușine de felul în care m-am purtat față de Toby.

Bel trase adânc aer în piept, încercând să asimileze noua informație. Sir Toby, logodit cândva cu Sophia! Se terminase cu pretenția ei că se bucura de toată atenția acestui gentleman. Ei, ideea era oricum arogantă.

Gray ocărî în barbă.

– Omul ăsta e un șobolan murdar și slinos. E furios pe mine pentru că i-am luat mireasa și acum încearcă să se răzbune căsăto...

Își înghiți restul vorbelor când Sophia îi aruncă o privire tăioasă.

– Căsătorindu-se cu mine, termină Bel în locul lui, suspinând. Am înțeles. Tu crezi că singurul motiv pentru care Sir Toby m-a cerut de nevastă e ca să se răzbune pe tine. Și c-ar fi imposibil să-l intereseze persoana mea. Asta vrei să spui?

– Nu, Bel, zise Gray, trecându-și mâinile peste față. Bineînțeles că orice bărbat ar fi înnebunit să se căsătorească cu tine, dar ținând cont de întâmplările din trecut și de viteza cu care a acționat...

– Dar cum ar fi putut să pună la cale o astfel de stratagemă? Sir Toby nici măcar nu știa cum mă cheamă.

Amândoi se uitară la Bel.

– Adevărat? o întrebă Sophia. Ești sigură?

– Da, insistă Bel. Când am... plecat împreună din sala de bal, habar n-avea că sunt sora lui Gray. Când i-am spus cum mă cheamă a fost într-adevăr șocat – și încă și mai surprins că nu i-am recunoscut numele. Era sigur că tu mi-ai pomenit de el.

– Ar fi trebuit, zise Sophia, strângându-i mâna lui Bel. Îmi pare așa de rău, ar fi trebuit să-ți spun mai demult.

– Nu te scuza, îi spuse Gray soției sale. Cum puteai să prevezi evenimentele de-aseară? În mod normal se lasă să treacă o perioadă de timp între momentul întâlnirii și logodnă tocmai pentru a se discuta astfel de lucruri.

Oftă.

– Bel, trebuie să recunoști că această „cerere în căsătorie" s-a petrecut cu o repeziciune suspectă.

– Nici asta n-a fost exclusiv din vina lui. Eu sunt aceea care a abordat subiectul căsătoriei, zise Bel, scărpinându-și nasul. Nu știu sigur ce m-a apucat, bombăni ea, prea uluită ca să-și mai cenzureze comentariile. În clipa asta era doar un străin chipeș și în momentul

Scanned by CamScanner

imediat următor am ajuns să stau de vorbă cu el ca și cum ne-am fi știut de secole. M-a... m-a făcut să mă simt așa de bine. M-a făcut să zâmbesc.

Și o sărutase. Doar că nu avea cum să le dezvăluie și partea asta. Stătuse trează toată noaptea, întinsă în pat, încercând să-și șteargă din minte senzația lăsată de buzele lui, încercând să uite gustul lui, nepermis de dulce.

– Nu-ți face griji, zise Gray. Când șobolanul o să vină azi aici, o să-l gonesc de nu se vede. N-o să te măriți cu el.

– Dar trebuie, protestă Bel. Ce-o să zică lumea?

– O să spună că ți-ai venit în fire, că ți-ai recăpătat rațiunea.

O să afle că mi le-am pierdut. O să mă considere o fetișcană frivolă și ușor de impresionat.

– Mă voi mărita cu Sir Toby, zise Bel, întorcându-se apoi spre Sophia. Ce-a fost a fost. Nu văd de ce logodna ta anterioară ar trebui să mă afecteze pe mine. N-ai decât să spui ce vrei, eu nu-l pot bănui de vreo intenție răuvoitoare.

– Să-ți spun drept, nici eu, zise Sophia.

În vreme ce Gray își exprima indignarea și se prefăcea că e foarte preocupat de mâncarea din farfurie, Sophia și-o împinse la o parte pe-a ei, ca să facă loc unui maldăr de ziare legate cu sfoară.

– Trebuie să vezi astea, îi spuse ea lui Bel. Știu că tu nu citești *The Prattler*. Nici eu nu mai sunt la fel de pasionată de ziarele de scandal cum eram odinioară, dar Lady Kendall le-a păstrat și mi le-a dat mie.

Desfăcu nodul și deschise ziarul de deasupra la pagina a treia.

– Poftim, zise, arătând cu vârful degetului spre o ilustrație. Asta a apărut în februarie, cu o lună înainte de a ajunge noi la Londra și de a-mi anunța căsătoria cu Gray.

Bel luă ziarul din mâna cumnatei ei, ca să-l studieze cu mai multă atenție. Imaginea aducea în mod clar cu Sir Toby, deși echilibrul trăsăturilor lui armonioase fusese stricat de creionul caricaturistului. Fruntea îi era prea înaltă, iar maxilarul, nefiresc de pătrățos. Oricum, rămânea incredibil de frumos, chiar și așa, desenat în tușe malițioase.

Bel citi cu glas tare ce scria sub desen: „Dezmățatul renăscut". Apoi, dedesubt, un rând cu litere mai mici: „Acest notoriu Lothario[1]

[1] Un bărbat care seduce în mod obsesiv femeile, după numele unui personaj din piesa lui Nicholas Rowe, *The Fair Penitent* (1703) (n.tr.)

Scanned by CamScanner

londonez scapă teafăr, ca să mai chefuiască încă o zi". Pe fundalul imaginii, un grup de doamne în posturi disperate, luându-se de cap sau îndoite de spate. Din gurile lor ieșeau expresii de genul: „Frumosul lui păr bălai e de vină", ofta una. „Nu, e vorba lui mieroasă!" spunea o alta. Cea de-a treia își făcea vânt cu evantaiul și declama: „Vai, cum mă mai face să mă ia cu călduri! Trebuie să plecăm la mare ca să ne revenim". În josul caricaturii era semnătura autorului, *H.M. Hollyhurst*.

Bel ridică privirea încurcată.

– Să ne revenim la malul mării? Nu înțeleg.

– Când am dispărut eu, părinții mei au răspândit știrea că m-am îmbolnăvit și m-au trimis pe litoral, în convalescență. În loc să se concentreze asupra scandalului dispariției mele, bârfitorii – așa cum e caricaturistul acesta, domnul Hollyhurst – au devenit foarte interesați de Toby. L-au poreclit „Dezmățatul renăscut", au insinuat că s-a bucurat de boala mea folosind-o ca pe o ocazie de a-și prelungi viața destrăbălată de holtei.

Bel se uită din nou la ilustrație, jenată. Bănuise că era un dezmățat, dar chiar să vadă dovada, negru pe alb... Sir Toby, înconjurat de frumuseți clasice, blonde, suple, împodobite cu pene și giuvaieruri. O duzină de Sophia. Invidia începu s-o bântuie, chiar mai tare decât înainte.

O durea să constate cât de repede i se evaporase tăria morală în aerul plin de funingine al Londrei. Invidia, mândria, dorința – toate laolaltă, doar la micul dejun. Ce alt păcat mortal mai urma? Trândăvia, avariția, lăcomia...?

Puse deoparte pâinea prăjită din care mânca.

– Înțeleg de ce Sir Toby spunea că e sătul de bârfe.

– Sigur că e, zise Sophia, frunzărind ziarele, pentru că de luni întregi e nelipsit în paginile din *The Prattler*. Dacă nu apare în vreo caricatură de-a lui Domnul Hollyhurst, atunci apare într-un comentariu din rubrica mondenă. I-au marcat participarea la fiecare bal, meci de box, spectacol de operă și club de jocuri de noroc. Ziarul a mers chiar până într-acolo, încât i-a trecut în revistă numărul de iubite pe care le-a avut după revocarea căsătoriei.

Numărul de iubite? Bel era cât pe ce să-i ceară Sophiei numărul, dar se opri.

– Și tu crezi vreo iotă din toate astea? Sir Toby mi-a spus chiar el că nu trebuie să credem tot ce apare în ziare. Tu îl crezi în stare de un astfel de comportament?

Scanned by CamScanner

– Nu, zise Sophia. Nu în halul ăsta, în orice caz. Dar mă surprinde că a tolerat să fie tratat în felul acesta.

Apoi adăugă în șoaptă:

– Îți dai seama, ar fi putut să facă un scandal imens când am fugit, sau chiar să-l dea în judecată pe tatăl meu pentru că a fost încălcat contractul matrimonial. Cu toate astea, el n-a spus nimic, cel puțin nu în mod public. A îngăduit să fie menținută iluzia bolii mele și în tot timpul acela a primit ciomăgelile din ziare.

Bel înțelese deodată ceva care o copleși de tristețe.

– Probabil că era foarte îndrăgostit de tine.

Pe Gray îl apucă un acces violent de tuse.

Sophia își țuguie buzele.

– Chiar nu. Nu cred c-a fost, dar orgoliul lui a suferit probabil răni adânci, cu toate că inima i-a rămas intactă. A fost probabil dificil pentru el să suporte toate astea în tăcere, zise, arătând spre ziare. Nu știu de ce a făcut-o, după ce m-am purtat așa de rău cu el, dar a suportat povara speculațiilor publice privind ruperea logodnei noastre și, dacă ar fi procedat altfel, reputația mea ar fi fost distrusă. N-am mai fi fost bine primiți în societate. Chiar și șansele tale de căsătorie ar fi fost compromise.

– Așadar, îi datorăm foarte mult.

– Da, într-adevăr, zise Sophia privind-o cu subînțeles. Îi datorăm șansa de a ne găsi fericirea. Eu nu l-am iubit, așa cum ar fi trebuit să facă o soție, dar am ținut la el – *țin* la el prea mult ca să-l văd captiv într-un mariaj de conveniență.

– Captiv? zise Bel, trântind zgomotos ceașca de ceai pe farfurioară. Vrei să spui că Sir Toby n-ar trebui să se însoare cu mine? Nu sunt destul de bună pentru el?

– Nu, nu despre asta e vorba, nici pomeneală, răspunse Sophia.

– Bel, el nu e destul de bun pentru tine, interveni Gray.

– Nici asta n-am vrut să spun.

Sophia respiră adânc, apoi continuă:

– Bel, Toby o să fie un soț minunat, iar tu ești tot ce poate spera el de la o soție. Împreună, îndrăznesc să spun, ați putea fi cu adevărat fericiți... dacă v-ați iubi.

– Ea nu e îndrăgostită de bărbatul ăsta. Abia l-a cunoscut aseară, zise Gray și lovi din greșeală cu cuțitul în farfurie, scoțând apoi un blestem.

Bel ezită. *Dragoste*. Se pare că în ultimul timp nu reușea să scape de cuvântul acesta. Frații ei, Sophia... cu toții o îndemnau

Scanned by CamScanner

să se mărite din dragoste. Ca și cum, dacă-i spuneau asta, îi ofereau o mare recompensă, un dar pe care orice altă tânără doamnă ar fi fost încântată să-l primească. Dar pentru Bel această insistență de a încheia un mariaj din dragoste ridica un nedorit obstacol.

– Nu vreau să mă căsătoresc din dragoste. Nu dintr-o dragoste romantică, oricum.

– De ce nu? întrebă Sophia.

Bel își cântări cuvintele. I se părea nepoliticos și, cu siguranță, ineficient să condamne iubirea romantică în fața a doi oameni atât de profund cuprinși de ea. Părinții ei se căsătoriseră din dragoste, și de asemenea cei trei frați ai ei. Din cele trei căsătorii, două se încheiaseră cu suferință, iar a treia – deși deocamdată părea reușită – avusese loc doar cu câteva luni în urmă. Bel ocolea iubirea din aceleași motive pentru care evita alcoolul – fusese martoră în prima linie la ravagiile ambelor.

– Am atâtea planuri, atât de multe de făcut, zise ea.

Străduindu-se să găsească o explicație diplomată, adăugă:

– Am observat că iubirea schimbă într-un fel prioritățile unei persoane.

– Așa e și logic să fie, dacă treaba este făcută cum se cuvine, zise Gray.

Sophia își atinse încheietura mâinii.

– Evident că nu te puteai îndrăgosti de Toby așa de repede, dar în adâncul inimii tale, dac-ai să cauți, simți că există vreo sămânță de iubire? Crezi c-ai putea ajunge să-l iubești, cu timpul?

„Sper că nu." Bel își împinse scaunul și se ridică de la masă.

– Sophia, te rog să mă înțelegi. Sunt încântată că tu și fratele meu v-ați găsit unul pe celălalt. Știu că intenția ta e bună, dar eu nu vreau să mă mărit din dragoste; și aș vrea să te rog să iei în calcul că poate și Sir Toby simte același lucru. Altfel, de ce te-ar fi cerut pe tine în căsătorie?

Sophia își ascunse un tremur. Atacul lui Bel fusese fățiș. Erau cele mai dure cuvinte pe care i le spusese vreodată cumnatei ei. Poate chiar cele mai tăioase cuvinte pe care le adresase vreodată cuiva. Pentru că ea părea decisă să accepte cu optimism această logodnă, iar Sophia dădea impresia că voia să strice totul, mai întâi cu dezvăluirile, pe urmă cu teancul ei de ziare de scandal, și acum cu interogatoriul ăsta.

– Te rog, zise Bel, așezându-se iar pe scaun. Știu că ai intenții bune, dar Dolly...

Scanned by CamScanner

Se întoarse spre fratele ei, știind că acesta nu avea puterea să-i refuze nimic, atunci când ea făcea uz de tonul blând și de numele lui de alint din copilărie.

– Dolly, mi-ai promis că mă pot căsători cu cine vreau. Eu aleg să mă mărit cu Sir Toby.

Gray o privi atent.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Am... mai multe motive.

Nu pentru că îl dorea sau pentru că îi îngăduise să o sărute pe terasă.

Într-adevăr, nu acela era motivul, nici pe departe nu era.

Îi răspunse:

– Vreau o căsătorie care să mă propulseze în prim-planul societății și să mă ajute să devin o persoană cu influență.

Făcu un gest spre teancul de ziare *The Prattler*.

– Sir Toby e perfect pentru scopurile mele. Toată Londra e interesată de ce face, în curând va intra în Camera Comunelor și, potrivit spuselor Sophiei, e un bărbat bun.

– Toby ți-a spus că va intra în parlament? o întrebă Sophia.

– Da. Ție nu ți-a pomenit niciodată de asta?

– Nu.

Cumnata ei părea uimită.

Gray se uită o clipă la Bel, apoi își duse o mână la frunte.

– Bel, problema nu e că eu...

Sunetul clopoțelului de la intrare le întrerupse discuția.

– El trebuie să fie.

Bel se ridică din nou în picioare. Sângele i se urcase la cap. Doamne, se așezase și se ridicase de atâtea ori de parcă era la biserică.

– Arăt cât de cât bine?

Își netezi cu mâinile jupa celei mai bune rochii de zi pe care o avea, din muselină albastru-deschis, garnisită cu dantelă de culoarea fildeșului.

– Bel, arăți uluitor, ca întotdeauna. O să i se taie respirația.

Fără să ia în seamă comentariile dezaprobatoare ale lui Gray, Sophia mușcă din felia ei de pâine prăjită și o puse deoparte, după care o întrebă pe Bel:

– Vrei să vin cu tine să-l întâmpinăm?

– Nu, zise Gray, pe un ton apăsat. Bel, te rog frumos să urci în camera copilului și să-i spui lui Joss să vină în biroul meu. Dacă

Scanned by CamScanner

Sir Toby Aldridge dorește să dea cu ochii de vreuna dintre răpitoarele frumuseți din această casă, va trebui să treacă de mine..

– Sir Benedict, zise Toby, făcând o plecăciune galantă când intră în biroul lui Grayson.

Gestul său nu primi un răspuns pe măsură. Bruta își mișcă doar ochii la el.

– Hai să nu ne pierdem vremea pretinzând că ne placem.

Toby își îndreptă umerii și își împinse bărbia înainte.

– N-am nimic împotrivă.

– Și spune-mi Gray.

Îi făcu semn să ia loc pe un scaun în timp ce ocoli masa ca să se așeze pe scaunul lui de la birou.

– Toată lumea îmi spune așa, chiar și dușmanii.

Toby zâmbi, își netezi pantalonii și luă loc.

– Nu și Isabel. Ea îți spune Dolly.

Instantaneu, tensiunea din încăpere crescu. Ochii îngustați ai lui Gray deveniseră acum două fante. Apoi bărbatul să lăsă pe spate și îi adresă lui Toby un zâmbet glacial.

– Eram curios să te cunosc, Sir Toby Aldridge.

– Și eu pe dumneata, *Gray*.

– Sunt într-o postură interesantă.

Gray își trecu vârful degetului peste muchia mapei de birou.

– Mă întreb dacă poți să-ți dai seama de asta. În fața mea acum se află un bărbat care în decembrie anul trecut a lăsat să-i scape printre degete o femeie frumoasă, deosebită. Pentru tâmpenia aceea te ocărăsc; totuși, trebuie să-ți și mulțumesc. Greșeala dumitale a fost norocul meu.

– Discreția mea este norocul dumitale.

Privirile li se încrucișară.

– Da, zise Gray, într-un târziu. Îmi dau seama de asta. Dar tocmai când eram decis să las deoparte aversiunea extremă pe care mi-o provoacă un idiot nerușinat cum ești tu și să-mi exprim oarecum recunoștința – sări brusc în picioare și se apropie de fereastră –, idiotul nerușinat reușește să-mi seducă sora mai mică.

– Uite ce e, zise Toby cu răceală, poți să fii față de mine cât de disprețuitor dorești, dar în camera asta nu există decât un singur seducător. Dumneata ești netrebnicul care a fugit în secret cu cea care trebuia să-mi devină mireasă. Eu, cel puțin, sunt aici ca să-i ofer mâna mea lui Isabel așa cum se cuvine. Onorabil. Chiar te aștepți

Scanned by CamScanner

să mă ploconesc și să implor pentru dubioasa plăcere de-a deveni frate cu tine?

Gray se îndepărtă de fereastră.

– Am deja un frate. Nu mai am nevoie de încă unul.

– Ei bine, atunci mă întreb de ce i-ai mai organizat surorii dumitale intrarea în societate. O să se dovedească dificil să o măriți pe Isabel fără să obții astfel un frate prin alianță.

Toby își trecu degetele prin păr.

– În casa asta omul nu poate primi ceva de băut?

– De băut? Înainte de prânz?

Gray se duse la bar și destupă o sticlă.

– Ei bine, există un avantaj în ceea ce te privește, zise, întinzându-i lui Toby un pahar de coniac și turnându-și apoi și lui unul. Ziarele au foarte multe de spus despre dumneata.

– Și despre dumneata au foarte multe de spus, i-o întoarse Toby, gândindu-se la laudele exaltate de care se bucurase în ultimele săptămâni cel mai nou cavaler al Angliei. Eu am atâta minte încât să nu le cred. Gray, ești un adevărat erou. Spune-mi, în vreme ce înfruntai cu bravură focul, furtuna, crocodilii și contrabandiștii, ca să salvezi corabia plină cu neajutorate pisicuțe și școlărițe... te-ai luptat și ai supus un balaur cu două capete? Sau avea trei capete?

– Patru, zise Gray cu răceală. Nu vrei mai bine să ajungem la miezul chestiunii? Presupun că știi cum am refăcut averea familiei mele și cum am strâns generoasa zestre cu care dumneata ai vrut să pleci după o singură seară de vals cu sora mea.

– Din piraterie pe mare, am înțeles.

– Da, din piraterie autorizată. Acum fac negustorie cinstită pe mare, dar am în trecutul meu ani întregi de înșelătorie, furt și crimă. Nu-mi place violența, dar nu mă dau în lături, dacă e cazul. Am scufundat corăbii și am vărsat sângele unor oameni pentru ca fratele meu să poată avea o profesie, iar Bel să poată face o partidă bună. E adevărat că nu avem aceeași mamă, dar suntem cu toții niște Grayson, o familie.

Gray dădu coniacul pe gât și își puse hotărât paharul pe birou. Apoi își încrucișă brațele la piept și îl fixă pe Toby cu privirea.

– Pentru mine familia e totul. Dacă îi faci rău surorii mele, o să-mi facă plăcere să te omor.

Toby făcu o pauză. Nu avea nici o îndoială că Gray vorbea serios. Și nu erau doar vorbe amenințătoare, ci chiar ar fi trecut la fapte,

Scanned by CamScanner

indiferent dacă ar fi fost condamnat după aceea la galere și ar fi ajuns amândoi să împartă o birjă până în iad.

– Din fericire pentru viața mea și a dumitale, n-am de gând să-i fac rău lui Isabel, zise el calm. O să mă însor cu ea.

Grayson clătină din cap.

– În cel mai bun caz ești logodit cu ea. Logodnele pot fi rupte.

Vai, nu, nu se poate. Nu din nou. Afurisit să fie Toby dacă o să-i permită bărbatului acesta să-i rupă și a doua logodnă.

– Ascultă, ce-a fost a fost. Aseară, în casa familiei Kendall, ai vrut să faci o scenă în public și dorința ți s-a împlinit. Acum sora dumitale și cu mine suntem logodiți în mod public. Logodna nu se mai poate desface fără să-i pătezi reputația. Ca să nu mai vorbim de faptul că-i vei distruge toate speranțele.

Gray se uită cu atenție la el.

– Ești convins de pasul pe care-l faci? Îmi păreai destul de dedicat vieții de holtei, după cum lăsai să se vadă. Nu te-ar interesa mai degrabă o frumoasă și lungă vacanță în Europa? Cu o mie de lire oricine se poate bucura de-o ospitalitate călduroasă.

Toby îl fixă cu privirea.

– Încerci să mă mituiești ademenindu-mă cu niște aur și câteva foitaje pariziene. Pentru Dumnezeu, omule, am ditamai moșia în Surrey și un venit de șase mii pe an. „Oferta" ta ne insultă pe amândoi. Sora ta știe ce preț mic pui tu pe fericirea ei?

– Aș plăti oricât pentru fericirea lui Bel. Am făcut din fericirea ei țelul strădaniilor mele.

– Ei, acum o să-mi revină mie sarcina asta.

Toby zâmbi și se relaxă în scaun. Mamă, ce-i mai plăcea să-l vadă pe Gray asudând. El nu era decât un puștan când surorile lui se măritaseră, dar Gray era deja capul familiei, așa că îl înțelegea prin ce trecea doar amintindu-și mânia neputincioasă resimțită de el în momentul în care un străin o luase de lângă el pe prima dintre surorile lui. Putea să empatizeze cu Gray, dar nu și să-i fie milă de el.

– Evident, dumneata nu ești capabil de-o asemenea sarcină. Dacă sora ta ar fi fost fericită în actuala conjunctură, de ce-ar fi sărit să se mărite cu primul gentleman care îi acorda un pic de atenție? La balul de aseară era nefericită, până să reușesc să-i smulg un zâmbet. Eu știu cum să fac fericită o femeie.

– Serios? rânji Gray. Nu cred că soția mea ar fi de acord cu tine.

Ei, asta chiar că fusese o lovitură sub centură. Și încă una devastatoare. Aroganța lui Toby avu grav de suferit. Evenimentul încă îl mai

Scanned by CamScanner

bântuia noaptea, târziu, când făcea neîncetate speculații. O tratase pe Sophia cu multă atenție, cu răbdare și, desigur, cu farmece din belșug. Ce anume o făcuse să se îndepărteze de el și să ajungă în brațele acestui netrebnic? Nici măcar azi, când era la casa ei, nu venise să-l întâmpine.

– Bel nu e la fel precum celelalte domnițe.

– Ei bine, da. Am observat asta.

Toate gândurile spre Sophia au fost pe loc alungate. În schimb, se gândi la frumusețea exotică a lui Isabel și la accentul ei melodios, la inocența îndrăzneață a sărutului ei. Sărutul care îi vibra în sânge chiar și acum...

– Nu asta am vrut să spun, zise Gray, sfredelindu-l cu privirea, ca și cum i-ar fi putut citi gândurile. Bel a crescut departe de societate, dar a fost martora unor nenorociri pe care nici o femeie n-ar trebui să le cunoască. Tatăl nostru a murit din cauza băuturii, iar mama ei, nebună, în timp ce...

– Stai o clipă. Mama ei a înnebunit?

Dacă avea nevoie de o scuză ca să iasă din povestea asta, iată că tocmai i se oferise una. Puțini erau gentlemenii care își doreau o soție cu antecedente de nebunie în familie.

– Nu așa cum ți-ai închipui. Când Bel era o copilă, mama ei s-a îmbolnăvit de o febră tropicală. A supraviețuit – cu greu –, dar mintea ei nu a mai fost niciodată la fel. Bel a crescut aproape singură după ce eu și fratele meu am plecat pe mare. Credința a fost ceea ce a susținut-o. Are o fire puternică, dar e plină de idei naive, fragile... și de speranțe foarte mari.

– Și nu crezi că eu i le pot împlini.

– Al naibii de corect! Nu cred.

Gray se așeză la loc pe scaun.

– Oricum, pentru a-i face pe plac surorii mele și pentru a-i păstra reputația intactă, am decis să te las să încerci. Dar te previn... dacă în orice moment, pe durata logodnei tale cu Bel, o să mi se pară vreodată altfel decât extaziată de perspectiva de a se mărita cu tine, o să contramandez imediat căsătoria.

Vorbele lui îi dădură lui Toby motiv să reflecteze, amintindu-și ce eforturi făcuse doar ca să-i smulgă câteva zâmbete. Acum va trebui să aibă o mireasă „extaziată" sau să nu aibă mireasă deloc? Nu era convins că opțiunile îl încântau. Isabel Grayson nu părea o femeie ușor de adus în pragul extazului romantic, având în vedere că nu acceptase să se mărite cu el decât pentru influența pe care o exercita.

Scanned by CamScanner

– Dacă ai o părere așa de proastă despre mine, de ce îți mai dai consimțământul?

– Nu te amăgi, cred că ești un nemernic și îmi vine să urlu numai când îmi imaginez c-o să trebuiască să-ți spun „frate". Însă nu mi-ar face nici o plăcere să te văd din nou eșuând într-o logodnă.

Gray se încruntă. Era expresia cuiva care se lupta cu propria umilință.

– Pe Bel a dezamăgit-o Londra, în ciuda tuturor eforturilor noastre de a o distra. Nimic n-o amuză. E așa de afurisit de tăcută, de serioasă. A stat încruntată și fără să scoată o vorbă la toate cele zece dineuri și seri de muzică la care a participat, dar când a dansat cu dumneata – și, Doamne, îmi vine să mor că trebuie să recunosc – părea fericită. Apoi, azi-dimineață, i-a vorbit urât Sophiei ca să-ți ia apărarea.

Gray clătină din cap.

– N-am văzut-o certându-se niciodată cu nimeni. Cuvinte de reproș, da, a mai zis. Dezamăgirea, da, și-a exprimat-o mai des decât aș putea enumera, dar niciodată furia.

Toby nu prea reușea să înțeleagă unde ducea argumentația aceea. A fost fericită aseară, furioasă azi-dimineață...

– Ce vrei să spui?

– Spun că eu cred că sora mea a ridicat o adevărată fortăreață în jurul sentimentelor ei. Ea îi spune moralitate, eu sunt înclinat să o numesc teamă. Dar, indiferent din ce sunt făcute zidurile acelea, dintr-un motiv de neînțeles, se pare că dumneata ești capabil să treci de ele. Vreau să spun că aseară ai reușit să-i aduci un zâmbet pe față.

Îl țintui cu o privire amenințătoare.

– Acolo să-l faci să rămână!

– Așa voi face, răspunse Toby cu convingere.

Într-adevăr, niciodată în viața lui nu fusese atât de decis să reușească într-o acțiune. La asta se pricepea cel mai bine, să le facă pe doamne să zâmbească încontinuu. Va găsi un mod de a o face și pe Isabel fericită. Nu era nimic pe lume care să-l convingă se bată în retragere după provocarea din privirea lui Sir Benedict Grayson. Nimic.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, strigă Gray, ridicându-se în picioare. Trebuie să fie fratele meu, Joss.

Scanned by CamScanner

Toby se ridică, refăcându-și zâmbetul și pregătindu-și reverența. Poate că mai tânărul frate al lui Grayson va fi mai prietenos. Mezinii sunt, de obicei, diferiți față de frații lor mai mari.

– Sir Toby Aldridge, zise Gray, permite-mi să ți-l prezint pe fratele meu, partener în Șantierul Naval Grayson Brothers, căpitanul Josiah Grayson.

Ei bine, se gândi Toby, avusese dreptate. Cei doi erau fără îndoială diferiți ca structură. Gray îi spusese că frații Grayson erau născuți din mame diferite, dar Toby se așteptase la un frate pe jumătate spaniol, ca Isabel. Nu la cineva pe jumătate african, ca... ca aproape nimeni din câți oameni cunoscuse, cu excepția slugilor. Cu siguranță, nu se înclinase niciodată în fața unui individ de felul acesta.

Toby simți că era obiectul unei atente examinări și se uită țintă la chipul lui Joss – o copie mai închisă la culoare a fratelui său. Cu invidie, îi recunoscu în tăcere lui Gray un merit. Ticălosul își jucase foarte bine cărțile, nu încăpea îndoială, dar nu era cazul acum ca Toby să-și manifeste surpriza. Nu după ce tocmai își pusese mândria și respectul de sine la bătaie de dragul fericirii lui Isabel Grayson.

– Căpitane Grayson, mă bucur de cunoștință!

Cu zâmbetul înghețat pe figură, Toby făcu o plecăciune ușoară. Ei, uite că n-a fost prea greu.

– Sir Toby, răspunse Joss, plecându-se la rândul lui. Aș spune că bucuria e de partea mea, dar mi-e teamă că am prostul obicei de a nu minți.

Prost obicei, într-adevăr. Acest al doilea Grayson nu era cu nimic mai prietenos decât primul. Chiar dimpotrivă. Se vedea de la o poștă că firea ursuză a celuilalt era floare la ureche pe lângă rigiditatea lui Joss. Un tip morocănos cum mai rar îi fusese dat lui Toby să întâlnească. Era tot ce-și putea dori.

– Chiar ai de gând să îngădui chestia asta? îl întrebă Joss pe Gray, făcând un gest disprețuitor în direcția lui Toby. După o singură seară, o s-o lași pe Bel să se mărite cu nemernicul ăsta?

– O las să rămână logodită cu nemernicul ăsta, îl corectă Gray. Deocamdată. Să vedem dacă-mi mai păstrez părerea până la sfârșitul verii.

– Sfârșitul verii? repetă Toby, ca un ecou. Dar suntem abia în aprilie. Șase săptămâni e o perioadă destul de lungă pentru o logodnă. Ne vom căsători în luna mai.

– În august.

– Iunie.

Scanned by CamScanner

– În iulie sau nu vă mai căsătoriți deloc, zise Gray. Asta e ultima mea concesie.

„Mai vedem noi."

Observând încruntarea lui Toby, Joss ridică din sprânceană.

– Sigur, chiar te rog să mai insiști, îi zise. „Deloc" e varianta mea preferată.

Toby păstră pentru sine replica indignată ce-i stătea pe buze. Ce mai familie! Un tâlhar îmbrăcat în haine de dandy, care face pe patriarhul, secondat de mizerabilul și nesuferitul lui frate. Dar nu contează. Ura lor comună nu va face decât să-i îndulcească lui Toby triumful. Era în stare să înghită mult mai mult, de dragul de-a o câștiga pe Isabel.

Și, desigur, exact când își spunea toate astea, lucrurile se înrăutățiră și mai mult.

– Tati, tati!

Un ștrengar cu pielea arămie și părul tuns foarte scurt se năpusti în încăpere și o luă în direcția lui Joss, dar dădu întâi peste piciorul lui Toby. Copilul se întinse pe covor cât era de lat, ștergând mai întâi lustrul de pe cizma lui Toby și apoi atacând răzbunător cizma agresoare, gata, gata să-și înfigă dinții în pielea ei fină.

– Ah! exclamă Toby, străduindu-se să-și mențină echilibrul și încercând să-l scuture pe micul drăcușor de pe piciorul lui.

Eforturile lui nu avură însă alt rezultat decât că să-l încurajeze pe băiețel să se agațe și mai strâns, încolăcindu-și brațele și picioarele de glezna lui Toby într-atât, încât ajunse să pară mai degrabă o parte integrantă a cizmei, decât un ciucure. Împielițatul avu chiar curajul să râdă.

Numai Dumnezeu știa fructul aventurii cărui frate era băiatul acesta. Nici unul din cei doi nu se repezi să-l salveze, prea amuzați, probabil, de situația delicată în care Toby trebuia să ceară ajutor.

– Iacob, nu!

Isabel intră vijelios în birou și se repezi la picioarele lui Toby, ca o vijelie de muselină bleu și de dantelă.

– A, mă scuzați, zise, încercând să desfacă brațele copilului de pe piciorul lui Toby. I-am spus bonei că-l duc jos, în grădină, dar el a zbughit-o de lângă mine și n-am putut...

– Nu face nimic, zise Toby, atingând-o ușor pe umăr. Am zece nepoate și nepoți, toți mici. Serios, e-n regulă.

Isabel încetă să se mai lupte cu copilul și ridică privirea spre el.

Scanned by CamScanner

În momentul acela, pușiul agățat de el, frații ei insolenți, toată lumea din jur încetă, pur și simplu, să mai existe.

Toby înțelese că lumina lunii nu-i pusese nici pe departe frumusețea în valoare. Isabel Grayson era făcută pentru soarele dimineții, pentru lumina blândă, caldă, care nu avea grabă, care avea ziua întreagă la dispoziție ca să lucreze cu răbdare și să lumineze fiecare șuviță strălucitoare din părul ei, fiecare contur aurit al trăsăturilor ei, textura moale, ca de petală, a buzelor ei. Și când toate acestea erau dublate de lumina emanată din interiorul ființei ei, nu mai existau cuvinte.

Fata strălucea.

– Sir Toby, zise ea, cu o expresie mâhnită. Nepotul meu... Îmi cer scuze!

– Te rog, nu te necăji!

O trase de braț ca s-o ajute să se ridice în picioare. Chiar trebuia să se ridice. Odată ce isprăvise să-i aprecieze frumusețea de la gât în sus, lui Toby nu-i fu deloc greu să-și coboare privirea spre decolteul de dantelă care se căsca dedesubt, oferindu-i priveliștea sânilor ei plini, voluptuoși și a ispititoarei și întunecatei văi dintre ei. De la un moment încolo, Toby încetă să mai vadă ceva și începu să întrevadă... posibilități.

Da, Bel trebuia într-adevăr să se ridice în picioare.

– Jacob!

Ordinul grav venit din partea lui Joss avu efectul instantaneu de a-l face pe copil să renunțe la strânsoare. O clipă mai târziu, sângele începu iar să circule prin degetele de la piciorul lui Toby.

– E fiul dumitale? îl întrebă Toby pe Joss, care înclină din cap, afirmativ.

– Adorabil copil! Mama lui a venit și ea la Londra?

– Nu, soția mea a rămas la Tortola, răspunse Joss. În cimitir.

„Bun." Un văduv neobișnuit de ursuz. Starea morocănoasă a bărbatului începea să capete sens.

– Vino la mătușica Bel, scumpule!

Isabel luă copilul în brațe, salvându-l de momentul stânjenitor. Îl propti apoi de șold ca și când l-ar fi așezat pe un scaun, gâdilându-l pe împielițat. Bel arăta acum ca Fecioara cu pruncul din perioada renascentistă: brunetă, radioasă și rubicondă, senină în fața zarvei copiilor și de o frumusețe aproape nepământească.

Toby fu cuprins de un imbold ciudat, care își înfipse literalmente colții în el. Dinaintea sa stătea întruchiparea vie a divinei vieți

Scanned by CamScanner

domestice, fiind conștient că, într-un colț bine ascuns al ființei lui, tânjise după așa ceva. Nu mai simțise niciodată o nevoie atât de aprigă, de viscerală, de puternică. Nici măcar nu putea să numească senzația pe care o trăia. Era dorință, râvnă trupească, patimă, atracție... cu siguranță însă nu era dragoste, dar oricum se decanta în trei cuvinte simple:

„Vreau așa ceva."

O soție. Un copil. Toate activitățile plăcute de care un bărbat se bucura alături de soția lui pentru a avea un copil. Lunile de așteptare până la sosirea copilului pe lume, în care să se întrebe dacă acesta va avea părul negru, ca al mamei, sau castaniu-deschis, ca al lui, ori va fi o combinație. Cizme noi, din piele tăbăcită, rezistente la urmele dinților de lapte. Căsătorie. Familie. O Isabel zâmbitoare.

„Vreau așa ceva. Și voi avea."

Simțindu-i privirea intensă, Isabel roși.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere. Vă lăsăm să vă continuați discuția, zise ea, făcând o mică reverență.

– Nu, strigă Toby dintr-odată, dezmeticindu-se din visare. Asta e. Nu pleca! La urma urmei, pe tine am venit să te văd. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să facem o plimbare cu trăsura.

Pentru că Isabel îl privea derutată, adăugă:

– Așa fac perechile logodite.

– O! răspunse ea, zâmbind timid. Atunci, mi-ar plăcea.

Toby se uită la Gray și la Joss.

– Cred c-am terminat ce aveam de discutat aici, nu, domnilor?

Cei doi înclinară dușmănos din cap.

– A, și mai e ceva, continuă Toby, întorcându-se către Isabel. Discutam despre data căsătoriei. Eu am propus să fie în iulie. Nu contează că e o căldură insuportabilă în luna iulie. Singurul motiv pentru care ar trebui să te căsătorești în iunie ar fi să faci o baie de mulțime, să captezi atenția întregii societăți londoneze. În iulie, multe dintre familiile bune sunt deja gata să plece la țară și lista invitaților va fi mai mică. Fratele tău nu va trebui să intre la cheltuieli prea mari. Ăsta a fost raționamentul meu... dar, desigur, Isabel, dorința ta e cea mai importantă.

– Păi, dacă decizia îmi aparține, aș prefera să ne căsătorim în iunie.

Îl lăsă pe Jacob să-i alunece ușor din brațe și se întoarse către fratele ei.

Scanned by CamScanner

– Sunt convinsă că Dolly nu-și face griji în privința cheltuielilor.
Toby îi adresă lui Gray un zâmbet glacial.
– Ce zici, Dolly, te îngrijorează cheltuielile?
– Nu, sigur că nu, doar că...
Toby luă mâna lui Isabel și o așeză la brațul lui.
– Atunci, sunt bucuros să cedez. Iunie să fie!

Capitolul 5

O oră mai târziu, lui Bel îi era teamă că nu va ajunge să treacă de ziua aceea, darămite să mai apuce luna iunie.

– În sfârșit, i se adresă Sir Toby, așezat aproape de ea, pe banca faetonului. Ce dimineață frumoasă!

Bel reuși să dea ușor din cap, afirmativ. Era singura mișcare pe care îndrăznea s-o facă. Cu o mână încleștată pe spătarul de fier al banchetei, cu cealaltă ținându-se de bonetă și cu ambele picioare proptite de bara de sprijin, nu mai avea nici o posibilitate să gesticuleze. Cât despre vorbit... nici nu se punea problema. Își ținea maxilarul încleștat, ca să nu-i zboare, și clănțănea din dinți, în timp ce Sir Toby mâna caii tot mai repede pe caldarâm. Când luă o curbă, și trăsura se înclină periculos, Bel reuși să scoată un sunet ascuțit. Din nefericire, fusese mai degrabă un țipăt decât o vorbă.

– Ce s-a întâmplat?

Întors cu fața la ea, Toby luă hățurile cu o singură mână și pe cealaltă o întinse prin spatele ei, pe spătarul banchetei.

– Te simți bine?

Faetonul săltă peste un mic șanț lăsat de roțile altei trăsuri, și Bel se dezechilibră. Înainte de a-și recâștiga echilibrul, căzu peste el. Brațul lui Toby o cuprinse pe după umeri și o trase strâns la pieptul lui.

Fluierând printre dinți, el domoli caii și trase trăsura într-o parte.

– Isabel, scumpa mea, nu te simți bine?

– B-ba... da, zise Bel, străduindu-se să-și recapete suflarea.

Trăsura se oprise, dar lumea ei era încă în mișcare. Era amețită nu doar de la goana aceea teribilă, ci și de la senzația lăsată de trupul lui puternic lipit atât de protector de al ei.

Scanned by CamScanner

– Nu mi-e rău, doar că... Nu sunt obișnuită să merg așa cu trăsura, atâta tot. Pe Tortola nu avem trăsuri prea rapide, nici echipaje așa de frumoase. E o insulă mică.

Își îndreptă puțin spatele și își așeză mâna tampon între ei, pe banchetă.

– Că neatent sunt! Trebuia să-mi fi dat seama. Uite, ai devenit complet palidă, zise Toby, scoțându-și pălăria și făcându-i vânt cu ea. Vrei să te duc înapoi acasă?

– Nu. Nu, te rog. Serios, acum sunt foarte bine.

Bel își potrivi boneta.

– Ești sigură?

– Da, sunt foarte sigură.

Îngrijorarea din ochii cu sclipiri chihlimbarii ai lui Toby îi făcea plăcere. Sophia avusese dreptate. Va fi un soț bun și săritor.

– Nu voiam să mă plâng. E o trăsură minunată.

Își trecu mâna peste pielea matlasată și moale ca untul.

Mânați cu blândețe de Toby, caii porniră la un trap domol.

– Nici nu trebuie să ne mai plimbăm, zise el. Ce-ar fi să lăsăm faetonul în grija unui grăjdar și să ne plimbăm prin magazine?

– Prin magazine? Presupun că am putea, dar n-am trebuință de nimic. Tu?

Toby râse.

– E, păi, momentul cel mai bun de mers prin magazine e atunci când n-ai nevoie de nimic. Totuși, ca să fiu sincer, m-am gândit să-mi cumpăr un baston nou. Am pus ochii pe unul foarte frumos, cu cap de fildeș, la Brauchts.

– Un baston? Te doare piciorul?

Bel îi privi în treacăt picioarele. I se păreau perfecte, cu pulpele și șoldurile bine făcute și înveșmântate în țesătura de lână bine croită. Roși și își feri repede privirea. Da, picioarele lui păreau sănătoase.

– Sau poate că suferi de gută?

– Gută? zise el, râzând din nou, mai tare de astă-dată. Nu, n-am dus o viață chiar așa dezordonată, încât să capăt gută de la vârsta de douăzeci și nouă de ani. Și nici n-am suferit vreo rană, în afară de una mică, care mi-a afectat orgoliul.

– A! Atunci ce nevoie ai de un baston, dacă nu ești infirm?

– Ei, fără vreun motiv anume. Doar că uneori e util – să arăți către ceva interesant, să bați la ușă, să faci semn vizitiului...

Ridică din umeri.

– Și arată bine. Așa e moda.

Scanned by CamScanner

– Înțeleg, zise ea, încruntându-se. Deci așa vrei să ne petrecem dimineața? Cumpărând... un băț împodobit, pe care un gentleman perfect sănătos îl poartă după el fără nici un motiv real, în afară de dorința de a-și afișa bunăstarea?

Expresia lui Toby deveni serioasă.

– Ei, da, plus gesticulația, răspunse el în șoaptă. Să nu uităm de gesticulație. Și de ciocănitul la ușă.

Bel nu mai zise nimic. De fapt, ar fi vrut să-i răspundă că mâinile și brațele ei funcționează bine, în general, în astfel de scopuri, dar nu voia să-l supere și mai tare.

– Bun, e-n ordine, zise Toby, zâmbindu-i crispat. Atunci o să facem cumpărături altă dată. Îți place arta? Vrei să te duc la o expoziție?

Bel se înveseli. Începuse să aprecieze arta tot mai mult datorită Sophiei, întrucât cumnata ei era o pictoriță talentată.

– Mulțumesc, mi-ar face mare plăcere.

– Excelent, zise Toby, aplecându-se spre ea. O să aranjez ceva cu totul special pentru tine, draga mea. Am un prieten care poate să ne ne facă un tur al sculpturilor din marmură de la Partenon.

– Sculpturile pe care lordul Elgin le-a adus din Grecia?

– Da, chiar ele.

– Cele pe care parlamentul le-a cumpărat în numele guvernului britanic?

– Ei... da.

O privi pieziș, evident încurcat de tonul înțepător al remarcilor ei.

Bel nu se putu abține însă. Bastoanele inutile erau una, dar în chestiunea aceasta nu putea să tacă.

– Sir Toby, îți dai seama că lordul Elgin a furat statuile acelea de la greci, proprietarii lor de drept? Și acum parlamentul a irosit milioane de lire ca să le cumpere, în timp ce fermierii englezi care muncesc din greu n-au porumb să-și însămânțeze câmpurile, iar copiii orfani fac foamea pe străzi? E o extravaganță!

Toby opri trăsura.

– Deci... Buzele i se strânseră când rosti cuvintele. Nu vrei să le vezi?

Lui Bel nu-i venea să creadă că o mai și întreba!

– Nu.

Urmă o clipă de tăcere jenantă. Stânjenită de ieșirea pe care o avusese, dar incapabilă să-și ceară scuze, Bel se uita drept în față și-și făcea de lucru cu mâinile netezindu-și mănușile. În tot acest timp,

Scanned by CamScanner

simtea privirea lui Toby ațintită asupra ei. Într-un final, trăsura se puse iar în mișcare cu o smucitură.

Vai, probabil că el o considera impardonabil de nepoliticoasă. Iată că îi propusese două moduri diferite de a se distra și ea le refuzase pe ambele. Și îl mai și dojenise aspru, așa cum nu-i stătea deloc în fire. Bel se decise pe loc să întâmpine cu un entuziasm politicos următoarea lui propunere, oricare ar fi fost aceea.

– Uite, chiar în fața noastră e Berkeley Square. Pot să-ți ofer o băutură răcoritoare?

Bel bătu din palme, silindu-se să răspundă pe un ton vioi:

– Da, mulțumesc. Ar fi minunat!

Oricum nu apucase să-și termine micul dejun. O ceașcă de ceai va fi bine-venită.

Toby conduse trăsura până în spațiul special amenajat din mijlocul pieței și opri caii la umbra unui arbore impunător. Se dădu jos din faeton, aruncă hățurile și un bănuț unui băietan care aștepta nerăbdător să se facă util, apoi făcu semn unui chelner de la localul de peste drum. Cei doi schimbară câteva cuvinte, după care chelnerul se întoarse în ceainărie.

Cu un zâmbet și mai larg, Toby trecu de partea cealaltă a trăsurii, unde se afla Bel.

– Uite, am ajuns. Dacă aștepți o clipă, o să-ți aducă un ceai foarte bun.

– N-ar trebui să mergem înăuntru?

– A, nu, zise Toby, azvârlindu-și pălăria pe bancheta faetonului. Nu așa se face. Toate doamnele iau ceaiul aici, în piață, unde pot să vadă și să fie văzute.

Lui Bel i se strânse stomacul. Ce misiune își mai asumase și ea când se hotărâse să vină să trăiască în sânul elitei londoneze. Scopul ei era unul nobil, dar mijloacele pe care trebuia să le folosească o iritau – să participe la baluri, să obțină favoruri, să-și arboreze boneta cea mai bună și să soarbă ceai într-o trăsură țipătoare, din simplul motiv de a vedea și de a fi văzută.

Presupunea că astfel de ieșiri erau un rău necesar. Știa că era imposibil să devină o persoană influentă dacă nu atrăgea atenția publicului, iar pentru asta trebuia să se dea oarecum în spectacol – fie că spectacolul însemna o trăsură țipătoare sau un soț faimos pentru dezmățurile lui. Câtă vreme nu uita că toate astea serveau unui scop, Bel avea o scuză pentru asemenea excese.

Cel puțin așa credea.

Scanned by CamScanner

Apăru chelnerul, cu o tavă pe care se afla un bol de sticlă. Pe el se afla un obiect ce semăna cu mingiuța unui copil – perfect rotund, de culoare galben pal și sclipitor în lumina dimineții.

– Ce drăguț! zise ea, acceptând bolul oferit și o linguriță de argint.

Se uită la Toby.

– Ce-i asta?

– Păi, înghețată, bineînțeles. Gunther e renumit pentru ea. Asta e o mostră din aroma cea mai nouă: lămâie și lavandă.

– Înghețată! exclamă Bel minunându-se.

Răceala bolului de sticlă îi înțepa degetele înmănușate.

– N-am mai mâncat până acum. În Indiile de Vest nimic nu îngheață, știi doar. Până să ajungem la Londra nici n-am văzut gheață, de nici un fel, cu atât mai puțin una aromatizată cu lămâie și lavandă.

Încercă desertul cu linguriță, rupând pojghița subțire și zgrunțuroasă, ca să descopere sub ea o textură mai moale și mai cremoasă.

– Ar fi bine s-o mănânci mai repede, căci altfel nu va mai fi înghețată, ci sirop.

Bel își ridică privirea.

– Deci e îndulcită cu zahăr?

– Păi, da. E dulce și rece, și... Și poți să vezi și singură, dacă guști odată din ea, zise Toby, zâmbindu-i seducător.

Plimbă linguriță pe deasupra bilei palide. În bolul de sticlă puțin adânc, picăturile ce se formau pe suprafața înghețatei se rostogoleau în mica baltă de dedesubt. Arăta așa de ispititor. Lui Bel îi lăsa gura apă, dar împinse bolul spre Toby.

– Îmi pare rău, nu pot.

– Nu poți?

Bel clătină din cap, simțindu-se din cale-afară de nepoliticoasă pentru că îl refuza din nou. Dar dintre toate lucrurile pe care i le putea propune, de ce trebuise să-l aleagă tocmai pe acesta?

– De ce nu? o întrebă Toby, măsurând-o din cap până-n picioare. Te rog să nu-mi spui că te preocupă silueta.

Fața lui Isabel ardea, și fata își coborî privirea. Evident că el îi remarcase silueta plinuță. Isabel aflase în urmă cu câțiva ani că trupul ei atrăgea atenția bărbaților, fie că-i plăcea, fie nu. Și nu dorea așa ceva. Bel era deosebit de stânjenită de formele ei voluptuoase, pe care le moștenise de la mama ei. Nu dorea decât să ducă o viață

Scanned by CamScanner

caritabilă și uite că era prinsă în capcana unei siluete care era întruparea exceselor: sâni exagerat de mari, șolduri late.

Deși avea grijă ca trupul să nu i se împlinească și mai mult, nu acela fusese motivul pentru care refuzase înghețata.

– Nu mănânc zahăr, explică ea, decât dacă e importat de compania fraților mei.

– De ce nu?

– Pentru că zahărul pe care-l importă frații mei e cultivat și recoltat de oameni liberi.

Se uită cu poftă la înghețată.

– Acesta este, după toate probabilitățile, produsul muncii sclavilor.

Toby cercetă balta tot mai mare de sirop cu lămâie.

– Draga mea, boicotul acela al zahărului, pe care l-au organizat quakerii, s-a terminat odată cu generația bunicii mele. Comerțul cu sclavi a fost abolit acum mai bine de zece ani.

– Comerțul cu sclavi a fost abolit, într-adevăr, dar sclavia în sine e acceptată de lege și e încă practicată în aproape toate țările producătoare de zahăr.

Bel își încleștă o mână pe balustrada de fier a banchetei, încercând să-și țină în frâu emoțiile.

– Tu vrei să-mi oferi un desert răcoritor. Spune-mi, ce este răcoritor în sclavia umană?

– Nu știu. Probabil... Adică, vreau să spun...

Ridică din umeri.

– E doar o înghețată, spuse el în cele din urmă.

Se uitară atunci unul la celălalt, și între ei se așternu o tăcere cum nu se poate mai dureroasă. Bel începea să se întrebe dacă nu făcuse o greșeală foarte gravă. Desigur, întreaga logodnă fusese un soi de greșeală, dar spera să nu fie una ireversibilă. Reputația proastă a lui Toby ar fi servit strădaniei ei de a trezi conștiința publică, se gândi ea, dar dezmățul era una, iar oprimarea, altceva. *E doar o înghețată.*

Sigur, își repetă ea în sine – pentru el *era* doar o înghețată. Nu vedea oglindită în ea nefericirea a mii de suflete servite într-un bol rece de sticlă, așa cum vedea ea. Nu știa nici un nume dintre miile de suflete așa cum știa ea. Nu putea înțelege niciodată cum era să se privească în oglindă într-o dimineață, în timp ce camerista, Sally, îi fixa șorțul, și să-și dea seama că aveau în comun mai multe lucruri decât simplul fapt că le plăceau portocalele și că erau amândouă născute în noiembrie. Urechile lor aveau același lob pătrățos.

Scanned by CamScanner

Urechile lui *Papá*.

Pentru Bel a fost foarte ușor să se simtă înrudită cu omenirea întreagă, având în vedere că de când era mică crezuse că o parte semnificativă a omenirii putea foarte bine să fie înrudită cu ea.

Toby ridică din sprâncene.

– O să se topească toată dacă n-o mănânci. E o risipă.

Bel oftă. Ura risipa. Și el avea dreptate; nu puteau schimba cu nimic nedreptatea care stătea la baza fabricării înghețatei, dar clătină totuși din cap. Oriunde s-ar afla Sally în momentul acela, sigur nu mânca înghețată.

– Mi-e imposibil.

– Atunci n-o face.

Toby îi întinse bolul băiatului care avea grijă de cai.

– Poftim, băiete. Mănânc-o tu!

– Adevărat, Sir? Vreți s-o mănânc eu?

O mână murdară apucă acel castron.

– Da, sig...

Înainte ca Toby să-l poată asigura pe băiat că vorbea serios, acesta devorase pe jumătate conținutul bolului. Mânuia lingura ca pe o lopățică de grădinărit, mâncând lacom, ca și cum dulcele ar fi putut să dispară de la sine dacă nu lucra repede. Entuziasmul băiatului era molipsitor, și Bel nu-și putu înăbuși un hohot de râs.

Își dădu brusc seama că Toby o privea cu atenție.

– Acum zâmbești. Slavă Cerului! Mă cuprinsese disperarea.

– Iartă-mă! Știu că încerci să fii amabil, dar sincer... n-aș fi putut să mănânc înghețata.

– Însă poți să te bucuri de fericirea băiatului care o mănâncă.

– Da, zise ea încet, deși nu știa cum să explice.

După educația pe care o primise, devenise conștientă că fiecare plăcere sau favor de care se bucura – o rochie curată, o baie caldă, o băutură rece – însemna o încălcare a demnității unei alte persoane. Să remarce însă plăcerea altcuiva îi dădea o altfel de senzație. De siguranță. Seara trecută, îi privise cu încântare pe cei care dansau, deși atunci când dansase ea nu resimțise o plăcere atât de mare. Astăzi refuzase să mănânce înghețata, dar fusese încântată de expresia de inocentă plăcere de pe chipul băiatului.

Bel încerca să înțeleagă logica lucrurilor, dar undeva îi scăpa. Își mușcă limba și îl întrebă:

– Nu-i așa că sunt o ipocrită îngrozitoare?

– Deloc.

Scanned by CamScanner

Bel își descleștă încet degetele de pe metalul banchetei. Nici nu-și dăduse seama măcar că mai strângea încă balustrada. Privirea lui Toby deveni mai caldă când îi sărută degetele ascunse în mănușă.

– Te face să fii un înger generos și altruist. Și pe mine mă face să mă întreb cum aș putea să te merit vreodată.

A, ce senzație dulce și vâscoasă i se instalase acum în abdomen. Așa minunată și plăcută, încât o făcea să se simtă ușor bolnavă.

– Mi-ai dat o idee, zise Toby.

– Da?

– Da. M-ai inspirat, mai degrabă.

Îi lăsă mâna, apoi îl chemă pe chelner cu un semn discret din cap. Bel îi privi pe cei doi bărbați în timp ce discutau în tăcere. Apoi Toby reveni lângă trăsură și sări în ea, ocupându-și locul.

– Am în minte o distracție care sunt absolut convins că-ți va aduce mare bucurie, dar e nevoie să conducem foarte repede. Crezi c-o să suporți?

Vai de mine! Gândul la ceea ce urma aprinse un licăr în privirea lui Toby, pe care Bel nu se simți în stare s-o stingă printr-un refuz, așa că dădu curajoasă din cap și se prinse din nou cu putere de balustrada de metal.

– Nu, nu, zise Toby, privind la mâinile ei încleștate, în timp ce el apuca hățurile. În felul ăsta o să te zdruncine și mai tare. Mai bine te ții de brațul meu.

Îi întinse cotul și Bel se uită țintă la el.

– Dacă insiști...

– Insist.

Bel își trecu un braț pe după al lui, încleștându-și mâinile în jurul lui. Chelnerul apăru din ceainărie cu un coș mare, pe care Toby îi făcu semn să-l fixeze pe locul din spate al faetonului. Apoi, la îndemnul scurt al stăpânului lor, caii se puseră în mișcare. Bel strânse tare brațul lui Toby și o cotiră pe stradă. În timp ce Toby mâna trăsura, îi simțea mușchii vibrând sub degetele ei și o străbătu un fior pe șira spinării.

– Te simți bine? strigă el, mânând caii și mai tare.

– Da, reuși Bel să rostească, cu o voce abia auzită.

Când coliziunea cu o caleașcă păru iminentă, Bel își sugrumă un strigăt de spaimă și închise ochii strâns.

Vai, era mult mai bine pe întuneric.

Toby avea dreptate. Hurducăturile trăsurii se simțeau mai puțin accentuat acum, când se ținea de brațul lui, și nu de bara de metal.

Scanned by CamScanner

Aplecată spre el, se străduia să-și lase trupul să se miște în voie, fără greutate. Își dădu seama repede cum orice îndoire ușoară a brațului lui sau orice schimbare a centrului de greutate era urmată de o schimbare a direcției trăsurii. Felul lejer în care mâna caii îi mai domoli teama, același efect avându-l și mirosul familiar și sofisticat al coloniei lui. Toate astea o și stârneau, într-un fel profund și incontestabil feminin. Cu cât devenea mai conștientă de forța lui, cu atât propriul ei corp reacționa cu mai puțină rigiditate. Începu să se miște odată cu mișcările legănate ale trăsurii și spaima din stomac fu înlocuită de o senzație nouă... o foame întunecată, dulce, care creștea tot mai mult și mai mult.

– Am ajuns, anunță Toby, oprind trăsura.

„Nu se poate să fi ajuns", se gândi Bel, care și-ar fi dorit ca stările prin care trecea să nu fi fost întrerupte. Oriunde ar fi purtat-o valul acela de senzații, cu siguranță se afla doar la jumătatea drumului.

Deschise ochii. În fața lor se ridica fațada amenințătoare a unei clădiri din cărămidă.

– Unde suntem?

– La clinica de copii a doctorului David.

Toby azvârli hățurile în mâinile unui valet și se dădu jos din trăsură.

– Vino repede, zise el, grăbindu-se s-o ajute și pe ea să coboare.

Contrariată, Bel îl urmări cum cheamă un servitor de la intrarea în clinică. Împreună cu acesta scoase coșul din spatele trăsurii.

Toby o apucă de încheietura mâinii și o trase apoi spre ușa de la intrare.

– Grăbește-te! Nu vrem să se topească.

Bel îl urmă, mută de uimire, și intrară într-un hol rece, pardosit cu gresie, la capătul căruia o cotiră la stânga. În spatele lor, servitorul care căra coșul se grăbea să țină pasul cu ei.

– Pe aici, te rog.

Toby o conduse pe niște scări în sus și de-a lungul unui coridor strâmt. Tot felul de mirosuri se luptau pentru supremație: vomă, laudanum, oțet. În sfârșit, ajunseră într-un salon îngust, uși așezate de-o parte și de alta. În fiecare dintre ele zăcea câte un orfan cu ochii mari și chipul palid, încremenit într-o atitudine de nefirească inocență. Aveau expresia de suficiență a copiilor surprinși în mijlocul unui joc nepermis și mulțumiți de cât de bine reușiseră să-l ascundă.

La indicațiile lui Toby, asistenta deschise coșul. Toby merse în mijlocul salonului și bătu din palme.

Scanned by CamScanner

– Gata, copii! E momentul să vă luați doctoriile.

Un cor de mormăieli se înalță din paturi.

– Dar ne-am luat deja doctoriile! protestă o voce subțire.

– A, da? Numai că asta e-o doctorie diferită. Comandată special pentru voi de noua voastră asistentă, Miss Grayson.

Se întoarse spre Bel și făcu o grimasă încruntată, pe care ea o recunoscu imediat ca fiind o reflectare exagerată a propriei sale expresii.

– Nu vă faceți probleme! Știu că pare severă, dar vă promit că în adâncul sufletului e moale ca o blană de pisică.

Se duse la coș și dădu la o parte un strat de paie, apoi o foaie de pergament cerat. Înăuntru, șiruri de înghețată în culori pastelate sclipeau ca nestematele. Toby scoase două boluri cu înghețată și i le întinse lui Bel.

– Poftim, îi șopti el. Distrează-te!

Ce om imposibil! Cu siguranță că acești copii aveau alte nevoi stringente pe care le-ar fi putut satisface, cum ar fi bandaje, așternuturi, hrană consistentă, medicamente adevărate, în loc să risipească bani pe niște dulciuri extravagante. Dar, la fel ca și copiii, Toby părea cât se poate de fericit de propria lui poznă. Și mai arăta și bine, pe deasupra. Bel nu avu puterea să-i reproșeze ceva. Zâmbi și îi luă înghețatele din mână.

– Bravo, iubito, zise el, făcându-i cu ochiul.

Pe Bel o trecu iar un fior feciorelnic. Se întoarse și strigă spre copii:

– Cui îi plac căpșunele?

Gălăgia care se iscă dură un sfert de oră, timp în care înghețata a fost împărțită și devorată de copiii pofticioși. Bel se așeză pe patul unui băiețel cu mâinile și picioarele ca niște fuse de subțiri, care avea ambele brațe bandajate, și îi dădu cu lingura înghețată de caise. Expresia euforică de pe chipul lui îi încălzi inima.

Toby veni lângă ea și se așeză de cealaltă parte a patului.

– Ei? Te distrezi?

– Să știi că da. Mulțumesc.

– Spitalul acesta tratează copii care sunt pe cale să fie externați. Poate că data viitoare o să vizităm un loc unde se află cei cu adevărat nefericiți. O să fii în extaz, parcă văd.

Bel se uită la copilul bandajat. Adormise, cu un surâs de heruvim pe față.

Scanned by CamScanner

– Peter Jeffers, în vârstă de nouă ani, Leagănul de Copii ai Coșarilor din Charlesbridge-Crewe, citi Bel pe fișa prinsă de tăblia patului. În vârstă de nouă ani? Dar nu pare să aibă mai mult de cinci sau șase ani!

– Subnutrit, cel mai probabil. Băieții care urcă să curețe coșurile trebuie să fie slăbuți, altfel nu încap pe burlan.

– Pe burlan? Cum adică pe burlan?

– Presupun că în Indiile de Vest nu se ard cărbuni.

Bel scutură din cap.

– Deci băieții aceștia urcă pe coșuri cu perii, ca să curețe cenușa. Burlanele sunt înguste și adeseori înfundate, așa că e o muncă periculoasă. Copilul acesta a suferit probabil arsuri.

Bel observă bandajele pe care le avea băiatul pe antebrațe și deasupra lor, la coate, niște bătături noduroase și aspre ca pietrișul.

– Nu doar ars, ci și bătut, șopti ea, văzând vânătaia veche și gălbuie de pe falca puștiului.

Închise ochii și își imagină ce groaznic trebuie să fie să rămâi înțepenit într-un coș înfundat cu cenușă, nu mai mare decât lățimea a două cărămizi.

– Și când o să se vindece, va fi înapoiat celor care l-au angajat? Doar ca să fie iar rănit, mutilat ori ucis? Nu se poate face nimic?

– Există o societate de binefaceri cu un nume ridicol de lung, care încearcă să-i înlocuiască pe copiii coșari cu niște echipamente moderne. Sora mea, Augusta, face parte din ea, dar deocamdată cred că n-au avut prea mare succes. Băieții coșari sunt metoda tradițională pentru curățarea hornurilor, și noi, englezii, chiar ținem la tradiții.

– Tradiții, zise Bel, scuipând pur și simplu cuvântul afară. Orori, mai degrabă.

– Șșșt, făcu Toby, arătând cu capul spre băiat, care se mișcă în somn. O să-l trezești.

Bel strânse din buze și continuă să spumege în tăcere.

Toby o privi o clipă, apoi se aplecă spre ea, peste pat.

– Știi, șopti el, că ești neobișnuit de frumoasă când te înfurii?

Bel pufni. Ce moment își alesese și el ca să-i facă niște complimente răsuflate.

– Nu sunt furioasă.

– A, dar accepți ideea că ești frumoasă. Foarte bine.

– Nu asta am vrut să spun!

Înfiorându-se, își coborî și mai mult glasul și zise:

Scanned by CamScanner

– Nici ideea că sunt frumoasă n-o accept. Că am o siluetă provocatoare, poate, dar nu sunt frumoasă.

– Haide, zău! Dacă nu admiți că ești frumoasă, trebuie să te acuz de lipsă de onestitate.

– Nu sunt lipsită de ones... îl contrazise, mijindu-și ochii. Mă tachinezi, cumva?

– Da.

– De ce?

– Ai devenit iar serioasă. De parcă nenorocirile lumii apasă pe umerii tăi. Dacă nu te tachinez, va trebui să te sărut.

Îi trimise un zâmbet abia schițat.

– Și nu vrem să șocăm copiii.

Inima lui Bel începu să bată mai tare. Era consternată că el se putea gândi măcar la sărutări, într-un loc precum acela. Mai rău, și ea să gândea la același lucru. La felul în care simțise seara trecută buzele lui apăsate pe ale ei, la izul de coniac din sărutul lui. Oare ce gust ar avea, dacă ar săruta-o acum, dimineață? Nu de coniac, asta e sigur.

Cu ce fel de bărbat avea de gând să se mărite – când insuportabil de vanitos, când respingător de superficial, dar atât de fermecător tot timpul? Și atât de atrăgător... Mai devreme fusese dezamăgită de vanitatea lui, dar acum Bel mulțumea pentru firea păcătoasă a lui Toby. Poate că îl dorea ca bărbat, dar cel puțin nu se afla în pericolul de a se îndrăgosti.

– Cum se face că te-ai gândit să mă aduci aici? îl întrebă ea. Sunt sigură că majoritatea gentlemenilor nu au obiceiul de-a vizita clinicile pentru copii.

– Ca să fiu complet cinstit, nu e deloc un obicei pentru mine. Sunt director al acestei clinici prin virtutea celor zece guinee pe care le donez, dar n-am trecut pe-aici decât de două ori și n-am participat niciodată la ședințe. De fapt, e...

– Ce se petrece aici?

Ușile duble ale salonului se dădură de perete. Tăcerea se așternu în încăpere. Undeva, o lingură căzu la podea, zdrăngănind.

Bel ridică privirea și văzu în cadrul ușii silueta unei doamne elegante. Pomeții înalți susțineau tenul unui chip ridat de zeci de ani de zâmbete, iar sprâncenele subțiri erau grațios arcuite. Rochia de culoare verde ca mușchiul era excelent croită, și totuși simplă ca stil, iar pe deasupra purta o pelerină cenușiu-închis și o imensă capă ce exprima stăpânirea de sine a persoanei care-o purta. Până și foșnetul

Scanned by CamScanner

veșmintelor sale trăda încrederea în sine, când femeia se apropie și se opri la picioarele patului.

– Sir Tobias Aldridge, i se adresă ea sever. Vrei să-mi explici, te rog?

– Desigur, răspunse el calm, ridicându-se în picioare.

Bel îl imită, netezindu-și jupa în timp ce se ridica.

– Dar mai întâi dă-mi voie să fac prezentările. Îmi permiți să ți-o prezint pe Miss Isabel Grayson? Isabel, ea e Lydia, Lady Aldridge. Mama mea.

Mută de uimire, Bel făcu o reverență elegantă. Mama lui! Știa c-o să trebuiască să-i cunoască familia la un moment dat, dar spera ca până atunci să fie pregătită. Oare Lady Aldridge avea habar de logodna lor? Nu prea, judecând după privirea fugitivă și indiferentă pe care se obosi să i-o arunce lui Bel.

– Mama suplinește absența mea în calitate de director al acestei instituții, îi explică Toby. Vine aici în fiecare joi, când e în oraș.

În jurul lor, copiii izbucniră în aplauze și fluierături. Bel se uită la Lady Aldridge, fiind pregătită să întâmpine un nou val de antipatie.

Lady Aldridge își fixă fiul cu o privire de fals reproș.

– Toby! Ești chiar imposibil.

Se întoarse spre Bel, ațintindu-și privirea asupra castronului gol din mâna acesteia și a copilului fericit care dormea în patul lui.

– Foarte bine, sunt de acord.

Ocoli patul și o apucă ușor de umeri pe Bel, înainte de a o săruta pe obraz.

– Să vii la noi la cină, duminică, dragă.

I se adresă apoi lui Toby, privindu-l peste umăr:

– Dacă vine duminică, va putea să-i cunoască pe Augusta și pe Reginald. Sigur, va trebui să aranjăm un meniu mai extravagant decât acela cu pui fript, ca s-o ademenim pe Margaret în oraș.

– Desigur, răspunse Toby. Crezi că Fanny și Edgar vor reuși să ajungă la cununie?

– În iunie? zise Lady Aldridge, țuguindu-și buzele. Așa cred. Copilul va împlini șase luni până atunci.

Bel urmări uluită schimbul acela de replici între mamă și fiu. Felul în care uitaseră aproape instantaneu de ea și continuaseră să discute despre chestiuni de familie, ca și cum ea nici n-ar fi fost acolo, era remarcabil. Privirea îi căzu asupra prichindelului maltratat din pătuț, apoi și-o îndreptă iar spre chipul lui Toby, luminat de zâmbetul lui fermecător și plin de naturalețe...

Scanned by CamScanner

Brusc, înțelese.

Toby pur și simplu n-avea cum să știe. Putea să-l privească pe nefericitul copil și să simtă un mic și stânjenitor imbold de simpatie, pentru ca apoi să continue cu discuțiile despre sărutări și căsătorii, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat – pentru că lui nu i se întâmplase niciodată ceva de felul ăla. Nu trebuia decât să observi schimbul de replici, lejer și drăgăstos, dintre Toby și mama lui, ca să înțelegi. N-avea de unde să știe ce însemna să fii un copil singur și fără prieteni. Nu ar fi putut să înțeleagă cum era să fii bătut la palme de către un adult în care aveai încredere, să-ți fie frică de același adult pe care îl iubeai cel mai mult pe lume.

Nu, universul lui Toby însemna serate de duminică împreună cu Augusta și Reginald, copilași nou-născuți care aveau ambii părinții în viață și o mamă grațioasă și eficientă, care mirosea a lavandă și împărțea îmbrățișări drăgăstoase, niciodată lovituri.

Și nici el, nici mama lui nu puteau să-și dea seama de micul miracol care se petrecuse atunci când o invitaseră pe Bel să li se alăture. Să meargă la ei acasă duminica și să ia cina cu pui fript, servit cu feluri de mâncare exotice și mai tentante decât orice aromă de înghețată reprezenta pentru ea stabilitate, afecțiune, normalitate.

Pentru prima dată, Bel își dădu seama că mariajul însemna mai mult decât să-ți alegi un soț. Însemna să dobândești o familie.

Nu se așteptase la asta. Ce... minunat!

– Te simți bine, draga mea? o întrebă Toby, strângând-o de mână.

– Da, sigur, răspunse, silindu-se să zâmbească. Doar... puțin surprinsă.

Lady Aldridge o bătu ușor pe obraz, ca și cum știa cât de mult tânjea Bel după dragostea maternă.

– Of, știu că putem părea sufocanți la început. O să te obișnuiești.

– Sunt convinsă că așa va fi, zise Bel, dregându-și glasul. Sunt tare mulțumită să văd ce lucruri minunate faceți aici, la clinică. Pot să vă însoțesc și eu în vizitele săptămânale?

– Isabel e devotată acțiunilor caritabile, îi explică atunci Toby mamei sale.

– Bineînțeles că e, zise Lady Aldridge, zâmbindu-i fericită fiului ei. Doar te ia de bărbat.

Scanned by CamScanner

Capitolul 6

– Isabel, mai vrei niște pui?

Toby se uită cu subînțeles la valetul cel mai apropiat de ea, și acesta întinse imediat mâna spre platoul acoperit cu un capac boltit.

Isabel îl concedie însă, clătinând puțin din cap.

– Nu, mulțumesc. Mi-a fost de-ajuns.

– Ești sigură? o întrebă Lady Aldridge. Iei cina cu noi de săptămâni întregi deja și în fiecare duminică mi se pare că ești tot mai slabă.

Apoi, către Toby:

– Trebuie să ai grijă să mănânce cum trebuie. N-am de gând s-o văd că leșină în mijlocul ceremoniei de nuntă.

– Nu, sigur că nu, zise Augusta, sora lui Toby. Imaginează-ți ce-ar spune ziarele atunci.

Așezat de partea cealaltă a mesei, soțul ei începu să râdă.

– Da, domnul Holyhurst al nostru ar avea cu ce să se distreze atunci, după cele întâmplate ultima dată. Logodna cu Toby ar putea fi declarată o problemă de sănătate publică, cot la cot cu variola.

– Ține-ți gura, Reginald, zise Toby, privindu-și cumnatul cu o expresie de ponderată răbdare.

– Poate c-o să mai vreau puțin, zise Isabel, întinzând farfuria.

Valetul o mai servi cu o porție.

– Mulțumesc, Jamison.

Toby își urmări viitoarea mireasă în timp ce mânca, vrând să vadă dacă dădea vreun semn de stânjeneală. Surprinzător cât de ușor se acomodase cu tipicul vieții lor de familie. Cele mai multe dintre doamne ar fi fost îngrozite dacă sănătatea sau obiceiurile alimentare le-ar fi fost puse sub semnul îndoielii în prezența altora, dar Isabel nu păruse niciodată deranjată de purtarea mămoasă a lui Lady Aldridge sau de umorul grobian al lui Reginald. Părea chiar dornică să devină o parte din nebunia familiei, cu tachinările lor cu tot. Îi știa chiar și pe lachei după nume.

Nu, Toby nu remarcă nici un semn de umilință sau de neplăcere. Dar mama lui avea dreptate, Isabel chiar părea puțin palidă. Frumoasă de pică, la fel ca întotdeauna, dar palidă.

– Poate că ești extenuată, zise el, profitând de scuză ca să-i mângâie încheietura mâinii pe partea din interior.

Scanned by CamScanner

Avea o piele așa de fină în locul acela.

– De la toate pregătirile de nuntă și vizitele săptămânale la clinică, pe urmă cu întâlnirile de la Societatea cu Nume Incredibil de Lung a Augustei...

– Nu-i chiar așa de lung, protestă sora lui mai mare. Se numește Societatea pentru Înlocuirea Nevoii de Băieți Coșari.

– Haide, ăsta nici măcar nu e tot titlul, zise Reginald, îndesându-și în gură cu furculița un cartof mai mic. Toby are dreptate, e un titlu care nu se mai termină. Mare minune că reușiți să mai faceți ceva la întâlnirile voastre. Până să rostiți titlul complet pentru procesul verbal, trebuie să încheiați ședința. Cum e? Societatea pentru Înlocuirea Nevoii de Băieți Coșari prin încurajarea unei noi metode de curățare a coșurilor și pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale copiilor și tot așa *ad infinitum*...

Augusta îi aruncă soțului ei o privire tăioasă.

– Când vine vorba de exces de cuvinte, refuz să fiu dăscălită de cel mai logoreic avocat pledant al Angliei.

– Indiferent de numele societății, interveni Toby, cred că Isabel ar putea să renunțe să mai participe la ședințe și la vizitele de la clinică, cel puțin până după căsătorie și luna de miere.

– A, nu, zise Isabel, a cărei furculiță căzu zdrăngănind pe farfurie. Nu se poate. Bieții copii, Toby... Tu nu înțelegi.

– Ba înțeleg. Înțeleg că ești un înger plin de generozitate și altruism, care va pune starea de sănătate a celui mai jalnic amărât deasupra propriei sale sănătăți. Dar dacă n-ai grijă de tine, o să mă silești să am eu. Trebuie să insist.

– Silit? *Să insiști*? zise Augusta, privindu-l amuzată. E puțin cam barbar, nu crezi?

– Ce anume e barbar când nu fac decât să-mi exprim preocuparea pentru sănătatea viitoarei mele soții?

Toby puse pe masă paharul cu vin puțin mai cu forță decât avusese în intenție.

Cu toții lăsară privirile în pământ. La unison, fiecare ridică paharul și bău. Încet.

– Toby doar mă întărâtă, zise Isabel. El știe cât de importante sunt pentru mine cauzele caritabile de care mă ocup.

Da, oftă Toby. Știa. Afurisitele acelea de cauze erau totul pentru ea. De săptămâni întregi Isabel refuzase orice distracție și nu găsise plăcere decât în vizitele la orfani și în colectarea de subscripții caritabile. Chiar și pregătirile pentru nuntă erau o sarcină pe care abia

Scanned by CamScanner

o îndura, bănuia Toby. Probabil că se gândea la leproși în timp ce privea mostre de dantelă.

– Cum mai stau lucrurile în Surrey, mamă? întrebă el, căutând cu disperare să schimbe subiectul.

– Bine, ca de obicei, răspunse Lady Aldridge făcând semn lacheului să strângă masa. Cu excepția unei mici supărări.

Reginald începu să chicotească.

– Să ghicim cum se numește supărarea aceea?

– Ce-a mai făcut domnul Yorke de data asta? întrebă Toby.

– Ei, e vorba de planurile pentru canalul de irigații. Cu luni în urmă a fost de acord cu amplasarea lui. Acum, când s-au făcut actele, refuză să le semneze, nesuferitul. Știu că se poartă așa ca să-mi facă mie în ciudă. Toby, va trebui să discuți cu el.

– Cu siguranță o s-o fac.

– Pe tine te-a plăcut întotdeauna, deși n-am înțeles niciodată de ce.

Cu un zâmbet stins, Toby lăsă jos furculița.

– Să aud asta de la propria mamă!

– Știi foarte bine ce-am vrut să spun, dragule. Doar că... bărbatul acela nu place pe nimeni.

Archibald Yorke deținea pământurile vecine cu moșia lor din Surrey. Era o figură nelipsită din zonă, cunoscut pentru umorul lui sec și inteligența cu care se târguia. Fiind al doilea cel mai important moșier din zonă, se mândrea cu postura lui de dușman de moarte al familiei Aldridge.

Pentru că Toby devenise baronet încă din prima copilărie, timp de mulți ani, sarcina de a trata cu domnul Yorke îi revenise mamei sale. Acum, certurile dintre ei deveniseră pur și simplu o chestiune de obișnuință, un sport în care nici una din părți nu părea dispusă să cedeze. În ciuda lungilor ani de ranchiună dintre cei doi – sau poate tocmai din pricina lor –, Toby îl plăcuse întotdeauna nespus de mult pe omul acela. În tinerețe fusese atras de bătrânul holtei ursuz. Petrecuseră multe după-amiezi în grajdurile lui Yorke sau pescuind în pârâu. Fidel țelului său de a-i strica planurile lui Lady Aldridge, domnul Yorke îi oferise tânărului Toby adăpost și îl ascultase cu compasiune ori de câte ori fugea de acasă pentru a scăpa de vreo pedeapsă sau pentru că, pur și simplu, îl enervau hățurile cu care mama lui încerca să-l conducă.

– Cine e domnul Yorke? întrebă Isabel.

– Un prieten, răspunse Toby.

Scanned by CamScanner

În același timp, Augusta explica:

– Dușmanul mamei.

– E doar un vecin, zise mama lor. Și nu merită să mai discutăm despre el. Hai să vorbim despre lucruri mai plăcute!

– Apropo, Augusta, zise Isabel, luminându-se deodată, absorbită, ca întotdeauna, de chestiunile caritabile. Am o idee pentru broșurile societății. Cumnata mea, Soph...

Vocea i se stinse. Furculițele se opriră, tremurând, în aer.

– Sophia, o completă mama lui Toby, blajin. O cunoaștem pe Sophia, scumpo.

– Da, sigur că o cunoașteți, murmură Isabel, aruncându-i lui Toby o privire vinovată.

Bărbatul schiță un zâmbet forțat și flutură nonșalant din mână.

– Continuă, draga mea, zise el, deși spera ca ea să se oprească.

– Sophia a fost de acord să-i facă micului Peter Jeffers un portret, pe care să-l folosim ca imagine pe broșură. Trebuie să dăm un chip nefericirii băieților coșar, ca să mișcăm inimile posibililor sponsori. Nu ești de aceeași părere, Augusta?

– Cred că e o idee splendidă, răspunse Augusta. Cumnata ta ar putea să ne dea o mostră înainte de următoarea noastră întâlnire?

Și așa o ținură cât timp luară desertul, pe care, desigur, Isabel nu îl mâncă. Toby împunse de câteva ori în tarta lui cu gutui. Nu era vorbă că i-ar fi purtat ranchiună lui Isabel pentru faptele ei bune, doar că și-ar fi dorit să fie ceva mai atentă cu el. După aproape șase săptămâni, încă se mai agăța de logodna asta cu dinții și de lista lungă cât o zi de post, plină de promisiuni absurde.

Conform înțelegerii pe care singur o încheiase cu Gray, trebuia să o facă pe Isabel fericită și nici una dintre metodele lui obișnuite – complimente, glume, atenție lingușitoare, mici daruri – nu aduseseră pe chipul lui Isabel măcar o zvâcnire a buzelor. Nu, nu exista nimic care ar fi putut să o facă pe Isabel Gray să zâmbească, așa cum reușea un impetuos gest de renunțare la sine, cum ar fi promisiunea lui de-a strânge fonduri pentru noua clădire a clinicii.

„Deși, mai degrabă aș plăti eu singur întreaga sumă."

Sau inițierea unei chete în rândul membrilor clubului de gentlemeni din care făcea parte.

„Chiar dacă, după aceea, mi-aș lua adio de la calitatea de membru."

Sau, de ce nu, să le îngăduie mucoșilor ălora soioși de prin rigole să călărească pe umerii mei.

„N-ar fi mai bine să le dăruiesc, în schimb, un ponei?"

Scanned by CamScanner

„Nu, n-am băgat de seamă că au purici."

Hârș, hârș, hârș...

Actele caritabile erau bune și frumoase, dar Isabel exagera. Dacă Toby reușea să ajungă la momentul căsătoriei înainte de a sărăci sau de a se înjosi definitiv, era mare minune. Desigur, acum Toby îi promitea lui Isabel aproape orice, fir-ar să fie! Odată însă ce se vor căsători, va putea să negocieze altfel! Ceea ce îl intriga însă era că, după atâtea săptămâni, nici una dintre propunerile lui romantice nu o emoționaseră câtuși de puțin. Prin ce festă nemiloasă a sorții ajunsese el să o ceară în căsătorie pe singura femeie din câte există care să rămână imună la toate farmecele lui îndelung testate?

Ei, dacă era să fie drept cu sine însuși, Toby trebuia să recunoască faptul că existau aparent *două* femei imune la șarmul lui, iar prima îl respinsese deja.

– Tânjesc după ziua în care vom putea desființa cu totul societatea, zise Isabel.

Ei, remarca aceea îi trezi interesul lui Toby. Era un sentiment pe care putea să-l susțină din toată inima.

– Da, fu de acord și Augusta. Dacă parlamentul ar vota niște restricții semnificative în privința exploatării copiilor prin muncă, n-ar mai fi necesare astfel de eforturi.

– Vai de mine, le întrerupse Reginald. Plutește în aer o nouă acțiune caritabilă. Societatea pentru Înlocuirea Nevoii de Băieți Coșari...

Isabel râse ușor.

– Nu, nu. Nu mai e nevoie de-o altă societate. Odată ce Toby își va ocupa locul în parlament, va prelua el această cauză.

– *Toby?!* repetă Reginald. În parlament?!

– Da, desigur.

Cu un hohot de râs deloc elegant pentru o doamnă, Augusta se întoarse spre el, întrebându-l:

– Domnul Yorke știe? Toby, Isabel nu vorbește serios, nu-i așa?

– Augusta, zise Toby, inspirând profund, Isabel vorbește întotdeauna serios.

Desigur, ideea ca el să activeze în parlament era absolut absurdă, dar Toby nu putea să recunoască așa ceva. Nu câtă vreme Isabel se uita la el cu speranța sclipind în ochii ei negri, solemni.

„Promite-i orice! Fă-o să fie fericită! Fă-o să zâmbească!"

– Urmând sfatul lui Isabel, zise Toby, m-am gândit destul de serios la chestiunea asta.

Scanned by CamScanner

Isabel nu zâmbea, ci pur și simplu radia, și Toby remarcă expresia ei plin de recunoștință, dar și de o ușoară urmă de neliniște. Doamne, ce nu i-ar promite, doar ca s-o facă să zâmbească? Era un lucru bun că nu mai rămăsese nici o lună înainte ca preotul să-i declare soț și soție, căci, altfel, l-ar fi făcut să renunțe la toate bunurile lumești și să se călugărească.

– Toby în parlament?! zise Lady Aldridge pe un ton de falsă inocență. Ce idee!

Toby îi aruncă o privire de avertisment pe deasupra paharului de vin. Erau ani de când mama lui îl tot înghiontea să intre în competiție cu domnul Yorke pentru locul acestuia din Camera Comunelor, și el refuzase cu tărie ideea. Să ocupe un loc în parlament numai ca să-i satisfacă mamei sale o dorință meschină de răzbunare era chiar mai rău decât dacă ar fi făcut-o ca să-și mulțumească naiva sa soție.

Acum, mama lui îl fixa cu cea mai tulburătoare privire, dublată de un zâmbet senin. Ca orice mamă, care era nefiresc de încântată să admire stânjeneala propriei progenituri.

– Mamă, zise el cu un glas cântat, acum ai zece nepoți – dintre care trei tocmai fac praf camera copiilor în timp ce noi stăm de vorbă. Pot să-ți sugerez că asupra lor ar trebui să-ți îndrepți atenția?

– Isabel, spuse Lady Aldridge într-un târziu, continuând să-i zâmbească lui Toby, ți-am spus cât de încântați suntem să te primim în familia noastră?

– Ce mama naibii...

Josiah Grayson își înghiți șuvoiul de blesteme care îi stăteau pe limbă. Un astfel de limbaj nu era potrivit pentru urechile unui copil, dar, pe de altă parte, nici copiii nu trebuiau să se cocoațe pe birourile taților lor și să verse călimările cu cerneală peste maldărele de corespondență.

Joss se întinse după fiul lui și îl săltă pe puști de pe biroul din lemn lustruit de cireș, acum mânjit cu amprente de cerneală. Încercă să scoată degețelele durdulii ale lui Jacob din călimară, ținându-l pe țâncul ca o zvârlugă la distanță, ca să nu-și mânjească noua tunică.

Să-l ia naiba pe Gray. Era numai vina lui că plecau din Londra așa de repede. Fusese la Southampton să supravegheze lucrările la două corăbii aflate în construcție și o luase pe Sophia cu el. Trecuseră abia două zile și toată casa se transformase într-un iad. Ce i-ar mai fi plăcut diavolului ăluia arogant să afle despre asta, nu-i așa? Mai întâi, bona lui Jacob își părăsise slujba, apoi apăruseră probleme

Scanned by CamScanner

cu contractele de asigurări și, ca să le pună capac la toate, Bel se îmbolnăvise...

– Jacob, dă-i-l lui tati! Am zis să i-l dai lui tati. Jacob, pentru numele lui...

Brusc, băiatul dădu drumul călimării. Fără să-i mai opună rezistență, când Joss trase de sticlă, brațul îi zvâcni înapoi. Cerneala îl stropi de la lavalieră și până jos, pe pantaloni.

– Afurisenie, rahat, la naiba și toți dracii!

Nu se putea evita lecția despre limbajul necuviincios pe care o primise Jacob atunci. Mara ar fi fost furioasă pe el dacă ar fi știut că folosise un astfel de limbaj în fața fiului lor.

– Doamnă Prewitt!

Joss o chemă pe camerista care se afla pe coridor și îl depuse pe Jacob în brațele ei, care îl cuprinseră fără prea mare dorință.

– Curăță-l și trimite-l la bucătăreasă să-i dea un biscuit.

Cum fiul lui era ocupat acum, Joss își întoarse atenția asupra petelor de cerneală care stropiseră contractele ce acopereau biroul. Doamne, ce mizerie! Ca partener la Șantierul Naval Grayson Brothers, Joss avea puterea deplină de a semna contracte și de a rezolva probleme în lipsa lui Gray. Îl irita însă că nu înțelegea cu adevărat cum funcționau lucrurile și habar nu avea dacă termenii noului contract pe care îl semnase erau în regulă sau nu. Nu beneficiase decât de sfatul avocatului, iar Joss nu avea încredere nici cât negru sub unghie în snobul acela lingușitor.

Nu că Gray ar fi știut mai bine cum să trateze chestiunea. Nici fratele lui nu avea studii juridice. De aceea se hotărâse Joss să studieze Dreptul. Nu puteau să construiască o afacere de familie de succes fără ca măcar unul din ei să priceapă despre ce era vorba în maldărele alea de vorbărie juridică.

Majordomul apăru în pragul ușii.

– Un vizitator, domnule.

– Nu sunt acasă.

– E Sir Toby Aldridge, domnule.

– Fir-ar! bombăni Joss, frunzărind un maldăr de pergamente.

Exact asta îi mai lipsea, să se întrețină cu nemernicul ăla insuportabil.

– N-a primit mesaj că Bel e bolnavă?

– Ba da, l-a primit, se auzi o voce de pe coridor.

Nemernicul insuportabil în carne și oase apăru în ușă și pătrunse în birou.

Scanned by CamScanner

– Un motiv în plus să vin s-o văd.

Joss concedie majordomul dintr-o privire.

– Va trebui să vii în altă zi, îi spuse lui Toby, așezându-se la masa lui de lucru. Se simte prea slăbită pentru vizite de curtoazie și nici eu n-am dispoziție pentru așa ceva.

Toby se trânti într-un scaun din fața mesei de lucru.

– Nu te purta cu mine ca și cum aș fi un străin adunat de pe stradă! Mă căsătoresc cu Isabel în mai puțin de o lună, pentru numele lui Dumnezeu, așa că spune-mi mai bine de ce natură e boala ei! Ați chemat un doctor? Pot s-o văd?

– E doar o durere în gât, zise Joss. Nu vrea doctor. Și nu, nu poți s-o vezi.

Tomkins apăru iar în cadrul ușii.

– Contesa de Kendall și o oarecare Miss Osborne, pentru Miss Grayson.

– Spune-le că vin imediat. O să le conduc chiar eu sus, în camera lui Miss Grayson.

– Uite ce-i, zise Toby ridicându-se din scaun. Tocmai ai zis că nu poate primi vizite. De ce Lucy și prietena ei urcă, iar eu nu?

– Pentru că Bel a cerut să le vadă. Pe tine n-a cerut să te vadă.

Joss trecu valvârtej pe lângă Toby și traversă coridorul, spre holul de la intrare. Pașii lui Toby îl urmară până în hol, unde aștepta Lucy. Joss se înclină mai întâi dinaintea contesei.

– Te rog să-mi scuzi înfățișarea, zise el, făcând semn spre ținuta lui distrusă. E opera fiului meu, din păcate.

– Da, zise Lucy zâmbind, am auzit că tânărul conaș Jacob e greu de stăpânit.

Privirea îi alunecă peste umărul lui.

– Toby, ce surpriză plăcută! Nu mă așteptam să te găsesc aici.

– De ce-ar fi așa o surpriză? Nu orice gentleman și-ar vizita logodnica bolnavă?

Ignorând replica lui Toby, Lucy continuă:

– Dați-mi voie să v-o prezint pe prietena mea, Miss Hetta Osborne. Miss Osborne, acesta e fratele lui Miss Grayson, căpitanul Josiah Grayson, și logodnicul ei, Sir Toby Aldrige.

– Miss Osborne. Sunteți bine-venită.

Joss se înclină în fața nou-venitei, o tânără cu câțiva ani mai mare ca Bel, îmbrăcată într-o rochie simplă de muselină și cu un veston de culoarea curry-ului. Când se ridică, ea îl privea cu o curiozitate

Scanned by CamScanner

nedisimulată și intensă. Joss își stăpâni pornirea de a face o grimasă care să-i atragă atenția că e nepoliticoasă.

– Miss Osborne a venit să stea cu mine până nasc. Tatăl ei e chirurg la Corbinsdale. Când Bel mi-a trimis vorbă că s-a îmbolnăvit, m-am gândit imediat s-o aduc pe Hetta cu mine.

Lucy puse o mână înmănușată pe brațul prietenei sale.

– Miss Osborne este, practic, medic în toată puterea cuvântului.

– O femeie medic?

Acum, Joss se bucura să fie el cel care se zgâiește. Miss Osborne era o femeie bine legată, care părea să știe ce face. În comportament, dar și în ținută, avea aerul unei doamne mature, în ciuda tenului alb ca laptele pudrat cu pistrui de fetiță. Adevărat, manifesta aceeași fățișă curiozitate ca un copil, dar ochii – într-o nuanță caldă de căprui – îi oglindeau inteligența.

Îi lăsară un răgaz.

Trecuse mult de când Joss nu mai remarcase culoarea ochilor unei femei. În ultima vreme nu adresa unei noi cunoștințe mai mult de o privire fugară, înainte de a clasifica persoana într-una din două categorii: „De tolerat" sau „De abandonat". Acum însă nu era sigur ce etichetă să-i pună femeii acesteia. Trebuia să se uite cu mai multă atenție. Se trezi așadar că-i cercetează figura cu o intensitate necuvenită.

Nu-i venea să creadă că remarcase culoarea ochilor ei – o nuanță destul de atrăgătoare de căprui, cu paiete verzi.

În spatele lui, Toby scoase un sunet batjocoritor.

– *Practic* medic? Dacă Isabel e bolnavă, va fi consultată de-un doctor adevărat. O să-l trimit pe medicul meu personal.

Miss Osborne își semeți bărbia.

– Singurul motiv pentru care nu pot reclama titlul de „medic" este sexul meu. M-am bucurat de aceeași instrucție și experiență ca oricare dintre omologii mei bărbați.

– Ca orice alt vraci de țară, vrei să spui, zise Toby, întorcându-se apoi spre Joss. Doar n-ai de gând să încredințezi sănătatea surorii tale pe mâna acestei... acestei fete.

Lucy o prinse pe prietena ei de braț.

– Hetta, nu te simți ofensată! Toby nu știe ce vorbește. E doar supărat din cauza bolii lui Bel.

– Da, înțeleg.

Miss Osborne îl fixă pe Toby cu o privire tristă.

Scanned by CamScanner

– Cunosc foarte bine purtările iraționale pe care le dovedesc gentlemenii când doamnele lor sunt în suferință.

– Purtările iraționale? întrebă Joss. E irațional ca un bărbat să-și arate îngrijorarea?

Acum, Miss Osborne devenea cu adevărat o problemă. Îl făcea să-i țină partea lui Toby. Oricât de puțin merita Toby să fie luat în seamă, Joss înțelegea foarte bine durerea prin care trecea, fiind martor la suferința unei femei.

– M-aș fi așteptat să dați dovadă de mai multă empatie, zise el.

Miss Osborne ridică dintr-un umăr.

– Empatia presupune să înțeleg un lucru, ori eu n-am înțeles niciodată de ce femeile sunt etichetate drept sexul slab. Din câte am observat, bărbații suportă starea de neajutorare cu mult mai puțin curaj decât suportă femeile durerea.

Își încleștă apoi și mai strâns degetele de mânerul valijoarei ei negre.

– În ceea ce mă privește, nu suport ignoranța. Am venit aici s-o ajut pe Miss Grayson. Vă asigur că am pregătirea și experiența necesare ca să-i ofer o îngrijire excelentă, în ciuda eforturilor unora – aruncă o privire spre Toby – de a-mi pune piedici, doar din cauza caracteristicilor fizice care mi-au fost date la naștere.

Ochii îi sclipeau când se întoarse spre Joss.

– Și-aș fi zis că *dumneata* păreai să dai dovadă de mai multă empatie.

Joss trase aer în piept, reflectând. Această Miss Osborne era ori o aiurită lipsită de tact, ori un exemplu de istețime. Medic, așa părea-și zicea? Într-o clipă reușise să-l înțepe cu putere în ambele sale răni încă proaspete și deschise – mâhnirea neostoită de la moartea Marei și frustrarea pricinuită de restricțiile care însoțeau originea lui mixtă și ilegitimitatea. Pentru un presupus vindecător, femeia era o adevărată pacoste.

Acum avusese îndrăzneala să-i sugereze c-ar fi trebuit să-i recompenseze firea acidă, să-i susțină priceperea, doar pentru că împărtășeau această legătură subțire de a ocoli convențiile sociale. Ca și cum ar fi făcut din ei niște aliați. Privirile insistente ale lui Miss Osborne insistau asupra faptului că el nu putea refuza s-o lase să urce la Bel, fără să-și renege propria inteligență.

Alternativa lui, desigur, ar fi fost să-i nege pregătirea de medic și s-o refuze, trecând astfel de partea lui Toby. Joss își suprimă un mârâit de supărare. Era un pact cu diavolul, oricum o dădea.

Scanned by CamScanner

Miss Osborne o știa și ea. În timp ce se măsurau unul pe celălalt, sprâncenele ei subțiri se arcuiră nerăbdătoare. Ei bine, era isteață. Femeia nu era proastă.

– Foarte bine, zise Joss, cu o plecăciune indiferentă. Doamna Prewitt vă va conduce în odaia surorii mele.

Al naibii să fie dacă avea s-o conducă el însuși.

– Mulțumesc.

Lucy zâmbi, într-un efort de a spulbera tensiunea. O privi pe Miss Osborne urcând scările și șopti:

– Te rog, nu te supăra pe Hetta! Îi face mare plăcere să șocheze oamenii.

– Înțeleg, Lady Kendall.

Lucy o urmă pe prietena ei la etaj, și Joss reveni în biroul lui, pufnind. Miss Osborne nu știa ce norocoasă era să aibă puterea de a alege momentul în care să jignească pe cineva sau nu. Joss, în schimb, șoca pe toată lumea, indiferent dacă asta-i făcea plăcere sau nu.

Vocea lină a lui Toby îl opri la jumătatea coridorului.

– Nu pot să cred că îngădui așa ceva.

Joss oftă. Bărbatul ăsta n-avea de gând să mai plece?

– Și eu care credeam că dumneata ești fratele inteligent, continuă Toby.

– Iar eu credeam că dumneata te pricepi să încânți doamnele. N-ai etalat nici un strop din bine cunoscutul dumitale șarm față de Miss Osborne. După felul în care ai insultat-o, n-am mai avut cum s-o refuz. Slabă performanță, Aldridge!

– Hai, slăbește-mă!

Toby își coborî vocea și micșoră distanța dintre ei.

– Dacă o soție moartă îți dă dreptul să devii un ticălos cu normă întreagă, îmi închipui că o logodnică bolnavă îmi dă și mie dreptul la un moment de nepolitețe. Dacă starea lui Isabel nu se va îmbunătăți – sau dacă, ferească Sfântul, se înrăutățește – o să trimit imediat după doctorul meu și o să mi-o plătești.

Joss se uită la el. Nu-l mai auzise niciodată vorbind pe tonul acela. Ce mai zi era și asta! Contracte pătate de cerneală, călimări răsturnate, doctori femei... și acum ticălosul ăsta nesuferit care începuse să ceară să fie respectat. Mai rău, Joss se simțea obligat să o facă.

– De acord.

– Bun. Acum dă-mi voie s-o văd.

– Ți-aș permite s-o vezi, dacă...

Scanned by CamScanner

Toby urcase deja trei trepte când acel „dacă" îl opri la jumătatea scărilor.

– Dacă și ea dorește. Dar ea nu dorește.

– Cum adică, nu dorește? Peste trei săptămâni o să fiu soțul ei.

– Nu ești încă soțul ei. Deocamdată e doar sora mea. Și sora mea nu vrea să te vadă.

Capitolul 7

– Iată-te! În sfârșit.

Bel își ridică privirea din ziarul pe care îl citea. Toby stătea în ușa camerei de zi cu un pachet sub braț, și, când îl văzu, toate gândurile din mintea ei își luară zborul.

„Iată-l! În sfârșit."

Și-ar fi dorit să se poată ridica, să-l întâmpine, dar i se învârtea capul. În tot timpul cât fusese bolnavă trecuse prin episoade repetate de amețeală. Îi admiră pe furiș silueta elegantă profilându-se în cadrul ușii și amețeala o cuprinse și mai rău. Poate că n-ar fi trebuit să accepte să-l vadă încă, dar deja îl ținuse la distanță mai bine de o săptămână.

Puse ziarul deoparte, silindu-se să schițeze un zâmbet. Vai, ce mult și-ar fi dorit ca el să se întoarcă o clipă cu spatele, cât să-și poată ciupi puțin obrajii ca să le dea culoare. Poate c-ar fi reușit să-i dea impresia că măcar starea ei de sănătate se ameliorase, dacă nu și că prinsese putere.

Bel își dădea seama însă că Toby nu s-ar fi lăsat păcălit.

– Ce palidă ești! remarcă el, punând pachetul pe masă și afundându-se în divan, lângă ea.

Făcu o mișcare avântată, ca și cum ar fi vrut s-o îmbrățișeze, apoi păru să se gândească mai bine și renunță. Bel nu știa dacă să fie recunoscătoare sau dezamăgită.

– Ai idee cât de groaznic de îngrijorat am fost? Am venit în fiecare zi, să știi.

Ochii lui căprui și blânzi o cercetară, să vadă cum e. Îi simți privirile oprindu-se asupra cearcănelor ei întunecate, asupra palorii din obraji, asupra părului tern și fără strălucire. Probabil că arăta

Scanned by CamScanner

hidos, spre deosebire de el, care era la fel de frumos și de suav ca întotdeauna.

– Cum aș fi putut să te las să mă vezi? Nu se cuvenea.

Bel se juca nervoasă cu batista din poală, ciugulindu-i marginile dantelate. Nu era chiar o minciună; doar un adevăr incomplet. Nu ar fi putut să-i spună cinstit: „Nu puteam să te văd până ce nu aveam certitudinea că sunt în deplinătatea facultăților mintale". Zile și nopți întregi căzuse pradă unor vise febrile din care intra și ieșea, îngrozită că, la fel ca mama ei, nu se va reface niciodată definitiv. Chiar și după ce febra o lăsase, rămăsese întinsă în pat, scotocind în cele mai întunecate cotloane ale minții după vreo dovadă, oricât de vagă, de nebunie.

– Dacă m-ai fi vizitat, n-ai fi făcut decât să te îngrijorezi, zise ea fără vlagă. Chiar și acum probabil că par destul de bolnavă.

Își duse o mână la tâmplă, acoperindu-și fața.

Toby se lăsă mai jos și privi pe sub mâna ei.

– Ascultă-mă, Isabel. Peste câteva săptămâni urmează să ne căsătorim. O să stau acolo, în fața Londrei întregi, dinaintea Sfintei Treimi și până și în fața celor doi frați grosolani ai tăi și îți voi jura credință și ocrotire veșnice. La bine și la rău.

Îi dădu la o parte mâna de pe față și își împleti degetele cu ale ei.

– Și Dumnezeu mi-e martor, mă jur chiar acum, aici, că ești cea mai frumoasă priveliște pe care mi-a fost dat s-o văd în ultimele zece zile.

Bel nu se putea decide să spună dacă o provoca sau o mințea. De fapt, nici nu ținea neapărat să afle adevărul.

– Mi-a fost dor de tine, zise ea încet.

Era adevărul-adevărat.

– Mă bucur, îi răspunse, zâmbind. Miss Osborne îmi spune că te-ai refăcut aproape complet.

– Da, febra mi-a trecut definitiv. Doar că mă mai simt puțin slăbită.

– Dar spune că nu mănânci suficient.

– E... mă mai doare gâtul când mănânc... se plânse ea, forțându-se să tușească ușor pentru a nu fi nevoită să ducă explicația până la capăt.

– Isabel, trebuie să faci un efort, ca să-ți recapeți puterile. Tocmai am vorbit cu fratele tău. El propune să amânăm nunta.

– Vai, nu trebuie să facă așa ceva! N-o să-i permit, se opuse Bel, strângându-l de mână. Mă simt deja mult mai bine.

Scanned by CamScanner

Și era adevărat. Poate că greșise când îl ținuse departe de ea atât de mult timp. Era ceva în felul în care se uita la ea, cu o umbră de zâmbet în priviri, care o făcea să se simtă complet refăcută. Tachinările lui o înfuriau uneori, dar începea să înțeleagă faptul că erau un fel de complimente ciudate aduse firii ei. În timp ce fanfaronii tachinau pentru că le făcea plăcere să disprețuiască și să rănească, glumițele bine intenționate ale lui Toby aveau tocmai efectul contrar. El nu tachina din răutate, ci pentru că avea credința că Bel lua lucrurile exact așa cum erau.

Și până acum avusese întotdeauna dreptate.

Bel îl strânse puțin de mână.

– Nunta trebuie să se facă la data stabilită.

Umerii lui relaxați dovedeau din plin că Toby părea ușurat. Acoperi cu cealaltă mână degetele lor împletite, cuprinzându-le în strânsoarea lui puternică și caldă.

– Bine. Tocmai în acest scop, ți-am adus un medicament.

Îi dădu drumul și întinse mâna după pachetul cu care venise.

– Medicament? Dar Miss Osborne mi-a dat deja o doză...

– Acesta e un alt fel de medicament. Unul care sigur îți va plăcea.

În ochii lui apăru un licăr de viclenie când desfăcu pachetul și scoase din el un bol rece de sticlă, plin cu înghețată de culoarea alunei.

– E cu aromă de ciocolată. Amestecată cu alune și, din câte mi s-a spus, cu o urmă de scorțișoară.

– Toby, chiar nu...

– Insist, zise, îndesându-i o linguriță în mână. Dacă hrana solidă te deranjează la înghițit, trebuie să mănânci ce poți. O înghețată e remediul perfect pentru durerile în gât. Răceala ei e ca un balsam; dulceața te pune pe picioare.

Îi zâmbi strengărește.

– Și toată lumea știe că ciocolata e revigorantă.

Bel simțea deja cum împotrivirea i se topește. Înghețata sclipea și părea așa de răcoroasă, de ispititoare. Laringele iritat începu să funcționeze doar imaginându-se cum ia o singură lingură din dulceața aceea rece, calmantă.

Plăcută, păcătoasă dulceață!

– Nu... chiar n-aș putea.

– Te preocupă zahărul?

Bel dădu din cap, sperând că lui i se va face milă de conștiința ei și va lua repede bolul de acolo.

Scanned by CamScanner

Toby îl aduse însă mai aproape, apucă linguriţa din mâna ei şi luă cu ea puţină îngheţată.

– Isabel, nu-ţi face griji! Am comandat îngheţata asta special pentru tine. E îndulcită cu miere.

– Miere?

– Da, miere englezească pură, adunată de la albine foarte mulţumite. L-am chestionat pe apicultor chiar eu şi m-a asigurat că bondarii au fost trataţi cum nu se poate mai bine, că li s-a plătit un salariu just şi li s-a permis să se odihnească sâmbăta. Şi acum, că şi-au terminat misiunea, am aranjat ca tot stupul să fie pensionat şi trimis pe o plajă mică şi frumoasă din Shropshire, fix lângă o pajişte plină de trifoi. Aşa că, vezi tu, continuă el, apropiind lingura de buzele lui Bel, poţi să te bucuri de această îngheţată fără mustrări de conştiinţă.

Bel chicoti. Pe toţi sfinţii, ea nu chicotea niciodată. Cu astfel de argumente viclene şi cu surâsul acela convingător, avea să se bucure de un succes grozav în parlament.

– Mă tachinezi. Fără pic de ruşine.

– Da, şi ţie îţi place asta.

Se aplecă şi mai mult şi ridică linguriţa la buzele ei.

– Serios, Isabel! Trebuie să mănânci. Trebuie să mănânci bine, dacă vrei să ne căsătorim aşa cum am plănuit şi...

Vocea lui căpătă brusc o intensitate emoţionantă.

– Şi chiar nu vreau să amânăm.

Bel închise ochii. Dacă era cu adevărat puternică, va găsi în ea forţa să refuze tentaţia. Dar era bolnavă şi slăbită, şi chiar dacă ştia în adâncul conştiinţei că nu trebuia să cedeze...

A cedat.

Buzele i se închiseră în jurul linguriţei reci, şi Bel se delectă din delicioasa îngheţată.

„Ah, ce paradis!"

La început răceala îi arse buzele şi limba, şi cristalele de gheaţă îi zgâriară cerul gurii ca nişte mici aşchii de sticlă, dar apoi acele se topiră şi deveniră o cremă, iar fiecare mică înţepătură era acum alinată de o răceală nemaipomenită şi o aromă întunecată, dulce-amăruie.

Înghiţi, apoi deschise ochii şi îl văzu cum îi oferă încă o linguriţă. De astă dată o acceptă cu ochii larg deschişi, cotropită de privirea lui caldă, stropită cu paiete de ambră, iar oscilaţia dintre durerea ascuţită şi intensa plăcere îi biciui din nou simţurile.

Scanned by CamScanner

– Îți place? o întrebă el, retrăgând încet linguriţa dintre buzele ei ţuguiate.

Dacă-i plăcea? Bel se linse pe buze, meditând. Nu putea descrie senzaţia ca fiind cu totul plăcută, dar un lucru ştia.

– Mai vreau.

Toby chicoti aspru – un sunet mai gutural şi mai gros decât râsul lui obişnuit. Ridică din nou linguriţa spre buzele ei, cu o nouă încărcătură, şi Bel văzu cum pupilele lui negre se măresc în aşteptarea momentului, buzele lui pline desfăcându-se odată cu ale ei. Toby părea să trăiască aceeaşi dulce tortură ca ea, în timp ce răceala arzătoare îi invada gura. Dintr-un motiv neştiut şi malefic, Bel se trezi că şi le strânge, ţuguindu-le şi mai tare, parcă din dorinţa de a se apăra. De a tachina.

Se linse iar pe buze, încet, bucurându-se de o păcătoasă plăcere, în timp ce privirea lui se pironea pe gura ei. Da, Bel se simţea puternică atunci când Toby o întărâta, dar să-l tachineze la rândul ei... asta însemna *putere*. Senzaţia o străfulgeră până în creştetul capului, ca o săgeată de gheaţă.

Când vorbi, vocea îi suna spartă.

– Pot să gust?

– Da, exclamă ea, în timp ce sentimentul vinovăţiei i se cuibărea în piept.

Cât de egoistă fusese să nu se gândească ea însăşi la asta. Să nu-i ofere, înainte ca el să ceară.

– Da, bineînţeles.

Totuşi, în loc să pună linguriţa înapoi în îngheţată, Toby puse bolul deoparte. Şi înainte ca Bel să-şi dea seama ce se petrece, mâinile lui îi cuprindeau obrajii, aplecându-i capul spre el. Apoi trupul i se lipi de al ei, buzele lui i le striviră pe ale ei, iar limba... Limba era în gura ei, întărâtând-o. Încercându-i gustul.

Bel închise ochii, şocată. Senzaţia era aşa de plăcută, că trebuia să fie ceva rău. Ar fi fost bine să alunge această ispită. Să nu cedeze.

Dar nu avu puterea.

Şi descoperi că viitorul ei soţ avea un gust chiar mai bun decât ciocolata.

Toby îşi apăsa fără sfială buzele de ale ei, în timp ce limba intra şi ieşea printre buzele ei. Efectul era ameţitor. Spre marea ei ruşine, aerul ieşi din ea sub forma unui mic oftat scâncit. Mâinile lui Toby

Scanned by CamScanner

se relaxară pe fața ei și buzele i se lipiră de ale ei, într-un sărut înșelător de inocent.

Îi oferea șansa de a-i opune rezistență. Ocazia de a se retrage. Dar, la fel ca în cazul înghețatei, Bel nu era mulțumită să guste doar o dată din el. Poată că febra aceea îi făcuse ceva. Știa că e un răsfăț rușinos, egoist, nepermis, dar voia mai mult.

Își puse mâinile pe după gâtul lui Toby și își trecu degetele prin buclele de la ceafă, care-i atingeau lavaliera. Bărbatul o sărută din nou, iar Bel își lăsă degetele să exploreze. De când tot aștepta să-l poată atinge în acest fel! Îi simțea părul tot atât de moale pe cât părea, iar mușchii gâtului erau încântător de puternici. Iar pielea... când își vârî un deget pe sub lavaliera apretată, descoperi că avea pielea netedă, fierbinte și doar puțin umedă de transpirație. Un nou fior o străbătu, descoperind că sub învelișul lui care emana încredere de sine, era doar un bărbat simplu, primitiv. Iar ea îl făcea să asude.

– Isabel.

Îi murmură numele cu gura lipită de a ei, lăsându-și mâinile să alunece spre talia lui Bel și trăgând-o mai aproape de el. Când sânii ei i se lipiră de piept, amândoi scăpară un mic geamăt. De data asta, Toby nu-i mai oferi cu gentilețe nici o șansă de a se retrage. Nu, Toby devenise un bărbat care urmărea într-adevăr un scop, trăgând-o și mai strâns la piept și luându-i gura în stăpânire cu o foame posesivă. Sărutul lui avea un gust amărui și disperat, era flatant, fără doar și poate, cât de mult părea să o dorească pe Bel. Și indiferent cât de mult îi oferea ea, el lua mai mult, tot mai mult. Gura lui era iar și iar peste a ei, limba intra și ieșea, în timp ce o ținea strâns de talie, cu ambele mâini.

Iar apoi...

Ah, iar apoi.

Mâna lui Toby începu să urce. Așa de încet, pe nesimțite. Degetul mare zăbovea pe fiecare coastă. Cu fiecare centimetru, atingerea lui urca tot mai mult și Bel devenea tot mai sigură că se va opri curând. Trebuia să se oprească.

Dar n-a fost așa. Mângâierea aceea insidioasă, chinuitoare, care mergea sus, tot mai sus, nu se opri. Și un fel de *nevoie* începu să-și facă loc printre senzațiile oarecum nepermise pe care le experimenta. Parcă întreaga ei stare de luciditate se concentra în măruntaie, urmând unduirea căldurii rezultate din atingerea lui. Abia dacă mai respira, iar degetele i se crispară pe grumazul lui. Undeva în mintea ei o voce stridentă striga după virtute, dar ea nu i se putea supune.

Scanned by CamScanner

Nevoia aceea insuportabilă urca înăuntrul ei, ca și pe dinafară – atingerile lui, senzația aceea – sus, și mai sus... tot mai sus.

Degetul lui mare o atinse sub sân.

„Ah. Ah, te rog!"

Bel n-avea nici o idee pentru ce anume se ruga, dar acum îl săruta și ea pe el, arcuindu-și trupul și exprimându-și rugăciunea aceea mută prin mișcările ușoare ale buzelor și rotiri ușoare ale limbii. Toby gemu din rărunchi, gutural, și îi răsplăti îndrăzneala cu o nouă mângâiere delicată, mai sus, pe o parte a sânului.

Bel se agăță și mai tare de gâtul lui, îl sărută și mai apăsat, spunându-i ceea ce n-ar fi putut să-i spună niciodată în cuvinte.

„Ah, te rog, nu te opri! Te rog, încă o dată!"

Sânii o dureau. Erau grei, așa de grei! O deranja greutățile acelea inutile, care îi solicitau corsetul și pe care îi cărase cu ea de la vârsta de paisprezece ani. Iar acum, într-un final, păreau să se trezească pentru un scop anume. Se iteau spre el. O dureau.

El putea să facă să-i fie mai bine. Bel știa că putea.

„Ah, te rog! Ah, te rog, ah, te rog, ah, te rog!"

Căușul mâinii lui îi cuprinse sânul. Bel aproape că țipă de ușurare. Degetul lui mare îi găsi sfârcul, și plăcerea începu să-i curgă lui Bel prin vene și i se încolăci între coapse. Atât de intens, încât crezu că o să leșine. Cu degete neșovăielnice, el o mângâia, o frământa și Bel îl săruta cu fiecare gram de recunoștință pe care o avea. Erau grei, așa de grei, dar acum el luase greutatea aceea în mâinile lui puternice și o ducea în locul ei. Îi ostoia durerea.

Era greșit ce făcea, dar n-avea nevoie de nimic altceva. Avusese nevoie de el, și el venise, înarmat cu ciocolată și sărutări, și cu zâmbetul acela diavolesc și seducător.

El era întruparea ispitei și ea îi ceda.

„În sfârșit."

„În sfârșit."

Degetul lui Toby îi pipăi din nou sfârcul întărit și el gemu cu gura peste gura ei. De când tânjea să cuprindă sânii aceia magnifici? Din seara în care se cunoscuseră – acum multe săptămâni, chiar luni. O eternitate. Doamne, ce minunat îi umpleau mâinile, iar pielea caldă, catifelată se revărsa peste degetele făcute căuș. Dorința îi pulsa în sânge. Se topea de dorința de a o împinge cu spatele de tapițerie, de a-i smulge corsetul de muselină subțire și de a-și lipi buzele în jurul mugurelui cafeniu al sfârcului ei. Ce gust minunat trebuia să aibă!

Scanned by CamScanner

Sunetele acelea pisicești, erotice pe care le scotea ea acum, cu gura acoperită de buzele lui... le-ar fi scos *în gura mare*. Simplul gând îl făcea să freamăte de dorință.

Îi fusese dor de ea mai mult decât se așteptase. Pusese stăpânire pe el nevoia să fie cu ea – să-și facă un culcuș în miezul feminității ei inepuizabile și bogate, de unde să nu mai plece niciodată, niciodată. Și chiar dacă în mintea care i se topea mai exista o urmă de rațiune, care insista că nu se putea cu nici un chip ca el s-o dezvirgineze pe Isabel atunci și acolo, pe canapeaua din camera ei de zi, o parte animalică a ființei lui voia cu disperare să încerce.

La urma urmelor, era a lui. Avea să se mărite cu el peste nouă zile, indiferent de ce ar spune fratele ei. Căsătoria trebuia să se facă așa cum era programat. Acelea fuseseră cuvintele ei. Valul de triumfătoare mândrie nu făcea decât să-i alimenteze dorința. Îi frământa sânii cu lăcomie, încântat de felul în care ea se arcuia sub atingerile lui, fără să-i refuze nimic. În sfârșit, ea îl prețuia pentru ceea ce era, nu pentru răbdarea pe care o avea cu cerșetorii și nici pentru acțiunile lui filantropice. În sfârșit, iată pasiunea pe care o întrezărise chiar la prima lor întâlnire, toată acea emoție reprimată pe care ea și-o îngropa în acțiuni altruiste. Poate că reușească să și-o ascundă față de lume, chiar și față de ea, dar n-o putea ascunde față de el. El o câștigase. Era *a lui*.

Ea va fi soția lui.

Și... al naibii să fie dac-o să-i răpească inocența ca un hoț. Nu din moment ce îi va aparține cât de curând, când va fi soția lui.

Cu mare regret, Toby făcu un efort de voință și îi eliberă sânii. Îi luă fața între palme și o împinse blând de lângă el. Respirația ei sacadată i-o iuți și pe a lui. Își sprijini fruntea de fruntea ei frumoasă și șopti:

– Scumpo, iartă-mă! Trebuie să ne oprim.

Văzu cum roșeața vinovăției îi urcă în obraji.

– Știu, știu, zise Bel. Nu e bine. Știu, dar...

Își mușcă buza.

– Mă faci să vreau lucruri pe care știu că n-ar trebui să le fac.

Cu un hohot domol de râs, depuse o sărutare pe fruntea ei.

– Caraghios, nu? Tu mă faci să vreau lucruri pe care am știut întotdeauna c-ar trebui să le fac.

– Crezi că o să fim potriviți unul pentru celălalt?

– Perfecți.

Scanned by CamScanner

Și era sincer. Ultimele câteva minute alungaseră orice grijă a lui legată de compatibilitatea dintre ei. În sărutul acela se potriviseră absolut perfect unul cu celălalt. Nu rezistă ispitei de a-i mai fura unul. Și apoi altul. Giugiulindu-i urechea cu nasul, murmură:

– Mare noroc avem că ne căsătorim în curând.

– Vai, da!

Bel își îndreptă spatele și se depărtă puțin de el, punând o oarecare distanță. Pasiunea fusese alungată și atitudinea ei placidă revenise.

– N-am fi putut aștepta mai mult. Mi-aș dori doar să ne fi putut căsători astăzi. Sper că momentul căsătoriei nu va interfera cu campania ta.

Toby clipi.

– Cam... *campania* mea?

– Ce păcat că va trebui să ne amânăm luna de miere, dar sper să fie minunat și în luna august în Comitatul Lacurilor precum în iulie.

– Să ne amânăm luna de miere? Despre ce Dumnezeu vorbești?

Îi puse un deget pe vârful nasului și-i zise, glumind:

– Isabel, poate că febra te-a afectat mai serios decât am crezut.

Isabel deveni instantaneu rigidă.

– La ce te referi?

– La nimic, o liniști el și îi mângâie maxilarul cu un deget, dar, pe cuvântul meu, ești așa de frumoasă când te simți ofensată. Eu sunt cel confuz, scumpo. Nu te prea înțeleg. Fie-ți milă de un prostănac aiurit și explică-mi încă o dată, ceva mai domol de data asta.

Zâmbind iar, Bel trase un ziar de pe măsuța de lângă ea și i-l întinse.

– N-ai aflat? Se așteaptă ca prințul regent să dizolve mâine parlamentul. Știrea apare în toate ziarele. Peste câteva săptămâni vor începe alegerile.

Toby căscă ochii la ziarul pe care i-l întindea Bel, încercând în zadar să formuleze un răspuns. Bel nu putea să vorbească serios. Isabel puse mâna pe brațul lui, și Toby ridică privirea spre ea.

– Nu-i așa că-i perfect? zise Bel, în timp ce pe față i se lățea un zâmbet. Nunta noastră fabuloasă, urmată apoi, la mică distanță, de candidatura ta? Cu siguranță vom fi subiectul preferat în Londra, dacă nu chiar în toată Anglia. În sfârșit, o să ai locul tău în Camera Comunelor și eu o să fiu...

Roșind, își lăsă privirea în pământ.

– O să fiu soția ta. O să fiu Lady Aldridge.

Scanned by CamScanner

Pe toți sfinții! Vorbea serios. Ea se aștepta ca el să amâne luna lor de miere și să candideze pentru un loc în parlament peste câteva săptămâni. Toby, pe de altă parte, n-avea nici un chef să candideze, nici peste câțiva ani, de fapt. Nu după ce își dedicase cu succes aproape zece ani din viață ca să evite tocmai acea poziție.

– Scumpo, n-avem de ce să ne grăbim. Guvernele vin și trec. Căsătoria noastră nu se va întâmpla decât o dată. Hai să ne bucurăm de luna noastră de miere, căci pentru parlament pot candida și data viitoare când se vor organiza alegeri.

– Dar asta se va întâmpla abia după ani întregi.

„Tocmai de-aia."

– În plus, continuă el, ai fost bolnavă. Ai nevoie de odihnă, nu de oboseala pe care o presupune o campanie politică.

– Dar tocmai perspectiva campaniei m-a făcut să mă simt mai bine! De îndată ce am citit ziarul, am știut că trebuie să mă pun repede pe picioare. O să ai nevoie de mine, să-ți fiu alături și să lucrez împreună cu tine. Vai, Toby, zise ea, cu o sclipire în ochii ei negri, gândește-te la tot binele pe care îl vom face împreună!

Toby înghiți în sec și se uită iar la ziar. Așadar, asta era ceea ce determinase recuperarea ei rapidă, hotărârea ei de a-și redobândi sănătatea și de a se căsători cu el la data stabilită, așa cum plănuiseră – perspectiva unei alegeri. Nu perspectiva de a fi cu el. Un gust amar îi umplu gura.

– Îmi pare rău, Isabel, dar pur și simplu nu cred că e momentul potrivit.

Privirea ei deveni tăioasă.

– Ce vrei să spui? Credeam c-ai înțeles, atunci când ne-am logodit, că eu căutam o partidă cu influență politică și socială. Tu mi-ai spus c-o să intri în Camera Comunelor.

– Da, știu, dar...

Bel îi maimuțări tonul baritonal.

– „Chiar și eu aș putea avea un loc în Camera Comunelor, așa baronet simplu cum sunt." Astea ți-au fost cuvintele.

– Da, știu, dar...

– Dar ce?

Bel părea gata să izbucnească în plâns. Toby îi atinse obrazul.

– Dar am crezut... acum e ceva între noi. Ceva adevărat și de netăgăduit, mai puternic decât orice cuvinte rostite cu nepăsare pe o terasă.

Scanned by CamScanner

Se aplecă s-o sărute.

Bel se feri.

– Dorință, vrei să spui?

Dorință? Toby își controlă expresia, încercând să nu pară rănit. Evident, dorința exista – de partea lui, o ditamai dorința –, dar în timpul sărutului de adineauri... își închipuise că, dincolo de ea, exista și o emoție mai puternică.

Evident, închipuirile erau toate doar ale lui.

Bel clătină din cap și își coborî privirea în poală.

– Alți oameni pot să se căsătorească din dorință, dar eu, nu. Oare n-am spus-o limpede, de la prima noastră întâlnire, că intenționez să mă mărit cu cineva influent doar ca să am ocazia să fac bine? Dacă nu-mi oferi asta, atunci poate că...

– Așteaptă!

Îi puse un deget pe buze, să o facă să tacă. Doamne sfinte, fata era gata să se pună pe plâns. Simți cum urcă în el disperarea. Nu putea permite să i se întâmple din nou. Mai întâi, Sophia îi dăduse papucii; acum, Isabel amenința să facă la fel. Oare nu exista în Anglia nici o femeie care să accepte să se mărite cu el, așa cum promisese?

Toby își adună bruma de mândrie care îi mai rămăsese. Poate va reuși s-o convingă să renunțe la nebunia asta.

– Ce vreau să spun e că n-o să meargă. Doar dacă nu cumva vrei să-mi cumpăr vreo candidatură printr-un comitat uitat de lume...?

– Vai, nu!

Exact așa cum Toby știa că se va întâmpla, Bel căscă ochii, îngrozită de aluzia la un act de corupție.

– Atunci va trebui să candidez împotriva domnului Yorke, înțelegi? De ani întregi el a fost reprezentantul credincios al comitatului nostru și, în plus, e un prieten vechi. E și foarte îndrăgit.

– Îndrăgit? Dar mama ta îl urăște.

Toby zâmbi atotștiutor.

– Mama reprezintă un caz special.

– Nu pot să cred că există cineva mai iubit decât tine. Ești cel mai iubit gentleman din Londra.

– În Londra, poate că sunt, dar acolo nu sunt doamne de societate, Isabel, sunt fermieri. DomnulYorke le înțelege nevoile.

– Și tu o să faci la fel, odată ce vei avea ocazia să-i asculți.

Scumpă și caraghioasă fată, care se uita la el cu o privire plină de speranțe.

Scanned by CamScanner

Toby se dădu mai în spate, surprins. Nu, erau mai mult decât speranțe. Ochii ei reflectau încredere. Printr-un miracol, Bel avea încredere în el. Ce sentiment nou! Se trezi destul de repede amețit din pricina asta.

– O să le câștigi loialitatea, zise ea. Sunt sigură că nu cunosc nici un alt gentleman care să fie mai convingător ca tine. Pentru Dumnezeu, tocmai m-ai convins să mănânc înghețată. Ca să nu mai pomenesc de...

Obrajii palizi i se îmbujorară de stânjeneală.

– Oricum, ești foarte convingător.

Îi zâmbi așa de dulce, încât Toby aproape că-și dori să o creadă. Ca și cum fermierii ar reacționa la aceleași farmece ca debutantele în societate. Ar fi nebuni să voteze pentru Toby în locul lui Yorke, chiar dacă Toby i-ar mitui din greu – ceea ce Isabel nu i-ar permite să facă. Un astfel de plan pe jumătate nebunesc pentru alegerile parlamentare ar fi cu siguranță un eșec.

Dar, pe de altă parte, poate că tocmai de aceea era perfect.

Chiar dacă accepta să candideze, ar pierde mai mult ca sigur. Isabel, scumpa de ea, va trebui să-i recunoască dorința de a fi încercat, și Toby nu va mai trebui niciodată să treacă prin așa ceva. Până să mai vină o rundă de alegeri, ea va fi ocupată cu operele ei caritabile și – cu voia lui Dumnezeu – cu un copil, doi, și va uita de toată prostia asta cu parlamentul.

Trebuia doar s-o ducă la altar mai întâi.

„Promite-i orice! Fă-o fericită în continuare! Fă-o să zâmbească!"

– Foarte bine, atunci. Așa voi face.

Chipul lui Bel se lumină. Vai, privirea aceea merita totul.

– Serios? întrebă ea. O să candidezi pentru parlament?

– O să candidez, zise el, bucurându-se din plin de entuziasmul ei palpabil. Dar, fii atentă, nu-ți pot garanta c-o să și câștig.

– Sigur o să câștigi. Am încredere totală în tine.

„Da, Isabel. Dar pentru cât timp?"

Toby își înclină capul, ca să-i mai fure un ultim sărut, dar se trezi că el era cel furat. În numai câteva secunde, Isabel aproape că se așezase în poala lui, sondându-i gura cu limba. Poate că nu era nimic în spatele acestui sărut al ei în afară de dorință și de licărul unei credințe la locul nepotrivit, dar Toby nu se putea plânge. Deocamdată, i se părea că era mai mult decât suficient.

Și chiar dacă de mariajul lor îi despărțea mai bine de o săptămână, Toby făcu un legământ cu el însuși, chiar atunci și acolo. Cu orice

Scanned by CamScanner

preț – strângere de fonduri, deturnare de fonduri, înșelăciune pe față – va găsi calea să facă această căsătorie să dureze.

Veșnic.

Capitolul 8

– Nu mai poți aștepta câteva minute? întrebă Toby când orchestra atacă ultimele acorduri, și se opriră cu o rotire. Speram să pot vorbi cu frații tăi.

– Nu pot. E vorba de...

Isabel îi aruncă o privire îndurerată, apoi se ridică pe vârfuri, ca să îi șoptească la ureche. Căldura respirației ei îi încinse sângele în vene.

– E vorba de tivul meu. Am călcat pe el la cadril.

Toby zâmbi. Era adorabil cât de tulburată devenise din pricina a ceva atât de neînsemnat ca un tiv rupt, dar i se înmuie inima văzând că își înfrânsese supărarea și îi spusese adevărul. Auzise în viața lui destule scuze enigmatice invocate de femei și, cu siguranță, nu-și dorea așa ceva de la soția lui.

Într-adevăr, în ultimul timp, totul i se părea adorabil la ea. Toby era de-a dreptul înamorat de viitoarea lui mireasă. Cum altfel ar fi putut fi? Fusese ținta unor priviri admirative, adoratoare – putea să enumere vreo șase fete doar în sala aceea de bal care odinioară îl priviseră cu o venerație aproape idolatră în priviri, dar nici una din ele nu avea principiile și discernământul lui Isabel și nici una din ele nu-i acordase vreodată atâta încredere.

– Nu-ți face griji, îi spuse. Dacă tivul e rupt, nu se observă câtuși de puțin.

– Dar toată lumea se zgâiește la mine.

– Normal. Nu doar că balul acesta e dat în cinstea ta...

– În cinstea noastră.

– Foarte bine, în cinstea noastră... dar ai comis păcatul impardonabil de a fi cea mai frumoasă femeie din încăpere.

Își puse o mână în scobitura spatelui ei.

– Doar trei minute cu frații tăi și pe urmă te însoțesc chiar eu în camera de toaletă.

Scanned by CamScanner

– De ce să nu mă duc singură, cât vorbești tu cu ei? Indiferent ce vrei să discuți, cu siguranță n-ai nevoie de mine.

– A, dar o să-mi fie dor de tine.

Cu surâsul lui tipic și convingător, o conduse spre colțul sălii de bal ocupat momentan de doi bărbați Grayson, lați în umeri. Adevărat, n-avea nevoie de ea acolo, dar era o manevră complicată, pe care o plănuia de săptămâni, și totul doar în beneficiul lui Isabel. Nu putea s-o lase să piardă momentul culminant.

– Reginald, strigă Toby, făcând o pauză în drum spre Gray și Joss. Pot să te rog să mă însoțești pentru o clipă?

– Da, desigur.

Cu o plecăciune politicoasă dinaintea lui Isabel, cumnatul lui se alătură grupului.

– Ce s-a întâmplat, Toby?

– Îți amintești când ți-am spus că fratele lui Isabel e interesat să studieze Dreptul, întrucât are nevoie pentru afacerile lui navale?

– Da, bineînțeles.

– Și îți amintești când mi-ai promis c-o să-l iei ca asistent în biroul tău?

– Sigur.

Toby făcu semn din cap spre colțul sălii.

– Atunci permite-mi să ți-l prezint.

– Dar l-am cunoscut deja pe Gray, murmură Reginald, în timp ce pășeau în direcția lor. Săptămâna trecută, la dineul lordului Fairleigh.

Zâmbetul lui Toby deveni mai larg.

– Bună seara, zise el calm, când ajunseră în dreptul celor doi frați Grayson. Gray, știu că i-ai fost prezentat cumnatului meu, domnul Reginald Tolliver.

Bărbații schimbară saluturi superficiale, înclinând din cap.

Toby continuă:

– Reginald, dă-mi voie să ți-l prezint pe celălalt frate al lui Isabel, căpitanul Josiah Grayson. Joss, el este cumnatul meu, unul dintre cei mai buni avocați pledanți ai Angliei. A fost de acord să-ți supervizeze studiile de drept.

Spre lauda lui, Reginald mască fie și cea mai mică urmă de surpriză când constată că noul lui asistent era pe jumătate african. La urma urmelor, nu devenise un avocat pledant de succes pentru că se lăsa ușor impresionat. Se uită totuși la Toby cu o privire plină de reproș pentru faptul că fusese manipulat, că nu îl încânta ideea

Scanned by CamScanner

și că va fi rândul lui și al Augustei să-și petreacă vara în căsuța de la Brighton doi ani la rând.

– Mă bucur să te cunosc, căpitane Grayson, zise Reginald. Am auzit multe despre dumneata.

Toby se dădu într-o parte, acordându-le lui Reginald și lui Joss spațiu ca să discute detaliile. Pasul îl aduse mai aproape de Gray, dar nu întâmplător.

– Îți mulțumesc, bombăni Gray, pe un ton care îi dădu de înțeles lui Toby să nu se aștepte la alte comentarii.

De fapt, cele două cuvinte erau mai mult decât suficiente. Dacă toate remarcile din lume ar fi fost clasificate după câtă plăcere îi făcea lui Gray să i le adreseze lui Toby, acesta din urmă bănuia că lista ar începe cu: „Nu mi-aș dori decât să te pot ucide de două ori" și s-ar încheia cu ceva de genul: „Să mă pupi undeva". Cu doar o poziție sau două deasupra ultimei propoziții s-ar plasa: „Îți mulțumesc."

– Cu plăcere, răspunse Toby, pe un ton mărinimos.

Nu mai conta că Gray plecase deja. De mândru ce era, pieptul i se umflă mai-mai să-și ia zborul.

Cineva îl trase de mânecă și îl aduse brusc înapoi cu picioarele pe pământ.

– Toby?

Vocea șoptită a lui Isabel vibra de emoție.

– Da, scumpo?

Se întoarse spre ea, pregătit să primească un val de recunoștință și de afecțiune.

– Vrei, te rog, să mergem acum să-mi repar tivul?

Toby se uită la ea fix, apoi scoase un hohot scurt de râs. Tocmai îi asigurase celui mai puțin probabil avocat aspirant tutelajul celui mai de succes avocat pledant din Anglia, și părerea lui Isabel despre el nu se schimbase nici cu o iotă. Nu era impresionată sau cătuși de puțin recunoscătoare. Pentru că nu era surprinsă. Pur și simplu se aștepta la acte de eroism din partea lui. Toby nu-și dădea încă seama dacă reacția ei îl dezamăgea sau îl mulțumea peste poate, într-un fel profund și esențial.

Un lucru era sigur. Reacția îl intimida. Ca să nu mai spunem că i se părea tulburător până unde era în stare să meargă ca să câștige favorurile acestei femei. Într-un fel, își dorea ca un balaur care scuipă foc să aterizeze prin tavanul cu fresce doar ca el să poată avea plăcerea de a-l ucide de dragul ei.

– Hai, atunci, zise el, sărutându-i mâna. Dar să nu stai prea mult.

Scanned by CamScanner

– Nu știu cât de mult va dura, răspunse Bel, mâhnită. De ce nu-ți cauți o parteneră pentru următoarea serie de dansuri.

– La balul dat în cinstea logodnei noastre? Nu, nu. Până te întorci, nu există altă doamnă pentru mine.

– Dar, scumpa mea Miss Grayson, doar nu te aștepți ca Toby să-ți fie credincios.

Ușor lăsată pe spate, Lady Violet își scoase grijulie pantofii și își întinse picioarele învelite în ciorapi pe brațul unei canapele.

Hetta Osborne își feri privirea, încercând să-și ascundă dezgustul. Oscilând între ofensa remarcii făcute de Lady Violet și vederea neplăcută a montului de la degetul mare, degetele Hettei căutau febrile un bisturiu.

Din colțul odăii, Isabel pufăi șocată. Lady Violet își flutură nepăsătoare evantaiul cu ornamente aurii.

„Un bisturiu bont", rectifică Hetta.

– Haide, doar suntem numai noi, doamnele, aici, zise Lady Violet, dezvelindu-și dinții într-un zâmbet rapace. Sigur că n-am vorbi așa de franc în sala de bal, dar odaia de toaletă este sanctuarul nostru feminin. Aici trebuie să fim cinstite una cu alta. Și, sincer, toate știm că Toby e incorigibil când vine vorba despre flirt.

Se uită împrejur, la grupul de doamne adunate.

– Susține cineva din această încăpere că n-a căzut pradă farmecelor lui?

Împiedicată să se miște din cauza croitoresei care îi repara tivul, Isabel își lungi gâtul, privind fiecare chip în parte. Sophia și Lucy – și la fel și celelalte – deveniseră brusc foarte interesate de covorul albastru, de pluș. Mă rog, Lucy, cu pântecele ei uriaș de femeie însărcinată, nu prea reușea să vadă mare lucru.

– Eu, una, n-am căzut, zise Hetta limpede și cu onestitate.

Din perspectivă strict clinică, putuse remarca faptul că și Toby avea trăsături frumoase și un aspect sănătos, dar nu simțise niciodată vreo urmă de atracție.

Nu față de el, în orice caz.

Lady Violet scoase un hohot gutural de râs și își masă piciorul afectat de mont cu o mână.

– Sigur că tu nu. Tu nu contezi. Poate că Sir Toby e-un destrăbălat, dar sunt sigură că nu e genul care să se încurce cu servitoarele.

Scanned by CamScanner

Înainte ca Hetta să-și poată limpezi presiunea care îi apăsa mintea și să poată formula o replică, Lucy îi sări în apărare. Atât cât putea să sară o femeie însărcinată.

– Miss Osborne nu e „servitoare". E prietena mea și a venit aici, la Londra, ca oaspete al contelui de Kendall. Iar la acest bal este invitata Excelenței Sale, ducesa de Aldonbury.

Lady Violet flutură din nou disprețuitor din evantai.

– Calmează-te scumpo!

– Să nu-mi spui mie să mă c... începu Lucy.

– Serios, Lucy, nu-i nimic, zise Hetta, decisă să-și consume rezerva de răbdare cu Lady Violet.

Cunoștea foarte bine firea explozivă a lui Lucy, și sarcina nu făcuse decât să scurteze fitilul. Nu se cădea să provoace un scandal.

– Sunt convinsă că Domnia Sa n-a vrut să mă discrediteze pe mine, ci doar să-l laude pe Sir Toby.

„Într-un fel bizar și deplasat."

– Exact așa, continuă Lady Violet. Poate că Toby nu e chiar atât de josnic, încât să scotocească prin resturile servitorilor...

„Un bisturiu bont și ruginit."

– ... dar are un apetit sănătos. Așa cum au toți bărbații.

– Asta e chiar absurd, zise Lucy. Dacă lăsăm la o parte toate argumentele despre onoare și fidelitate, nu există nici un motiv pentru care un bărbat să nu fie pe deplin satisfăcut în limitele mariajului său. Dacă el și soția lui se potrivesc, desigur.

Îi zâmbi sfios lui Lady Violet.

– Și noi, doamnele, avem apetitul nostru.

Un hohot de râs străbătu salonul.

Într-o încercare evidentă de a evita discuția, Sophia se ridică din fotoliul unde ședea și se apropie de masa pe care se aflau gustările.

– Ei, Lady Grayson, apetitul dumitale te-a făcut să te izolezi? strigă Lady Violet în urma ei. Îmi închipui că zdrahonului aceluia de bărbat al dumitale nu-i e deloc greu să te satisfacă.

Sophia îi zâmbi firav și întinse mâna după o bucată de tartă.

– Bineînțeles că nu. De aceea îmi și e așa de foame.

Cu ochii sclipind, Lucy bătu din palme.

– Sophia, hoață ce ești! De ce n-ai zis nimic până acum?

Isabel își încreți fruntea, derutată.

– Habar n-am despre ce vorbiți.

– Sunt convinsă că nu, zise Lucy. Serios, Sophia, acum trebuie să dai mai departe *Cartea*.

Scanned by CamScanner

– Ce carte? întrebă Isabel.

– Nici una. Nu există nici o carte. Nu știu nimic despre vreo carte, răspunse Sophia.

Se uită mustrător la Lucy și șopti:

– Gray m-ar omorî.

– Nu, n-ar face-o. Asta e partea cea mai bună a condiției noastre – imunitate totală în fața supărării soțului.

– Ce stare? Ce supărare? Ce carte? insistă Isabel, bătând din picior. Îmi explică și mie cineva ce se petrece?

Hettei i se făcu milă de ea.

– Cumnata ta e însărcinată.

– Vai, Sophia! exclamă Isabel, îndreptându-se spre cumnata ei, dar croitoreasa o smuci să stea locului. Minunat! Dar ce legătură are asta cu o carte?

– Nici una, răspunse Sophia.

– Totul, zise și Lucy pe un ton secretos.

Acum era rândul Hettei să se simtă a fi pe dinafară.

– Eu de ce n-am văzut cartea asta?

– A, păi i-am dat-o Sophiei încă înainte să ajung eu la Corbinsdale. Și acum se pare că vrea s-o țină doar pentru ea.

– Nu există nici o carte, insistă Sophia, făcând semn din cap spre Isabel.

– Sunt așa de confuză, scânci aceasta din urmă.

Croitoreasa dădu drumul tivului și Isabel se alătură grupului.

– Dar într-o privință sunt sigură, Lady Violet. Indiferent cât de proastă ar fi reputația lui Toby, eu știu că e un bărbat cum nu se poate mai decent și mai generos. De exemplu, doar azi a aranjat ca fratele meu să studieze Dreptul sub îndrumarea soțului cumnatei mele, domnul Tolliver.

– Gray vrea să studieze Dreptul? întrebă Lucy.

– Nu, nu Gray. Joss.

Numele o făcu pe Hetta să tresară și să se înece cu limonada.

– Serios? întrebă Sophia. Și Toby a aranjat lucrurile? Ei, asta chiar că e ceva! Sunt săptămâni de când Gray tot încearcă, fără succes. Eforturile lui Toby sunt un nemaipomenit compliment adus ție, Bel. El și frații tăi nu se prea au la inimă.

– Da, da, zise Lady Violet ridicând din sprâncene. Ar face orice ca să-i intre în grații. Dar bărbații se poartă atunci când sunt pretendenți la mâna unei femei într-un fel și cu totul altfel după ce-o iau de soție.

Scanned by CamScanner

– Nu și frații mei, protestă Isabel. Amândoi au fost preferații doamnelor pe vremea când erau holtei, dar știu că Gray îi este devotat Sophiei, iar Joss încă mai...

Hetta se ridică de la locul ei și își scutură fusta.

– Miss Grayson, poate c-ar trebui să asculți sfatul bine intenționat al lui Lady Violet despre nestatornicia soților. Sunt convinsă că vorbește din proprie experiență.

Spunând acestea, ieși din salon. Nu mai suporta să rămână acolo nici o secundă. Poate că era alergică la bârfe. Sau poate că, pur și simplu, nu voia să audă adevărul. Obișnuită cum era cu suferința îndelungată a bărbaților rămași văduvi – în primul rând, tatăl ei –, nu avea nici un chef să o asculte pe Isabel ridicând în slăvi devotamentul lui Joss Grayson față de răposata lui soție.

Chiar îmbrăcată într-una din rochiile lui Lucy, Hetta ieșea în evidență în mijlocul acelei societăți, ca o oală de lut în mijlocul porțelanurilor. Cu mult înainte de comentariile lui Lady Violet, fusese absolut conștientă că gesturile, accentul și comportamentul ei o dădeau de gol ca fiind o „intrusă". N-ar fi participat deloc la eveniment, dacă Lucy n-ar fi insistat. Un refuz din partea ei ar fi însemnat lipsă de politețe. Mai fusese animată și de imboldul curiozității – era posibil ca aceasta să fie prima și unica ei ocazie de a participa la un bal al înaltei societăți.

Ei, la naiba! Hetta pufni din rărunchi, enervată de propriul ei subterfugiu. Ce-i păsa ei de maniere sau de înalta societate?

Nu exista decât un singur motiv pentru care venise.

– Te ascunzi, Miss Osborne?

Hetta tresări, gata-gata să se ciocnească de un arbore în ghiveci.

– Nu, sigur că nu. Nu mă...

Vocea i se stinse când se întoarse și dădu cu ochii de bărbatul din spatele ei. Recunoscuse imediat timbrul grav al vocii lui, dar cumva nu-i venise să creadă că el era chiar acolo, până nu se răsuci pe călcâie și dădu piept în piept cu jiletca lui țesută cu fir auriu. Ridică bărbia și își înfipse privirea în ochii lui sardonici, de culoare căprui-închis.

– Nu mă ascund, căpitane Grayson.

– Chiar? insistă el. Întreb doar, pentru că mi se pare un punct ciudat de observație de unde să privești balul, prin bariera asta de frunze. Nicidecum un loc potrivit unde să stea o tânără care dorește să fie invitată la dans.

Ce tupeu pe bărbatul acesta! Ca și cum ea ar fi primit vreo invitație la dans. Totuși, nu-i putea permite s-o tulbure, dar, pe de altă

Scanned by CamScanner

parte, nici nu era genul de femeie care să se ascundă pe după arbori decorativi. Fir-ar să fie!

– Nu mă ascundeam, repetă ea pe un ton indiferent, hotărâtă să nu se lase mai prejos. Dumneata te ascundeai cumva?

– Deloc.

– Ei bine, mi se pare ciudat ca un gentleman să stea aici, în spatele tufărișului, și să-și caute o parteneră la dans.

– De ce spui asta? întrebă Joss. Doar mi-am găsit una, nu?

Colțurile buzelor i se ridicară puțin. Nu era un zâmbet.

Hettei îi palpită inima.

– Doar nu vrei să spui...

– Ce nu vreau să spun?

Să-l ia naiba! Bărbatul își dăduse seama. Știa că nutrește pentru el o pasiune stânjenitoare, de fetiță, și acum o tachina chiar acolo, în fața tuturor. Sau, mai bine zis, chiar acolo, după arborele ornamental. Și mai știa că ea va roși – doar avea tenul deschis și pistruiat –, ceea ce va înrăutăți și mai mult lucrurile. O, Doamne! Era deja pitită printre plante. Unde să mai fugă acum ca să se ascundă?

Joss o prinse de mână. Nici unul din ei nu purta mănuși. Pielea lui era netedă și caldă, făcând-o să-și dea imediat seama că a ei era probabil rece.

– Vino să dansezi cu mine, Miss Osborne!

– Dar nu putem!

Joss ridică din sprâncene.

– De ce nu?

Pentru că ea nu se simțea în largul ei în acel cadru elegant. Pentru că abia dacă știa să danseze. Pentru că respira enervant de greu în prezența lui. Dintr-o sută de alte motive, care toate îi mișunau în stomac precum viespile, și nu îndrăznea să le lase să răzbată până afară.

– Pur și simplu, nu cred că e o idee bună, atâta tot.

– Hm! făcu Joss, privind peste marea de capete din sala de bal.

Ce fel de remarcă mai era și asta? Era de acord cu ea? O contrazicea? O desconsidera? Hetta așteptă continuarea, un răspuns mai puțin criptic. Nu primi nici unul.

– N-am chef să dansez astă-seară, răspunse ea lejer, încercând să dea impresia că refuza zilnic astfel de oferte.

În felul acesta, putea pune punct discuției.

Totuși, el nu îi dădu nici un răspuns. Mâna ei rămase în continuare într-a lui. I se încălzise și începea să se simtă tot mai confortabil acolo. Trădător element!

Scanned by CamScanner

– Nu-i nimic, zise el într-un târziu. N-o să-ți cer să-ți placă.

O trase pe ringul de dans și, o clipă mai târziu, o ținea strâns în îmbrățișarea lui. Nu mai avea cum să scape fără să provoace o scenă. Înainte să-și dea seama ce se întâmpla, Hetta dansa. Ea, Hetta Osborne, fiica pistruiată și ștearsă a unui doctor, cu prea puține inclinații romantice și încă și mai puțină grație, dădea roată sălii de bal în brațele unui gentleman înalt și chipeș. O conducea cu atâta agilitate, încât Hetta aproape că uită faptul că nu prea știa pașii. Aproape uită că avea picioare. Plutea în brațele lui pe parchetul cerat, cu mintea rămasă undeva în urmă. Hetta nici nu mai respira.

Ce păcat că partenerul ei voia să facă și conversație!

– În curând îmi voi începe studiile de Drept, zise el. Cu cumnatul lui Sir Toby, domnul Reginald Tolliver. Tocmai am discutat aseară.

– Da, am auzit.

– Serios?

Joss o privi încruntat, apoi scoase un sunet îmbufnat, de enervare.

– Trebuia să-mi fi imaginat. Nimic nu-i scapă inflexibilei Miss Osborne.

– Ai fi vrut să fiu surprinsă?

– Cred că nu.

Mai trecură alte câteva măsuri înainte ca el să continue:

– N-ai nimic de spus în legătură cu asta?

– Ce-ar trebui să spun?

Dacă ar fi auzit din gura lui, Hetta ar fi încercat să-și dea cu părerea. Dacă ar mai fi lăsat puțin spațiu între trupurile lor, poate c-ar fi fost în stare să articuleze niște răspunsuri.

– Nu știu.

Cu mâna pe umărul bărbatului, simți cum acestuia i se încordară mușchii. Un fior îi traversă trupul când îi simți flexarea ușoară a mușchilor.

– Credeam c-o să te intereseze. Dumneata ești hotărâtă să studiezi Medicina, chiar dacă practicarea ei îți este interzisă. Eu sunt decis să studiez Dreptul, deși practicarea lui îmi este interzisă. Noi doi avem ceva în comun.

– Avem?

Hetta se împiedică un pic atunci când trecură prin dreptul orchestrei. Încercă, disperată, să nu dea o interpretare prea profundă celor spuse de el. Se lupta cu toată forța să reziste oricărei urme de speranță. Nu reușea.

Scanned by CamScanner

– Și vrei să explorăm interesele noastre comune?

Nu mai rostise niciodată cuvinte care să aducă atât de mult cu un flirt.

– E cea mai simplă metodă de a începe o conversație, nu? Să faci observații pe marginea intereselor comune.

Bineînțeles. El nu dorise să sugereze nimic altceva. Cu siguranță, nu avusese în intenție să o impresioneze. De ce i-ar păsa ce credea ea despre el?

Căpitanului Grayson nu părea să-i pese de ce credeau ceilalți despre el, și asta îl făcea să fie atrăgător. Cât timp Isabel fusese bolnavă, Hetta stătuse zilnic de vorbă cu el și îi observase comportamentul în prezența altora. Spre deosebire de fratele lui vitreg, Joss Grayson nu se străduia să fie șarmant și nu avea decât tentative trecătoare de a fi politicos. Nu-și ascundea disprețul general cu care privea lumea și nici nu-și ascundea suferința permanentă din privire. Hetta nu mai cunoscuse pe nimeni ca el. Bărbatul era ca o imensă rană furioasă, care supura fără să-i pese dacă cineva observa. Majoritatea oamenilor întâmpinau dificultăți în a fi martori ai unor asemenea răni. Cei mai mulți preferau să-și întoarcă privirile, și căpitanul Grayson știa asta.

Dar Hetta nu era la fel. Fiind medic, era deprinsă să vadă sânge și urme ale suferinței umane. Nu i se părea greu să se uite la el. Dimpotrivă, abia s-ar fi putut uita în altă parte. Joss nu era doar frumos; era și provocator de chipeș. Avea maxilarul mereu încleștat, dinții scrâșneau pe o curea imaginară de piele – ca și cum și i-ar fi întărit pentru o incizie. Și ochii lui o fascinau. Aveau o nuanță intensă de căprui-închis, ca mahonul, și o privire de două ori mai dură decât acea esență.

Fir-ar să fie! Hetta se zgâia din nou la el.

Oare era rândul ei să vorbească? Își drese glasul.

– Deci, m-ai invitat la dans ca să putem vorbi?

– Nu. Dacă voiam doar să fac conversație cu tine, aș fi putut născoci zeci de pretexte, dar dansul îmi oferă scuza de a te atinge.

Degetele lui se deschiseră ca un evantai pe scobitura spatelui ei, strângând-o tare la piept. Hetta suspină.

Lui Joss nu-i scăpă acest lucru.

– Vezi? E foarte plăcut să auzi un mic sunet de genul ăsta. Următoarea mișcare va fi să te fac să tremuri.

Pulsul îi bubuia Hettei în urechi. Era imposibil ca el să vrea s-o curteze, își zise ea încăpățânată, și nici măcar s-o seducă. Trebuia

Scanned by CamScanner

să fie vorba despre o greșeală, cu siguranță, trebuia să existe o altă explicație, dar, încă o dată, o urmă nebunească de speranță se încăpățâna să reziste. Fâlfâia voioasă în pieptul ei, evitând toate încercările ei de a o strivi.

Pe chipul lui Joss apăru o expresie ciudată. Una pe care nu i-o mai văzuse până atunci. Era un zâmbet. Nu doar un surâs, ci un zâmbet devastator de frumos. Zâmbetul acela putea să facă dezastre într-o adunare de doamne. Mare noroc că-l păstra pentru ocazii rare.

Hetta răbufni:

– De ce zâmbești?

Fata murea de curiozitate să afle, și o întrebare părea să fie mijlocul cel mai eficient de a afla.

– Mă bucur că apropierea mea reușește să te tulbure.

Nu era tocmai răspunsul pe care-l aștepta, pe care sperase să-l audă.

„Încetează. Orice speranță e deșartă."

– Nu sunt tulburată, minți ea.

Acum, Joss râdea de-a dreptul. Râdea! Era un chicotit tensionat, ruginit, pentru că nu fusese de mult folosit.

– Ba da, ești tulburată. Tulburată, îmbujorată... îndrăznesc să spun, îngrozită? Și îmi încântă privirea, după ce-am asistat săptămâni întregi la un comportament rece și profesionist. Insensibila Miss Osborne se dovedește umană, la urma urmelor.

O învârti într-o piruetă și își coborî vocea. Respirația lui îi înfiora urechea.

– Dă-mi voie să-ți dau un sfat. E periculos lucru ca o femeie să cultive așa o stăpânire de sine. Stârnește cele mai elementare sentimente de nesiguranță ale bărbaților. Tânjim să o vedem speriată, neajutorată, să pară îngenuncheată. Ne face o perversă plăcere să aducem o femeie în astfel de situații.

– Deci mă tulburi intenționat.

– Da.

– Și te amuză.

– Da.

– Înțeleg.

Spre consternarea ei, Hetta nu-și putu controla vocea, care i se încinse puțin. Ce proastă fusese! Crezuse cu adevărat că aveau ceva în comun. Că aici, cel puțin, exista cineva care ar fi putut intui motivul comportării ei distante. Cineva care ar fi putut înțelege că Hetta trebuia să muncească de zece ori mai mult ca oricare alt medic, pentru

Scanned by CamScanner

fiecare urmă de respect pe care l-ar fi putut câștiga, și că nu îndrăznea să-și compromită reputația greu câștigată pentru ceva atât de preponderent feminin precum etalarea emoțiilor.

Dacă ea putea să vadă dincolo de exteriorul lui dur și trist fără să tresară... Își imaginase că și el putea să vadă dincolo de al ei și să zărească acolo sufletul ei de femeie.

Dar nu. El nu văzuse nimic. O făcuse „rece" și „insensibilă". Ei, pentru o inimă de piatră, rece și insensibilă, a ei imita cât se poate de credibil sentimentul că era frântă.

„Vai, Hetta! E doar vina ta. Ești o femeie inteligentă. Ar fi trebuit să știi că nu e bine să visezi."

– Mă disp...

Înghiți cu greutate.

– Mă disprețuiești, așadar?

Joss se dădu un pas în spate și o privi cu ochii aceia duri și întunecați.

– Puțin. Sau poate că doar te invidiez, iar pe mine mă disprețuiesc din această pricină.

– Fii bun și dă-mi drumul, zise ea, zbătându-se în brațele lui. Nu mai vreau să dansez.

Joss își strânse și mai mult brațul în jurul taliei ei, interzicându-i să plece.

– Haide, Miss Osborne! Ne distrăm de minune, nu-i așa? Nu-ți place să fii șocată?

– Ce vrei să spui?

– N-ai băgat de seamă? Toată lumea ne urmărește.

Hetta nu observase. Fusese concentrată asupra lui. Acum însă, când Hetta trecu pe furiș în revistă toată sala de bal, își dădu seama câte perechi de ochi le urmărea evoluția pe ringul de dans.

Joss zise cu răceală:

– Probabil că suntem un cuplu de-a dreptul izbitor.

Hetta se gândea să-l izbească pe el.

– Dar, pe de altă parte, adăugă el blând, sunt obișnuit să fiu obiectul curiozităților. Lumea să zgâiește la mine aproape tot timpul.

O privi cu subînțeles și o conduse spre un colț liber al sălii de bal.

– Și dumneata te zgâiești la mine destul de mult, Miss Osborne. De ce? Reprezint o curiozitate pentru dumneata?

Of, de ce trebuia ca minutele cele mai rele din viața ei să se petreacă toate deodată? Hetta se propti bine pe picioare. Joss n-o va clinti nici un pas mai încolo.

Scanned by CamScanner

– De ce te porți așa? Ce ți-am făcut eu dumitale?

– M-ai tulburat, zise el, strângându-i încheietura mâinii până ce o duru, și m-am gândit să-ți întorc favorul. Așa că, spune-mi cum îți place să fii personajul principal într-un spectacol public? Cum este să știi c-o să fii subiectul bârfelor din salonul de toaletă al doamnelor – domnișoara englezoaică cu fața de un alb-rozaliu, care dansează în brațele bastardului corcit?

Ce? De parcă unei femei ca Lady Violet i-ar fi păsat cu ce fel de gentleman dansa Hetta. Ca și cum Hettei i-ar fi păsat dacă Lady Violet ar fi catadicsit să aibă vreo obiecție.

– Tulburarea mea, șopti ea înfierbântată, străduindu-se să-și elibereze mâna din strânsoarea lui, n-are nimic de-a face cu cenzura altora, ci cu propria și trista mea eroare de judecată. Căpitane Grayson, eu nu sunt vreo „domnișoară englezoaică cu fața de un alb-rozaliu". Eu sunt o femeie cu un nume, cu educație și cu o profesie, și chiar și după această seară umilitoare, tot mai pretind că am o urmă de demnitate. Cât despre dumneata... credeam că ești un gentleman.

În ochii lui sclipi o emoție ciudată.

Hetta nu stătu pe loc suficient de mult timp cât să apuce s-o descifreze. Se dădu în spate, dornică să fugă cât mai repede de acolo. Nu mai putea alege varianta copacilor ornamentali din ghivece, dar sigur exista undeva vreun alcov izolat sau vreun balcon năpădit de insecte unde să-și poată ascunde nefericirea, în singurătate.

– Îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat ce nemernic ești, de fapt, îi zise ea și se îndepărtă, împleticindu-se.

Capitolul 9

Isabel nu avusese de gând să caute *Cartea*.

Chiar nu. Dăduse peste ea aproape din întâmplare.

Sophia și Gray participau la un alt bal și erau plecați în oraș în seara aceea. Bel rămăsese acasă, aparent ca să se odihnească, dar constatase că nu putea să doarmă. Cu cât se apropia mai mult ziua nunții, cu atât îi sporea starea de nervozitate și de agitație. Ridicol, practic. Căsătoriile trebuiau să fie un eveniment solemn și liniștit care se petrecea între un bărbat, mireasa lui și Dumnezeu. Desfășurarea de pompă și extravaganța care însoțea ceremonia aveau scopul

Scanned by CamScanner

de a atrage atenția publică, și nicidecum ca să satisfacă vanitatea lui Bel.

Totuși, seara, când punea capul pe pernă și închidea ochii, Bel nu-și putea împiedica imaginația să zboare la marginea tivită cu perle a rochiei, la voalul din dantelă belgiană, lung până deasupra pantofilor de mătase, la buchetul de flori de seră pe care îl va avea... Paisprezece flori de portocal!

Nu, nu putea să doarmă deloc.

Nevrând să o trezească pe cameristă la o oră așa de târzie, Bel se ridică din pat și se furișă în dormitorul Sophiei. Știa că și cumnata ei avusese probleme asemănătoare cu somnul în aceste prime luni de sarcină deoarece primise de la Miss Osborne un soi de remediu pentru dormit. Deși insomnia Sophiei se datora efectelor secundare ale căsătoriei, și nu anticipării acesteia, Bel se gândi că medicamentul ar fi putut să-i fie și ei de folos.

La lumina unei singure lumânări, căută cu atenție prin sertarele măsuței de toaletă a Sophiei. Cum nu găsi nimic altceva decât piepteni de păr și cercei, trecu la noptieră. Sertarul acesteia se deschise fără nici un zgomot și îi dezvălui sticluța albastră cu dop de plută în care se afla remediul pentru dormit și...

Și o carte.

„Cartea."

Aceasta trebuia să fie *Cartea*, subiectul aluziilor insistente ale lui Lucy și al negării la fel de insistente a Sophiei. Bel știu că e așa din clipa când scoase cartea din sertar, chiar și fără să se uite la coperte, deși se ocărî pentru vagul sacrilegiu pe care îl implica o astfel de etichetare. Bineînțeles că o singură carte merita să fie numită *Cartea* și o singură privire la coperta acestui volum subțirel releva faptul că nu era vorba despre Biblie.

Isabel înclină cartea legată în piele până ce literele reliefate ajunseră în lumina lumânării și ea putu citi în șoaptă titlul: *Memoriile unei lăptărese indecente*.

„Vai de mine!"

Bel recunoscu că momentul acela reprezenta unul dintre micile teste la care te supunea viața din când în când. Ținea *Cartea* în mână și trebuia să decidă ce făcea cu ea. Gestul corect, presupunea Bel, ar fi fost s-o pună la loc în sertar, să ia medicamentul de dormit și să revină imediat în dormitorul ei.

Dar era una dintre acele mici ironii pe care viața le năștea din când în când. Să știi care este gestul corect de făcut era mult mai

Scanned by CamScanner

simplu în timpul zilei, când oamenii te priveau și toate potențialele regrete erau deplin luminate. Când omul era însă singur în miez de noapte, într-o odaie de dormit luminată doar de o lumânare și orice viitor situat dincolo de momentul prezent era la fel de vag precum umbrele... Să discearnă calea dreaptă – sau, și mai la obiect, să urmeze acea cale – era cu mult mai dificil.

O parte din ființa ei, foarte curioasă, voia să deschidă cartea. Și așa și făcu.

Începea destul de inocent. Era un text tipărit, iar ici și colo erau ilustrații în peniță, care păreau să fi fost inserate după tipărire. Cuvintele și imaginile spuneau în paralel povestea unei idile dintre o lăptăreasă și gentlemanul care îi era patron. Lăptăreasa avea o siluetă îndesată, rotofeie, care i-o făcu imediat simpatică lui Isabel. Și poate că își imagină, dar pretendentul gentleman semăna oarecum cu Toby – suplu, elegant, de o frumusețe clasică.

Simțindu-se mai liniștită, Bel fixă lumânarea într-un sfeșnic și se așeză pe marginea patului, ca să continue lectura.

Începuturile întâlnirilor dintre cei doi iubiți erau aproape drăgălașe, se gândi ea, în ciuda lipsei ei generale de înclinație spre romantism. O mână sărutată ici, un alint șoptit colo... Zăbovi asupra unei descrieri a cuplului într-o minunată scenă pastorală, cu peisajul rural desfășurat în fundal și nori străvezii deasupra. Tușele acelea iscusite, ușoare, atenția la detalii – era ceva foarte ciudat, dar Bel avea senzația că stilul ilustrațiilor îi era cumva familiar.

Intuind că era iminentă o propunere în căsătorie, Bel sări nerăbdătoare câteva pagini și aproape că scăpă cartea din mână.

Povestea romantică, drăguță și cu peripeții a lăptăresei luase o turnură abruptă, carnală, care ducea la dezastru. Uite-o în lăptărie, aplecată peste tejgheaua acoperită cu faianță, ridicându-și poalele până la genunchi, în timp ce gentlemanul întindea mâna spre sânii ei dezgoliți. Bel cercetă repede paginile ce urmau. Nu, nici o cerere în căsătorie în ele. Se simți mai mult decât dezamăgită de caracterul imoral al lăptăresei, cu care ajunsese să se identifice. Dar, pe de altă parte, ținând cont de cuvântul „indecentă" din titlu, poate c-ar fi trebuit să-și dea seama. Chiar și gentlemanul părea diferit în această ilustrație – mai puțin rafinat, mai malefic și mai diabolic.

Cu toate astea, Bel dădu pagina mai departe cu mare curiozitate. Desigur, nu o curiozitate obscenă. Era vorba despre un interes pur academic. Mâna unui gentleman pe sânul unei doamne – până aici experimentase și ea. Dar ea urma să se mărite în mai puțin

Scanned by CamScanner

de o săptămână și tot ce umplea paginile de acum încolo se putea dovedi o școală inestimabil de prețioasă.

Observațiile lui Lady Violet încă o bântuiau. Toby avea o astfel de reputație de destrăbălat. Cu siguranță avea experiență în ceea ce presupunea actul marital creat de Dumnezeu, chiar dacă nu fusese niciodată însurat. Lui Bel îi era foarte teamă să nu-l dezamăgească din cauza neștiinței și a stângăciei ei. Îi era foarte teamă ca el să nu ajungă în brațele alteia – adulterul fiind un păcat chiar mai mare decât desfrâul –, dacă, în ciuda eforturilor ei, n-ar fi reușit să-l satisfacă.

Asta era. Citi restul *Cărții* pentru binele sufletului lui Toby și nicidecum pentru a-și satisface curiozitatea depravată.

Cu degete nerăbdătoare, frunzări următoarele câteva pagini tipărite, abia măturând textul cu privirea. Un ciudat sunet foșnit o făcu să tresară, până ce-și dădu seama că era doar respirația ei gâfâită. Ajunse în sfârșit la următoarea ilustrație.

Ce educativă era aceasta! Erau arătate tot felul de părți ale trupului – bărbătești și femeiești –, dar ele rămaseră din fericire pe planul doi, deoarece atenția lui Bel fu atrasă de chipul gentlemanului. Își dădu seama că, pentru prima oară după mai multe capitole, ilustrația oferea o imagine completă a chipului eroului. Un chip care se schimbase de la primele pagini ale cărții.

Acum semăna foarte bine cu fratele ei.

O, Doamne! Așa *era*. Era chipul lui *Gray*, iar ilustrațiile erau făcute de mâna Sophiei – de aceea stilul lor i se păruse atât de familiar lui Bel.

Cu un țipăt de groază, închise cartea și o aruncă înapoi în sertar. Se ridică de pe pat, frecându-și viguros brațele. Nu conta că făcuse o baie lungă de o oră în seara aceea – Bel se simțea murdară. Așa și trebuia, dacă își băgase nasul în lucrurile personale ale cumnatei sale. Ar fi trebuit să știe că era un lucru greșit.

Nu e de mirare că Sophia negase apropourile lui Lucy, cum că ar trebui să dea *Cartea* mai departe. Cum să facă așa ceva, după ce o umpluse cu ilustrații atât de intime și de... personale?

Ei bine, dacă Bel căutase să se informeze, atunci lecția îi fusese de folos. Decise pe loc să primească viitoarele indicații despre relațiile maritale de la soțul ei și doar de la el. Nu avea nevoie de acea *Carte* și de nimic altceva de genul acela.

– Oribilă, șopti ea, referindu-se la propria ei purtare. Cu un gest hotărât, împinse sertarul noptierei, care se închise cu o pocnitură.

O clipă mai târziu, îl deschise iar.

Scanned by CamScanner

Poate că nu avea nevoie de *Carte*, dar un lucru era limpede. Acum avea nevoie disperată de medicamentul pentru dormit.

Cu un sfert de oră înainte ca nunta să înceapă, conform programului, Toby stătea în încăperea din anexa bisericii St. George de Hanover, purtând o redingotă nouă, bine strânsă pe corp și ultraelegantă, și zâmbind larg și prostește.

Sute de invitați din elita înaltei societăți engleze se înghesuiau în stranele bisericii, așteptând cu toții să-l vadă pe notoriul burlac cum își ia, în sfârșit, nevastă. Și nu aveau să fie dezamăgiți. Li se va oferi un spectacol de flori, dantelă și perluțe cum nu mai văzuse Londra niciodată, și un mic dejun de nuntă atât de bogat asezonat, încât nu aveau să-l termine nici în săptămâni. În centrul ceremoniei va străluci o frumusețe fără seamăn, legendară: Isabel.

Isabel *a lui*.

Toby își netezi mâneca hainei. Era decis să le ofere o înfățișare relaxată, dar pe dinăuntru trepida de emoție. În dimineața aceea se va bucura de o victorie publică. Seara, în particular, își va cere premiul. Cu excepția unei crize de ultim moment, va fi o zi excelentă.

Când Gray intră în încăpere și îi aruncă o privire furioasă, zâmbetul lui Toby nu făcu decât să se lățească. Prezența lui Gray însemna că Isabel sosise la biserică; furia din priviri însemna că nunta era în toi.

O să fie o zi foarte bună.

– Nu-mi vine să cred c-o să fac asta, zise Gray, bătând în lung și-n lat mica încăpere. Nu pot să cred c-o să ți-o dau pe soră-mea.

Toby îl urmărea cu satisfacție.

– Credeam că mersul ăsta nervos de colo-colo e treaba mirelui. Haide, Gray! Nu-i chiar atât de rău. Vorbești de parcă ai conduce-o la ghilotină.

– O să-ți pun capul pe butuc, zise Gray, încetând să mai dea roată încăperii și sfredelindu-l pe Toby cu o privire amenințătoare. Ți-am spus cu luni în urmă... fă-o fericită ori nu se mai ține nici o nuntă.

Toby simți un nod în stomac.

– Isabel nu e fericită?

– Nu. Nu e fericită. E în culmea afurisitului de extaz, și pe tine te urăsc din cauza asta.

Toby își mască suspinul de ușurare cu un hohot de râs.

– După ziua de azi, continuă Gray, nu mai am cu ce să te amenințe. Sigur, aș putea totuși să te omor.

Scanned by CamScanner

Rostise vorbele fluturând nonșalant și insultător din mână, ceea ce voia să spună că efortul de a scăpa de Toby era tot atât de mare ca și când ar fi strivit o muscă.

– Dar nu vreau să fac din sora mea o văduvă la frageda vârstă de douăzeci de ani.

– Ăăă... Îți mulțumesc. Oare?

– La dracu', eu vorbesc serios. După ziua de azi n-o să-ți mai pot porunci s-o faci fericită.

Gray se apropie de el.

– Așa că nu te mai amenințe. Vreau să... Pe toți dracii din iad, vreau să te implor. E sora mea mai mică. Singura mea soră. Și în dimineața asta e mai fericită decât am văzut-o vreodată în viața ei.

Îl împunse pe Toby cu degetul în piept.

– Să n-o dai în bară!

– Doamne, omule! Cred c-o să-ți dea lacrimile.

– Ba nu, se împăună Gray.

– Ba, da, mă jur! Îți sticlesc ochii.

Toby ridică un deget spre colțul ochiului său.

– Uite, chiar aici... o mică lacrimă, gata să cadă...

– Du-te dracului, zise Gray și se răsuci pe călcâie, trecându-și demonstrativ mâna prin păr, în timp ce-și ștergea pe furiș ochii.

Toby simți o undă de simpatie pentru omul acela. Poate că era necuviincios să se bucure astfel, când deja câștigase bătălia.

– Uite ce e, zise Toby. N-ai de ce să-ți faci griji. Nimeni nu vrea mai tare ca mine să o vadă fericită pe Isabel.

Gray îl privi cu scepticism.

– Nu, vorbesc serios, îl asigură Toby în șoaptă, la fel de surprins el însuși să-și dea seama că spunea adevărul. Știu că nu poți să mă crezi. A fost sora ta toată viața și e logodnica mea doar de câteva luni. Nu mă aștept să mă crezi, dar ți-o spun cu toată sinceritatea: nu există nimic mai important pentru mine decât s-o văd pe Isabel fericită. Nimic.

Gray scoase o exclamație de dispreț.

De dragul amândurora, Toby se hotărî să destindă atmosfera.

– Privește lucrurile astfel. Nu pierzi o soră, câștigi un frate.

– Doamne, acum chiar că-mi vine să plâng.

Gray își reveni și îi zâmbi cu superioritate lui Toby.

– Ei bine, mai bine mă întorc la Sophia. Soția *mea*, știi?

– Na, na, na! Nici chestia asta nu mai ține. Nu te invidiez. Cum aș putea, văzând în ce fel s-au aranjat lucrurile?

Scanned by CamScanner

Pentru a doua oară în decursul unui singur minut, Toby trăi revelația onestității sale impulsive. Era adevărat. Indiferent care erau sentimentele lui amestecate față de Gray, gelozia nu-și mai avea locul printre ele.

– Dar ține cont că tot o consider pe Sophia prea bună pentru tine.

– Sigur că e. Nu sunt prost să nu știu atâta lucru.

– Și știu că putem cădea de acord asupra faptului că Isabel e, pur și simplu, prea bună pentru lumea asta, adăugă Toby, zâmbind. N-avem ce face, Gray. Cred că noi doi va trebui să ne înțelegem.

Gray strânse din umeri, ca și cum ideea i-ar fi dat fiori reci pe șira spinării.

– Haide, îl întărâtă Toby, distrându-se de minune. Eu sunt genul împăciuitor. Mă împrietenesc cu toată lumea, zise, deschizându-și brațele și înclinându-și capul într-o parte. O îmbrățișare frățească?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Mai bine mă jugănesc singur.

Gray se îndreptă spre ușă, lăsându-l pe Toby cu brațele în aer. Se opri în prag doar atât cât să-i mai spună câteva vorbe de încurajare:

– Să n-o dai în bară!

Într-adevăr, să n-o dea în bară. Ce discuție revelatoare! În tot acest timp, Toby nu urmărise decât să se răzbune pe Gray, ca să ajungă să descopere că deveniseră aliați. La un moment dat în timpul logodnei lor – undeva între implorări, curtare, lingușeli și minciunile sfruntate menite să-i câștige bunăvoința –, Isabel i se strecurase drept în buzunarul lui de la piept și se cuibărise definitiv acolo. La drept vorbind, se prea poate să fi avut legătură cu momentul când degetele lui se strecuraseră în corsajul ei...

În orice caz, regulile jocului se schimbaseră. Nu mai voia să se răzbune pe Gray sau să-și ostoiască mândria rănită. Se obișnuise cu zâmbetele drăgălașe ale lui Isabel și cu expresiile ei de pură și blândă încântare. Ajunsese să se hrănească din dulcea ei credință, din încrederea perfectă pe care i-o citea în privire atunci când se uita la el. Acum nu se mai putea imagina trăind fără ea, așa cum n-ar mai fi putut trăi fără aer sau hrană. Indiferent dacă fratele ei îl credea sau nu, Toby voia cu adevărat, mai mult decât orice, să o facă mereu fericită pe soția lui.

Ceea ce însemna să-și țină promisiunile.

Doamne sfinte!

Toate promisiunile. Fiecare afurisită de promisiune.

Scanned by CamScanner

Cineva deschise iar ușa, dând-o cu putere de perete. Toby ridică privirea, așteptându-se să-l vadă pe Jeremy, gata să-și ia în primire rolul de cavaler de onoare. În schimb, în odaie intră un prieten mai vechi... din mai multe puncte de vedere.

– Domnul Yorke, îl salută Toby. Ce surpriză plăcută! Ai venit să-mi dai vreun sfat în ultimul minut?

– Ce zici de sfatul ăsta? Fugi! Faci o greșeală groaznică. Căsătoria e pentru fecioare și proști.

– Iată, în sfârșit, de ce-ai rămas burlac în toți anii ăștia, chicoti Toby. Uluitor!

Bătrânul slobozi un oftat adânc.

– Nu-mi făceam speranțe c-o să fiu în stare să te conving să te răzgândești. Deși a meritat să încerc, căci tare mi-ar fi plăcut să văd ce criză face femeia aceea când nunta fiului ei e anulată pentru a doua oară.

Domnul Yorke scoase o ploscă mică din buzunarul de la piept al hainei sale.

– Fiindcă ești hotărât să mergi până la capăt, poate c-ai nevoie de-o încurajare... lichidă?

Toby întinse recunoscător mâna după sticlă.

– De fapt, cred că am.

Se lipi cu spatele de pervazul de piatră al ferestrei și îi făcu semn lui Yorke să vină lângă el.

– Îți dai seama că sunt deja cincisprezece ani de când m-a bruftuluit zdravăn pentru că m-am apucat să beau. Sper că n-ai de gând s-o necăjești pe tema asta, zise Toby, trăgând o dușcă.

– Aș vrea eu. Fiindcă veni vorba de femeia aia...

– Știi, „femeia aia" se întâmplă să fie mama mea. Ca să nu mai spunem că e o doamnă.

– Femeia aia tocmai mi-a spus încă una din minciunile ei sfruntate. Zice că ai de gând să-mi fii contracandidat la alegeri. Că ai de gând să candidezi pe locul meu în parlament! Știu că trebuie să fie o aiureală.

– Păi...

Toby se opri să-și cântărească vorbele. Uite că una dintre promisiunile acelea venea acum să-l bântuie.

– E adevărat, am tot avut de gând să...

– Vrei să știi de unde mi-am dat seama că-i o aiureală? În afară de faptul că n-ai nici o șansă să câștigi, desigur.

Yorke luă înapoi plosca și dădu pe gât o dușcă.

Scanned by CamScanner

– Femeia aia zice c-o să candidezi ca reprezentant al aripii liberale.

– Femeia aia spune adevărul, mi-e teamă, dar pot să-ți explic. Vezi...

– Ha! zise Yorke, scurgând și ultima picătură de brandy, după care azvârli plosca pe jos.

– Haide, fii serios! Ca reprezentant al aripii liberale, Toby?

Intonă cuvintele acelea de parcă ar fi spus „Și tu, Brutus?"

– Nu te-am învățat nimic? Una era dacă te-ai fi hotărât să te apuci de politică intrând în tabăra care se cuvine. Te-aș fi luat sub aripa mea, ți-aș fi găsit o circumscripție. Pe naiba, te-aș fi propus chiar eu. Dar după toți anii ăștia... după toate nopțile alea când te-am lăsat să dormi la mine în șură, ca să te trezești din beție, să braconezi dropii prin pădurea mea... așa mă răsplătești? Devenind un reprezentant al aripii liberale?

– Da, știu, știu. E o adevărată tragedie. Va trebui să mă apuc să-l frecventez pe Brooks.

Toby puse o mână pe umărul lui Yorke, trecându-și în revistă prietenul și tovărășia lor de o viață. Bătrânul avea dreptate, Toby îi datora o altfel de purtare. Îi datora foarte mult. Își aminti de nenumăratele după-amiezi minunate pe care le petrecuse dând la păstrăv cu undița în pârâul care despărțea cele două moșii și își aminti de cele câteva ocazii când vecinul lui îl scăpase ca prin minune de bucluc.

Ce nu-și amintea era tocmai când ajunsese Yorke așa de bătrân. Părul nins al omului se rărise considerabil în anii din urmă, iar ridurile, odinioară niște subtile linii de expresie, se adânciseră și deveniseră o încruntare permanentă.

– Lasă-mă o clipă să-ți explic, zise Toby. N-a fost ideea mamei, ci a minunatei mele viitoare soții. Ea e o fată cu principii; n-o merit deloc. Dumnezeu știe de ce, dar și-a pus în cap să mă vadă în parlament, iar eu i-am promis, într-un moment de... slăbiciune, de mare slăbiciune, c-o să candidez.

– Aha! făcu Yorke, cu subînțeles. În timp ce mințile îți coborâseră în izmene?

– Cam așa ceva, zise Toby.

Mintea începea iar să i-o ia la vale, doar când își amintea.

– Bineînțeles că i-am explicat logodnicei mele ce vechime ai în această funcție și cât ești de popular printre alegători. Am informat-o clar că nu trag vreo speranță c-aș putea câștiga, dar mi-e teamă

Scanned by CamScanner

că e decisă să mă vadă încercând. Și, caraghiosul de mine, m-am hotărât să-i fac pe plac.

– Și să-mi pui mie piedici.

Toby ridică mâinile, într-un gest de exasperare.

– Ce pot să spun? Ea e mult mai drăguță.

Yorke râse cu poftă.

– E de-o frumusețe rară, asta așa-i.

– Nu? Și eu o să mă însor cu ea doar peste câteva minute. Nu pot s-arunc totul pe apa sâmbetei chiar din prima săptămână, răpind-o și fugind cu ea în Comitatul Lacurilor, în loc să-mi țin cuvântul dat și să candidez în Surrey.

– N-ar fi cine știe ce lună de miere, nu-i așa? Da, înțeleg perfect.

– Știam eu c-o să înțelegi, dar nu-ți fie teamă, n-o să fiu cine știe ce contracandidat. După nominalizări, nici n-o să mă mai apropii de tribuna electorală. Odată ce Isabel va înțelege cât de competent ne reprezinți comitatul și câtă încredere au alegătorii în tine, o să-i treacă orice dezamăgire. Între timp, o să-mi dau silința să găsesc alte metode de a-i ocupa timpul.

Yorke îl privi vesel.

– Fără îndoială.

– Vezi? N-ai de ce să-ți faci griji.

– Cine-și face griji? protestă zgomotos bătrânul. Că doar n-am candidat în toți anii aceștia fără să fiu contestat, să știi. Mai cunosc și eu câte ceva despre cum e să învingi candidați încrezuți.

– Nebunul de Montague nu intră la socoteală. Nu mă pune în aceeași oală cu el.

– Și, continuă Yorke, neclintit, mai am astfel ocazia de a dejuca mașinațiunile femeii ăleia. O să fie amarnic de dezamăgită când o să pierzi.

Toby zâmbi.

– Negreșit. Nu înțelegi? Eu o să-mi țin promisiunea de a candida pentru un loc în parlament, iar tu o să-ți păstrezi locul. Eu o s-o fac fericită pe viitoarea mea soție; tu o să continui s-o enervezi pe mama. E o soluție perfectă, oricum ai da-o.

– Câtă vreme femeile nu-și dau seama, nu?

Toby se trase jenat de ureche. S-ar putea să nu prea fie un început de bun augur pentru o căsătorie – să complotezi împotriva miresei tale, la câteva minute înainte de ceremonie. Dar, odată ce se vor fi căsătorit, Toby avea sincer de gând să se străduiască să-i facă lui Isabel o bună impresie. Fără să-i impună nimeni, ci numai fiindcă așa

Scanned by CamScanner

voia el. Cu siguranță va găsi un fel în care să se facă util și care să nu implice orfani plini de cenușă sau ședințe parlamentare în care îți înțepenește dosul; o metodă care să nu-i ceară să concureze împotriva unui vechi și respectat prieten.

Chicotind, Yorke îi întinse mâna.

– Îmi place felul în care gândești. Foarte bine, atunci. Să câștige cavalerismul și onoarea.

– Întocmai, zise Toby, strângându-i-o.

– De fapt, cavalerul de onoare este aici, interveni Jeremy, oprindu-se nerăbdător în prag. Și s-a săturat să evite privirile îngrijorate ale preotului, ale fraților miresei și ale mamei ginerelui. Putem să ne apucăm de treabă?

Amintindu-și de bunele maniere, adăugă o plecăciune grăbită către bărbatul mai în vârstă.

– Dacă ne permiteți, domnule Yorke.

Toby se ridică și se încheie la redingotă.

– Asta e ultima ta șansă să te răzgândești, îl avertiză Yorke. Ești sigur că vrei s-o faci?

– Da, răspunse Toby la toate întrebările, rostite sau nerostite. Da, sunt.

Capitolul 10

Când auzi bătaia în ușă, Bel aproape că sări din pantofi de spaimă. Era absurd să tresară în halul acela având în vedere motivul pentru care stătea și-l aștepta acolo. Inima i se zbătea în piept, iar privirea îi fugea disperată dintr-un colț în altul al dormitorului. Oare să-l întâmpine la ușă? Să se întindă pe pat? Să fugă în budoar și să se ascundă?

Și ea, care crezuse că toată această ceremonie a căsătoriei avea să-i tocească nervii.

Să traverseze culoarul bisericii St. George, sub privirile cercetătoare a sute de oameni a fost floare la ureche în comparație cu momentul acesta, când își aștepta soțul să îi țină tovărășie în prima lor noapte de după căsătorie. În biserică știa cel puțin în ce direcție să se îndrepte.

Scanned by CamScanner

Până la urmă, făcu ceea ce făcea de obicei când șocul o imobiliza. Rămase pe loc.

Ușa se deschise, și Toby se opri într-o poziție degajată, cu un umăr sprijinit de tocul ușii.

– Bună seara, Lady Aldridge.

Încă era îmbrăcat cu pantalonii în dungi subțiri pe care îi purtase la ceremonie, deși redingota, jiletca și lavaliera dispăruseră. Bel își luă cu greu ochii de la gulerul căscat al cămășii, ca să se fixeze pe singura trăsătură constantă a înfățișării lui: zâmbetul acela fermecător, strengăresc.

Încercă și ea să schițeze un zâmbet în timp ce-și încrucișa instinctiv brațele la piept, petrecându-și marginile dantelate ale halatului. Cât invidia la Toby felul lejer și siguranța de care dădea dovadă în orice situație. Pe toată durata ceremoniei, a dejunului de nuntă, a instalării lor la Aldridge House și chiar a primei lor cine ca soț și soție, el fusese întruchiparea stăpânirii de sine. Bel rămăsese alături de el toată ziua, rugându-se să se molipsească și ea puțin cu siguranța lui. Se gândi că poate aceeași strategie i-ar fi fost de folos în seara aceea.

Poate că știa totuși în ce direcție trebuia să o ia. De fapt, era la fel ca în biserică.

Se îndreptă spre el.

Zâmbetul lui deveni și mai larg atunci când ea se apropie. Și fața ei se lumină mai mult.

– Bună seara, Sir Toby, zise, oprindu-se la doar câțiva centimetri de el.

Brațele lui i se încolăciră în jurul taliei și o lipi de el, ca să o sărute. A fost cel mai scurt, cel mai cast dintre săruturi, dar, într-un fel, a fost mai intim decât oricare alt sărut pe care îl împărtășiseră până atunci. Nu era sărutul unui pretendent, ci al unui soț. Confortabil, autoritar... și oferit fără ascunzișuri.

Înainte ca Bel să poată răsufla, el îi eliberă talia din strânsoare și, trecând pe lângă ea, intră în dormitor. Acum ea era cea care rămăsese sprijinită de cadrul ușii, ca să nu cadă.

– Ți-am spus oare, zise el, luând vătraiul și atățând focul, cât de mândru am fost azi de tine?

– Da, mi-ai spus, răspunse ea, bucurându-se în sinea ei. De mai multe ori.

În trăsură, după ceremonie, apoi, din nou, șoptit, la ureche, în timpul dejunului de nuntă. Și încă o dată, la cină.

– Încep să te cred.

Scanned by CamScanner

– Ei, și o să am grijă să-ți mai spun încă de câteva ori, ca să fiu sigur că nu încape nici o îndoială.

Puse vătraiul la loc și o opri în mijlocul camerei, prinzându-i mâinile într-ale lui.

– Serios, Isabel, sunt cel mai norocos bărbat din Anglia. Câte zile oi avea, n-o să uit niciodată cât de minunat ai arătat azi-dimineață.

Din nou, Bel își dori să fi avut ușurința lui în exprimare. Voia să-i facă și ea un compliment, să-i spună că fusese cel mai elegant mire ce se putea imagina. Că frumusețea lui radioasă și masculină o lăsase cu răsuflarea tăiată. Că toată ziua tânjise dureros după sărutarea lui și că atingerea ușoară a buzelor lui pe ale ei de adineauri îi făcuse întregul trup să vibreze de dorință. Dar dacă o spunea, ar fi însemnat să recunoască faptul că nutrea astfel de dorințe fierbinți față de el într-o zi când ar fi trebuit să se concentreze asupra sfintelor jurăminte și asupra binecuvântărilor divine, și asupra tuturor lucrurilor bune pe care le vor face ca soț și soție.

– Toby, eu...

Vai, cum își mai blestema limba împleticită!

– Și eu mă consider norocoasă.

Ridică privirea spre el, sperând că îi va putea transmite astfel admirația pe care nu o puteau exprima cuvintele ei.

Toby îi atinse cu vârful degetului punctul dintre sprâncene.

– Ești mereu așa de serioasă, o întărâtă el și, zâmbind, scoase o cutiuță. Am un dar de nuntă pentru tine.

Bel luă cutia și o deschise. Cuibărit pe un pat de catifea albastră, stătea un colier cu un minunat pandantiv din opal irizat, mare cât unghia ei și înconjurat cu diamante sclipitoare.

– Ah, Toby, nu trebuia.

– Bineînțeles că trebuia. Știu că nu-ți plac bijuteriile extravagante. Și nici nu ai nevoie de ele, la cât de frumoasă ești. Dar acum ești Lady Aldridge și, dacă vrei să fii o doamnă influentă, trebuie să arăți ca atare.

Scoase colierul din cutie și îl încolăci în jurul degetelor. Pandantivul se răsuci printre ele, sclipind.

– Mai există alte câteva piese valoroase în familie care vor fi, desigur, ale tale, dar am vrut să aleg ceva special pentru tine. Am ales bine?

Pandantivul săltă puțin în timp ce îl legăna, și Bel surprinse o sclipire de neliniște în ochii lui. Scumpul de el! Era sincer îngrijorat că ei s-ar fi putut să nu-i placă. Inima i se strânse. Urma aceea

Scanned by CamScanner

de incertitudine o făcuse să-l îndrăgească mai mult decât ar fi putut să o facă oricare alt dar. Șovăiala lui, mai mult decât orice, demonstra că îi pasă.

– Ai ales perfect. Îmi place la nebunie, mulțumesc.

– Îmi dai voie să ți-l pun eu?

– Acum?

– Da, sigur.

Se duse în spatele lui Bel și deschise închizătoarea colierului cu o mână sigură.

– O să-ți spun un secret. Adevăratul motiv pentru care un gentleman îi oferă doamnei lui un colier e plăcerea de a i-l pune la gât.

– Chiar așa? întrebă Bel, scuturându-se de un fior, când degetele lui îi atinseră pielea delicată de deasupra claviculei.

– Chiar așa. Și, spre norocul meu, tu ți-ai lăsat părul strâns.

– Trebuia să o fi lăsat pe față să mi-l desfacă.

Bel se crispă. Camerista ei o întrebase, dar ea nu știuse ce să-i spună. Părul ei... era așa de bogat. Și avea obiceiul să i se încurce în toate cele.

– Nu, nu. Va fi plăcerea mea să ți-l desfac mai târziu. Deocamdată, așa îmi e mult mai ușor să fac asta...

Greutatea pandantivului îl făcu să i se așeze între sâni în timp ce Toby îi închise colierul.

– Și asta... suflul șoaptei lui mângâindu-i locul catifelat din spatele urechii.

– Și asta...

Buzele lui întredeschise i se lipiră de ceafă, calde și umede, iar respirația îi mătură pielea înfiorată de plăcere.

– Ah, oftă Bel, și genunchii i se înmuiară, făcând-o să se sprijine de pieptul lui.

Toby era însă acolo, înalt și puternic, gata să o susțină.

Sărutări ușoare, abia niște fluturări, coborau în jos pe gât, fiecare stârnindu-i o undă de plăcere din creștet până în tălpi. Apoi limba lui... ah, limba lui făcu potecă în sus, până la ureche, și atunci dorința țipă în ea. Bel, cel puțin, *avu impresia* că o să țipe sau o să leșine, sau o să facă altceva la fel de rușinos, cum ar fi să se topească și să devină o băltoacă la picioarele lui. Se pare că deja începea să se topească, acolo unde coapsele i se împreunau.

Toby îi prinse lobul urechii între buze și i-l supse ușor. Ah! Ah! Da, acolo jos exista ceva neîndoielnic lichid. Aaaah, Doamne...! Fiecare

Scanned by CamScanner

fibră de mușchi din trupul ei era încordată și aștepta să-i întărească voința și întreaga ei persoană.

– Te simți bine? o întrebă, oprindu-se.

– Da, răspunse ea repede, prea repede ca să fie credibilă.

– Iartă-mă! Mă mișc prea repede. Avem toată noaptea înainte. Poate c-ai prefera să te odihnești?

– Nu. Nu, cred că mai degrabă aș vrea...

– Să terminăm odată? zise Toby, și râsul lui domol îi gâdilă lui Bel auzul.

– Da. Adică, vreau să spun...

Chipul fetei se înflăcără când își dădu seama cât de nedelicat sunase.

– Adică, dacă nu cumva tu nu vrei.

– O, o, vreau, rosti Toby pe un ton grav. Vreau foarte tare.

Mâinile îi alunecară pe șoldurile lui Bel și pentru prima dată ea simți ceva tare și fierbinte care o împungea în partea de jos a spatelui. Știa că trebuie să fi fost vorba despre bărbăția lui.

– Te doresc din prima clipă când te-am zărit.

Lui Bel i se tăie respirația. Pe sub brațele ei încrucișate peste piept, sfârcurile i se întăriseră și o dureau. Și care era răspunsul politicos la o astfel de declarație? Mulțumesc? Sir, mă măguliți? Te rog, fii blând și, dacă este posibil, termină repede?

Adevărul-adevărat era că Bel nu știa cum să răspundă pentru că nu era sigură ce simțea în legătură cu tot ce i se întâmpla. Pulsul i-o luase la goană, respirația îi era sacadată, toate simțurile îi erau în alertă – trupul ei se pregătea pentru ceva anume. Doar că ea nu știa pentru ce. În venele ei, groaza și excitarea se amestecau și nu-și dădea seama dacă instinctele o îndemnau să se arunce în brațele bărbatului ei sau să fugă din odaie.

Desigur însă, a doua variantă nu reprezenta de fapt o opțiune. Era măritată acum și relațiile conjugale erau datoria ei de soție. Gândul o liniști. Poate că Bel nu știa cum să înțeleagă acea senzație incontrolabilă, dar înțelegea ce însemna datoria. Și voia să-l facă fericit pe Toby, chiar voia. Închise ochii și se decise să se concentreze asupra bărbatului ei – asupra pieptului lui solid, care îi susținea silueta, asupra mâinilor sigure cu care o ținea de umeri, asupra căldurii respirației lui lângă urechea ei. Toby era soțul ei și ea nu-i putea refuza nimic.

Exact când se decisese să se întoarcă, să stea cu fața la el și să se ofere fără rușine plăcerii lui, Toby făcu un pas înapoi. Lui Bel

Scanned by CamScanner

i se făcu deodată frig și își încrucișă și mai strâns brațele la piept, tremurând.

– O să luăm lucrurile încetul cu încetul, draga mea, zise el, încolăcindu-și în jurul degetului buclele răzlețe de păr de la tâmpla ei. Pot să-ți desfac părul?

Bel făcu semn că da. După o pauză, cât avu nevoie ca să ia o perie de pe masa de toaletă, o conduse până la capul patului, o făcu să se așeze, și apoi îngenunche în spatele ei. Bel deveni tot mai neliniștită din pricina timpului pe care el îl petrecea în spatele ei. Nu se mai putea liniști concentrându-și privirea asupra ochilor lui calzi sau a zâmbetului lejer. Totul se reducea la atingeri seducătoare, șoapte line și căldură masculină. Nu putea să-l vadă; putea doar să-l simtă. Să-l audă. Să-i inhaleze ultimele urme din colonia scumpă cu care se dădea, care se evaporau, îndepărtate de izul natural al pielii lui.

– Poftim, zise, scoțând o agrafă de păr cu gămălie de perlă, pe care i-o întinse peste umăr.

Bel ridică palma deschisă, să o primească. Apoi o altă agrafă veni lângă prima, apoi alta și alta, până când părul îi căzu despletit pe spate, vârfurile drepte abia atingând cuvertura. Strânse degetele peste grămada de agrafe, neștiind prea bine ce să facă cu ele.

– Magnific, murmură el, ridicându-i părul și lăsându-l apoi să i se răsfire pe umeri și în jurul sânilor. Ca o mătase neagră.

În trecu peria prin păr, cu mișcări lungi și lente, iscându-i un val de delicioasă plăcere, de la rădăcină și până la baza coloanei.

În spatele ei, Toby scoase un sunet ciudat și gutural.

– Este ca și cum aș trece o perie prin apă. Știi că am visat să fac asta?

Oare chiar visase? Bel avusese și ea niște vise foarte intime în ultimele săptămâni. Nici unul chiar atât de limpede ca periatul părului. Nu, visele ei au fost agitate, vagi, doar niște umbre, niciodată duse până la capăt.

Cu grijă și pricepere, Toby îi perie fiecare șuviță de păr, așa încât pe Bel o cuprinse o plăcută moleșeală în timp ce el continua să o perie, iar ghemul de încordare din măruntaie începu să i se desfacă. Închise ochii, lăsându-și greutatea trupului în mâna dreaptă, în timp ce cu stânga ținea încă strâns grămăjoara de ace.

– Isabel?

– Hm?

– Înțelegi, nu-i așa? Ce se întâmplă între soț și soție?

– Da, eu...

Scanned by CamScanner

Tresări, când peria intră în câteva fire încurcate.

– Înțeleg.

Cel puțin avea idee despre chestiune în general. Chiar și fără să citească din *Carte*, viața provincială pe care o dusese nu o lăsase inocentă față de ce însemna împerecherea.

– Ți s-a...

Toby se opri să-și dreagă vocea, apoi continuă pe un ton de falsă nonșalanță:

– Cumnata ta a stat de vorbă cu tine, ți-a spus la ce să te aștepți?

– Nu, nu. Adică, Sophia s-a oferit.

Lui Toby îi zvâcni mâna puțin când auzi numele rostit. Vai, Bel nu putea descrie cât de stânjenitor era!

– Așa cum ți-am spus însă, știam în mare despre ce e vorba, și i-am spus și ei... i-am spus că aș prefera să aflu restul de la tine.

– Așa ai făcut? zise el, punând peria deoparte.

– Da, bineînțeles.

Bel își lungi gâtul, căci avea nevoie să-i vadă expresia. Făcuse oare ce trebuie? Spre ușurarea ei, Toby părea încântat.

– Sunt sigură că îmi vei explica tot ceea ce vrei să știu. Și dacă sunt lucruri pe care nu vrei să le știu... atunci e mai bine ca ele să rămână neexplicate.

Pe chipul bărbatului ei apăru un zâmbet intrigat.

– Îți mulțumesc. Cred.

Îi dădu o buclă groasă pe după ureche. Privirile li se încrucișară și Bel observă o lucire ciudată în ochii lui.

– Încrederea ta mă umple de umilință.

– Păi, și eu mă consider destul de umilă din cauza ignoranței mele, așa că ne potrivim, din punctul ăsta de vedere.

Toby se duse și se așeză lângă ea, pe marginea patului, cuprinzându-i mâna.

– Cred că ne potrivim foarte bine din multe puncte de vedere.

Bel roși și își coborî privirea spre degetele lor împreunate. Degetul lui mare îi mângâia dosul palmei. Așa de blând, de liniștitor, chiar dacă respirația lui sacadată îi trăda pasiunea tot mai mare. Într-adevăr, avea cel mai bun, mai răbdător soț. Cum ar fi putut să nu-i acorde încrederea ei?

– În plus, zise Bel, șovăind, e limpede că tu ai o experiență considerabilă în...

Îi aruncă o privire îndrăzneață peste umăr, spre nesfârșita întindere a patului.

Scanned by CamScanner

– În asta. Cum aș putea să mă îndoiesc de abilitatea ta de a mă îndruma?

– Experiență considerabilă? zise Toby râzând. Îți mulțumesc din nou. Cred. Scumpo, experiența mea – deși nu e neglijabilă – este probabil mai mică decât îți închipui tu.

– Dar...

Bel se opri, gândindu-se la ziarele de scandal care îi număraseră iubirile.

– Dar ce? Să nu-mi spui c-ai citit *The Prattler*?

Bel se îmbujoră și îi evită privirea, uitându-se în podea.

– Nu intenționat.

– Ți-am spus, zise el, strângându-i mâna. Să nu crezi tot ce citești în presă. Isabel, nu sunt un sfânt, dar chiar dacă se poate să fi flirtat cu toate debutantele din societate, ca să atrag atenția, când vine vorba despre...

Își aruncă privirile spre pat.

– Despre asta, n-au fost chiar atât de multe pe cât au insinuat ziarele. De fapt, de ceva vreme n-a fost nici una. Înțelegi ce-ți spun?

– Că ești selectiv și cu principii?

Toby chicoti.

– Întotdeauna îmi acorzi prea mult credit. Îți spun că te doresc cu disperare.

Îi dădu drumul mâinii și o mângâie pe obraz. Apoi pe buza de jos. Distanța dintre ei deveni tot mai mică, iar farmecul blând din vocea lui lăsă locul dorinței brute.

– Te aștept de foarte multă vreme.

O sărută cu pasiune. Bel își strânse pumnul. Agrafele de păr i se înfipseră în palma stângă. Ce stupid că încă le ținea în mână, dar ce-ar fi putut să facă? Să întrerupă sărutul, ca să-i spună: „Soțul meu scump și dulce, știu că mă aștepți de foarte mult timp, dar pot să te implor să aștepți încă o clipă, până ce scap de acele astea?

Nu, sigur că nu. Nu îi va cere să aștepte nici o clipă mai mult. O să-l lase să o sărute cât de profund va dori. Și o să-l sărute și ea, frecându-și limba de a lui – pentru că atunci când o făcuse, el scosese un mic geamăt aprobator, și Bel tânjea după aprobarea lui chiar mai mult decât tânjea după sărutul lui. Era mândru de ea. I-o spusese. Și chiar dacă o repetase de mai multe ori deja, Bel nu se sătura să o audă – sau să o simtă.

Mâinile lui se apropiară de despicătura din față a halatului ei, îi deznodară funda simplă din panglică și dădu deoparte marginile

Scanned by CamScanner

lui. Cu degete abile, scăpă de rândul de nasturi mici care îi închidea cămașa de noapte. Unu, doi, trei, patru... Bel pierdu numărătoarea când gura lui se dezlipi de a ei și începu să coboare cu sărutări mărunte, pe lângă maxilar, pe gât în jos. Cu vârful degetelor îi mângâie sternul în timp ce-i desfăcea nasturii, unul după altul, în vreme ce pieptul i se umflă și fu străpuns de o durere ascuțită.

Bel închise ochii strâns când el desfăcu cele două părți ale cămășii de noapte, dezvelindu-i sânii. Îl simțea cum îi privește fix pieptul cu sfârcurile întărite sub privirea lui. Dar Bel i-ar fi iertat bucuroasă o viață întreagă de priviri pofticioase, dacă îi atingea odată.

Și da. O, da, în sfârșit, o făcu.

Se auzi un suspin răgușit. Bel nu era sigură dacă izvorâse din pieptul lui sau din al ei. Deschise ochii și îi văzu mâinile puternice, parcă sculptate, făcute cupă pe sânii ei, ridicându-i, scăpându-i trupul de greutatea lor masivă. Of, Doamne! Era ca și cum făcea baie în mare, iar valurile i le legănau, anulându-le greutatea. Sfârcurile închise la culoare, umflate, se ițiră înainte, cerând atenție, și Toby își frecă degetele mari de vârful lor tensionat. Zvâcniri gemene de plăcere porniră de la ele spre miezul ei.

– Atât de frumoase, murmură Toby.

Bel rezistă imboldului de a-l contrazice. Ei i se păruse întotdeauna că sânii ei arătau grotesc de mari și de indecenți, dar în mâinile lui păreau, nu tocmai frumoși, dar potriviți, numai buni pentru mâinile lui. Sferele grele aveau exact dimensiunea potrivită pentru ca degetele lui să le cuprindă, să le ridice și să le modeleze. Areolele mari, intens colorate, păreau făcute exact ca să fie prinse între arătătorul și degetului lui mare, în timp ce le strângea cu atâta blândețe.

Bel suspină când el își aplecă fruntea și îi luă sfârcul negru, dureros, în gură. Și sfârcul se potrivea perfect acolo. Corpul ei fu străbătut de o senzație sălbatică, în timp ce i-l lingea și sugea. Și Bel începu iar să se topească. Toby își mută atenția asupra celuilalt sân, făcând farmecele lui tenebroase cu buzele și cu limba. În tot acest timp, mâna îi căuta bâjbâind marginea cămășii de noapte. Cu mișcări brutale îi adună pânza cămășii deasupra genunchilor și apoi mâna îi mângâie pulpa dezgolită.

Aerul din odaie deveni rarefiat. Indiferent cât de mult se străduiau plămânii ei, Bel tot simțea că se sufocă.

– Isabel, zise el, sprijinindu-și fruntea pe pieptul ei. Lasă-mă să te ating acolo!

Scanned by CamScanner

Cum ar fi putut să-l refuze? Nu părea să fie posibil să facă acel lucru pe care știa că trebuie să-l facă, fără ca o parte din el să nu o atingă acolo. Dar panica începu să o cuprindă pe Bel când mâna lui se strecură încet tot mai sus, pe curba sensibilă a interiorului coapsei ei, știind că va descoperi cu siguranță...

Când degetele lui ajunseră la despicătură, Toby scoase un geamăt.

– Ești așa de udă!

Spre surpriza ei, nu părea dezgustat, ci încântat. Bucuros. Degetele lui se frecară de ea și Bel scoase un țipăt ascuțit. Nu se putuse abține. Senzația era așa de intensă. Agrafele de păr i se înfipseseră în mână, în timp ce se lupta să nu se piardă cu firea.

Cu un sărut îi înăbuși următorul geamăt necontrolat.

– Știam că așa va fi, zise el, printre sărutări, iar degetele lui o frecau tot mai apăsat. Mai repede. Ești așa de serioasă, draga mea. Mereu, așa de serioasă, dar nu aici, nu cu mine. Aici am știut că vei fi atât de pasională, de liberă.

Nu, nu, ar fi vrut ea să protesteze. Sunt o femeie cu credință și principii. Refuz să fiu sclava pasiunilor mele. Asta duce la nebunie.

Însă apoi, cu un singur deget, îi desfăcu cutele și își vârî degetele în ea. În ea. Senzația era... de șoc. Glorioasă. Incompatibilă cu gândirea, și cu atât mai puțin cu vorbirea.

În timp ce el o împungea fără încetare, intrând și ieșind, în ea se aduna un nesaț fierbinte și neliniștit. Senzația nu îi era cu totul necunoscută. Uneori, noaptea, Bel se trezea cu aceeași durere surdă între picioare. Și aflase cu ani în urmă că dacă se rostogolea pe burtă și își frământa coapsele de pat, întâi durerea devenea puțin mai rea, apoi era puțin mai bine, până când se spărgea în bucăți și dispărea.

Dar niciodată nu fusese așa. Niciodată așa de rău. Niciodată așa de bine.

Fără să oprească o clipă dulcele chin, Toby se așeză pe podea și îngenunche în fața ei, desfăcându-i picioarele. Părea greșit în atât de multe privințe: el în genunchi în fața ei, coapsele ei desfăcute într-o poziție atât de obscenă, felul în care zonele ei cele mai intime erau expuse privirii lui, atingerii lui...

Gurii lui.

Ah! Ah! Ah!

Niciodată așa de rău. Niciodată așa de bine. Era prea mult, prea mult.

– Toby.

Scanned by CamScanner

Se târî mai departe de el, dar mâna lui i se strânse pe coapsă.

– Toby, te rog! Nu vrei să-ți faci plăcerea acum?

– Plăcerea mea e plăcerea ta.

O linse iar și iar, atât de ușor. Și de fiecare dată senzațiile explodau în ea, distrugându-i acuitatea minții. Înțelegea de ce mama ei înnebunise de patimă. Cu fiecare tandră mângâiere, Toby o împingea tot mai aproape de marginea teribilă a nebuniei. Se va sfărâma în bucăți. Nu va mai fi niciodată întreagă.

– Toby, te rog, scoase ea vorbele cu greu. Trebuie... trebuie să încetezi.

– Ce trebuie să încetez? întrebă el, pe un ton glumeț. Asta?

Și o linse.

– Asta?

O mângâie.

– Sau asta?

Își tuguie buzele și făcu ceva inefabil de desfrânat.

Bel scoase încă un țipăt mic.

– Mă întărâți.

– Da, așa e. Pentru că știu că îți place.

Așa era. Îi plăcea. În clipa aceea de nebunie, aproape că ajunsese să creadă că îl iubea pentru asta. Pentru că avea încredere deplină în el. Știa că atunci când o întărâta însemna că ea era destul de puternică pentru a suporta.

Ca să dovedească exact asta, lui Toby i se făcu milă de neliniștea ei și începu să o sărute în sus, pe abdomen. Mâna lui începu iar să o mângâie, intra și ieșea, în timp ce buzele lui i se lipeau de sfârc. Plăcerea se intensifica tot mai mult, făcând-o să se înfioare și să se crispeze fără speranță. Bel se încordă iar. Nu-i plăcea să se simtă neputincioasă. Toate astea erau așa de greșite. Fusese pe deplin pregătită ca Toby să-și facă plăcerea cu ea, dar nu știa cum să se poarte când ea o primea de la el.

– Relaxează-te, scumpo, murmură el, sărutându-i când un sân, când celălalt. Nu te mai împotrivi. O să-mi fie mai bine și mie, dacă pur și simplu te relaxezi.

Relaxează-te. O să-mi fie mai bine și mie. Cuvintele lui o eliberară. Putea să facă asta – chiar și asta – pentru el. Cu un suspin greu, se cabră sub mâna lui.

– Da, oftă el, mângâind-o și mai apăsat. Așa.

Bel îi apucă umărul cu mâna dreaptă și stânga i se desfăcu. Agrafele căzură la podea, într-o cascadă de zgomote metalice. Mâna

Scanned by CamScanner

și buzele lui scoteau sunete ude, de aspirație, în timp ce îi munceau carnea umedă. Însă vuietul zdrobitor al pulsului ei acoperea orice alt zgomot; plăcerea pusese stăpânire pe tot.

Și Bel se relaxă.

Capitolul 11

Toby o ținea strâns.

În toată viața lui nu credea că va auzi un sunet mai excitat decât țipătul pasional al lui Isabel. În timp ce orgasmul i se domolea, se lăsă moale lângă el, epuizată și fără suflare. Mușchii părților ei intime erau încă încleștați în jurul degetului lui, dar stăpânirea lui Toby ajunsese la limită.

– Iartă-mă, zise el, retrăgându-și mâna și ridicând-o pe Bel pe pat, dar trebuie să te am. Și trebuie să te am chiar acum.

Ea dădu ca beată din cap și murmură:

– Da.

Toby se precipită să-și descheie nasturii șlițului înainte ca erecția să-i străpungă pantalonii. Doamne, încă era aproape complet îmbrăcat, dar la fel era și ea – și el nu avea de gând să o lase mai moale nici chiar pentru câteva secunde, cât i-ar fi luat ca să corecteze această situație. De fapt, îi plăcea așa. Contrastul pe care părul ei mătăsos și pielea măslinie îl făceau cu albul virginal al dantelei îl duse de la starea de excitare la o dorință vecină cu nebunia.

Își dădu pantalonii jos de pe șolduri și își potrivi poziția în dreptul punctului de intrare înlăuntrul ei, adunându-și stăpânirea de sine atât cât să mai murmure o scuză:

– Iartă-mă! Durerea nu durează decât o clipă, scumpo.

O penetră încet, foarte puțin. Apoi ceva mai mult.

Bel se crispă. El se opri, dându-i trupului ei răgazul să se adapteze, chiar dacă fiecare celulă a propriului trup îl împingea să meargă până la capăt.

– E mai bine? rosti el cu greu.

Bel dădu puțin din cap și el înaintă iar, de astă dată printr-o penetrare lungă, lunecoasă, care părea interminabilă, în toate felurile, și bune, și rele. Când, în sfârșit, intră complet, se întinse peste ea, ținând-o în brațe.

Scanned by CamScanner

– Isabel, șopti el, închizând ochii și desfătându-se cu senzația minunată pe care i-o dădea trupul ei cald și jilav care îl prinsese și îl ținea captiv.

Trupul lui Bel îi făcu loc, picioarele i se desfăcură puțin mai mult, ca să-i întâmpine coapsele, sânii catifelați îi primiră pieptul ca niște pernuțe. Când simți că ea se relaxă și fiecare mușchi din trupul lui se încordă, abia atunci începu Toby să se implânte în ea. Încet, la început. Cât de blând îi stătea în putință. Apoi, înfigându-se pe coate, împinse un pic mai tare, un pic mai repede. A fost o greșeală, pentru că în același timp în care el se mișca mai tare și mai repede, ea începu să scoată mici sunete senzuale la fiecare mișcare a lui, iar sânii ei magnifici începură să salte în ritmul lui. Ceea ce îl excită și mai tare, și mai repede, până ce își dădu seama că ajunsese la un ritm nesăbuit pentru un gentleman care face dragoste cu minunata și inocenta lui soție.

Dar afurisit să fie dacă Bel nu-i dădea tot ceea ce îi cerea, și chiar mai mult de atât. Trupul ei ceda trupului lui, se mișca într-un mod care îi golea mintea. O simțea atât de bine. Era cât pe ce să renunțe la blândețe în schimbul conciziei și să-și dea drumul disperat spre orgasm, când coborî privirea și îi descoperi ochii căprui-închis, serioși, uitându-se la el.

– Ce trebuie să fac? îl întrebă ea. Spune-mi ce să fac?

Și atunci, Toby se răzgândi. De aceea o va lua cu încetul.

– Spune-mi ce să fac, repetă ea. Vreau... vreau să te mulțumesc.

Doar vorbele ei îi dădură un fior pe șira spinării. Maxilarul i se încleștă.

– Ai putea să mă atingi.

Bel privi la trupul lui.

– Unde?

– Oriunde vrei.

Fata se încruntă și rămase nemișcată.

– Pe piept, zise Toby răgușit, luând el decizia în locul ei. Ajută-mă să-mi scot cămașa.

Bel apucă de marginea cămășii și o ridică, adunându-i-o deasupra umerilor, timidă și dureros de dulce. Toby își îngădui să se mai miște puțin, avansând doar un milimetru în îmbrățișarea ei intimă. Apoi degetele ei îi atinseră sfârcurile și el încremeni iar, ca să se împiedice să-și împrăștie sămânța chiar în clipa aceea. Ar fi fost o tragedie, pentru că tot ce se întâmpla era un lucru prea bun ca să-l grăbească.

Scanned by CamScanner

Cu buricele degetelor, Bel îi atinse precaută fiecare contur al pieptului, al umerilor, al brațelor. Mângâieri atât de ușoare, devastatoare în tandrețea lor. Fiecare nerv al lui, fiecare vinișoară îi pulsa sub piele, nerăbdătoare să simtă buricele degetelor ei. Toby se simțea viu, într-un fel cum nu se mai simțise niciodată până atunci.

Degetele ei îl mângâiau pe gât și se opriră în locul unde îi zvâcnea pulsul agitat.

– Sărută-mă acolo, zise Toby, realizând prea târziu că tonul lui era puțin cam brutal. Să-i poruncească soției lui astfel, în noaptea nunții, fără un „te rog" măcar... Se lăudase întotdeauna că era un amant răbdător și atent, dar acum era adâncit câțiva centimetri în paradis, avea mâinile pline cu rotunjimile generoase ale lui Isabel și nu-i prea venea la îndemână să fie fermecător.

Ei nu părea să-i pese. Fără să clipească măcar, își arcui gâtul și își lipi buzele de locul unde i se vedea vena pulsând – o dată, și apoi încă o dată. Geamătul lui de plăcere îi mai câștigă un sărut.

– Așa? îl întrebă ea, respirația gâdilându-l pe gât.

– Da, din nou.

Bel îi lăsă un șir de săruturi pe gât și pe piept, și tortura buzelor ei catifelate i se păru mai minunată decât aceea a degetelor ei. Împinse de o nevoie ce nu mai putea aștepta, șoldurile lui se lansară înainte din proprie inițiativă. Surprinsă, Isabel căzu înapoi pe pernă, cu buzele umflate, întredeschise, invitându-l.

Iar Toby nu putea refuza o invitație.

O sărută pofticios, în timp ce începu să se miște iar în ea, savurând senzația pe care i-o lăsa felul în care o penetra în două feluri în același timp. Parfumul ei minunat, proaspăt, făcu ravagii asupra senzațiilor lui, dar acum, izul acela de verbină se amestecase cu mirosul îmbătător al excitării – a lui, a ei. A lor.

Ah, era bine. Așa de bine. Mai bine decât ar fi putut să viseze.

Dar el voia și mai mult.

– Isabel.

– Da.

– Încolăcește-ți picioarele în jurul mijlocului meu.

I se supuse. Încă un ordin concis, încă un răspuns pe placul lui. Îl înnebunea să știe că ea se va supune fiecărei dorințe a lui, de bunăvoie. Ba chiar cu înflăcărare. Se părea că ea devenea cu atât mai excitată cu cât erau mai abrupte ordinele lui. Ochii aceia serioși erau acum acoperiți de pleoapele grele, îmbătate de dorință, iar respirația abia îi mișca pieptul, ridicându-i sânii când inspira.

Scanned by CamScanner

– Ține-te bine de mine, zise el, gemând.

Da, îi plăcea. Se agăță de el cu putere, dorința de a se împerechea îi era vădită în felul cum își împletea degetele pe după gâtul ei.

Oare ce altceva ar face dacă i-ar cere? O mie de posibilități erotice îi potopiră mintea, trimițându-i întreaga luciditate în mădular. Va trebui să aștepte. Corpul lui cerea cu putere să-și dea drumul – *acum*. O posedă repede și cu putere, ridicându-se pe mâini, ca să aibă mai multă forță, în timp ce ea stătea agățată strâns de el. Exact așa cum îi spusese el să facă.

Își reechilibră greutatea și își vârî o mână între ei doi. Găsi bucata aceea mică și sensibilă a clitorisului ei și îl acoperi cu degetul lui mare, făcând cercuri molcome.

Bel deschise ochii mari. Gâtul ei se rotea dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi clătinat capul, în semn de negație.

– Da, insistă el, scrâșnind dinții. Da, dă-ți drumul pentru mine, din nou.

Și ea o făcu. Exact așa cum îi spusese el să facă. Țipând și zvârcolindu-se încolăcită de el, în valuri fierbinți, satinate, trăgându-l tot mai adânc. Trăgându-l mai aproape.

Toby își încleștă maxilarul, înăbușindu-și propria patimă. Singurele cuvinte care îi veneau în minte acum erau de nerostit, grosolane și profane. Apoi nu se mai gândi la nici un fel de vorbe – doar geamătul brutal, primitiv al eliberării, în timp ce plăcerea îl zguduia.

Nu mai fusese niciodată așa. Nici o singură dată.

Se prăbuși peste ea, gâfâind în părul ei mătăsos. Se simțea stors, epuizat. Se simțea fericit și binecuvântat. Se simțea în stare să o ia de la capăt și să o facă din nou. Și din nou.

Dar mai mult decât orice, se simțea fericit, dincolo de cuvinte, mulțumit de soția pe care și-o alesese. Sau, mai corect, pentru că soția lui îl alesese.

– Isabel, draga mea.

Îi sărută fruntea, udă de sudoare.

– Mulțumesc.

Bel îi răspunse cu un suspin înăbușit și Toby își dădu seama că greutatea lui o strivea, îndesată în saltea. Doamne, ce brută era! Se retrase repede din trupul ei și se rostogoli lângă ea, netezindu-i părul de pe față și murmurând scuze.

– Te rog, nu te necăji, zise ea, pe un ton de tensionată formalitate. Sunt sigură că nu e nevoie să-ți ceri scuze sau să-ți arăți gratitudinea.

Scanned by CamScanner

Nu e nevoie de gratitudine?

– Isabel...

– Nu, te rog, nu-mi mulțumi.

Se ridică într-un cot, împingându-și cămașa de noapte înapoi peste picioare.

– Nici măcar nu ți-am dat încă darul de nuntă.

Se ridică și coborî din pat înainte ca Toby să-i poată spune că deja îi oferise darul cel mai de preț pe care și-l putea imagina. Cât timp ea dispăru în odaia alăturată, Toby profită de ocazie ca să-și tragă pantalonii și să-și treacă o mână prin păr.

Se așezase pe marginea patului când Bel reapăru, cu halatul acum înfășurat bine în jurul trupului. Ținea mâinile la spate, iar ochii priveau în jos.

– E o nimica toată, de fapt, începu ea. N-am avut habar ce să-ți iau. Ești... nu e ușor să ți se cumpere ceva, să știi.

Toby zâmbi. Neliniștea ei era adorabilă, în combinație cu părul ei ciufulit și cu tenul îmbujorat; efectul era absolut încântător. Putea să scoată și o bucată de cărbune de la spate, că el tot ar fi păstrat-o ca pe o comoară.

Dar nu cărbune era ceea ce scoase ea de la spate. Era un baston, cu o măciulie de fildeș sculptat și intarsii din foiță de aur.

– Este cel pe care ți-l doreai? întrebă ea, întinzându-i-l.

– Da, exact acela.

I-l luă din mână și și-l puse de-a curmezișul palmei, încercând să vadă cât de echilibrat era.

– Nu pot să cred că ți-ai amintit. Mă gândeam că disprețuiești bastoanele decorative.

Ridică o sprânceană la ea.

– Un baston frumos decorat, pe care îl poartă un gentleman perfect sănătos pentru unicul motiv de a-și etala bunăstarea...?

Bel îi zâmbi viclean.

– Ei bine, și să nu uităm gestica. Și ciocănitul la ușă. Sincer, tot nu înțeleg ideea, dar a fost singurul lucru la care m-am putut gândi. Și, trebuie să recunosc, ți se potrivește.

Îl privi cântărindu-l, și el își împăună pieptul dezgolit, făcând-o să roșească în modul cel mai satisfăcător.

– Îți place? întrebă ea.

– Îl ador.

Scanned by CamScanner

Îi întinse un capăt, ca și cum ar fi îndemnat-o să-l apuce. Totuși, când ea apucă de capătul lustruit al lemnului, Toby o trase iute spre el.

– Dar pe tine te ador mai mult.

Intenționase să-i ofere un sărut tandru. Un sărut de mulțumire și de apreciere. Un sărut care să nu ceară nimic. Dar de îndată ce-i simți gustul, trupul lui își formă intenții cu totul diferite. În câteva secunde, era la fel de excitat, cu membrul tare ca un baston. Mai tare.

– Isabel, zise, ciugulindu-i urechea. Te vreau din nou. Poți suporta, așa de curând?

– Desigur.

Se dădu un pas în spate și îl studie, cu încrederea aceea nelimitată sclipindu-i în ochi.

– Nu mi-ai cere-o, dac-ai ști că n-aș putea.

Și chiar atunci, Toby înțelese. Știa că soarta îi era pecetluită.

Putea să candideze pentru parlament. Putea să câștige. Putea să devină un afurisit de prim-ministru și consilierul apropiat al prințului regent. Putea să călătorească până în Ceylon și înapoi, doar ca să-i aducă lui Bel o ceașcă de ceai, convertind pe drum o mie de păgâni – și tot nu ar fi fost la înălțimea acelei priviri din ochii ei. Nimeni nu ar fi putut fi. Într-o zi, într-un fel, o va răni – și atunci va însemna că totul se va sfârși. Și, bineînțeles, ea îl va ierta, cu sufletul ei generos. Vor împărtăși o afecțiune cordială, dar nu se va mai uita la el în felul acesta, ca și cum... ca și cum ar fi meritat încrederea pe care ea o avea în el. Într-o bună zi, vor afla amândoi că nu o *merita*.

Deocamdată însă – și câtă vreme el va putea să mențină situația sub control –, acesta va rămâne secretul lui Toby.

Îi cuprinse mijlocul cu mâinile.

– Fată, scumpă. Vino înapoi în pat!

Capitolul 12

– Mai sunt câțiva kilometri.

Toby se uită pe fereastra trăsurii, urmărind cum se derulează peisajul familiar. Își întoarse privirea spre soția lui, pe al cărei ten de culoarea mierii apăruseră pete verzui din pricina disconfortului.

– Ți-e rău, nu-i așa? Prea multe zdruncinături?

Scanned by CamScanner

– Mă bucur de acest peisaj rural minunat, dar trebuie să recunosc că nu sunt obișnuită să călătoresc pe distanțe lungi cu trăsura.

Se fâțâi iar, legănându-și șoldurile, ca să găsească o poziție mai comodă pe bancheta capitonată.

Lui Toby îi zvâcni obrazul. Probabil că o durea. Nu, nu era obișnuită cu lungi călătorii cu trăsura și nici cu nopți întregi în care să fie călărită de un bărbat. Nu era pentru prima oară de la căsătoria lor când simțea o împunsătură de vinovăție. Știa că profita de soția lui de parcă era un marinar coborât la țărm pentru scurt timp, dar al naibii să fie dacă se putea abține. O dorea tot timpul, iar ea îi făcea pe plac, ori de câte ori îi cerea.

Chiar și acum, vederea sânilor aceia voluptuoși care săltau în ritmul tropotului potcoavelor...

Zise într-o doară:

– Poate că ai simți mai puțin hopurile dacă ai veni aici și te-ai așeza în brațele mele.

Îl privi în felul acela tipic pentru Isabela – serios și iscoditor. Practic, putea să vadă cum i se învârteau gândurile în cap. Oare soțul ei era într-atât de viciat, se întreba ea, încât să-i propună ceea ce presupunea ea, de când imaginația o purta pe tot felul de culmi?

Nu, decise ea în tăcere – și incorect –, clătinând ușor din cap.

– E drăguț din partea ta, desigur, dar n-aș vrea să-ți botesc hainele.

Era exact stilul ei de a-i acorda mai multă încredere decât era cazul. Dacă ar fi fost după Toby, costumul ei de călătorie, albastru-deschis, ar fi avut o soartă mult mai rea decât să fie șifonat. Bel avea o nemeritată încredere în el și nu putea decât să spere că această încredere va supraviețui, măcar parțial, înfrângerii lui electorale.

– Acolo, la adunarea electorală, va fi lume multă? întrebă ea.

– A, fără îndoială. Cu sutele, probabil.

– Dar am înțeles că numărul de alegători e destul de mic. Doar cetățenii care dețin pământ, așa mi-a spus mama ta.

– Da, însă, vezi tu, e sărbătoare. Spectacolul atrage oameni de la kilometri distanță, fie că pot sau nu să voteze. Sunt destul de puține prilejuri de emoție într-un comitat adormit ca al nostru. Orice scuză e bună ca să-ți petreci o zi căscând gura și ridicând halbele de bere. Și acum e vorba doar de anunțarea candidaturilor; stai să înceapă cu adevărat procesul electoral. Să vezi atunci destrăbălare!

– Și cât durează procesul?

– Până ce apare un câștigător – cincisprezece zile, fără duminici.

Scanned by CamScanner

Nu va dura nici măcar cinci zile, își zise Toby în sinea lui. După toate raționamentele, Yorke ar trebui să ajungă în frunte de la început și să pună punct rapid poveștii.

– Cincisprezece zile de beție dezmățată? întrebă Isabel, încrețindu-și fruntea. Nu e de mirare că lumea așteaptă nerăbdătoare să fie alegeri.

– Ar putea să fie și mai rău. Noi stăm într-un colț liniștit al Angliei. Am putea să ne aflăm într-unul din comitatele din nord, unde alegerile se termină întotdeauna cu încăierări. Sau mai rău, adăugă el, smucind din cap spre geam. Ca în Garret.

– Ce se petrece în Garret?

– Ei, au un fel de alegeri false, la fiecare candidatură pentru parlamentare. Vine lumea de peste tot să le vadă – costume bizare, umor grosolan, butoaie peste butoaie de bere. Înțelegi? Acolo nici nu trebuie să fii proprietar de pământ ca să votezi.

– Nu?

– Nu, răspunse el, cu un zâmbet viclean. Nu e nevoie decât de o singură calitate ca să votezi în Garret. Un bărbat trebuie să se fi bucurat de o femeie în aer liber, undeva în cadrul acelui district.

Petele livide de pe chipul lui Bel deveniră roz.

– Glumești.

– Absolut deloc.

Incapabil să reziste, Toby se ridică de pe locul din fața ei, trecu în partea opusă și se așeză lângă ea.

– De fapt, continuă el, aplecându-se spre ea și uitându-se pe fereastră, cred că încă mai traversăm acel district. Ai observat și tu ce frumos e peisajul acesta rural. Și cred că o gură de aer curat s-ar putea să fie chiar remediul de care ai nevoie. Nu vrei să ne aventurăm afară și să găsim o căpiță binevoitoare sau vreo movilită de care să ne bucurăm?

Bel roși și mai tare.

– Mă necăjești îngrozitor.

– Nu te necăjesc deloc. Aș avea șanse mult mai mari să câștig în Garret decât în propriul meu district. E doar o neînsemnată chestiune de eligibilitate.

Își strecură brațul pe după talia ei și îi cuprinse șoldul voluptuos în palmă. Mâna cealaltă se întinse după baston.

– O să opresc trăsura chiar acum, dacă vrei.

Întinse brațul și scoase măciulia de fildeș în partea laterală a trăsurii, ca și cum ar fi vrut să semnalizeze vizitiului.

Scanned by CamScanner

– N-ai face-o!

Bel se răsuci și întinse mâna ca să-i oprească brațul.

– O, ba da, aș face-o, zise el, scoțând iar mâna.

– Toby! exclamă ea, luptându-se cu ambele mâini să-i oprească brațul și fâțâindu-se drept în brațele lui.

Exact acolo unde voise și el să o aducă.

– Aș face-o, zise el calm.

Apoi făcu o pauză, așteptând ca fața ei frumoasă să se întoarcă spre el.

– Aș face-o, dar numai dacă mi-o ceri.

Încruntarea ei se stinse într-un tentant „Ah".

Își coborî brațul și aruncă într-o parte bastonul. Avea nevoie de amândouă mâinile pe trupul ei delicios – una pur și simplu nu era de ajuns.

– Poftim, uite. Nu e mai bine așa, așezată în felul acesta?

Bel confirmă dând din cap, cu răsuflarea tăiată, iar ochii ei nu se dezlipiră de ai lui.

– Nu te mai simți rău?

Bel scutură abia perceptibil din cap.

– Foarte bine, șopti el, coborându-și gura spre a ei.

Și când buzele li se întâlniră, lumea din jur se opri în loc. Doamne, cât îi plăcea să o sărute, aproape la fel de mult pe cât îi plăcea să facă dragoste cu ea. Toby nu se considerase niciodată a fi un tip cu prea multă fantezie, dar al naibii să fie dacă nu era ceva magic în felul în care gura ei se lipea de a lui. Nu în sensul unei magii de felul basmelor cu praf de zâne sau cu ceaune deasupra cărora se bolboroseau descântece superstițioase. Magie de felul ancestral, primitiv. Când se sărutau, între ei se deschidea un nesfârșit tărâm al pasiunii, sălbatic și necercetat. Și îl explorau împreună, căutându-și calea prin întuneric, pipăind cu buzele și cercetând cu limba și cu degete îndrăznețe și fremătătoare.

Ar fi putut să o țină așa pe soția lui, pe picioare, și să o sărute cât dura călătoria până la Devonshire.

Dar norocul – și geografia – făcea ca mai întâi să ajungă în comitatul lui din Surrey.

– Toby?

– Hm?

– Acesta e orașul?

Preocupat să guste fiecare centimetru din gâtul ei delicat, Toby abia dacă aruncă o privire afară pe geam.

Scanned by CamScanner

– Probabil.

Cu un fel de plescăit, Bel se trase din poala lui și se lăsă să cadă pe bancheta opusă.

Toby o urmă.

– Mai avem câteva minute.

– Toby, nu!

Scăpă din strânsoarea lui și zbură înapoi pe locul ei dintâi.

De data aceasta, o lăsă să-i scape.

– E-n ordine, draga mea. Nu poate nimeni să vadă înăuntru. Doar dacă încearcă.

– Bineînțeles că o să încerce! Și uită-te la noi, ciufuliți și boțiți.

Mâinile ei se agitară să-și netezească rochia în timp ce-i aruncă o privire încruntată.

– *Toby*, te rog! Aranjează-te!

– Ce? Am lavaliera strâmbă?

– Nu, nu. Nu ți-e strâmbă lavaliera, ci...

Aruncă o privire spre poala soțului ei.

Toby își coborî privirea, și apoi izbucni în râs.

– Ei bine, soția mea, dacă n-ai de gând să vii aici și să rezolvi situația...

Bel miji ochii.

– Bun. Deci singurul remediu în afară de acela e timpul.

– Știai, întrebă ea, pe un ton obiectiv, că periile mecanice pot curăța un horn într-un sfert din timpul necesar unui băiat coșar și cu de două ori mai multă eficiență? Ai putea pomeni asta în cuvântarea ta de azi.

Timpul sau o discuție despre curățatul coșurilor.

– Isabel, zise el, ajustându-și discret șlițul, oamenii aceștia locuiesc în niște căsuțe. Nu folosesc coșari.

– Dar sunt oameni și sunt creștini, deci trebuie să fie impresionați de soarta bieților copii. Iar nedreptatea făcută sufletelor celor mai amărâte este o nedreptate făcută nouă, tuturor.

Toby își înghiți vorbele. Băgase de seamă că devenea oarecum un tipar. Isabel era o parteneră de amor mereu disponibilă și chiar entuziastă, dar în clipa în care plăcerea fizică se stingea, zelul ei caritabil revenea cu forță dublă. Numai noaptea trecută, în timp ce încercau să-și recapete răsuflarea după o partidă de sex explozivă, Isabel sărise brusc din pat și scotocise în sertarul măsuței de scris după lumânare și cremene. Motivul? Era imperativ, la ora două dimineața, să-i

Scanned by CamScanner

scrie Augustei un bilet despre oarece modificare în textul broșurii pentru societatea lor.

Cât despre Toby, acesta adormise.

În fine, presupusese că femeile aveau reacții diferite în urma unui act sexual. Unele deveneau apatice și adormeau, în timp ce altele resimțeau o explozie de energie. Și indiferent pentru ce sarcină trebuia Isabel să se ridice din pat, ca să o îndeplinească, la un moment dat revenea tot la el. Toby putea înțelege obiceiul, la nivel rațional, și nu avea oricum habar în ce fel ar fi putut obiecta. Însă tot mai simțea un val de resentimente, de fiecare dată când se întindea leneș să-și îmbrățișeze soția și dădea numai de locul gol.

Trăsura se opri în piața orașului.

– Am ajuns, așadar, zise Toby, aplecându-se în față, pe bancheta pe care stătea singur.

O luă pe soția lui de mână.

– Vrei să pun vizitiul să te ducă la Wynterhall? Cuferele noastre probabil c-au ajuns până acum și personalul casei te așteaptă.

– Ce vrei să spui? Nu vreau să mă duc la reședință, nu singură. Vreau să stau aici, cu tine, și să urmăresc procedurile.

– Isabel, nu e decât nominalizarea candidaților... o chestiune minoră de procedură și o scuză să se dea cep la câteva butoaie. Nu e un referendum asupra condiției umane. În plus, adunările electorale pot deveni turbulente. Nu e o scenă potrivită pentru o doamnă.

Bel se uită pe fereastra trăsurii.

– Dar sunt deja câteva doamne în mulțime. Te rog, lasă-mă să rămân. Dacă vrei, o să stau în trăsură și o să mă uit de aici. Vreau să fiu martoră la nașterea carierei tale politice.

Apoi, cu un mic surâs, adăugă:

– În plus, abia am așteptat să-ți ascult discursul.

– Ai așteptat? întrebă Toby, dorindu-și brusc să fi pregătit unul.

Isabel îi ceru vizitiului să coboare capota landoului, ca să se poată bucura de aerul proaspăt. Din locul ei de observație, de la marginea pieței, privi cum mulțimea se frământa nerăbdătoare. Tavernele care mărgineau zona pieței făceau un profit zdravăn, ca și negustorii de alimente uscate. Plăcintarii ambulanți și vânzătorii de portocale își strigau marfa cu intonații colorate. Pe deasupra tuturor, un șir de steaguri strălucitoare fluturau în vânt. Bel nu mai participase niciodată la un bâlci rural, dar în închipuirea ei arătaseră foarte aproape de ceea ce vedea.

Scanned by CamScanner

Un bărbat îmbrăcat cu o haină demodată și galbenă ca narcisa urcă la tribuna electorală și strigă către mulțime. Avea o voce la fel de stridentă ca haina. Bel își dădu seama după ținuta lui țanțoșă că își lua foarte în serios sarcinile.

– Bine, așadar, strigă el. Știm cu toții cum merge treaba. Ca observator al scrutinului, desemnat de popor, având împuternicire din partea magistratului de comitat să supraveghez aceste alegeri, am ceva să vă citesc.

Scoase din buzunar o foaie împăturită de pergament.

– Nu putem să sărim peste partea asta? se lamentă o voce din mulțime.

– Nu, nu putem să sărim peste partea asta, îi răspunse omul în galben, maimuțărindu-l.

Își flutură mănunchiul de hârtii și își întări vocea tunătoare.

– Așa e procedura, idiotule. E de la guvern. Hârtia asta e ceea ce ne deosebește de păgâni.

Un alt spectator strigă și el:

– Hârtia aia te face pe tine un rahat umflat.

– Ba nu hârtia, țipă un al treilea, ci afurisita aia de haină.

– Oameni buni, credeți-mă pe cuvânt, nu e nici una, nici alta.

Cuvintele erau ale unei femei cu obrajii bucălați, aplecată peste pervazul unei ferestre de la etaj.

– E un rahat umflat care nu poartă nici o haină.

Mulțimea hohoti de râs și chipul bărbatului îmbrăcat în galben deveni de un roșu aprins.

– Mi-aș dori să-mi citească hârțoaga aia într-o noapte, continuă femeia. Nu poate să fie mai plicticoasă decât...

Bel nu mai reuși să distingă restul remarcii. O nouă furtună de hohote o acoperise. Totuși, se îmbujoră când completă în minte spațiul rămas liber.

– Destul! se răsti bărbatul în haină galbenă la mulțime. Beți-vă berea, idioți necioplițiți ce sunteți! Iar ție, femeie – agită un deget spre figura de la fereastră, care se prăpădea de râs –, diseară o să-ți tăbăcesc fundul ăla băgăcios, de o ți-l învinețesc în șase nuanțe de roșu.

– Vai, Colin, îngână ea, bătând din gene. Îmi promiți?

Când mulțimea se potoli în sfârșit – câteva minute mai târziu –, bărbatul în haină galbenă începu să citească. Bel înțelese de ce mulțimea se împotrivise ideii. Mai întâi era ordinul prin care se cerea un nou parlament, iar apoi legea împotriva mitei. După aceea veni un alt bărbat, care îi ceru observatorului să depună jurământul

Scanned by CamScanner

împotriva mitei. Și în timp ce pârghiile administrative scârțâiau mai departe, soarele se ridica tot mai sus pe cer, toropind piața cu o căldură leșinătoare. Curând, caii începură să bată din copite, tropăind și nechezând nerăbdători. Vizitiului îi căzu capul într-o parte și chiar și Bel își înghiți un căscat.

În sfârșit, observatorul electoral în haina galbenă ceru să se facă nominalizările.

– Montague! răcni gloata într-un glas.

Repetară numele până când se transformă într-o scandare din două silabe: „Mon-tague! Mon-tague!"

Montague? Cine era Montague și de ce Bel nu auzise de el, dacă se bucura de susținători atât de loiali? Bel crezuse că singura opoziție pentru Toby avea să fie domnul Yorke.

Un bărbat cocârjat și decrepit urcă treptele spre podium, ajutat de un bărbat de două ori mai tânăr și de două ori mai solid ca el. Purta o tunică militară roșie și decolorată, cu nasturii ruginiți și manșetele albite la margini de atâta purtat. Scandările mulțimii crescură în volum, până ce el ajunse bălăbănindu-se în centrul podiumului și salută militărește.

Ca unul, masa alegătorilor luă poziție de drepți și răspunse la salut.

– Salutați-l cu toții pe Montague nebunul! strigă un om din mijlocul gloatei.

Bărbatul cel zdravăn de lângă candidat făcu un gest amenințător cu pumnul.

– Nu fi nerespectuos cu colonelul!

– Haide, fii serios! Că doar nu m-o fi auzit.

Bărbatul în galben preluă controlul asupra podiumului.

– Colonelul Geoffrey Montague este din acest moment candidat pentru poziția de membru în parlament.

Se ridică un nou val de urale. Bătrânul salută cu și mai multă vigoare, strâmbându-și epoletul uniformei.

Bel înțelegea acum. Mulțimea se distra pe seama acelui bătrân. Probabil că se prezenta la fiecare alegere fără vreo speranță serioasă de victorie, iar oamenii din târgușor râdeau de el cu poftă. Era demn de milă, de fapt. Bietul om!

– Mai sunt și alții? strigă bărbatul în haină galbenă.

– Eu îl nominalizez pe stimabilul nostru membru titular, proprietar absolut și prieten al meu, domnul Archibald Yorke.

Scanned by CamScanner

Era vocea lui Toby. Oare nu era puțin ciudat, se gândi Bel, ca un om să-și nominalizeze propriul oponent? Sau poate că era o demonstrație de fairplay din partea lui Toby.

Domnul Yorke urcă pe podium, acceptând aplauzele generoase ale mulțimii cu o elegantă aplecare a capului. Se uită pe furiș la trăsura în care se afla Bel și își înclină pălăria spre ea, părul argintiu sclipindu-i alb în soare. Femeia simți o ușoară mustrare de conștiință gândindu-se că Toby nu-i va uzurpa bătrânului aceluia doar locul din parlament, ci și respectul public atașat acestei poziții. Ce trist pentru domnul Yorke! Apoi își aminti însă de antipatia lui Lady Aldridge față de omul acela. Bel avea încredere în judecata soacrei sale. În plus, domnul Yorke reprezenta o aripă politică ce se afla în opoziție cu aproape oricare dintre cauzele pe care ea intenționa să le susțină.

„Vremea domnului Yorke a trecut. Acum e rândul lui Toby."

– În ordine, deci, s-a făcut, zise observatorul. Alții? întrebă el, pe un ton care arăta că nu se mai aștepta la nici unul.

Domnul Yorke îl bătu pe umărul îmbrăcat în galben.

– Am o nominalizare de făcut.

Mulțimea amuți, aparent la fel de confuză ca Bel de acea declarație venită din partea parlamentarului în funcție.

– Dar sunteți deja nominalizat, îi răspunse observatorul.

– Știu, dar aș vrea să nominalizez pe altcineva.

– Altcineva? Păi, nu știu dacă puteți s-o faceți, zise observatorul, frunzărind prin maldărul lui de hârtii, având în vedere că sunteți deja candidat...

– Sunt proprietar absolut în acest comitat, nu-i așa? întrebă domnul Yorke îmbufnat. Ei, atunci pot să nominalizez un candidat.

– Ăăăă... fie.

– Îl nominalizez pe Sir Tobias Aldridge.

Mulțimea reacționă în liniște. Bărbații se priveau între ei, aparent indecișii dacă să râdă sau să aplaude.

Bel decise să i se facă milă de incertitudinea lor. Când Toby urcă pe podium, ea aplaudă cu entuziasm și, curând, iscă un val de aplauze politicoase, care se apropiau încet de scenă. Toby își scoase pălăria și făcu o plecăciune sprintenă. Nivelul interesului manifestat de doamnele răspândite în mulțime crescu apreciabil. Nu se uitau la el doar așa, ci se holbau de-a dreptul.

Și cine ar fi putut să le condamne? Ah, era așa de arătos! Șuvițele blonde din părul lui reflectau razele soarelui, cu un efect de strălucire. Dinții albi, sclipitori, dezveliți de zâmbetul lui copilăresc, erau

Scanned by CamScanner

vizibili chiar și de acolo, de la marginea pieței. Dacă nu ar fi fost atât de elegant îmbrăcat, de plin de tinerețe și vitalitate, l-ai fi putut lua drept o sculptură grecească furată. O senzație covârșitoare de mândrie îi umplu inima lui Bel, gândindu-se că figura aceea înaltă și elegantă, care atrăgea admirația mulțimii, era a unui bărbat care îi aparținea.

– Păi, asta chiar că-i interesant, zise bărbatul în haină galbenă, scărpinându-se după ceafă. Se pare că anul ăsta va fi musai să numărăm voturile. N-am mai făcut-o de o generație întreagă.

– Discursurile! strigă cineva din mulțime.

Cererea a fost imediat susținută și, curând, toată adunarea cerea o cuvântare.

– Discursurile! Discursurile!

– Bine, bine, zise omul în haină galbenă, arătând spre domnul Yorke. Mai întâi să-l auzim pe titular, vă rog.

Bel nu auzise prea multe discursuri politice la viața ei. De fapt, acesta era primul. Totuși, cuvântarea ținută de domnul Yorke de la tribună i se păru foarte stranie. În primul rând, fu scurtă – abia dacă dură câteva minute. În al doilea, omul nu spuse nici o vorbă despre vreo chestiune de importanță juridică. Nu făcuse decât să le reamintească alegătorilor de anii în care activase în Camera Comunelor, apoi mai încropise câteva fraze despre funcție și progres și cedase imediat cuvântul.

Bel era aproape ofensată, în numele lui Toby. Oare domnul Yorke desconsidera într-atât amenințarea pe care o reprezenta candidatura lui Toby la funcția pe care el o ocupa, încât mai întâi îl nominalizase chiar el pe Toby, ca apoi să nu facă decât o slabă tentativă de a câștiga alegătorii? În timp ce mulțimea îl recompensa pe domnul Yorke cu o urmă de aplauze politicoase, Bel pufni și își făcu de lucru aranjându-și pliurile rochiei pe bancheta trăsurii. Ei bine, poate c-ar trebui să-i fie recunoscătoare lui domnul Yorke pentru încrederea de sine exagerată și pentru că îl subestimase pe soțul ei. Odată ce Toby va urca la tribună, va sufla ca prin farmec voturile din buzunarul boșorogului.

Un zumzet de entuziasm se înălță dinspre mulțimea agitată. Bel ridică privirea și îl zări pe bătrânul colonel Montague făcându-și loc spre centrul scenei. Ceruri milostive, de ce a trebuit să-l supună pe bătrân la astfel de umilințe, doar pentru amuzament? Oare atât de puține lucruri interesante se petreceau în orășelul acela?

Mulțimea amuți când Montague făcu un alt salut iute, cu palma deschisă.

Scanned by CamScanner

– Datorie!

Cuvântul ieși ca un cârâit din gâtlejul bătrânului.

– Datorie! repetă ca un ecou adunarea, cu o forță de o mie de ori mai mare.

– Onoare! strigă Montague.

– Onoare! veni răcnetul ca unul.

Pumni strânși urcară deasupra capetelor.

Vârstnicul colonel ridică ambele brațe cât putu de sus. Ceea ce însemna abia la nivelul umerilor.

– Vigilență!

– Vigilență! răspunse mulțimea, suprapunându-se peste strigătul colonelului.

Era limpede că aceasta era o litanie familiară tuturor celor din asistență.

Tuturor, în afară de Bel, adică. Aceasta cercetă din privire piața. Oare nu spusese Toby că e un târg adormit, în care nici vorbă nu poate să fie de vreo revoltă? Peste brațele fluturânde ale mulțimii, reuși să surprindă privirea soțului ei. Acesta ridică nepăsător din umeri și îi făcu obraznic cu ochiul, aparent fără vreun semn de îngrijorare. Ea n-ar fi putut spune același lucru despre echipajul de cai, care bătea din copite și necheza la fiecare nou val de răcnete.

– Prieteni și vecini, se adresă Montague gloatei, nobila noastră țară se confruntă cu o amenințare, un dușman mai pernicios decât orice maur păgân sau barbar năvălitor.

La cine naiba se referea? Sigur, nu la Napoleon. Bătălia de la Waterloo avusese loc în urmă cu trei ani.

– Nu, dușmanul nostru ne atacă nu din afară, continuă bătrânul, ci dinăuntru.

Vocea îi tremură când își ridică pumnul.

– Da, vorbesc de trădători. De acei mârșavi vânzători de țară, care ridică brațul împotriva propriului lor rege.

Acum Bel era cu totul confuză. În momentul acela, Anglia nici măcar nu era condusă de un rege. Nimeni din mulțime nu părea preocupat în mod deosebit de trădători sau de necredincioși, oricum. Dispoziția generală rămânea una de amuzament.

– Trebuie să înăbușim rebeliunea, continuă Montague. Este obligația morală a oricărui englez să strivească răscoala, să-i urmărească pe briganzii trădători și să-i aducă în fața justiției. Asigurați stăpânirea Angliei și împărăția lui Dumnezeu, înainte ca trădătorii să vă dovedească.

Scanned by CamScanner

Își îndreptă un deget sfrijit spre mulțime și îl roti într-un arc de cerc, răsucindu-se ca să privească țintit la fiecare dintre oamenii din mulțime.

O clipă, degetul lui îndoit și privirea nebună se opriră asupra lui Bel și aceasta se fâțâi nervoasă pe bancheta trăsurii. Începea să înțeleagă de ce atât de multă lume participa la acest moment. Era cu adevărat foarte palpitant. Cum de putea vizitiul să doarmă într-o astfel de atmosferă era de neînțeles pentru ea.

– Atacul este iminent, avertiza bătrânul, ridicând tot mai tare tonul, până ce vocea îi cedă. Pericolul este real.

Cu o mână tremurândă, scoase de sub haină o relicvă de pistol și mătură mulțimea cu el, în același arc pe care îl făcuse și cu degetul. Privitorii trecură de la amuzament, la o stare de îngrijorare generală. Se părea că asta nu făcea parte din scenariu. Un murmur de nervozitate se răspândi prin piață, iar caii începură să tropăie, agitați.

– Chem pe toți bărbații în putere să ni se alăture. Să pună mâna pe armă alături de Miliția Montague. Să ne păzim patria răspunzând chemării: Datorie! Onoare! Vigilență!

Montague îndreptă pistolul spre cer și răcni:

– Fiți gata!

Din spatele lui Bel se auzi un șir de declicuri zgomotoase. Bel se răsuci în loc și văzu vreo șase oameni înșirați la marginea opusă a pieței. Unul dintre ei era tipul masiv care îl ajutase pe colonelul Montague să urce pe podium. La unison, bărbații duseră muschetele la umăr, cu țevile îndreptate în sus, pe deasupra capetelor mulțimii. Ca la un semn, oamenii din piață se aruncară la pământ. Undeva se auzi țipătul unei femei. Bel nu era sigură, dar s-ar fi putut să fi fost chiar al ei.

– Atenție! comandă colonelul, strângând el însuși degetul pe trăgaciul pistolului. Foc!

O salvă de împușcături sfâșie tăcerea, și panica se revărsă peste toți. Asurzită de bubuitura împușcăturilor și înecată de fumul puturos, Bel abia dacă își mai vedea vârful botinelor. Peste tot în jur lumea se bulucea și striga. Cei doi cai de la trăsură se cabrară și nechezară, iar landoul se legănă pe roți, apoi porni hurducându-se înainte, drept în mulțime.

Acum nu mai încăpea îndoială. Bel chiar țipase.

Vizitiul, trezit în sfârșit, trase de hățuri.

– Ho, cu tata! Ho!

Scanned by CamScanner

Spaima cailor nu se domoli. Se repeziră înainte, târând trăsura într-o cursă nebună și sinuoasă prin piață. Oamenii săreau într-o parte și-n alta și se ghemuiau, fugind dezordonat din calea lor. Bel se agățase de rama ușii și se ruga, așteptându-se ca în orice clipă roata trăsurii să dea peste un om care îi stătea în cale și să-i lase trupul mutilat sau fără viață în urmă.

Roata căruței dădu în schimb peste un obstacol inanimat – bordura de piatră a trotuarului – și, preț de o clipă nesfârșită, landoul se înclină și merse pe cele două roți din stânga. Bel fu azvârlită pe o parte a trăsurii, iar vizitiul...

Vai, Doamne! Vizitiul fu aruncat cu totul de pe capră. Landoul se îndreptă la loc, cu o smucitură legănată, iar Bel ridică privirea și văzu că vizitiul nu mai era pe capră, iar hățurile se bălăngăneau. Apoi și hățurile dispărură din vedere.

Odată cu ele se duse și ultima ei urmă de speranță. Nu avea nici un mijloc de a opri trăsura aceea. Chiar dacă ar fi putut cumva să sară peste golul care o despărțea de locul vizitiului; chiar dacă ar fi putut să apuce, cumva, hățurile – dacă un vizitiu cu experiență nu putuse încetini caii aceia, Bel nu putea spera să o facă ea singură. În panica lor, caii aveau să o târască după ei până ce unul s-ar fi împiedicat sau trăsura s-ar fi răsturnat. În orice caz, ea avea să moară. Nu rămânea decât să te întrebi câte vieți umane și câte cabaline ar fi pierit odată cu ea.

Impulsul ei fu să se ghemuiască cât putea de bine pe fundul trăsurii și să închidă ochii până când totul avea să se termine. Dar nu reuși să se miște nici măcar atât. Rămase încremenită, cu mâinile încleștate de spătarul banchetei și de cadrul ușii, cu degetele albite de atâta strâns, în timp ce caii își continuau galopul dezlănțuit prin piață.

Amenințată de salvele de muschetă și de trăsura scăpată de sub control, cea mai mare parte a celor din piață se împrăștiase deja, lumea înghesuindu-se în fiecare clădire sau intrare disponibilă. Cei rămași se adunaseră în jurul podiumului – pe el, sub el, aninați de marginea lui.

Și, deviați de la trotuar și cu o traiectorie schimbată, caii se îndreptau acum exact în direcția lor.

Nu.

Nu, nu, nu. Nu în toți oamenii aceia.

– Fugiți! le strigă ea.

Iar lumea se supuse, abandonând falsul adăpost al podiumului de lemn pentru a fugi către marginea pieței. Se răspândeau în toate direcțiile, dar, înțelepți, fugiră cu toții.

Scanned by CamScanner

Toți, în afară de unul. Un bărbat fugea drept înspre *ea*. *Toby*.

Capitolul 13

Inima lui Bel, care și până atunci bătuse cu repeziciune, ajunse la un ritm nebunesc.

„Doamne sfinte, nu", se rugă ea. „Nu Toby."

În timp ce în ultima jumătate de minut toată lumea din piață fugise să-și salveze viața, Toby se pare că își folosise timpul ca să se dezbrace de haină. Mânecile lui albe ca spuma laptelui fâlfâiră când sări de pe podium și se repezi să dea piept cu echipajul dezlănțuit.

– Toby, nu! țipă Bel. *Muevete!*

Madre de Dios! Trebuia să-l alunge din calea ei pe soțul său englez și, brusc, se trezi că limba ei nu mai funcționa decât în spaniolă. El o să moară și totul va fi doar din vina ei.

Caii continuau să prindă viteză, alergând în direcția lui. Dintr-o clipă într-alta, va fi călcat în picioare, târât sub roțile trăsurii. Bel se rugă doar ca Dumnezeu să fie atât de milostiv, încât să o ia și pe ea cu el.

Ca și cum și-ar fi venit deodată în fire, Toby se opri în loc. Exact în locul perfect pentru ca bidiviul să treacă fix peste el, iar roțile trăsurii să-l piseze sub ele.

Dar nu se ajunse atât de departe.

Când calul sosi în dreptul lui, Toby schimbă direcția și începu să alerge pe lângă animalul panicat. Se apucă de coama lui cu ambele mâini și sări cu voltă pe spinarea calului. Bel privi neîncrezătoare cum Toby prinse hățurile de lângă zăbală și trase de ele cu o mână, trăgând capul calului într-o parte. Celălalt cal și trăsura îi urmară, răsucindu-se într-o spirală strânsă.

Aruncată din nou într-o parte a trăsurii, Bel șoptea rugăciuni și imprecații incoerente în limba maternă. În tot acest timp, Toby liniștea caii și pe Bel, cu vocea lui calmă, baritonală.

– Ho, gata! le zise cailor. Ușurel!

Ținând hățurile cu putere, continuă să conducă trăsura în cerc, murmurându-le cailor comenzi scurte și cuvinte liniștitoare. Treptat, fiarele copitate se domoliră. Și pulsul năvalnic al lui Bel, așijderea.

Scanned by CamScanner

Toby dădu puțin drumul zăbalei și scoase echipajul din piață, pe drumul de pământ. Merseră așa câteva minute, în timp ce Toby rostea un monolog hipnotic, cu frâiele strânse în mâini, fără să-și întoarcă vreo clipă atenția de la cai. Odată ce ieșiră din centrul orașului, clădirile pe lângă care treceau deveniră tot mai mici, mai depărtate una de alta. Drumul pietruit de sub roțile trăsurii lăsă locul unuia de pământ, care atenua tropotul copitelor. Totul în jur părea foarte tăcut.

În sfârșit, Toby opri trăsura în punctul în care un pârleaz de lemn marca granița dintre drumul spre oraș și poteca de țară. Se dădu jos din spinarea calului, copleși iapa cu mângâieri și laude verbale, în timp ce trecea hățurile pe după pârleaz.

Apoi, în sfârșit, se întoarse spre Bel.

– Ușurel, zise el, apropiindu-se de portiera trăsurii și deschizând-o cu un clic grijuliu. Nu vrem să îi stârnim iar.

Întinse o mână să o ajute.

Bel rămase cu ochii țintă la mână. Se ținuse atât de strâns de cadrul trăsurii, cu amândouă mâinile, și atât de mult timp, încât acum nu-și putea aduna curajul, ca să le dea drumul.

– Gata, s-a terminat, zise el, pe același ton grav, liniștitor, cu care îi vorbise calului. Dă-mi mâna!

Tonul funcționă și în cazul lui Bel, și Toby o ajută să coboare din landou – încet, cu atenție – susținând-o cu brațul pe după talie. În cabana din apropiere nu se vedeau oameni care să fi mișunat pe afară; probabil că locatarii erau și ei adunați în piață. Fără un cuvânt, Toby o conduse până în dreptul unui zid jos de piatră, dincolo de care se întindea pământul fermei, ca o pătură mototolită.

O săltă fără efort și o așeză pe zid, apoi se dădu un pas înapoi. O cercetă din priviri, din cap și până în picioare, evaluându-i starea.

– Ai pățit ceva? o întrebă, încruntat din cauza îngrijorării.

Cu degete sigure îi desfăcu boneta și i-o puse deoparte. Îi ridică pe rând un braț, apoi celălalt, trecându-și mâna de-a lungul fiecăruia din ele, ca să verifice dacă oasele și încheieturile îi erau întregi.

– Nu te-ai rănit? Te-ai izbit așa de tare la curba aceea, că mă îngrijorează să nu-ți fi rupt coastele.

Își lipi mâinile de torsul ei, cu palmele desfăcute, verificându-i coșul pieptului.

– Toby, zise Bel încet.

El nu-și ridică privirea.

Scanned by CamScanner

– Te doare vreun pic aici? Ai vreo dificultate în a respira? Simți vreo durere când...

– Toby, repetă Bel, ridicând o mână la buzele lui, să pună zăgaz șuvoiului de vorbe îngrijorate.

Apoi își lăsă mâna să alunece pe maxilarul lui neted, bine ras.

Toby închise ochii și răsuflă încet.

– N-am nimic, îi spuse Bel. Nu m-am rănit, mulțumită ție.

Mâinile lui Toby i se încolăciră în jurul taliei și el o strânse tare la piept. Atât de strâns, că dacă Bel ar fi avut cu adevărat vreo coastă ruptă, n-ar fi fost chip să nege.

– Dumnezeule, oftă el, și suflarea îi flutură puțin părul, legănând-o blând în brațe. Dumnezeule!

Bel își îngropă fața în pânza cămășii lui, acum înmuiată de căldură și de mirosurile provenite de la om și de la cal, deopotrivă. Apoi începu să plângă.

– Da, scumpo, murmură el, mângâind-o pe spate. Dă-i drumul, plângi! Pericolul a trecut și tu ești întreagă, și pentru asta poți să plângi cât vrei tu. Varsă lacrimi pentru amândoi, dacă ești așa de bună.

– Vai, Toby!

După o vreme se lipi de vestonul lui, suspinând.

– Nu mi-a fost niciodată în viața mea așa de frică.

– Păi, înseamnă că suntem doi.

– Serios?

Își ridică privirea spre el.

– Nu, zise Toby, în timp ce expresia ochilor lui căprui-închis devenea gânditoare. Nu, cred că înseamnă că suntem unul. Nu-i așa?

Bel încuviință din cap, în vreme ce el își cobora buzele peste ale ei. Da, îl înțelegea perfect. Se căsătoriseră cu aproape o săptămână în urmă. Pierduse socoteala ocaziilor în care se angajaseră de atunci în actul marital. Dar abia acum, în clipa aceea, Bel se simți cu adevărat căsătorită cu el. Ca și cum împărțeau un viitor, o singură viață. La bine și la greu, la adăpost și la primejdie. Își riscase viața ca să o salveze pe a ei, iar acum... acum nu mai exista „viața lui" sau „a ei". Aceasta era viața lor.

Și viața lor începea cu un sărut tandru, dulce.

Sărutul nu rămase pentru prea mult timp dulce sau tandru.

Toby încercă să se abțină. Chiar încercă, dar o singură atingere a limbii ei, frecându-se de a lui, și frâiele pasiunii îi scăpară complet de sub control.

Scanned by CamScanner

Așa că, în schimb, își umplu mâinile cu Isabel.

Cu o lacomă stângăcie îi pipăi șoldurile, sânii, fesele, coapsele. Își încolăci degetele mâinii în părul ei și o strânse atât de tare, că Bel gemu ușor.

– Iartă-mă, murmură el cu gura lipită de gâtul ei. Dar, Isabel... Doamne, am nevoie să o fac.

– Știu, zise ea, trăgându-l de lavalieră. Și eu am nevoie.

Toby trebuia să o simtă. Să-i simtă trupul întreg. Fiecare centimetru viu și nevătămat al trupului ei. Pentru o clipă, îngrozitoare, o pierduse. Îi fusese înapoiată în siguranță, slavă Cerului, dar nu-i era destul să o vadă pur și simplu în viață și să o audă spunând că e bine. Avea nevoie să o pipăie. Să verifice cu mâinile lui, cu buzele, cu limba, că fiecare șuviță din părul ei lucios și fiecare rotunjime mătăsoasă a trupului ei rămăsese exact la fel.

– Isabel, gemu Toby când ea își vârî mâinile pe sub guler și unghiile îi zgâriară pielea dezgolită.

– Trebuie să mă oprești. Dumnezeu știe că singur nu mă pot opri.

– N-o face. Nu te opri.

Nu mai fuseseră rostite vreodată cuvinte mai excitante ca acelea.

Se simțea copleșit de atât de multă energie – imboldul hotărârii, și al disperării, și al fricii care îngheață sângele în vene. Iar acum, că nu mai avea de ce să-i fie frică, nu mai exista nici o criză disperată ce trebuia rezolvată... toată acea energie mocnea în el, se acumula, creștea și avea nevoie să fie eliberată. Nu voia nimic altceva decât să o penetreze și să dea drumul energiei aceleia, să o lase să explodeze. Chiar acolo, pe zidul acela de piatră, care părea să aibă exact înălțimea perfectă; binecuvântată fie lumea întreagă.

Și binecuvântată fie și soția lui, care își ridică poalele, ca el să se poată potrivi cu șoldurile între coapsele ei, ca să testeze teoria.

Da. Amândoi scăpară un geamăt surd când el își lipi umflătura dură a erecției de miezul ei femeiesc. Înălțimea perfectă. Acum nu mai era decât problema îndepărtării tuturor straturilor acelora enervante de haine...

Toby își strecură o mână pe sub juponul ei. Coapsa lui Bel se încordă sub atingerea palmei lui.

– Toby, se apropie cineva.

Bărbatul își sprijini fruntea de umărul ei și înjură. „Vine cineva!" Ah, de ce, de ce, de ce, de ce nu putea să fie el cel care să se apropie?

– E vizitiul, zise Bel. Of, mă bucur că e în viață.

Scanned by CamScanner

– Și eu la fel, zise Toby.

Făcu un pas în spate, dând drumul pulpei lui Bel, și îi rearanjă jupa trăgând îmbufnat de ea.

– Acum pot să-l omor.

Și se alese iar cu acea privire dojenitoare a lui Isabel, însoțită de tonul potrivit, răbdător.

– Toby...

– Nu, nu. Știu că ai dreptate. O să-l concediez. Fără recomandări. Și pe urmă o să-l omor.

– N-a fost vina lui.

„Nu, a fost a mea", se gândi Toby supărat. N-ar fi trebuit să o lase să rămână. Ar fi trebuit să prevadă buluceala. Din capul locului n-ar fi trebuit să fie de acord să candideze în târgul ăsta uitat de lume.

– Ești destul de în putere ca să mergem acasă? o întrebă el pe Bel.

Femeia păli.

– Trebuie?

– Păi...

– Te rog, Toby. Nu mă urca încă în trăsura aceea, nu cu caii pe care îi are. Nu azi. Pur și simplu nu pot.

Ochii i se umpleau de lacrimi, care i se aninau de genele de abanos.

– Nu, sigur că nu. Înțeleg, scumpo.

Aruncă o privire peste umăr spre peisajul câmpenesc.

Wynterhall e la doar trei kilometri distanță, dacă o tăiem peste câmpuri. Vrei să mergem pe jos mai bine?

– O, da, zise ea, și chipul i se lumină. Aș prefera. De fapt, cred c-o să-mi placă.

Și Toby bănuia că-i va răspunde același lucru. De reședința lui îi mai despărțeau câteva ziduri împrejmuitoare. Și căpițe, și copaci cu scoarța netedă. Da, mersul pe jos s-ar putea dovedi o alternativă foarte plăcută la călătoria cu trăsura.

Toby schimbă câteva cuvinte cu vizitiul, apoi sări peste zid și o trecu și pe Isabel, ajutând-o să coboare pe cealaltă parte. Fata râse. Era un chicotit de fetiță, pe care el nu-și amintea să-l mai fi auzit până atunci de la ea. Îi plăcea.

Toby o luă de mână și porniră împreună să traverseze câmpul.

Un timp merseră în tăcere. Părea prea curând să vorbească despre ceea ce se petrecuse în piață, dar și să se gândească la altceva. Așa că merseră pur și simplu în tăcere. Înaintau ca niște copii, cu mâinile împreunate, legănându-se în timp ce făceau pași mari, apăsați, prin

Scanned by CamScanner

lanul înalt până la genunchi. Întâi repede, apoi mai încet, apoi iar repede, când luau viteză în josul unei pante.

Când ajunseră la marginea opusă a câmpului, Toby o ajută să se strecoare printr-o spărtură în gardul din tufe de păducel.

– Stai puțin, zise, odată ce trecură amândoi. Ai câțiva spini în păr.

Îi descâlci crenguța obraznică și i-o întinse să o inspecteze, apoi o azvârli la o parte.

– Îți mulțumesc.

Bel roși și se săltă pe vârfuri, să-l sărute.

Minunat a fost sărutul acela. Catifelat ca o petală și inocent; arătându-i lui Toby într-o clipă că nu-și va tăvăli nevasta în vreo căpiță sau proptită de vreun copac, în drumul spre casă. Tot acel imbold senzual nestăpânit pe care îl simțiseră mai devreme se pierduse pe undeva prin câmpul de orz. Acum simțea o căldură reconfortantă în locul unde degetele lui îi mângâiau lui Bel încheietura mâinii. Confort și prietenie, și senzația copleșitoare că lumea e frumoasă. Toby nu putea spune cu sinceritate că era mai bine decât o eliberare prin sex, dar nici nu putea spune că era mai rău.

Era diferit. Diferit de orice cunoscuse până atunci alături de o femeie.

Medită asupra acestui lucru câteva minute, apoi Isabel se opri exact în mijlocul unei pajiști, oftând din rărunchi.

– Doamne, ce s-a întâmplat?

– Discursul tău!

Se plesni cu mâna liberă peste gură și se întoarse spre el, înăbușindu-și o explozie de hohote poznașe de râs cu palma. Apoi lăsă mâna jos și continuă:

– Vai, Toby! Nu ți-ai mai ținut discursul.

– Nu-ți face griji, zise Toby, chicotind și el și strângându-i mâna, în timp ce mergeau. Oricum nu m-ar mai fi ascultat nimeni după tărăboiul acela, nu?

– Dar... dar ce s-a întâmplat? Colonelul acela, Montague, și discursul lui straniu, focul de muschetă... Tot nu înțeleg.

– Colonelul Montague este eroul nostru local. Candidează la fiecare alegeri, și face asta de zeci de ani. Întotdeauna are o platformă electorală în care cere înăbușirea unei răscoale declanșate de o trădare în coloniile americane.

Isabel se uită la el pieziș.

– Coloniile americane nu sunt deja independente de...

Scanned by CamScanner

– Treizeci și cinci de ani? Ba da. Nu i se spune Montague Nebunul de pomană. Bătrânul soldat are mintea ușor dusă, n-ai observat?

– Ba da. Și mi s-a părut oribil, cum a fost exploatată boala lui, pentru amuzamentul general. Bietul om!

Toby se abținu să facă observația că în ziua aceea „bietul om" fusese cât pe ce să-i provoace ei moartea. Era tipic pentru drăgălașa lui soție ca, gândindu-se la ceea ce se petrecuse în după-amiaza aceea de groază, să nu simtă altceva decât milă pentru bețivanul decrepit.

– Nu e chiar așa de rău intenționat pe cât ai putea crede. Pe bătrân îl bucură atenția care i se acordă; mulțimea se bucură de entuziasmul lui. Nu îl votează niciodată altcineva decât nărozii lui de nepoți; dar se poate spune că oricum își atinge scopul.

Bel îl privi cu scepticism.

– Adună oamenii laolaltă, îi explică Toby. Pentru o cauză total fictivă, asta e sigur, dar unitatea care rezultă e una reală. Nu poate fi un lucru complet rău ca oamenii târgului să se adune la fiecare câțiva ani și să răspundă chemării la datorie, onoare și vigilență.

Toby intonă cuvintele cu poftă și îi trimise lui Bel un zâmbet foarte larg.

Ea nu se distra deloc.

– Înțeleg că salva de muschetă nu face parte, de obicei, din ritual.

– Nu, nu. Partea aceea a fost o surpriză, te asigur. Și sunt convins că aceasta va fi ultima candidatură a lui Montague. Discursurile sărite de pe fix sunt una, dar nu i se va mai permite încă o dată să organizeze o astfel de tărășenie, zise Toby, clătinând din cap. Acum nu știu pentru ce va mai trăi caraghiosul boșorog. E puțin tragic, de fapt.

Isabel îi răspunse cu patos:

– Tragic e faptul că unui om i s-a luat demnitatea. Dacă nu e cu mințile întregi, așa cum spui, ar trebui să fie deplâns și protejat, nu expus dinaintea locuitorilor din comitat, la fiecare câțiva ani, ca să provoace râsul.

Accentul lui Bel devenea tot mai pronunțat pe măsură ce vorbea; pasul îi era și el cadențat.

– Nebunia e-o maladie gravă, nu o glumă.

Toby nu-și amintea să o fi văzut vreodată atât de agitată. Să fi fost oare o reacție adversă la evenimentele tulburătoare din ziua aceea? Felul în care îi lua apărarea lui Montague, cu atâta vigoare, te-ar fi făcut să crezi că avea un motiv personal să se supere așa.

Pe toți dracii! Chiar avea. Toby își blestemă în tăcere lipsa de considerație.

Scanned by CamScanner

– Isabel, îmi pare rău, zise el. Am uitat de boala mamei tale.

Degetele lui Bel încercară să alunece din prinsoarea mâinii lui, dar Toby o strânse mai tare. N-avea să scape așa de ușor de el.

– Iartă-mă, n-am vrut...

– De unde știi despre boala mamei?

– Gray mi-a spus. Înainte să ne căsătorim.

– Adevărat?

Toby încuviință.

– Și nu te-a deranjat?

– De ce m-ar deranja că mama ta a suferit o inflamație a creierului?

Bel se uită la el neîncrezător, ca și cum răspunsul ar fi trebuit să fie evident.

– Pentru că a înnebunit. Nimeni nu vrea să intre într-o familie în care există antecedente de demență.

Privirea îi coborî asupra covorului de iarbă și flori sălbatice.

– Ar fi trebuit să-ți spun chiar eu, dar mi-a fost teamă c-o să...

– Teamă c-o să mă răzgândesc?

Bel înclină din cap.

Toby o trase mai aproape de el și îi înconjură talia cu brațul. Nu era sigur cum să o liniștească. Ar fi putut să-i spună că dintre toate chestiunile posibil inacceptabile legate de familia ei – statutul social precar, legăturile cu domeniul comercial, fratele lor vitreg bastard, celălalt frate vitreg, Gray, ticălos în felul lui special... ca să nu mai vorbim despre cumnata ei, care cu mai puțin de un an în urmă îi dăduse lui papucii –, informația despre faptul că mama ei abia dacă supraviețuise unei febre tropicale cu greu ar fi înclinat balanța.

Toby bănuia însă că nu ar fi de prea mare ajutor să vorbească.

– Scumpa mea, te asigur... starea mamei tale nu m-a făcut să ezit nici măcar o secundă. În familia fiecăruia există un anume grad de nebunie. Dacă tu crezi că într-a mea nu este... ei bine, înseamnă că n-ai petrecut încă destul timp în preajma surorii mele Fanny.

Bel surâse. Nu era chiar hohotul copilăresc pe care îl aștepta el, dar era ceva mai bine. Curând însă, Bel deveni iar gânditoare.

– Uneori mă întreb dacă mama chiar avea mintea ușor dusă, cum spui tu. Poate că era doar furioasă și cu inima zdrobită. L-a iubit pe tata, și el...

Vocea i se frânse. Oricât de curios era să audă finalul frazei, Toby avea bănuiala că dacă i l-ar fi suflat, n-ar fi ajutat cu nimic. Mai merseră o bucată bună înainte ca Bel să continue, în sfârșit.

Scanned by CamScanner

– Oricum, mama n-a fost de acord cu doctorii. Nu credea că e nebună. Nu din cauza febrei, în orice caz.

– Dar nebunii nu știu niciodată că sunt nebuni. Face parte din boala lor. Crezi că bietul colonel Montague se gândește că e nebun?

– Probabil că nu, zise Bel, încruntându-se.

– Bineînțeles că nu. Altfel nu ar candida în alegeri. Acesta e paradoxul – dacă îți dai seama că ești nebun, atunci nu ești.

– Dar e lipsit de sens.

– Exact, zise Toby, strângând-o de mână, ca să o îmbărbăteze. Nepoții lui Montague nu acceptă nici ei cât de bolnav este, căci, altfel, nu l-ar fi expus astăzi. E firesc ca oamenii să creadă tot ce e mai bine despre cei pe care îi iubesc. Iubirea îi face să devină orbi în fața adevărului. Dragostea în sine e o formă specială de nebunie.

– Da. Mama spunea și ea tot așa.

Căzu pe gânduri, tăcută. Pășeau unul lângă celălalt, cu șoldurile lipite.

– Și acum ce se va întâmpla? îl întrebă ea, pe când pătrundeau într-un crâng de mesteceni. Cu alegerile?

– Colin Brooks... zise Toby, lovind cu piciorul o piatră din calea lor. El e observatorul electoral.

– Cel cu haina aceea oribilă, galbenă?

– Doamne, da, râse Toby. El va fixa o dată la care să înceapă votarea, probabil peste câteva zile. În fiecare zi se vor ține discursuri de la tribuna electorală, iar în fiecare după-amiază se vor număra voturile. Când unul dintre candidați obține o majoritate clară, se închid urnele.

– Nu vreau să mă mai întorc acolo, zise ea, cutremurându-se.

– Nici nu ți-aș îngădui să te întorci, chiar dacă ai vrea. Nici măcar eu nu trebuie să fiu prezent. Unii candidați nici nu se apropie de tribună și îi lasă pe susținători să vorbească în locul lor.

– A, dar trebuie să fii prezent! Altfel cum să-i convingi pe electori să-ți dea voturile? Azi n-ai avut ocazia să li te adresezi.

Își ridică privirea și se uită la el printre gene.

– Deși dacă actul de eroism cu caii nu i-a convins că ești candidatul potrivit, nu știu ce i-ar putea convinge. Felul în care ai sărit în spatele calului acela în goană...

– Sincer, n-a fost mare lucru, răspunse Toby, pe un ton de falsă modestie, care știa că îi va aduce și mai multe laude.

Admirația lui Isabel era poate ceva mai mult decât merita el, dar nu avea de gând să o respingă.

Scanned by CamScanner

– A fost minunat. Și înspăimântător. Vai, Toby! Am fost așa de sigură c-o să te calce în picioare.

Bel se cuibări mai aproape de el și îi lăsă mâna să-i coboare pe șold. Acum, sincer... o acțiune de salvare atât de bravă și de periculoasă nu-l îndreptățea pe om să-și ia câteva libertăți? Fusese dornic să răpună un balaur pentru ea, și Toby credea că domolirea unui cal de trăsură speriat îl aducea cel mai aproape de asta.

– Îți mulțumesc, murmură Bel, rezemându-și capul de umărul lui.

– Serios, toată șmecheria stă în coordonare. Și ar trebui să-i mulțumești domnului Yorke, zise Toby, inspirându-i parfumul delicios al părului. N-aș fi învățat niciodată mișcarea asta dacă nu era el.

– Adevărat?

– Mama mi-a interzis să practic săriturile, înțelegi? Mi-a spus că o să-mi rup gâtul. Așa că, evident, Yorke m-a încurajat s-o fac, în ciuda ei. Vara în care am împlinit paisprezece ani mi-am petrecut-o în cea mai mare parte pe pășunea lui dinspre est, exersând. Mi-a luat săptămâni și m-am ales cu destul de multe trânte urâte, dar până la urmă am reușit.

– Pot să înțeleg de ce mama ta a fost împotrivă. Sună groaznic de periculos.

Bel își ridică privirea la el.

– De ce Dumnezeu voiai să înveți așa ceva?

– Îmi pusesem în minte să intru în cavalerie. Deși, în adâncul inimii, știam că nu voi putea niciodată. Cum tata nu mai era, riscul ar fi fost prea mare. Dacă muream fără să las un moștenitor, mama și surorile mele ar fi rămas singure. Totuși, la paisprezece ani încă mai visam. Mă imaginam atacând călare pe câmpurile de luptă cu francezii, vărsând sânge bonapartist.

Toby râse puțin. Ah, să fii tânăr și să-ți petreci ore în șir brodând fantezii detaliate și măreațe despre cum să schimbi lumea. Isabel cu certitudine nu mai era o copilă, dar își păstrase cumva idealismul tineresc. Nu îi înțelegea întotdeauna zelul, dar i-l admira. Uneori, i-l invidia. Onoare, Dreptate, Compasiune... felul în care ea rostea cuvintele acelea, de parcă putea să audă și inițialele majuscule. Erau cuvinte pe care le folosea des, dar niciodată cu lejeritate. Și avea aceeași sinceritate și când vorbea despre faptul că era o lady, cu L mare.

Pe vremea când era copil, Toby nu se gândise prea mult la faptul că era baronet, ci își închipuise că era eroul unei legende despre Cavalerii Mesei Rotunde: Sir Toby cel Curajos. Isabel îl făcea să simtă că s-ar putea să existe ceva în spatele ideii de nobilime, dincolo

Scanned by CamScanner

de locul pe care-l ocupa în mulțimea de aristocrați plictisiți – bărbați care nu aveau nimic mai bun de făcut după-amiaza decât să stea la club și să dea câte un coniac pe gât. Poate că el va reuși să facă din titlul lui nobiliar ceva mai mult decât doar palida sclipire a unei armuri veche de un secol.

Sau poate că Isabel va reuși acest lucru.

– Cavalerie ori nu, săritura aceea s-a dovedit un șiretlic util, zise el, strângându-i ușor mâna și arborând un zâmbet de drăcușor. Curând, am ajuns să-i apreciez și cealaltă utilitate.

– Care anume?

– Păi, impresionarea tinerelor doamne, desigur.

O sărută în treacăt pe buze.

– A funcționat?

Bel încuviință din cap, îmbujorată.

– Foarte bine. Să vedem dacă te pot impresiona și mai mult, zise el, repezindu-și brațul pe după șoldurile ei și luând-o pe sus.

Surprinsă, Bel scoase un țipăt ascuțit.

– Toby!

– Ah, îmi place sunetul ăsta, spuse el, ținând-o în brațe, în timp ce trecea peste un pârâu puțin adânc. Poți să-l scoți din nou?

Zicând acestea, o lăsă din brațe.

– Mai târziu, la noapte?

Bel flutură slab din mână, semn că nu se lăsa provocată, și o luă înainte.

– E un gest destul de temerar din partea ta, zise Toby, rânjind, cu ochii la șoldurile care i se legănau ispititor în timp ce pășea hotărâtă mai departe. De unde știi că nu mergi în direcția greșită?

– Așa e? zise Bel, fără să se oprească și să se uite înapoi.

– Nu.

– Bine, atunci.

O urmări cum mai face câțiva pași și apoi se luă după ea. Merse în urma ei fără grabă, răsucind o ramură de iederă de pe o creangă pe lângă care trecuse și împletind-o cu ambele mâini.

– Stai! o strigă. Oprește-te chiar acolo!

Bel se opri, încadrată între doi copaci, la granița dintre crângul acela mic și umbros și lumea însorită care se deschidea dincolo de el. Era înconjurată de o aură de lumină aurie care îi mângâia fiecare rotunjime opulentă a siluetei.

– Ce e?

Scanned by CamScanner

Toby nici măcar nu era în stare să-i răspundă. Rămăsese doar încremenit, clipind, absorbit complet de imaginea drăgălașă din fața lui. Înghiți nodul care i se pusese în gât și se apropie încet de soția lui.

Îi scoase, una câte una, agrafele din păr, în timp ce ea îl privea, adorabil de derutată. În sfârșit, buclele negre îi căzură grele, și Bel și le aranjă pe umăr cu o smucitură inconștientă a capului.

– Uite, așa e mai bine.

Rânjind ca un caraghios, Toby îi puse pe podoaba capilară ce strălucea ca abanosul cununa de iederă pe care o modelase, apoi îi cuprinse fața în mâini și-i zâmbi, uluit.

– Isabel, știu că ți-am spus deja de o sută de ori sau mai mult, și regret că nu mi-am păstrat cuvintele pentru această clipă. De fapt, regret că le-am folosit vreodată cu altcineva, pentru că în acest moment ele par derizorii, banale. Complet nepotrivite. Dar îți jur că niciodată n-am fost mai sincer decât sunt acum și aici. Ești... frumoasă. Cu adevărat îmi tai răsuflarea.

Bel se holbă la el.

– Vai de mine! Asta chiar că a fost impresionant.

– Serios?

– Da, zise ea, râzând. Până și eu am rămas fără suflu, și nu mă pot lăuda că am o fire romantică. Nu pot să-mi închipui ce efect avea acest mic discurs asupra tinerelor doamne impresionabile.

Toby simți cum i se stinge zâmbetul. Nu mai spusese vorbele acelea nimănui. Prostia cu coronița de iederă, da, de nenumărate ori, dar niciodată un astfel de discurs. Cuvintele acelea erau pentru ea și numai pentru ea.

– Îți dai seama că deja sunt măritată cu tine, nu? îl întrebă Bel. Și uită-te cum scoți din tolbă cele mai fermecătoare vorbe ale tale. De ce?

– Nu știu, răspunse Toby cu onestitate.

Ce întrebare perspicace îi pusese. Chiar așa, de ce? Din obișnuință? Pur și simplu de amorul artei?

Nu. Nu, era din pricină că știa – amândoi știau – că el o furase poate de la Gray, se cununase și se culcase cu ea, o salvase chiar de la un anume pericol, dar încă nu reușise să-i câștige inima. El, la picioarele căruia inimile femeilor cădeau cu frecvența și viteza unor mingi de crichet, nu reușise să-și asigure adorația propriei sale soții.

Iar ea era soția lui. Indiferent din ce motive minore începuse să o curteze, pentru prima dată în viața lui, Toby nu știa cum

Scanned by CamScanner

să procedeze. Isabel era o femeie cu principii puternice și pasiuni mocnite. Avea să fie nevoie de mai mult decât de un flirt adolescentin, pentru a-i cuceri inima. Dar inima ei era singura care conta. Trebuia să o cucerească înainte de a pierde alegerile, altfel se prea poate să nu mai aibă ocazia.

Bel privea spre panta unei coline aflată dincolo de pădure.

– Cred că ne apropiem de moșia ta.

– Pârâul acela a fost, de fapt, granița. De unde ți-ai dat seama?

– Tot comportamentul tău s-a schimbat, zise ea, punându-și mâinile pe pieptul lui. Ești... ca un puștan. Degajat. Pus pe rele.

Îi netezi jiletca sub palme. Toby știa că nu era boțită. Ea voia pur și simplu să-l atingă.

Și Doamne, cât voia și el să o atingă pe Bel. Acum începea să simtă iar iureșul dorinței disperate.

– Pus pe rele, asta ți-o garantez.

O prinse de umeri și o împinse un pas mai în spate, așa încât să ajungă să se sprijine de trunchiul unui copac.

– Dar puștan?

Își strivi buzele de buzele ei, provocându-i un mic suspin.

– Aici trebuie să te contrazic.

– Toby, zise Bel pe un ton tensionat, în timp ce își proptise palmele de pieptul lui, și-l împingea mai departe de ea. Chiar trebuie să ne grăbim.

– A! Foarte bine.

Îi dădu drumul, dar rămase lângă ea, nelăsându-i loc să treacă.

Cu inima bubuindu-i de dorință și mintea învârtindu-i-se confuză, se uită în jos la soția lui, la chipul ei îmbujorat. Ea nici măcar nu voia să se uite în ochii lui. Ceva nu era bine, dar al naibii să fie dacă știa ce anume. Nu putea să înțeleagă cum de era într-o clipă atât de pasională, chiar dispusă să flirteze, atrăgându-l spre ea, ca în secunda următoare să-l îndepărteze. Așa cum spusese, erau deja căsătoriți, iar el azi își folosise armele cele mai impresionante și chiar inventase câteva noi.

– Într-o bună zi, zise el, o să te duc în Tortola, în vizită.

– De ce-ai face asta?

– E locul tău natal. Nu ți-e dor?

– Astăzi, nu.

Încercă să se strecoare pe lângă el, dar Toby o încolți se.

– Aș vrea să vizitez casa copilăriei tale. Mă întreb, oare acolo o s-o văd pe Isabel cea copilăroasă? Degajată, pusă pe rele?

Scanned by CamScanner

– Nu știu, răspunse ea.

Tonul vocii îi era degajat, dar de o lejeritate forțată.

– Nu știu dac-am fost vreodată pusă pe rele.

„Nici degajată", presupuse Toby. O urmă de tristețe i se așternu pe chip și Toby se trezi că-și dorește să fi putut face realmente imposibilul – să se întoarcă în timp și să omoare balaurii aceia care îi bântuiau trecutul lui Bel.

Ea se juca cu lavaliera lui, cu capătul care atârna liber pe lângă gât, privind apoi în zare preț de o clipă. Dintr-odată, ochii aceia căprui-închis ai ei îl fulgerară.

– Poate că te uiți la ea chiar acum.

Zicând astfel, îi trase lavaliera de la gât, trecu aplecându-se pe sub brațul lui și o zbughi la fugă în susul colinei, umplând cu râsul ei boarea de vânt lăsată în urmă. Toby se luă după ea. În ciuda avansului ei, se apropia cu repeziciune. O ajunse în coama dealului, unde Bel se oprise în loc, tot cu spatele la el. Lavaliera îi flutura în mână.

– Acum te-am prins, zise Toby, trecându-și un braț pe după umerii ei și întinzându-se cu celălalt după lavalieră. Dă-o încoace, obrăznicătură ce ești!

Nu întâmpină nici un fel de rezistență când îi smulse legătura din mână. Ea nici măcar nu se întoarse să-l privească. Se lăsă în schimb pe spate, sprijinită de pieptul lui, admirând valea ce se întindea la picioarele lor.

– Ah, Toby, zise cu răsuflarea tăiată, pe un ton de uimire. Ce e aceea?

Zâmbind printre gâfâielile sacadate, el își sprijini bărbia de umărul ei și o îmbrățișă strâns. Se înșelase. Mai avea un ultim șiretlic în mânecă și, cel puțin deocamdată, acesta le bătea pe toate.

– Ei bine, aceea e casa noastră.

Capitolul 14

Isabel fusese întotdeauna genul recunoscător, mereu conștientă de condiția materială relativ bună și de confortul de care beneficiase în viață. Dar dacă simțise în copilărie vreo lipsă, aceea era legată de faptul că crescuse într-o casă cu foarte puține cărți.

Scanned by CamScanner

Foarte puține cărți care să o intereseze pe o tânără fată, în orice caz. Chiar și așa, citise de câteva ori fiecare volum pe care îl aveau. Existase o carte de basme pe care probabil că ar fi putut și acum să o recite pe dinafară, dacă încerca, iar imaginea de pe coperta ei îi rămăsese pe veci imprimată în memorie. Reprezenta un castel. Unul mai degrabă mic, dar solid. Fortificat cu șanțuri de apărare și foișor, dar cu aspectul îmblânzit de iedera care se cățăra pe fațada lui de piatră și de grădinile fasonate din umbra lui. Când era copilă, Isabel își petrecuse mai multe ore privind gravura aceea decât putea să numere, imaginându-și locurile natale ale părinților ei, visând la secolele de mult apuse, tânjind de dorul după fratele ei, când acesta plecase la Oxford, și uneori dorindu-și să fie undeva departe, oriunde.

Și acum, iată-l! Castelul ei. Șanț de apărare, foișor, iederă, grădină... era copia exactă a visului ei din copilărie, zugrăvit în culori sclipitoare. Adevărat.

– Cum se poate? întrebă.

Brațul lui Toby se strânse în jurul taliei ei.

– Ți-am spus c-o să ajungem destul de repede. Nu e foarte mult de mers.

– Nu, vreau să spun... eu am mai văzut locul acesta. Chiar casa, într-o carte.

– Serios?

Bel îl simți cum ridică din umeri.

– Nu mă îndoiesc. Mulți artiști au pictat panorama aceasta. Când fratele străbunicului meu a pus să se ridice casa, era cum nu se poate mai mândru de acest loc. A invitat aproape pe toată lumea din Anglia să vină s-o vadă.

– Vrei să spui că nu e aici de secole?

– A, nu. Nici măcar de un secol. Doar că e construită în stil medieval, dar e chiar modernă în interior. Bătrânul avea o imaginație destul de romantică, nu crezi?

Răsucindu-și gâtul, Isabel se uită la el.

– Aș zice că împărtășea talentul familiei în a impresiona tinerele doamne.

Apoi se întoarse spre priveliștea de basm.

– Și tu chiar locuiești aici?

– *Noi* chiar locuim aici. Iar tu, draga mea, ești stăpâna acestui domeniu.

Îi dădu drumul taliei și veni lângă ea, sărutându-i mâna galant, înainte de a i-o potrivi la brațul lui.

Scanned by CamScanner

– Sunt aproape mort de foame. Mergem acasă?

Coborâră împreună panta lină și o luară printre grădinile mărginite de garduri vii. Când se apropiară de castel, Isabel descoperi cu surprindere că era cu mult mai mic decât crezuse inițial. Proporțiile fuseseră gândite cu grijă, pentru a da impresia grandorii de la distanță. De aproape, totuși, casa avea dimensiuni omenești, care o făceau primitoare mai degrabă decât impunătoare. Șanțul era un bazin puțin adânc, presărat cu frunze de nufăr, și Toby reuși să deschidă ușa boltită din lemn cu o singură mână.

– Bun venit la Wynterhall, zise. Sper să nu ți se pară prea elegantă pentru gustul tău.

– Este... e încântătoare.

Într-adevăr, nu exista alt cuvânt mai potrivit. Bel rămase cu gura căscată în marele hol de la intrare. Avea formă ovală, la fel ca tavanul din sticlă, prin care strălucea cerul albastru și care dădea impresia unui safir montat în aur. Pardoseala era decorată cu marmură albă și neagră, într-un model foarte complicat.

Toby o conduse spre un șir de scări înguste, de piatră.

– Odăile noastre sunt sus.

În timp ce urcau scările, Bel era conștientă de felul în care pașii lor răsunau în tăcerea casei.

– Nu mai e nimeni altcineva aici? N-ai servitori?

– *Avem* o armată de servitori, răspunse Toby când ajunseră în capătul scărilor.

O conduse de-a lungul unui coridor larg, acoperit cu covoare.

– Îi conduce doamna Tremaine, menajera, o femeie veșnic veselă și cu o infinită energie. Sunt sigur că a pregătit o copleșitoare manifestare de bun venit în cinstea ta – hrană, decorațiuni, muzică, tot confortul pe care ți-l poți imagina. Nu m-ar mira să-i fi învățat pe lachei și pe cameriste vreun soi de dans și cântece pentru tine. De aceea am trimis vorbă prin vizitiu că trebuie să dispară cu toții în această după-amiază. Ai avut o zi grea și m-am gândit că puțină odihnă în liniște ar fi potrivită. Întâlnirea cu servitorii, turul moșiei, toate astea pot să mai aștepte.

Bel răsuflă ușurată. Toby avea dreptate, nu se simțea în stare de o primire fastuoasă deocamdată.

– Și, mai zise Toby, deschizând una din ușile duble, le-am spus ca deocamdată să-ți aducă lucrurile aici, în apartamentul meu.

O pofti înăuntru, cu un zâmbet elegant, și adăugă:

– La urma urmelor, doar n-o să dormim separat.

Scanned by CamScanner

– Nu?

– Păi, eu...

Făcu o pauză.

– Adică, dacă nu vrei, atunci o să...

– Nu, zise Bel, regretând că îl făcuse să se îndoiască. Nu, este perfect.

Își dorea să nu fi dat drumul întrebării, dar era ceva la care se gândise deja. Dormiseră în același pat în fiece noapte până atunci, de când se căsătoriseră, dar Bel nu era sigură dacă era vorba doar despre un aranjament pe timpul lunii de miere sau începea să devină un obicei.

Spera să fie a doua variantă. Îi plăcea să-l aibă alături. Doamne, ce destrăbălată devenea! Își imaginase că poftele lui aveau să se domolească după ce curiozitatea și elementul de noutate dispăruseră.

Dar nu. Nu se domoliseră deloc. Creșteau cu fiecare zi, spre tot mai marea ei surprindere.

– Oricum, se pare că încap acolo vreo patru, cinci ca noi, zise Bel făcând semn spre patul enorm, cu patru coloane, draperii de catifea aurie și o cuvertură în culori pastel.

Era un pat demn de un rege... și o regină. Și o mână de curteni pe lângă ei.

– A, da. Patul strămoșesc.

Toby se duse lângă el și se așeză, sărind în sus și-n jos pe salteaua înaltă.

– Ei bine, patul ăsta chiar este vechi de secole, deși Wynterhall nu e. Cred că unchiul meu din partea străbunicului a construit casa în jurul patului.

Bătu cu palma locul de lângă el, și Bel acceptă invitația de a se așeza.

– Da, patul acesta și-a făcut bine datoria. Generații de moștenitori ai familiei Aldridge au fost concepuți sub baldachinul lui.

Prinse mâna lui Bel într-a lui și se lăsă să cadă pe spate, iar ea nu avu încotro și făcu la fel. Putea să audă zâmbetul sardonic din tonul vocii lui, când zise:

– O să fac tot ce pot ca să te las însărcinată în acest pat.

Obrajii lui Bel ardeau, iar ea privea fix spre baldachinul brodat.

– Ce mai vorbă!

Se abținu să adauge că, dacă în săptămâna care trecuse nu fuseseră cele mai bune încercări ale lui de-a o lăsa însărcinată, ea nu mai știa la ce să se aștepte.

Scanned by CamScanner

– Dar, mai întâi, zise Toby, dându-i drumul la mână și ridicându-se cu greu într-un cot, trebuie neapărat să mâncăm ceva. Am dat ordin... A, uite aici! Știam eu că nu mă va dezamăgi.

Se ridică de pe pat. Bel se răsuci pe o parte, pregătindu-se să-l urmeze, dar el îi făcu semn să nu se miște.

– Nu, rămâi fix acolo. O să aduc doar tava.

– Facem un picnic, deci?

Se ridică în capul oaselor, își azvârli pantofii cât colo și își vârî picioarele sub poala rochiei. Își descheie și nasturii spențerului strâmt care făcea parte din ținuta ei de călătorie și îl puse deoparte. Rămase doar într-o șemizetă și fustă.

– Uite-așa!

Toby reveni ducând în echilibru într-o mână o tavă acoperită. Bel se desfătă privindu-l. Când îi apăruse în fața ochilor această reședință minunată nu mai avusese ochi pentru altceva decât pentru Wynterhall, dar acum Toby îi captă din nou întreaga atenție. Cu lavaliera desfăcută atârnându-i liber în jurul gâtului, cu părul răvășit și pielea strălucindu-i de la soare și efort, ar fi putut să-i spună să sară peste picnic și să treacă direct la desert.

Dar era exact genul de propunere pe care Bel n-o putea face. Era chiar puțin șocată de ea însăși pentru că o gândise...

– Doamna Tremaine o să-mi ia capul, zise el, descoperind tava și așezând-o în mijlocul patului. A pregătit jos un festin cu vreo zece feluri și eu îți dau pui rece cu pâine la prima masă pe care o iei la Wynterhall.

– A, e perfect.

Bel rupse o bucată de pâine și mușcă din ea recunoscătoare. Apucă apoi o pulpă de pui. Până nu văzuse mâncarea, nici nu-și dăduse seama cât de foame îi era.

– Bun, chicoti Toby. Bun. Mănâncă, draga mea! De aceea am cerut o hrană simplă. Știam că n-ai fi luat nici o bucățică dacă ar fi fost însoțită de prea mult fast și pompă.

Tăie dintr-o mică roată de brânză și îi întinse o bucată. Cum avea amândouă mâinile ocupate cu pâine și pui, acceptă oferta lui cu gura deschisă.

În mod absurd, în timp ce mesteca bucățica de brânză, ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Un gest atât de intim, de atent, din partea soțului. El avea dreptate, n-ar fi acceptat niciodată o îmbucătură din mâna lui dacă ar fi fost așezați la o masă, într-o sufragerie opulentă.

Scanned by CamScanner

Toby știuse exact cum să o facă să se simtă imediat confortabil în casa lui. Bel devenise degajată în compania lui.

După ce mâncară, Toby duse tava și se întoarse în pat.

– Ei, zise el. Cum te simți? Ești sigură că n-ai pățit nimic după... incidentul de mai devreme?

– Da, absolut sigură.

– Să sun după camerista ta? Poate vrei să te dezbraci, să faci o baie, să dormi...?

– Toate trei, până la urmă... dar nu mă grăbesc.

Toby își lungi gâtul.

– Încă mai ești speriată? Vrei să te țin în brațe?

Bel îi zâmbi.

– Nu mai sunt speriată. „Dar, vai, cât de tare vreau să mă ții în brațe."

– Ce noroc! Pentru că, sincer, eu mai sunt încă puțin tulburat și cred că am nevoie să fiu ținut în brațe.

Se lăsă pe spate și își puse capul în poala ei.

– Așa, acum e mult mai bine.

Bel îi dădu la o parte părul de pe frunte.

El închise ochii, oftând.

– Da. Mult, mult mai bine.

Își trecu degetele prin părul lui castaniu cu reflexe aurii, îi masă tâmplele și capul cu mișcări ușoare, delectată de micile suspine de plăcere care urmară. După câteva minute, respirația îi deveni regulată. Părea gata să adoarmă.

Bel nu voia ca el să adoarmă.

– Poate că... șopti ea.

– Poate că...? murmură el, drept răspuns.

Ei îi pierise însă curajul. În locul propunerii amoroase pe care intenționase s-o facă, pe gură îi ieși un șir de aiureli:

– Poate c-ar trebui să sunăm după o slujnică, să vină să ia tava. A mai rămas atâta mâncare; ar fi păcat s-o lăsăm să se strice. Poate că vreunul dintre servitori ar putea s-o ia și să o ducă acasă, la familia lui.

Toby chicoti.

– Ești întotdeauna așa de bună; mereu te gândești la alții.

– Nu, nu chiar.

– Ba da, ești. E îmbucurător. Știi cât de puține doamne de rangul tău s-ar gândi să trimită puiul rămas de la masă acasă la servitori?

Scanned by CamScanner

Bel scutură din cap. Dacă el ar ghici adevărata natură a gândurilor ei în clipa aceea, ar înțelege cât de egoiste erau – și cât de obișnuite printre doamnele de orice rang, care aveau șansa să se uite la bărbatul acesta superb. Îi trecu iar degetele prin păr, iar el se cuibări și mai bine în poala ei. Ei începu să-i bată tot mai tare inima, iar în măruntaie îi creștea tot mai mult un fel de durere surdă. Într-adevăr devenea de-a dreptul disperată după el.

– Isabel, murmură Toby, ești incredibil de bună. Spune-mi cinstit, motivele tale sunt întotdeauna atât de pure? Nu vrei niciodată să faci ceva ce știi că nu se cuvine?

Bel râse sec.

– Of, Toby! Numai de fiecare dată când mă uit la tine.

– Cum? zise el, deschizând ochii și privind fix într-ai ei. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun...

Simțea cum îi ard obrajii. Voise să facă o glumă. El ar fi trebuit să râdă. În schimb, expresia lui deveni complet serioasă. Să-i fie învățătură de minte să mai facă tentative de glumă.

– Sunt convinsă că știi ce vreau să spun.

Toby se ridică din poala ei și se întoarse să o privească în față.

– Vrei să spui că mă dorești?

– Ai de gând să mă silești să o spun?

– Mă dorești, repetă el. Și crezi că e ceva necuvenit.

Bel nu știa ce să-i răspundă. Era îngrozitor. Voise să-i facă un compliment soțului ei, la fel cum și el o copleșea mereu cu astfel de gesturi. Și, nu se știe cum, reușise să-l supere.

Toby îi luă mâna.

– Isabel, suntem căsătoriți. Sunt soțul tău. Nu e nimic necuvenit în faptul că mă dorești.

– Da, bine, zise Bel, mușcându-și buza – ajunsese până aici, nu mai avea rost să se fofileze. Ca să fiu sinceră, a început cu mult înainte de a ne căsători.

– Cu cât timp înainte?

– Cred că... de când te-am văzut prima dată.

– Șu eu te-am dorit pe tine din prima clipă. Cu atât mai mult trebuia să ne căsătorim, zise, apropiindu-se și mai tare de ea. Și totuși, am așteptat. Am făcut totul așa cum se cuvine și, crede-mă că știu ce spun, ca să facem totul cum se cuvine aproape-am simțit că mor cu zile. Și tu tot mai crezi că nu se cuvine. De ce? Ți se pare că...

Continuă, în șoaptă:

Scanned by CamScanner

– Ți se pare neplăcut să faci sex?

– Vai, nu! zise Bel, sărind pe saltea ca să-și întărească spusele. Mi se pare chiar foarte plăcut. Prea plăcut, mi-e teamă. Orice îți provoacă atâta plăcere implică și un comportament necuvenit.

Toby o privi, evident tulburat.

– Așadar, de aceea ești întotdeauna grăbită să pleci din pat după aceea? o întrebă. Te simți vinovată pentru că ai simțit plăcere și te simți obligată să o compensezi cu vreo faptă bună?

Bel ridică din umeri. El avea dreptate, în parte. Era mai mult de atât, dar Bel nu știa cum să-i explice. Cum să-i spună că în acele minunate clipe de eliberare fizică ea nu se mai gândea la nici o problemă, la nici o motivație, nu se mai gândea la fapte bune sau caritabile, nici măcar la soțul ei? Se pierdea pe sine. Cum ar fi putut să-i spună că de fiecare dată când aluneca în acel preafericit neant se temea puțin că s-ar putea să nu mai găsească drumul de întoarcere?

– Isabel, zise Toby, n-am de gând să te las să ai astfel de sentimente după ce faci dragoste cu mine.

O cuprinse spaima. Voia să-i spună că n-o să mai facă dragoste? Bel *asta* își dorea. Oricâte controverse stârneau dorințele ei, nu era în stare să le respingă, și acesta era, poate, eșecul ei cel mai mare.

Privirea lui Toby se întunecă. De supărare – se temu Bel – sau poate, pur și simplu, pentru că luase o hotărâre. Cu mâna liberă își scoase încet lavaliera care îi atârna la gât.

– Ai încredere în mine, nu-i așa, Isabel?

– Da, bineînțeles, îl asigură ea, strângându-l de mână.

– Nu despre asta e vorba.

– Și știi, continuă el, prinzându-i încheietura mâinii, că mi-aș da viața mai degrabă decât să îngădui să pățești ceva.

– Da, șopti ea, cu gura din ce în ce mai uscată. Da, știu.

Și-l imagină alergând drept spre caii aceia speriați, riscându-și viața ca să o salveze pe ea. Amintirea acelor clipe îi acceleră pulsul, până ce ajunse să-l simtă zvâcnind sub buricele degetelor. Și felul în care se uita la ea acum – atât de intens, de posesiv... Nu fusese în viața ei așa excitată.

Bătăile inimii deveniră și mai puternice când el îi înfășură strâns lavaliera în jurul încheieturii. Ce avea de gând să facă?

– Am încredere în tine, îl asigură ea repede. Cu viața mea, cu trupul meu.

– Hm! Da, dar nu și cu inima ta.

Scanned by CamScanner

Bel nu avea răspuns la replica lui. Nu mai avea nici o vorbă în minte. Se uită la fâșia lungă de pânză pe care el i-o înfășura în jurul încheieturii.

– O s-o faci, zise el, răgușit. Mă jur! Ești soția mea și am de gând să te am cu totul. O să cuceresc fiecare părticică din tine, pe rând, dacă trebuie. Dă-mi și cealaltă mână!

Nu putea să-l refuze. N-ar fi putut să-i refuze nimic în clipa aceea. Dorința ei crescu mai mult când el îi legă încheieturile laolaltă, înfășurând încet pânza moale în jurul pulsului ei galopant, apoi strângând cu putere. Bel simți între picioare o durere molatecă.

– Întinde-te, îi spuse el. Pe spate.

I se supuse fără să șovăie, lăsându-l să-i așeze corpul așa cum dorea. El o așeză pe diagonala patului, apoi îi ridică brațele, cu încheieturile legate deasupra capului, și simți cum o trage de câteva ori, în timp ce îi lega capătul liber al lavalierei de partea de sus a stâlpului din stânga.

– Te doare vreun pic? întrebă el, verificând nodul.

Ea clătină din cap.

– Nu ți-aș face niciodată rău.

– Știu.

Bel nu putea pretinde că înțelege de ce soțul ei îi legase încheieturile mâinii de stâlpul de la pat, nici de ce trupul ei tremura de plăcere în tot acest timp. Dar indiferent ce avea el de gând, știa că n-o va durea. De asta era sigură, fără doar și poate.

Toby îi așeză o pernă sub cap, și Bel își privi corpul, încă învesmântat în costumul ei bleu comod, de călătorie Cu brațele așezate în felul acela, sânii presau în sus, trăgând de nasturii șemizetei sale cu guler pe gât.

Toby duse mâna la nasturii aceia suprasolicitați și degetele lui îi eliberară, cu mișcări rapide și abile. Odată desfăcuți, el dădu la o parte marginile bluzei, dezvăluindu-i corsetul și cămașa subțire, de vară. Desfăcu și legătura jupei și i-o trase în jos pe șolduri, peste genunchi și picioarele acoperite cu ciorapi.

– Bun, murmură el. Nu-i așa că e mai confortabil?

Confortabil? Iar o lua peste picior? Era legată de un stâlp de pat. Și orice ușurare ar fi însoțit în mod normal scoaterea hainelor, acum era mai mult decât anihilată de tensiunea dulce care i se încolăcea în măruntaie. Respirația i se rostogolea în piept, sacadată și abia simțită, ridicându-i sânii cu mișcări ritmice.

Scanned by CamScanner

Toby îi strecură o mână pe pulpă în sus, ca să-i desfacă jartiera, apoi îi rulă încet în jos, pe picior, ciorapul drept. Degetele lui îi atinseră pielea delicată din interiorul pulpei, îi mângâiară scobitura vulnerabilă din dosul genunchiului, apoi alunecară spre arcada sensibilă la atingere a labei piciorului. Bel se zgudui de plăcere, zvârcolindu-se pe pat.

El îi prinse ferm glezna.

– Hei, Isabel! Pot să am încredere c-o să rămâi nemișcată? Sau trebuie să folosesc ciorapul ca să te leg și de picioare?

– Eu...

Vocea i se întrerupse și ea înghiți cu greutate.

– N-o să mă mai mișc.

– Ești o fată cuminte. Desfă-ți picioarele ceva mai mult, atunci.

Avea un ton sumbru și repezit – o voce pe care ajunsese să i-o cunoască bine din întâlnirile lor nocturne. Un ton care o făcea să se bucure, ba chiar să-l adore. O înfiora să audă acea dorință plină de nerăbdare din vocea lui. Să știe că trecuse de pragul tandrei solicitudini și ajunsese la cheremul poftei lui primitive, masculine. Iar ei îi făcea atât de mare plăcere să se supună acelor ordine succinte. Când îi vorbea astfel, o scutea de povara alegerii. Nu mai simțea dilema născută de dorințele ei trupești când soțul îi cerea să se supună de bunăvoie. Era pur și simplu de datoria ei să îi facă pe plac și să accepte plăcerea pe care i-o oferea, și era încântată să facă exact așa cum îi cerea el.

Doar mai târziu, doar după aceea, apăreau din umbră rușinea și regretul, care se cuibăreau în ea.

El îi scoase și celălalt ciorap, supunând-o la aceeași dulce și lentă tortură, în timp ce îi trăgea de pe piciorul stâng ciorapul de mătase fină și i-l scotea din picior. Își strecură acum mâinile pe la spatele ei, până la talie, și îi desfăcu legăturile juponului, pe care îl scoase și îl aruncă într-o parte. Nu o privi deloc în ochi, ci se concentră asupra a ceea ce avea de făcut, punându-și mâinile în jurul taliei și rostogolind-o puțin pe o parte.

Când degetele lui traseră de șiretul corsetului, o gură de aer proaspăt îi pătrunse lui Bel în piept. Ea ameți din cauza euforiei. Lavaliera îi intră în încheieturi în timp ce se zvârcolea, ca să-l ajute să-i scoată cu totul corsetul. Era ametită de dulcea ironie a întregii situații – cum el o lega și, în același timp, o elibera.

Stătea acum întinsă și complet goală, cu excepția cămășii simple. Muselina subțire era jilavă de transpirație și i se lipise de piele,

Scanned by CamScanner

devenind tot mai transparentă. Toby o așeză la loc pe spate și inge-nunche între picioarele ei, la doar câțiva centimetri de locul unde palpita și unde o durea din pricina dorinței pe care o simțea pentru el. Vedea limpede conturul membrului lui excitat, atât de mare și de masculin, presându-i șlițul pantalonilor. Trupul ei se încovoie când șoldurile i se arcuiră spre el, într-o invitație instinctivă. Simțea nevo-ia disperată ca el să-i posede trupul, să fie satisfăcut de el.

Dar nu asta avea el de gând.

– Nu, zise aspru, trecându-și palmele peste talia ei și trăgându-i cămașa peste sâni. Sfârcurile ei se întăriră în urma fricțiunii aceleia chinuitoare.

– Încă nu, continuă el. Te-am legat, Isabel, nu pentru propria mea plăcere, ci pentru a ta. Și nu te voi elibera decât atunci când vei fi ajuns în culmea plăcerii...

– Toby...

– De trei ori.

De trei ori? Nu putea să vorbească serios. Se luptă cu legătura de la mâini și își ridică un genunchi, lipindu-și talpa de saltea. Dar...

El o prinse de coapsă și îi trase piciorul înapoi, blând, dar cu fermitate.

– Credeam că mi-ai promis că nu te miști. Trebuie oare să folosesc și ciorapii?

– Nu.

„Da."

– Nu, zise Bel iar, dorindu-și ca trupul să i se relaxeze. Dar, Toby nu vrei...

– Ah, ba vreau, zise el, pe un ton care păstrase ceva din farmecul lui diabolic. Crede-mă că vreau.

Cu mâinile puse de o parte și de alta a ei, se aplecă peste ea și îi luă sfârcul în gură, lingându-l și jucându-se cu el prin muselina cămășii. Șoldurile lui Bel zvâcniră în sus, și plăcerea o străpunse, în timp ce pubisul i se freca de membrul lui erect. Toby gemu, cu gura tot pe sfârc, apoi o mușcă ușor.

– Stai locului! murmură el.

Bel i se supuse cât putu mai bine. Rămase întinsă și dureros de nemișcată, în timp ce el îi sugea când un sân, când pe celălalt. În tot acest timp, în crăpătura dintre picioarele ei se întrupa o nevoie grozavă. Simțea cum carnea de acolo i se umfla, devenea umedă și pregătită. Atât de pregătită!

Scanned by CamScanner

Depăși repede faza de pregătire și ajunse disperată de-a binelea când, în sfârșit, mâna lui alunecă în jos pe trupul ei, oprindu-se pe sân, pe șold, pe pulpă, și își strânse în sfârșit pumnul în jurul tivului cămășii. I-o ridică deasupra taliei, apoi își strecură palma pe interiorul pulpei în sus. Pe măsură ce se apropia de miezul ei, Bel începu să gâfâie de excitare.

Atât de aproape! Mai aproape. Tot mai aproape, dar încă nu chiar...

Acolo.

Mâna lui îi apucă sexul în palmă, și Bel nu mai putu să stea nemișcată. Se legănă, frecându-se de podul palmei lui... o dată, de două ori. Și apoi își dădu drumul, într-o explozie eliberatoare de beatitudine și ușurare.

Cu un chicotit gutural, Toby își ridică fruntea dintre sânii ei.

– Măi să fie, dar repede a mai fost. Aproape prea repede. Va trebui să fiu atent sau o să se termine totul prea curând.

Pentru Bel nu era posibil să se termine suficient de curând. Orgasmul nu făcuse decât să-i ascută dorința pentru el. Încă tânjea după el dureros de mult, dar acum avea un sentiment straniu de remușcare... și de vinovăție, pentru că el își refuzase plăcerea de dragul ei.

– Toby, te rog, zise ea, ridicând capul cu mare efort. Dă-mi drumul acum!

– A, nu, răspunse el, clătinând din cap. Nu, scumpa mea. Știu că acesta e momentul când tânjești să sari din pat și să începi să scrii broșuri caritabile sau să rulezi bandaje pentru clinică. Dar n-o să te las. Nu-ți voi permite să faci penitențe pentru ceva care nu e greșit. Dorința pe care o împărtășim nu e nimic altceva decât ce a vrut Dumnezeu să existe între un bărbat și nevasta lui.

Se lăsă pe coapse, îi trase cămașa tot mai sus, până ce îi dezgoli sânii, iar muselina subțire i se îngrămădi la subsuoară.

– Uită-te cât ești de frumoasă, zise el, mângâindu-i ușor trupul nud, tremurător. Totul la tine e perfect și exact așa cum trebuie.

Bel își coborî privirea în jos, spre corpul ei voluptuos, plin, luminat de razele neiertătoare ale soarelui. Ceața din mintea ei fu străpunsă de o rază de luciditate. Doamne, era de abia miezul zilei și el o legase goală de stâlpul patului... Spera că vorbise serios când îi zisese că toți servitorii primiseră liber pe durata după-amiezii.

– Atât de drăgălașă, murmură el, desfăcându-i blând picioarele.

Scanned by CamScanner

Doamne sfinte, chiar era nevoie să o examineze acolo, jos? Bel închise ochii, tremurând de plăcere în timp ce degetele lui îi explorau pielea moale și sensibilizată. Mâinile legate se strânseră în pumni.

– Toby, te rog, oprește-te!

– De ce? Îți fac rău?

– Nu, dar mă faci să mă simt stânjenită.

– Când te ating?

– Când te uiți la mine.

– De ce să fii stânjenită? Pur și simplu îmi admir soția superbă.

Lăsă iar ochii în jos și începu din nou să o mângâie, desfăcându-i blând cutele sexului.

Bel se agită.

– N-ai putea să admiri o altă parte de-a mea?

– Admir fiecare parte de-a ta.

Își retrase mâna și se târî deasupra ei, în mâini și genunchi, împresurând-o, acoperind-o ca o pătură.

– Îți admir părul negru, minunat... zise, sărutând-o în creștetul capului. Fruntea asta serioasă...

Buzele îi mângâiară locul dintre sprâncene.

– Nasul acesta superb... buzele pline... curbura adorabilă a bărbiei...

Îi dădu un șir de sărutări mici, senzuale, de pe nas, pe gură, pe maxilar.

Bel și-ar fi dorit să-și poată trece degetele prin părul lui, să-i tragă gura înapoi peste a ei, pentru un sărut lung, apăsat, dar mâinile îi erau în continuare legate deasupra capului, și Toby continua să coboare pe trupul ei.

– Delicioasa curbură a gâtului...

Continuă să o sărute tot mai jos, spre centrul trupului ei, oprindu-se să-și odihnească bărbia pe sternul ei; îi prinse sânii cu mâinile și îi ridică, zâmbindu-i iar obraznic.

– Și cred că știi cât de mult admir priveliștea acestei fericite văi, zise, și gura îi cobora tot mai mult.

– Ombilicul tău are gust de caise, murmura, gâdilând-o cu limba.

– Nu-i adevărat.

– De unde știi tu? o tachină el. Și aici...

Se opri între coapsele ei și își coborî gura în miezul ei.

– Aici ai gust de paradis.

Bel scânci de plăcere, în timp ce limba și buzele lui o mângâiau în locul cel mai intim al ei. Se obișnuise cu această formă de... atenție, din noaptea nunții. O adusese la orgasm în felul acesta aproape

Scanned by CamScanner

de fiecare dată când făceau dragoste și, diavol isteț cum era, învățase cum să o aducă repede la orgasm.

Mai învățase – diavol isteț ce era – și cum să facă să nu se grăbească.

O întărâta fără milă, cu gura și cu mâinile, până ce ajunse topită de dorință. Când degetul lui pătrunse în ea, Bel își mușcă buza atât de tare, că îi dădu sângele.

– Țipă! îi spuse el. Nu te împotrivi. Eu trăiesc pentru sunetele pline de pasiune pe care le scoți tu.

– Toby!

– Ah, ai fost aproape. Țipătul de mai devreme, știi? Când te-am dus în brațe peste pârâu? Hai să-l mai încercăm o dată pe acela!

Băgă un al doilea deget în ea.

– Toby! îl certă ea, cu vocea puțin schimbată.

– Da, da. Ăsta e.

Mârâind de frustrare, se arcui sub mâna lui. În sfârșit, i se făcu milă de ea și își puse la treabă gura aia care o tot necăjea. În câteva secunde o făcu să țipe de o nemăsurată plăcere.

Al doilea orgasm o lăsă zguduită și fără vlagă. Întreg corpul ei vibra de extaz, dar tot voia și mai mult. Avea nevoie de el înăuntrul ei, avea nevoie să simtă acea senzație minunată de încheiere, când trupurile lor erau una.

Toby o mângâie pe coapsă.

– Ce vrei, Isabel? Spune-mi! Cere-mi orice!

– Dă-mi drumul!

– Orice în afară de asta. O să-ți desfac încheietura mâinii, draga mea, la vremea potrivită, dar mai întâi vreau să-ți eliberez pasiunea.

– Eu nu...

– Ba da. Ești cea mai pasională femeie pe care am cunoscut-o. Ești atât de pasională, că ți-e frică de asta. Să nu-ți fie.

O mângâie ușor între picioare.

– Doamne, ești așa de udă, de pregătită. Ești udă *pentru mine*. Pregătită *pentru mine*. Să nu negi. Să nu mă refuzi. Spune-mi ce vrei.

– Vreau...

„Te vreau în mine."

Doar nu putea să-i spună asta, nu în acest fel. Nu când el o privea în plină lumină a zilei, în timp ce ea stătea legată de pat. În situația asta, el deținea toată puterea, și chiar dacă asta o excitase mai devreme... acum își dădea seama că avea nevoie să echilibreze balanța.

Scanned by CamScanner

– Vreau să te dezbraci, îi zise.

Dacă el nu voia să-i desfacă legăturile, putea cel puțin să-l facă să-și scoată hainele. Vor fi egali măcar în goliciune.

– Bucuros.

Cu un zâmbet malițios, își descheie jiletca și o aruncă pe jos, apoi își desfăcu manșetele. În câteva clipe își strânse cămașa și o trase peste cap. Se ridică să-și scoată cizmele, oferindu-i lui Bel priveliștea splendidă a pieptului său dezgolit. Bel îi admiră forma suplă, sculpturală a musculaturii; grația masculină a mișcărilor lui. A fost nevoie să-și reamintească din nou că acest exemplu de frumusețe masculină era soțul ei – *al ei*.

Cu cizmele scoase, Toby își descheie pantalonii și lenjeria intimă și le trase în jos, peste șolduri. Și iată-l în picioare, minunat de gol și de mândru. Nu avea nici o tresărire de stânjeneală în tot trupul lui, și Bel îi invidia această forță și încrederea în sine aproape la fel de mult pe cât își dorea să-i simtă trupul acoperind-o. Penetrând-o.

– Și... ? o îndemnă el. Spune-mi ce să fac acum.

„Vino și fă dragoste cu mine! Împreunează-te cu mine!"

Dar nu putea să-i spună asta. Nu încă. Era la cheremul lui și nu voia să se roage de el.

– Vino și sărută-mă, șopti ea.

– Cu plăcere.

Atent, își întinse trupul gol peste al ei. Îi atinse în treacăt gura cu buzele lui. Buzele acelea care abia ce gustaseră fiecare centimetru din trupul ei, de parcă acum Bel s-ar fi sărutat singură. Ce ciudat! Chiar că avea gust de piersici.

Se sărutară încet, apoi profund. Iar apoi chiar precipitat.

Erecția lui pulsa lipită de pulpa ei și însuși corpul ei zvâcnea, dorindu-l mai presus de orice.

– Spune-mi că o vrei, îi șopti el, cu gura lipită de gâtul ei. Doamne, spune-mi-o mai repede sau mă jur c-o să mor. Te-am dorit toată ziua, clipă de clipă. Atât de tare, încât am crezut c-o să explodez. Spune cuvintele acelea, Isabel! Lasă-mă să intru în tine!

Bel simți cum pe față i se întinde un zâmbet amețitor. În sfârșit. Se prea poate să o fi legat de încheieturi, gâfâind de plăcere, dar ea îl făcuse să se dezbrace, disperat și total legat în noduri invizibile. Iar acum ea deținea întreaga putere.

Își trecu un picior peste al lui și se frecă de el, ademenitor.

– *Isabel*, spune-mi ce vrei.

– Știi ce vreau.

Scanned by CamScanner

– Trebuie s-o spui, îi ceru el, cu vocea aceea aspră, excitată.

Bel râse. El își săltă capul și privirile li se întâlniră.

– Nu, nu trebuie, zise ea, zâmbindu-i vag.

Ochii lui cu paiete de ambră deveniră calzi, când el își dădu seama de jocul pe care-l făcea ea.

– Mă întărâți, o acuză el, cu un rânjet întins pe chip. Așa te vreau, mai zise, sărutând-o apăsat.

O sărută cu patimă, gemând cu buzele pe buzele ei, în timp ce îi ridică șoldurile și – ceruri milostive – o penetră, *în sfârșit*.

Ah, ce senzație perfectă! Atât de bine!

Rămas nemișcat, adânc înfipt în ea, se întinse să dezlege lavaliera. Odată ce își simți mâinile eliberate, și le încolăci imediat în jurul lui. El o posedă cu mișcări puternice, adânci, în timp ce ea îi pipăia îndrăzneață trupul cu buricele degetelor, mângâindu-l în locuri unde nu îndrăznise niciodată până atunci să-l atingă: rotunjimea tare a feselor, panta descendentă a coapsei. Se simțea acum liberă să posede corpul lui întreg. Își împreună gleznele pe după spatele lui și întinse mâinile pe sub el, să atingă locul unde trupurile lor se împreunau – mădularul lui lung, gros, care aluneca și ieșea din ea, scrotul moale și vulnerabil de dedesubt.

Toby înjură.

– Nu pot..., zise ea, strângând puțin, iar el gemu. Eu... Doamne, nu pot să mă opresc.

– Nu încerca.

Bel își ridică mâinile pe umerii lui și se agăță de el cu putere.

– Dă-ți drumul!

Îi prinse șoldurile și o posedă cu forță, repede, purtând-o iar spre marginea acelui neant de extaz.

Și, în acea ultimă clipă de tensiune delicioasă, înainte să țipe, eliberată, Bel își spuse în gând că dac-ar fi fost să rămână așa, împreunați, nu-i păsa.

Capitolul 15

A doua zi dimineață, Bel își dădu seama că, probabil, undeva în timpul nopții o luase razna. Sigur avea vedenii.

Miei.

Scanned by CamScanner

Serios, *miei*. Miei albi, pufoși, inocenți, care zburdau pe o pajiște în pantă. Ba chiar schimbau între ei mici behăituri adorabile.

Ca și cum Wynterhall nu era suficient de idilic, ca și cum Bel nu-și petrecuse toată dimineața făcând turul acelui castel fermecat care acum îi aparținea, după ce fusese prezentată binevoitorului personal al casei, coborât parcă din paginile vreunui basm; și acum, Toby o scosese pe terasă ca să privească grădinile perfect aranjate.

Și să salute mieii.

Serios. Chiar și pentru Bel, era un pic prea mult. O inocență ce făcea notă discordantă cu noaptea de toridă pasiune pe care o petrecuseră. Abia dacă putea să-l privească pe Toby în această dimineață fără să roșească.

– Sunt animale de companie? întrebă ea, când una dintre creaturile behăitoare își băgă botul în jupa ei. Un fel de decor pastoral, cum sunt căprioarele în parcuri?

Toby chicoti.

– Nu, sunt o adevărată pacoste. Suntem cotropiți de animăluțele astea. Administratorul nostru a mărit turma toamna trecută; împreună cu noua fabrică de ciorapi ce s-a deschis mai jos pe râu, lâna e o investiție bună. Și, pe urmă, a fost o primăvară rentabilă în prăsirea mieilor, din câte-am înțeles. Așa că iată-ne invadați de creaturile astea.

Se plimbau împreună pe pajiște. Iarba era încă udă de la ultimii stropi de rouă ai dimineții.

– Inițial trebuia să pască pe câmpurile din nord, continuă Toby, dar planurile acelea au fost oarecum date peste cap când câmpurile din nord au fost inundate, luna trecută, și acum... acum au ajuns cam peste tot. E o imagine absolut biblică, nu-i așa?

O trase tare de mână, avertizând-o:

– Ai grijă unde calci, scumpo. Peste tot este plin de excrementele lor.

– Ah! făcu Bel, sărind și scăpând ca prin minune fără să-și întineze pantofii.

Toby îi zâmbi viclean.

– Mi-e teamă că așa arată viața la țară.

– Nu-ți face griji din pricina mea. Am crescut pe o plantație. Mi-am petrecut copilăria aruncând grăunțe la păsări și adunând ouăle.

– Chiar? Erai pusă să îngrijești găinile?

– A, nu m-a pus nimeni. Eu voiam să o fac, zise Bel, înăbușindu-și un hohot de râs. O să-ți spun un secret, dacă vrei.

Scanned by CamScanner

– Vreau.

– Obișnuiam să redistribui ouăle în funcție de cât de tare îmi plăceau găinile. Culcușurile favoritelor le umpleam, să fie considerate bune ouătoare, indiferent dacă era adevărat sau nu. Dacă vreuna îmi ciupea degetele, atunci devenea...

Bel strânse din umeri.

– Cina, completă Toby, privind-o cu un aer de exagerat reproș. Ce șireată! Să-ți spun drept, mi-am schimbat total părerea despre tine. N-am să te mai pot privi la fel de-acum încolo.

Bel mimă râsul, deoarece știa că Toby glumește. Știa în sinea ei, dar cu toate astea, ceva înăuntrul ei o neliniștea, îi spunea altceva.

– Ce mărturisiri îmi faci, zise el. O să trebuiască să aștepți ani în șir până o să le auzi pe ale mele; abia când o să fii bătrână și firavă, și aproape surdă. Chiar și atunci, o să te înconjor de perne, în cazul în care o să cazi pe spate din cauza șocului.

– Cred că mai degrabă n-aș vrea să aflu niciodată.

– Da, probabil că e mai bine așa.

Traversaseră deja pajiștea și pătrunseseră într-o vâlcea împădurită. Toby o apucă pe o potecă îngustă, brăzdată de rădăcinile ieșite ale copacilor.

– Acesta e drumul spre moșia Yorke.

– Atunci de ce mergem pe-aici? întrebă Bel.

– Cum de ce? Pentru că vreau să-i facem o vizită domnului Yorke.

– Serios? Dar sunteți rivali. N-ar fi ciudat ca doi candidați să se întâlnească în afara competiției?

În orice caz, lui Bel i se părea ciudat.

– Da, suntem rivali începând de ieri, dar suntem prieteni de ani întregi și vecini de când m-am născut. Nici una din cele două nu poate fi negată, din cauza unor alegeri.

– Sigur, ai dreptate, zise Bel, oftând.

Nu fusese prea elegant din partea ei să obiecteze. Se simțea așa de tensionată în prezența lui Toby în dimineața aceea, de parcă el era gata să dezaprobe fiecare observație a ei. Poate i se întâmpla din pricină că devenise stăpâna acestui mare domeniu.

Nu, sigur că nu. Știa că neliniștile ei își aveau izvorul în partida lor de amor de ieri. Și de noaptea trecută. Și din dimineața aceasta, foarte devreme.

După toate aparențele, Toby fusese foarte mulțumit de felul în care folosiseră patul strămoșesc – ca și ea, de altfel –, dar Bel era îngrijorată că el o va privi diferit acum, după ce fusese așa

Scanned by CamScanner

de îndrăzneață cu el. Oare supraviețuise nopții vreo urmă din respectul lui față de ea?

– Știi ce, găinușele tale m-au pus pe gânduri.

– Adevărat?

– Da, adevărat. Eu, pe gânduri, zise el, privind-o umil. Greu de crezut, știu.

– A, nu asta am vrut să spun.

– Știu, replică Toby, luându-i mâinile într-ale lui, dar mă gândeam ce tip norocos sunt. Isabel, eu mă înțeleg bine cu aproape toată lumea. Sunt mulți oameni pe care îi agreez, mulți pe care îi numesc prieteni, dar în viața mea am cunoscut puține persoane despre care pot să spun cinstit că le admir. Înțelegi ce vreau să spun?

– Poate că da, răspunse ea precaut, îngrijorată de locul pe care îl ocupa ea în clasificarea aceea. Dar suntem cu toții buni, într-o măsură sau alta. Cu siguranță poți găsi *ceva* – un gest sau o calitate personală – de admirat la oricine.

– *Tu* sigur poți găsi, dar tu ești mai bună ca mine. Nu, puține dintre cunoștințele mele consider că sunt demne de admirația mea necondiționată. Poți ghici care sunt acelea?

– Mama ta?

Fusese ușor de ghicit. Însăși Isabel o admira pe soacra ei. O invidia, sincer, pentru spiritul ei pătrunzător și grația înnăscută.

– Da, ea e una. Domnul Yorke, altul, zise, râzând ușor. Și dacă aș vrea să isc o scenă interesantă, i-aș pune pe amândoi în aceeași încăpere și le-aș spune ce cred despre ei.

Cu mâna liberă culese de jos o creangă căzută și o legănă în voie, lovind cu ea tufișurile și iedera pe lângă care treceau.

– Nu înțelegi? Dacă pe lumea asta nu există decât o mână de oameni pe care îi admir, îți dai seama cât sunt de norocos? Unul dintre ei e mama, iar de celălalt am crescut la o azvârlitură de băț ... Și acum am reușit să mă însor cu al treilea.

Îi duse mâna la buze și i-o sărută.

Inima lui Bel se înmuie. Cum de reușea? Cum putea să intuiască întotdeauna exact ceea ce avea ea nevoie să audă, iar apoi să rostească vorbele cu atâta convingere? Era mai mult decât șarm, era... nici măcar nu știa cum să-i spună.

– Toby, e foarte...

„Romantic? Generos? Nemeritat?"

– ... drăguț din partea ta.

– Drăguț?

Scanned by CamScanner

Toby făcu un pas grăbit înainte, apoi se răsuci pe călcâie să stea cu fața la ea, împiedicând-o să mai facă vreun pas. Brusc, tonul lui nu mai era unul seducător, ci pur și simplu grav și blând.

– Nu are nici o legătură cu drăgălășenia. Sunt doar sincer.

– Într-adevăr?

– Într-adevăr.

– Nu mă minți, nu?

– Să te mint? zise el, făcând o pauză și zâmbindu-i vag. Niciodată.

Oare cum ar fi putut să se îndoiască de el, când o privea în felul acesta – cu ochii lui cu sclipiri de ambră, plini de o caldă admirație, atât de mari încât oglindeau toate speranțele și visurile ei?

– Am fost sincer în tot ceea ce ți-am spus ieri, continuă Toby, trecându-și degetul din creștetul capului ei, pe frunte, pe vârful nasului și pe bărbia ei. Admir fiecare parte din tine, pe dinăuntru și pe dinafară. Și sunt... sunt de-a dreptul recunoscător.

– Recunoscător? șopti Bel. Pentru ce?

– Pentru faptul că în dimineața asta nu porți bonetă, zise el, prinzându-i fața în mâini și sărutând-o.

Pe Bel aproape că o pufni râsul când o sărută, pentru că în clipa aceea Bel era recunoscătoare și ea, dintr-un motiv la fel de absurd. Nu pentru că se măritase cu un bărbat care putea să o facă să se topească pe dinăuntru cu un singur zâmbet, sau pentru că o făcuse stăpână peste castelul lui personal, minunat și invadat de miei. Nici măcar pentru că avea o atât de deplină, de absolută încredere în el, încât de pe buzele lui putea să accepte nu doar sărutări, ci și plăcerea și laudele.

Nu, în clipa aceea Bel era copleșită de un soi de gratitudine vanitoasă – pentru faptul că Toby era înalt. Mai înalt ca ea, când atât de mulți bărbați nu erau. Întotdeauna trebuia să se înalțe pentru un sărut – să-și întindă gâtul, să se salte pe vârfuri – și, când o făcea, se simțea puțin copilăroasă, nesigură și tulburată. Sărutul dintre ei nu-și va pierde niciodată fiorul.

Din interior îi urcă un fior amețitor de îngâmfare. Prin simpla forță a voinței, îl înăbuși. Poate că pierduse lupta cu dorința pătimașă, dar era de două ori mai decisă să-și păzească inima. Dorința va păli inevitabil, dar dragostea?

Dragostea avea un fel al ei de a schimba prioritățile cuiva. Și Bel avea nevoie să și le păstreze intacte pe ale ei.

Se smulse din îmbrățișare, și Toby gemu gâtuit.

Scanned by CamScanner

– Da, ajunge cu asta, zise el, sărutând-o încă o dată apăsat, înainte de a-i da drumul. Altfel nu mai ajungem în veci la Yorke în dimineața asta.

– Dar de ce mergem acolo, de fapt?

– E doar o chestiune legată de moșie. E vorba despre canalul de irigații.

– A, da, zise Isabel, care își aminti că soacra ei se plânsese de asta. Domnul Yorke s-a răzgândit și nu mai e de acord, doar ca s-o supere pe mama ta?

– Sunt sigur că e mai mult decât atât. Mama are obiceiul să exagereze lucrurile când vine vorba despre Yorke. Ai zice că el e căpcăunul cu trei ochi care trăiește sub pod, și nu vecinul care stă de partea cealaltă a lui.

Încălțările lor scoteau bocănituri surde peste scândurile înnegrite ale podețului ce traversa micul șanț cu apă.

– Sper că nu te deranjează că mergem pe jos, spuse el. M-am gândit că încă n-o să fii în stare să mergi cu trăsura.

– Deloc, confirmă Bel, și pulsul i se acceleră când pomeniră de incidentul de ieri.

Ar fi fost bucuroasă să nu mai fie în veci nevoie să meargă cu o trăsură.

– Presupun că aș fi putut să te las acasă și să-ți dau răgazul să te odihnești, continuă Toby, făcându-i cu ochiul, dar sunt prea egoist. E luna noastră de miere, la urma urmelor, și am de gând să te țin lângă mine.

Se apropiară în tăcere de marginea unui lan de grâu, braț la braț, și Isabel își lăsă capul pe spate, să-și încălzească fața sub soarele cald de iunie. Dacă Dumnezeu ar fi creat vreodată o dimineață și mai frumoasă, Isabel tot pe aceasta ar fi preferat-o. Nu credea că inima ei ar fi suportat o zi care să fie atât de aproape de perfecțiune. Dacă vântul care unduia grâul ar fi fost doar o idee mai cald, dacă și cerul ar fi avut o nuanță puțin mai aprinsă de albastru... dacă soțul ei, cel mai chipeș lucru de sub soare, i-ar mai fi făcut o singură dată cu ochiul, s-ar fi putut întâmpla un adevărat dezastru.

S-ar fi putut îndrăgosti.

– Avem o problemă.

Toby se încruntă, în timp ce domnul Yorke îl trăgea mai aproape de gardul viu al grădinii. În urma lor, Isabel se minuna privind un mănunchi de căpșuni cu rodul târziu și adunând în palmă micile

Scanned by CamScanner

fructe roșii. Imaginează-ți, draga de ea nu mai văzuse niciodată căpșuni. Erau atâtea lucruri pe care ar fi putut să i le arate, atâtea minunății pe care ea nu le încercase niciodată.

– Avem o problemă serioasă, îi șopti Yorke din nou. Micul tău plan se contramandează din cauza unui început nefast.

– Cum așa? întrebă Toby.

– Stai să-ți dau un indiciu. Dacă nu vrei ca populația să-ți susțină candidatura, n-ar trebui să faci gesturi eroice în fața mulțimii. Tot târgul vorbește de tine, după șmecheria cu călăritul.

Toby tresări. Își imaginase și el că n-o să-i servească prea mult în ceea ce-și propusese.

– Păi, nu puteam face altfel. Trebuia să fi stat pur și simplu deoparte și să aștept să se petreacă un dezastru?

– Nu, sigur că nu, răspunse Yorke, privind peste umăr la Isabel. Și până și eu trebuie să te felicit. Ai făcut bine, Toby. Pentru o clipă, chiar și eu am fost sigur c-o să-ți frângi gâtul, dar ar trebui să știi, oricât mi-aș răni propria mândrie recunoscând acest fapt, acum chiar că ar trebui să faci un efort real ca să pierzi.

– Nu e decât puțină agitație și vorbărie. Nu-ți face griji. Voi fi total absent de la tribuna electorală; nu o să trimit pe nimeni să vorbească în locul meu. Poți să fii în continuare sigur că vei fi reales, sunt convins de asta.

– Poate, dar mai e o problemă.

– Ce problemă? întrebă Isabel, surprinzându-i pe amândoi când se apropie pe nesimțite.

Îi întinse mâna lui Toby.

– Vrei niște căpșune?

Toby o refuză cu o scuturare ușoară din cap. Era singura mișcare pe care o putea face, în timp ce inima îi bubuia în piept. Nu se poate ca ea să-i fi auzit. Nu avea aerul unei proaspete soții încrezătoare care tocmai descoperise că fusese trădată de soțul ei, la mai puțin de o săptămână de la nuntă.

Toby își drese glasul.

– Discutam despre canalul de irigații. Domnul Yorke tocmai îmi spunea care este problema.

– Nu avem nici o problemă.

– Atunci de ce nu continui? Yorke, am nevoie de canalul ăla. De când au construit fabrica de pe râu, câmpurile din nord sunt inundate în fiecare primăvară. Între timp, terenurile noastre din vest sunt insuficient irigate. Canalul remediază ambele situații.

Scanned by CamScanner

– A, dar astea sunt problemele tale, nu ale mele. De ce ți-aș permi te să sapi un șanț prin mijlocul pământului meu, cu atât mai puțin să împart cu tine cheltuielile cu mâna de lucru necesară săpatului?

– Pentru că acest canal ar iriga și terenurile tale dinspre vest. Nu te-ai plâns tu cât de slabă a fost ultima recoltă?

– Ba m-am plâns, răspunse Yorke, dar mi-am dat seama între timp că n-a fost din lipsa apei. Pământul este pur și simplu vlăguit. Am decis ca anul acesta să-l las nelucrat, așa că nu voi avea nici un profit de pe urma canalului tău. Și nici nu voi avea un surplus de venit ca să-l plătesc. Va trebui să aștept până anul viitor.

– Ah, dar mieii! exclamă Isabel. Gândiți-vă la miei!

– Miei? repetă Yorke.

– Da, mieii, gemu Toby. Au invadat Wynterhall. Acum sunt rezonabili ca număr și extrem de adorabili, dar până la anul o să devină oi. Niște oi mari, lânoase și puturoase. Am nevoie ca pământurile din nord să fie asanate anul acesta.

– Atunci, construiește canalul, dar limitează-te să folosești doar pământul tău.

– Știi foarte bine c-ar însemna să aibă o lungime de două ori mai mare, ca să nu mai vorbim de costuri. Haide, omule! Poartă-te ca un prieten adevărat!

– Să mă port ca un prieten adevărat? exclamă Yorke, scoțând un chicot. Ce fel de negocieri sunt astea? Dacă vrei canalul, trebuie să merite osteneala și pentru mine.

Toby mijii ochii la bătrân. Pentru prima dată în viața lui ajunsese să-și piardă răbdarea cu Yorke.

– Diavol bătrân și șmecher! Și tu vrei canalul ăsta. Doar că încerci să scapi fără să plătești pentru el.

Yorke își umflă pieptul.

– Acum începi să vorbești ca femeia aia.

– Las-o pe femeia aia...

Toby își întrerupse fraza și încercă o altă abordare.

– N-o amesteca pe mama în treburile astea! Noi suntem proprietarii și discuția e între tine și mine. Dacă nu putem să începem lucrările la canal imediat, va trebui să-mi petrec mult mai mult timp la Surrey în vara asta. S-ar putea să fiu nevoit să discut cu fermierii din vecinătate. Poate chiar să mai fac o demonstrație de călărie.

Se uită insistent la Yorke, lăsându-i răgaz să pătrundă implicațiile cuvintelor sale. Bătrânul părea puțin șocat. Și Toby era la fel, ca să fim cinstiți. Nu avea nici cea mai mică idee de unde îi venise tupeul

Scanned by CamScanner

de a-l amenința pe prietenul lui cu locul din parlament, doar ca să-l convingă să sape un șanț în pământ. Dar oricât de mult apreciase de-a lungul anilor prietenia lui Yorke, nu avea de gând să-l lase pe bătrân să profite de ea.

– Ai grijă, băiete, zise Yorke pe un ton șoptit și amenințător, în timp ce privirea apoasă se întorsese către Isabel. Nu cred că vrei să declar că blufezi.

„A, nu. N-ar îndrăzni una ca asta!" Lui Toby i se puse un nod în stomac. Că doar Yorke nu avea de gând să trădeze micul lor secret. Dacă Isabel ar afla despre înțelegerea lor verbală de a aranja alegerile, nu l-ar ierta niciodată. Toby și-ar petrece tot restul vieții dormind cu oile.

Domnul Yorke îi zâmbi lui Isabel.

– Îmi permiteți, Lady Aldridge? întrebă el, culegând o căpșună din palma ei.

– Desigur, răspunse ea, întorcându-i zâmbetul.

Cât de dulce, ce inocență! Habar n-avea ce pușlama mincinoasă luase de bărbat.

– Un sfat înțelept, Toby, zise Yorke, azvârlind căpșuna în gură. Nu intra în joc dacă nu ești gata să pierzi.

Toby oftă, frustrat. Știu că era învins. Yorke o știa și el, blestematul! Bătrânul putea să-i ceară să sape un canal drept prin mijlocul grădinii de la Wynterhall, și Toby ar fi fost acum silit să accepte.

– Cu siguranță că putem ajunge la un compromis, zise Isabel, ducând încă o căpșună la buzele pătate de sucul fructelor. Fie-vă milă de miei, domnul Yorke! îl imploră Bel fluturând din gene. Nu merită și mielușeii Domnului un cămin al lor?

– Vorbește așa pentru că e proaspăt căsătorită? îi adresă Yorke întrebarea lui Toby. Sau așa e ea mereu?

– Da, așa sunt mereu, răspunse Isabel. Nu-i așa, Toby?

– Cam așa.

Toby zâmbi fără să vrea. Doar Isabel putea să-l rănească cu atâta gingășie.

– Eu nu sunt o romantică, domnule Yorke. Corectitudine, dreptate, onestitate – acestea sunt calitățile care îmi înmoaie inima.

– Chiar așa?

Yorke îi aruncă lui Toby o privire dojenitoare.

Toby ridică din umeri, privind interesat la stejarul ce stătea de strajă în vârful unui deal din depărtare. Își imagină că se vede

Scanned by CamScanner

atârnând chiar el în streang, acolo, legănându-se în bătaia vântului. „Na, bătrâne! Poftim! Am încurcat-o!"

– Foarte bine, zise Yorke, ursuz. De dragul corectitudinii, o să continuăm construcția canalului, așa cum am convenit, dacă – opri mulțumirile lui Isabel cu un gest brusc – dacă îmi închiriezi câmpurile din vest pe perioada verii.

– Dar tocmai ai spus că ai de gând să le lași pârloagă!

– Așa am de gând. Poți să le folosești ca...

– Ca pășuni, zise Toby, scuturând din cap, luminat dintr-odată. Desigur. Iar pământul se va îngrășa natural, la timp pentru însămânțările de toamnă.

Trebuia să-i recunoască meritul lui Yorke; omul chiar era viclean. Nu e de mirare că avusese atâta succes în parlament, toți anii ăia. Ce toană nebunească îl făcuse pe Toby să creadă că îl poate concura serios?

– Acesta a fost planul tău încă de la început, nu-i așa?

– Nu, n-a fost, răspunse Yorke, bătându-l pe spate. Serios, Toby! Trebuia să fii destul de isteț ca să te gândești chiar tu la asta. Norocul tău că te-ai însurat cu această doamnă, zise, făcând semn cu capul spre Isabel. Ea măcar știe că mielușeii Domnului au nevoie de un cămin.

Capitolul 16

Când Toby și Isabel trecură pragul casei Grayson, fură întâmpinați de un țipăt primitiv.

– Ceruri sfinte!

Isabel se agăță de brațul lui, lipindu-se mai tare de el. Reacția ei instinctivă îi dădu lui Toby un sentiment profund de satisfacție masculină. Soția sa avea încredere în el. Știa că o va proteja. Că îi va oferi plăcere. Sigur nu avea să mai dureze mult până să-i cucerească și inima. Când alegerile acelea stupide se vor încheia, și Isabel va trece peste dezamăgirea ei, Toby trăgea sincer nădejde că relația lor va continua să devină tot mai profundă și mai completă. Pe scurt, viața era frumoasă.

Un urlet sălbatic zgudui pereții.

Sau poate că nu era chiar așa de frumoasă.

Scanned by CamScanner

Sophia se repezi la ei, cu obrajii îmbujorați și părul în dezordine.

– Slavă Cerului c-ați venit!

– Ce mama dracului se petrece? întrebă Toby, înmânându-i unui lacheu mănușile și pălăria.

Se omoară pisici la etajul de sus?

– E Lucy, explică Sophia. A intrat în travaliu.

– Aici? se miră Isabel.

Un geamăt se auzi din tavan și o făcu pe Bel să ridică capul spre locul de unde venea.

– Acum?

– Da.

Sophia îi conduse în salon, trăgându-i deoparte pentru o mică discuție între patru ochi, chiar înainte de a intra. Își coborî vocea și vorbi aproape în șoaptă.

– Ea și Jeremy au avut un fel de altercație și, într-un acces de furie, Lucy a plecat cu trăsura. A ajuns până aici și au apucat-o durerile facerii. Miss Osborne zice că nu e bine să o mutăm. Trebuie să nască aici.

Toby schimbă o privire grăbită cu soția lui.

– Chiar ar trebui să plecăm.

– Da, desigur, încuviință Isabel din cap.

Când un alt țipăt pluti în jos pe coridor, se întoarse spre Sophia.

– O să venim altă dată pentru broșura societății.

– Nu! strigă Sophia și întinse mâna după ei, prinzându-l pe Toby de brat cu o mână și pe Isabel cu cealaltă, de încheietură. Nu plecați, vă implor.

– Sunt sigur, zise Toby, că Miss Osborne e stăpână pe situație. Sau vrei să chem eu un alt doctor?

Sophia clătină din cap.

– Nu de Lucy mi-e teamă. Hetta zice că travaliul ei evoluează bine, chiar dacă e puțin cam lent. E firesc, la primii copii, zice ea. Nu, Jeremy e cel care are nevoie de îngrijiri.

– Jem? întrebă Toby, aruncând o privire în direcția salonului. E deja aici?

– Da. Gray și Joss sunt înăuntru, cu el, dar cred că s-ar bucura să aibă un prieten alături. Mi-e teamă că nu face față prea bine.

– Ai spus că Joss e cu ei? întrebă Isabel.

Sophia încuviință din cap și doamnele schimbară priviri cu subînțeles.

– Vai de mine! Ce chin pentru el!

Scanned by CamScanner

Toby se gândi că, din câte înțelegea, mai degrabă Lucy era cea chinuită. El, unul, nu era deosebit de preocupat, având în vedere că toate cele trei surori ale lui supraviețuiseră celor zece nașteri zgomotoase, și știa că Lucy era mai tare decât oricare dintre ele.

Dar, pe de altă parte, Toby se opri o clipă, ca să-și dea seama dacă acelea erau strigătele de durere ale lui Isabel. Imediat împărtăși neliniștea cu Jeremy. Acum, fiecare mic geamăt și țipăt îl făcea să icnească de parcă primea o lovitură de picior în măruntaie. Cu atât mai rău trebuia să fie pentru Joss, care își pierduse soția la naștere.

Sophia îl strânse de braț.

– Te rog, du-te și stai cu ei, îl imploră, cu ochii albaștri plini de lacrimi, făcând semn cu capul spre salon. Încearcă să-l convingi pe Jeremy că totul va fi bine. Ține-i mintea ocupată cu alte lucruri. Doar... Toby, fii tu însuți! Tu, mai mult decât oricine altcineva, ai darul de a-i face pe ceilalți să se simtă în largul lor.

Toby rămase un moment fără cuvinte. Dintre toți cei de la care nu s-ar fi așteptat să audă laude pentru firea sa, femeia care mai degrabă fugise decât să se mărite cu el era în capul listei.

Până la urmă, consimți dând din cap, tăcut.

Sophia își luă mâna de pe brațul lui Toby, iar apoi se întoarse spre soția lui.

– Bel, vrei să vii sus și să mă ajuți să iau cearșafuri curate și ce mai trebuie?

– Da, desigur.

Toby le urmări cum dispar pe scări în sus, ținându-se de mână. Remarcabil. Și-ar fi dorit să sosească momentul în care să vorbească într-adevăr cu Sophia. Să o întrebe de ce – dacă tot îi făcea pe toți să se simtă în largul lor – fugise jumătate de glob, în loc să-i spună că dorea să rupă logodna.

Dar acum nu era momentul. Ea avea nevoie de un prieten.

Adunându-și toată voioșia și șarmul de care era în stare, Toby arboră un zâmbet lejer și păși în salon.

– Bună ziua. Gray, Joss... Jem. Nu, nu vă ridicați!

Se duse la bar și își turnă un pahar cu coniac. După ce-l umplu, îi duse carafa lui Jeremy și îi puse și amicului său de băut, remarcându-i chipul palid și tras, copleșit de îngrijorare.

– Ei, bine, Jem, zise blând. Înțeleg că e loc de felicitări.

Jeremy se uita fix în pahar.

– E loc de rugăciuni. N-ar fi trebuit să se întâmple. E prea devreme. Și e numai vina mea. Ne-am certat și...

Scanned by CamScanner

Își frecă fața cu o mână până ce ochii i se înroșiră, împăienjeniți de lacrimi.

– Ar trebui să trimit o depeșă rapidă la moșia Waltham.

– Lasă-mă pe mine s-o fac, zise Gray, așezându-se la o masă de scris. La urma urmelor, e la mine acasă. S-o adresez mamei ei sau tatălui?

– Fratelui ei, Henry. Lucy nu are nici un părinte în viață.

Când de sus se auzi încă un geamăt sălbatic, Jeremy își lăsă capul în mâini.

– Doamne! Nu mai suport.

Toby se așeză lângă el.

– Jem, e absolut normal. Toate surorile mele au făcut la fel când au fost în travaliu sau chiar mai rău. Și copiii au venit la vremea lor – cu câteva săptămâni mai devreme, cu câteva săptămâni mai târziu. Totul se va termina cu bine.

– Cu excepția cazurilor când nu e așa.

Joss se ridică din fotoliu și se duse la fereastră. Toby se uită la el, și Joss îl fixă de acolo, cu ochii lipsiți de expresie.

– Joss, nu face asta! zise Gray, avertizându-și fratele din priviri.

– Ce să nu fac? întrebă Joss defensiv. Să nu pregătesc omul pentru ce e mai rău? Nu câștigăm nimic dacă negăm adevărul. Știm cu toții că femeile mor la naștere. Se întâmplă.

Jeremy gemu, cu capul între mâini.

– Da, zise Toby, pe un ton realist, se mai întâmplă.

Refuză să lase ca supărarea lui cu Joss să întineze eforturile lui de a-l liniști.

– Dar noi nu discutăm de o femeie oarecare, spuse, coborând vocea și adresându-i-se lui Jeremy. Ei nu o cunosc pe Lucy așa cum o știm noi, Jem. Ascultă-mă pe mine! Am o mamă și trei surori mai mari, și toate sunt o adevărată belea. Sunt însurat cu femeia care are cele mai multe principii de pe pământ, dar când vine vorba de puterea voinței, Lucy le întrece pe toate. E sănătoasă, e tânără și e decisă să-ți ofere un copil frumos. Și când Lucy își pune în cap să facă într-un fel, așa va face.

– Jeremy!

Strigătul de durere al lui Lucy trecu prin tavan ca o gheară.

– Dacă mă auzi acolo, jos, vreau să știi... că niciodată... n-o să te mai apropii de mine.

Toby și Jeremy se uitară unul la celălalt.

Vocea deveni mai mult un mârâit.

Scanned by CamScanner

– Niciodată. În veci.

– Vezi? remarcă Toby într-un târziu. Este sigură în ceea ce te privește.

Când Jeremy nu zise nimic, Toby se decise că era momentul să vorbească despre altceva. Diversiune, asta-i trebuia grupului aceluia de bărbați.

– Joss, cum merg cursurile de drept?

– Bine, răspunse Joss, cu ochii pe fereastră.

Urmară câteva minute de tăcere. Ei, și cam atât legat de subiectul acela de conversație.

– Mai deunăzi m-am întâlnit cu Felix în parc, începu Toby iar. Jem, sincer, unul din noi ar trebui să-l avertizeze de fiecare dată când pomenește de Tattershall. Sau măcar să-l însoțească. Săptămâna trecută a plătit o sumă revoltătoare pentru o pereche de cai murgi, de două ori mai mult decât meritau. Nici măcar nu sunt pe măsură și trăsura lui trage spre stânga așa de groaznic, încât l-am găsit învârtindu-se în cerc în mijlocul pistei Rotten Row.

Chicoti.

– Nu că mânatul cailor ar fi punctul forte al lui Felix. Chiar ar trebui să-l lase în seama vizitiului, în loc să...

– Toby.

Jeremy își săltă capul din mâini și îi trimise o privire insuportabil de dictatorială. Era o privire căreia nu puteai să nu i te supui. Avea să fie un tată de temut, într-adevăr.

– Da?

– Taci!

– Foarte bine, zise Toby, ridicând din sprâncene.

Jeremy își lăsă iar capul în mâini și liniștea se așternu din nou în încăpere. Gray sorbea din paharul lui. Joss se uita pe geam. Toby se trăgea de lavalieră. Apăsătoare și mută, căldura miezului de vară sufoca odaia.

Tăcerea încordată fu sfâșiată de un răcnet.

Bărbații încremeniră.

– Toby, zise Jeremy, cu degetele albite de forța cu care își strângea părul.

– Da?

– Vorbește mai departe!

Și așa făcu. Preț de patru ore. După-amiaza se transformă în seară, coniacul clipoci în carafă, iar hainele și lavalierele fură dezbrăcate de bărbații neliniștiți și asudați. În tot timpul acesta, Toby

Scanned by CamScanner

continuă să vorbească. Vorbi despre ogarii de vânătoare, despre box și despre fiece subiect stupid și fără noimă pe care și-l putu stoarce din imaginație. Preocupări zilnice, banale, care spera că-l vor ajuta să-și amintească faptul că, după ziua aceea, după travaliul lui Lucy, banala viață de zi cu zi va continua.

Pe măsură ce soarele la apus picta pe covoarele salonului nuanțe de vinețiu și rubiniu, Toby tocmai se pornise să facă o descriere detaliată a noii mese de scris pe care o comandase pentru biroul lui. În momentul acela începuse să răgușească și se plictisise chiar și el, dar până ce nu-i spunea Jeremy să se oprească, avea de gând să vorbească încontinuu.

– Am comandat sertare căptușite cu fetru de culoare albastru-închis, zise el, căscând. Iar mânerele sunt sculptate în formă de...

Miss Osborne îi salvă pe toți, slavă Domnului, când deschise brusc ușa salonului.

Jeremy sări în picioare. Toby, Gray și Joss îl urmară, cu mișcări greoaie.

– Nici un bebe încă, îi anunță Miss Osborne.

Patru piepturi se dezumflară la unison. Jeremy se prăbuși înapoi în fotoliu, cu o înjurătură înfundată.

– Of, Dumnezeule, o să moară!

– N-o să moară, îl contrazise Miss Osborne, apăsat. Nu sunt motive de îngrijorare. Totul decurge așa cum trebuie. Primele travalii sunt întotdeauna lungi, și Lucy suportă bine durerile. Mă aștept să mai dureze câteva ore.

– Pot s-o văd? întrebă Jeremy.

Miss Osborne se opri în loc.

– Nu, milord.

Auzind cuvântul „milord", Jeremy păru să-și reamintească poziția lui de superioritate. Toby urmări cum pe chip i se imprima decizia de a-și asuma rangul, începând de la falca încleștată și terminând cu ochii albaștri ca gheața și sprâncenele groase, care arborau privirea pomenită mai înainte.

– Mă duc să o văd, zise el, ridicându-se din nou, cât era de înalt.

– Ba nu, n-o s-o faci.

Toby trebui să-i recunoască lui Miss Osborne curajul. Nu existau multe femei – nu existau mulți oameni – care ar fi îndrăznit să-l înfrunte pe Jeremy cu toată aroganța lui de conte de Kendall.

– Nu poți să-l ții departe de ea, obiectă Joss. E soția lui.

Gray se alătură și el efortului de a susține cauza lui Jeremy.

Scanned by CamScanner

– Miss Osborne, cu siguranță că i-ați putea permite câteva minute cu Lucy?

Tânăra clătină din cap.

– Problema nu e că eu nu-i dau permisiunea, problema e că Lucy nu vrea.

Privirea ei tăioasă poposi asupra lui Jeremy.

– Nu vrea să te vadă, milord. A subliniat acest lucru, și eu pun dorința pacientei mele mai presus de dorințele unui conte.

Jeremy blestemă iar.

Când Joss făcu la fel, Miss Osborne îi aruncă o privire stranie.

– Am coborât aici ca să vă informez despre starea lui Lucy, continuă ea. Acum, că am făcut-o, trebuie să mă întorc sus.

Se răsuci să plece, dar Jeremy se repezi la ea să o prindă de braț.

– Hetta, te rog!

Vocea i se frânse. Toby se gândi că nu-și văzuse niciodată prietenul atât de vulnerabil.

– Știu că Lucy e supărată pe mine. Mai devreme nu ne-am despărțit în termeni tocmai agreabili, dar trebuie să mă lași să o văd, dă-mi ocazia să îndrept lucrurile.

– O să ai ocazia, milord. După ce se naște copilul, dar nu înainte.

– Vrei să mă ții departe de ea? întrebă Jeremy, privind-o insistent pe tânăra femeie.

Fața ei deveni albă, și pistruii îi ieșiră vizibil în relief.

– Dacă eu decid să-mi văd soția, nici zece bărbați nu mă pot ține departe de ea.

– Jem!

Toby făcu un pas între ei doi, punând o mână pe umărul lui Jeremy și conducându-și prietenul înapoi, cu o atingere ușoară, dar fermă.

– Știu că e greu, dar trebuie să respecți dorința lui Lucy. Așa cum spune Miss Osborne, vei avea timp berechet să te revanșezi mai târziu.

– Ascultă-ți prietenul, milord!

Zicând acestea, Miss Osborne făcu o reverență formală și părăsi încăperea.

În încăpere se așternu din nou acea tăcere frustrată, neputincioasă. Jeremy pășea încolo și-ncoace pe covor. Gray se duse să scoată dopul unei noi sticle de băutură. Ocărând zdravăn, Joss ieși din cameră. Ușa se izbi cu putere în urma lui.

Scanned by CamScanner

Toby se gândi că probabil ar fi trebuit să înceapă iar să sporovăiască, să asigure în continuare buna dispoziție, dar nu prea mai avea chef să vorbească. Ce avea el chef să facă era să se repeadă în sus pe scări, să o găsească pe Isabel, să o cuprindă în brațe și să-și afunde fața în părul ei cu parfum atât de dulce. Nu voia să o sărute și nici să facă dragoste cu ea, nici măcar să-i vorbească. Voia doar să fie lângă ea. Cu disperare. Dorul acesta îl izbi ca un pumn, lăsându-i o durere surdă în piept. Și odată cu asta veni și înțelegerea acelei realități, care îl lăsă fără cuvinte.

Era profund, iremediabil îndrăgostit de soția lui.

– Ce naiba crezi că faci?

Miss Osborne îngheță pe prima treaptă a scărilor, cu mâna pe balustradă. Nu se întoarse.

– Dacă un bărbat vrea să-și vadă soția, cine ești dumneata să-l oprești? întrebă Joss, apropiindu-se cu un pas de ea.

Privi buclele subțiri de păr castaniu, acolo unde i se cârlionțau pe grumazul palid. Așa de delicate și de catifelate. Deloc potrivite cu firea ei.

– Dacă o femeie nu dorește să-și vadă soțul, zise ea calm, răsucindu-se pe călcâie ca să stea față-n față cu el, cine sunt eu ca s-o forțez?

Miss Osborne era o femeie mică de statură, dar cu avantajul unei trepte în plus, era aproape la aceeași înălțime cu el.

– Știi ce înseamnă pentru un bărbat să-și audă soția trecând printr-o astfel de agonie, știind că e neputincios să o ajute? Știind că ea ar putea să moară? E forma cea mai acută de tortură imaginabilă. Orice soț devotat ar fi în stare să înghită cărbuni încinși doar ca să-și scutească soția de un moment de suferință.

Împunse cu un deget spre salonul cu ușa închisă și continuă:

– Bărbatul acela e bolnav de îngrijorare, și remarcile dumitale nemiloase nu fac decât să-i sporească supărarea.

– Dacă lordul Kendall e bolnav de ceva, aceea e vinovăția. Regretă cearta, și așa ar trebui, după cele povestite de Lucy. Dar scuzele lui vor trebui să aștepte. Eu sunt aici să aduc pe lume un copil, nu să cocoloșesc conștiința unui adult în toată firea.

Tonul ei impersonal nu făcu decât să pună paie pe foc și să atâțe furia lui Joss. Era limpede, după ținuta ei dichisită, după bărbia înfiptă înainte, că voia să demonstreze că prezența lui nu avea nici un efect asupra ei, dar el știa că avea.

Scanned by CamScanner

Păși mai aproape de ea, știind că ea nu va da înapoi. Deși rămasese perfect nemișcată, pupilele ei se lărgiră o idee, iar genele ei roșcate tremurară cu fiecare clipire a ei. Bun. Voia să o tulbure. Voia să spargă gheața care o strângea, împresurând-o, și să descopere inima caldă, vie, despre care instinctul îi spunea că trebuie să se afle undeva înăuntrul ei.

– Miss Osborne, șopti el. Hetta. Oare poți să fii așa de rece, de lipsită de empatie?

– Nu sunt rece, sunt profesionistă. Sunt medic.

– Un medic tratează oamenii, nu doar rănile și bolile. Ai fi un doctor mai bun dacă ai acorda puțină considerație sentimentelor pacienților. Și ai fi o persoană mai bună dacă ai avea compasiune.

Ea râse amar.

– Dumneata mă încurajezi în acest sens. Desigur, în opinia dumitale, cineva nu poate susține că suferă cu adevărat fără să afișeze în public o măsură egală de mâhnire. Nu toți ne permitem luxul să ne desfătăm cu propriile noastre emoții, căpitane Grayson. Nu știi că Lucy e prietena mea cea mai dragă? Mă doare să o văd în suferință tot atât cât îl doare și pe lordul Kendall. Să vin să mă alătur vouă, gentlemenilor, atunci? Să-mi petrec seara blestemând, cu nasul în paharul de coniac? Poate că asta v-ar dovedi suficient empatia mea, dar nu ar ajuta-o pe Lucy să nască.

– Miss Osborne, ești femeia cea mai instruită pe care o cunosc. Sunt convins că ești mult mai deșteaptă decât o presupune această controversă, zise Joss, trăgând lent aer în piept, ca să-și domolească frustrarea.

De ce femeia asta îl afecta atât de mult? De fiecare dată când se afla în prezența ei, se simțea silit să își explice defensiv purtarea, să se justifice într-un mod în care nu ar trebui să se justifice față de nimeni. Nu știa de ce ar fi trebuit să conteze ce gândea ea despre el, dar așa era. Conta chiar foarte mult.

– N-ar trebui să alegi între cele două, zise Joss. Nu poți să fii și doctor, și ființă umană în același timp? Să fii și medicul lui Lady Kendall, și prietena ei?

Hetta rămase o vreme fără să spună nimic. Joss aștepta ca ea să vorbească.

– Mama mea, începu ea într-un târziu, a fost bolnavă, țintuită la pat timp de peste un an. Tata s-a ocupat personal de îngrijirea ei. A consultat specialiști, și-a petrecut nopți lungi cercetând prin revistele de specialitate noi tratamente. Nici o singură dată – nici

Scanned by CamScanner

măcar spre sfârșit, când nu-și mai amintea cum ne cheamă – tata nu și-a permis să se lase pradă autocompătimirii. Nici o singură dată n-a lăsat-o să-i vadă supărarea. Iar în ziua când ea a murit, a rămas el oare la patul ei, ca să verse lacrimi inutile, doar pentru a-și dovedi dragostea față de ea? Nu, a mers să îngrijească victimele unei explozii de la o mină din districtul vecin. Pentru că el era chirurgul, și ei aveau nevoie de ajutorul lui.

În ochii ei căprui sclipeau scântei verzui.

– Toată lumea are răni, căpitane Grayson. Unii dintre noi sângerăm însă pe dinăuntru.

Ridică brusc o mână la tâmplă și închise ochii. Atitudinea ei semeață se înmuie, și Joss zări în sfârșit o geană din ceea ce aștepta să vadă încă din ziua în care fuseseră prezentați. În momentul acela nu mai era doctoriță. Nu mai era eficientă sau încăpățânată, dezagreabilă sau rece. Era pur și simplu femeie – și încă una sleită de oboseală. Orele lungi de muncă îi apăsau greu pe umeri. Cu ochii încă închiși, se clătină puțin pe picioare. Avea nevoie disperată să se odihnească.

Mai mult de-atât, avea nevoie să fie ținută în brațe.

Joss ar fi putut să o îmbrățișeze. Avea brațe puternice și silueta ei subțiratică s-ar fi potrivit chiar bine în circumferința lor. Poate că, într-o altă zi, ea ar putea să fie destul de puternică pentru a-l îmbrățișa, la rândul ei.

Dar n-avea să fie așa de simplu. Nimic nu era vreodată atât de simplu. Între ei pluteau întrebări, ostilitate și fantome, iar Joss știa din experiență că era mult mai simplu să ia o femeie în brațe, decât să-i dea drumul.

– Iartă-mă, zise, sprijinindu-se cu o mână de balustradă și ducând-o ușor în sus, până ce ajunse la doar un centimetru de a ei. Îmi dau seama că ziua de azi a fost dificilă și pentru dumneata. Doar că știu prin ce iad trece lordul Kendall. În multe feluri, durerea lui e și a mea. Dacă nu poți să te îngrijești de sentimentele lui, poate vei încerca să te îngrijești de ale mele.

– Îmi ceri să am grijă, zise ea, cu ochii în continuare închiși, să am grijă de dumneata?

– Da, pe toți dracii. Nu merit nici măcar atât? Nu sunt și eu om, la fel ca lordul Kendall, ca orice bărbat?

– Doamne! Ești la fel de prost ca orice bărbat.

Deschise ochii, și își fixă privirea într-a lui. Era ceva acolo. Nu respectul pe care îl căutase el, ci altceva, mai bun și, în același timp, mai rău. Emoție pură și intensă. Ei îi păsa cu adevărat de sentimentele

Scanned by CamScanner

lui. Îi păsa chiar foarte tare. Doamne, Dumnezeule, fata era pe jumătate îndrăgostită de el, dracu' știe de ce. Trecuseră de acum săptămâni de când el îi căuta punctul slab și, în tot timpul ăsta, adevărul îl privea din oglindă. El era slăbiciunea ei, iar acum, că amândoi aflaseră, ea începuse să tremure.

– Ah, zise el șoptit. Iartă-mă! Nu mi-am dat seama.

Hetta scoase un sunet gâtuit, mai degrabă un suspin sugrumat. În sufletul lui se născu un impuls de tandrețe, protector. Se aplecă înainte, și lăsă mâna să-i alunece pe balustradă până ce degetul lui mare i-l atinse pe al ei. Simți acolo fluturarea unei pulsații calde, unde pielea era crăpată și aspră de la spălatul frecvent pe mâini. Netezi locul cu buricul degetului, așteptându-se în fiece clipă ca ea să se retragă, dar nu o făcu.

– Ai putea, Hetta? întrebă el, domol. Ai putea să ai grijă de mine?

Până în clipa aceea nu știuse cât de mult își dorea să o întrebe exact asta. Și nici nu-și dăduse seama cât din grosolănia lui avusese drept scop să evite răspunsul.

– Căpitane Grayson...

– Joss, o corectă el, ridicând și cealaltă mână, ca să-i cuibărească în ea obrazul ei îmbujorat.

Cu ochii închiși din nou, ea își lăsă abia simțit capul în palma lui.

– Numele meu e Joss, repetă căpitanul.

De deasupra lor se auzi atunci un geamăt grav. Hetta se smulse brusc din atingerea lui. Joss lăsă mâna să-i cadă de pe fața ei, dar pe cealaltă o păstră împreunată cu a ei. Se uitară unul în ochii celuilalt câteva secunde și în nuanța aceea remarcabilă de alună Joss desluși posibilități, întrebări și temeri. Apoi văzu clipa în care ea se decise.

Îi dădu drumul mai înainte ca ea să se poată retrage.

– Nu pot să mă îngrijesc de dumneata, șopti ea. Mâhnire, amărăciune... acestea sunt răni pe care nu știu cum să le vindec.

– Hetta, stai! N-am vrut...

– Am treabă, zise ea, încrucișându-și brațele și retrăgându-se pe scări în sus. Întoarce-te la coniacul dumitale și stai liniștit. Azi nu moare nimeni aici.

– O să-l omor.

Bel schimbă cu Sophia priviri îngrijorate. Cumnata ei stătea de cealaltă parte a patului și îi făcea energic vânt lui Lucy. Pe partea ei, Bel punea o nouă compresă rece și udă pe fruntea lui Lucy.

Scanned by CamScanner

Eforturile lor nu reușeau deloc să răcorească furiile femeii aflate în chinurile facerii.

– O să-l omor pe Jeremy pentru că mi-a făcut asta, zise Lucy, gâfâind fără suflu între două contracții. Are idee cât de rău doare?

– Ai făcut destulă gălăgie ca să-și facă o idee destul de clară, o apostrofă Miss Osborne, revenind în odaie cu un maldăr de prosoape într-o mână și cu cealaltă ștergându-și ochii.

– Doamne, gemu Lucy, ghemuindu-se toată, cu fața contorsionată de durere, când un nou spasm puse stăpânire pe ea.

Bel băgă de seamă cât de palidă devenise Sophia. Probabil că nu mai fusese niciodată martora unor dureri atât de intense la o femeie în travaliu. Bel nu era moașă, dar fusese prezentă la vreo câteva nașteri – cea mai importantă și mai tragică fiind aceea a nepotului ei, Jacob.

Știa destul ca să-și dea seama că era ceva în neregulă.

Ocoli patul și se apropie de Hetta, care se spăla în lighean.

– I-ai spus lordului Kendall? murmură Bel, prefăcându-se că împachetează și răs-împachetează prosoapele, în timp ce Hetta se freca pe mâini cu o bucată de săpun.

– Nu. Ce rost ar fi avut? E și așa mort de îngrijorare.

– Ai de gând să-i spui lui Lucy?

– Nu. Nu câștigăm nimic dacă o necăjim, răspunse Hetta, aruncând o privire peste umăr, spre Sophia. Iar cumnata ta și așa pare să fie în pragul leșinului.

– E doar îngrijorată pentru prietena ei și pentru ea. O să vină și rândul ei, la căderea iernii. Iar acum își închipuie că va suferi aceleași chinuri. Poate că-i explici tu după aceea... de ce e posibil ca la ea să fie mai ușor.

– Dar s-ar putea să nu fie.

Hetta se clăti pe mâini, și Bel îi întinse un prosop.

– Nu se știe niciodată. Nu pot să-i promit nimic cumnatei tale. Un medic nu face niciodată promisiuni.

– Dar ai mai asistat la nașteri de felul acesta? Când copilul este cu spatele?

– Da, la mai multe. Majoritatea dintre ele au decurs perfect atât pentru mamă, cât și pentru copil.

– Majoritatea, repetă Bel, cu un nod în stomac. Dar nu toate.

– Nu, nu toate.

Hetta se întoarse spre ea și o privi drept în ochi.

Scanned by CamScanner

– Lucy și copilul vor fi bine. Am făcut o promisiune și am de gând să mă țin de ea. Nimeni nu moare azi aici.

– Credeam că tocmai ai spus că un medic nu face promisiuni.

– Știu.

Sprijinită de suportul ligheanului, Hetta își duse la frunte încheietura mâinii.

– Un medic, nu, dar promisiunea a fost făcută de o fată proastă și închipuită, explică ea, reluându-și masca rigidă de profesionistă.

Apoi adăugă:

– Dar medicul are de gând să o respecte.

Hetta reveni la locul ei de la piciorul patului și ridică cearșafurile ca să examineze evoluția lui Lucy. Bel se întoarse lângă Lucy și înlocui compresa acum caldă de pe fruntea ei cu una nouă, proaspăt umezită. Nu putea face mare lucru, în afară de a-i asigura pe cât posibil confortul. Și să se roage.

În tăcere, reluă litania pe care o rostise toată după-amiaza. Acum își extinse rugăciunile, adresându-se nu doar Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, ci și Fecioarei Preacurate. În mod normal, Bel evita orice aducea a superstiții papistășești. Evita în general să urmeze exemplul mamei sale – fie că era vorba de pasiuni sfinte sau profane. Dar în clipele de slăbiciune, uneori, nu putea rezista. Îi aducea alinare să-și pună credința într-o mamă divină. Una care întrupa toată seninătatea și grația care îi lipsiseră mamei ei.

Dumnezeu știa doar câtă nevoie aveau femeile din încăperea aceea să primească puțină grație și seninătate.

Încă un țipăt își făcu drum afară, printre dinții scrâșniți ai lui Lucy.

Sophia arăta ca și cum urma să i se facă rău. Tipic pentru Bel, invidie eleganta stăpânire de sine a cumnatei ei. Uneori chiar îi fusese ciudă pe ea din această pricină și își dorise să o vadă pe Sophia – măcar o dată – cât de puțin neliniștită. Dar văzând-o așa de tulburată... Bel nu avu deloc satisfacția pe care și-o închipuise. Iar când ea însăși descoperi tonul cumpătat cu care își vorbeau, ei bine, lumea chiar că i se schimbă radical.

Când contracția încetă, Hetta împinse cearșafurile deasupra taliei lui Lucy.

– Lucy, ascultă-mă! Ești gata să începi ce e mai greu?

– Să încep? țipă Lucy. Cum adică să încep? Doar nu vrei să spui că după șase ore de travaliu în patul ăsta, abia acum suntem gata să începem.

Scanned by CamScanner

– O să începi să împingi. E vremea să-ți aduci copilul pe lume. La următoarele dureri vreau să te prinzi de genunchi și să te apleci înainte.

Urmând instrucțiunile Hettei, Bel și Sophia o ajutară pe Lucy să-și ia o poziție semiașezată. Rămaseră nemișcate, așteptând, până ce geamătul grav al lui Lucy reîncepu.

– Foarte bine, zise Hetta. Acum, împinge!

Lucy împinse. Și îi sparse și timpanele lui Bel, lipindu-le între ele cu țipătul sfâșietor care îi însoți efortul.

– Gata cu țipatul, zise Hetta, odată ce durerea trecu, și Lucy se prăbuși inertă în brațele lui Bel și ale Sophiei. Fiecare țipăt înseamnă efort irosit. Ai nevoie să-ți păstrezi forțele.

– Cât o să dureze? întrebă Sophia slab.

– Imposibil de spus, îi răspunse Hetta. Ore, poate.

– Of, Doamne, gemu Lucy. Ore? Nu pot face asta ore întregi!

– Ba da, poți, o încurajă Bel.

– Nu, nu pot, repetă Lucy isteric. Chiar nu pot. M-am răzgândit. Du-te și spune-i lui Jeremy că m-am răzgândit. E doar vina lui că acest copil nu vrea să iasă afară. Unde mi-a fost capul, când m-am măritat cu o brută mare și căpoasă? Trebuia să mă fi măritat cu fiul vicarului. El mi-ar fi făcut copii mititei, ascultători. Copii care n-ar avea nevoie de ore ca să...

Vorbăria ei lăsă loc unui alt țipăt de durere.

– Împinge Lucy! îi ordonă Hetta. Împinge cât poți de tare!

– Într-o zi, gâfâi Lucy, odată ce contracția trecu, o să fii tu în travaliu, Hetta, și eu o să stau lângă patul tău și o să ți-o plătesc înzecit pentru toată această tiranie fără inimă.

– Și vei fi bine-venită s-o faci, Lucy, dacă ziua aceea va veni vreodată.

Preț de o clipă, în ochii Hettei se citi suferința. Clipi repede, să o alunge, dar nu înainte ca Bel să observe și să simtă că i se implântă în inimă. Când ele trei erau distruse, această tânără femeie le ținea împreună – și o făcea de una singură. Singură. La finele acestei zile, Hetta era singura dintre ele care nu avea să simtă îmbrățișarea reconfortantă a unui soț.

Bel închise ochii. În spatele pleoapelor plutea imaginea zâmbetului alinător al lui Toby. În urma alinării venea iute, totuși, vinovăția. Undeva în decursul ultimei ore încetase să se mai roage divinităților și începuse să și-l închipuie pe soțul ei. Nu era de bine. Unde îi erau prioritățile?

Scanned by CamScanner

Își reînnoi rugăciunile cu fervoare, dar deschise brusc ochii atunci când cineva o apucă de umăr.

Era Sophia, care se întinsese spre ea din cealaltă parte a patului. Avea ochii mari și tremura. Mișcă din buze, spunând: „Vreau să plec".

Bel scutură din cap.

– Nu poți.

– Mi-e frică, șopti Sophia.

– Am auzit asta, spuse Lucy printre dinții încleștați. Dacă eu trebuie să rămân, și tu o să faci la fel.

– Lucy, te descurci de minune, zise Bel, netezindu-i părul ud de pe frunte. Gândește-te doar că în curând îți vei ține copilul în brațe. Nu mai durează mult de-acum. N-are cum.

Capitolul 17

Dar dură.

După aproape o oră de împins, Lucy era palidă și udă de transpirație.

– Nu pot, gemu ea printre buzele crăpate.

– Uite, bea puțin ceai, zise Bel, ridicând ceașca la gura ei.

– Nu, nu, făcu Lucy, clătinând din cap. Nu vreau ceai. Vreau să se oprească. Vreau să renunț. Nu pot s-o fac, serios nu pot.

– Foarte bine atunci, zise Hetta, făcând un pas înapoi. Te cred că nu poți.

– Ce? strigă Sophia. Dar cum o să...

– Nu vorbește serios, o liniști Bel. Lucy se descurcă minunat.

Între timp, panica i se agita în stomac. Dacă până și Hetta își pierduse încrederea, aveau într-adevăr probleme.

O privire toate pe Hetta, care își dezlegase șorțul din talie și mergea să-și clătească mâinile la lighean, îndreptându-se apoi spre ușă.

– Unde crezi că te duci? o întrebă Lucy, întinzându-și gâtul ca s-o vadă mai bine pe prietena ei.

Hetta se opri în prag.

– Mă duc jos, să-i spun lordului Kendall că nu ești în stare să nașți.

Scanned by CamScanner

– Pot să vin și eu cu tine? zise Sophia, ignorând încercările lui Bel de-a o face să tacă.

– Ce poate să facă Jeremy în situația asta? întrebă Lucy. Că doar nu vine el aici, sus, să nască... aaau!

Se chirci la o nouă contracție. Bel o susținu pe după umeri în timp ce împingea și îi murmură la ureche cuvinte de îmbărbătare.

– Nu, nu poate să facă nimic, zise Hetta, vorbind peste țipetele de durere ale lui Lucy, dar poate că va vrea să-și ia adio.

– Adio? exclamară Bel și Sophia la unison.

Dacă Lucy ar fi putut să vorbească, dacă nu ar fi durut-o într-atât, Bel era sigură că ar fi transformat duetul lor într-un trio.

Cu brațele încrucișate la piept, Hetta se apropie de pat.

– Lucy, ascultă-mă! Copilul tău e întors. Șansele ca...

Bel o apucă pe Hetta de braț.

– Te rog, nu!

Nu puteau să renunțe la speranță, nu încă. Mai erau încă vreo câțiva sfinți la care nu apelase.

– Știu eu ce fac, murmură Hetta. O cunosc pe Lucy.

Odată trecută contracția, Lucy se lăsă pe spate în perne și se uită la prietena ei cu ochii verzi, sclipitori.

– Să nu îndrăznești! N-am nici o intenție să-mi iau adio de la Jeremy. Sunt încă prea supărată pe el după cearta de azi-dimineață.

Hetta se așeză pe marginea patului și o luă pe Lucy de mână.

– Atunci, ascultă-mă! Copilul e întors, nu are capul înainte, așa cum ar trebui. Acesta e motivul pentru care îți este atât de greu.

– Doamne sfinte, zise Lucy, suflându-și o șuviță de păr intrată în gură. E un șirengar incorigibil deja.

– Da. E limpede că seamănă cu maică-sa.

– O să mor? Spune-mi drept!

– Știi că nu te-aș minți niciodată. Pericolul există, pentru tine și pentru copil. Dar de când un mic pericol te-a oprit pe tine să faci ceva? continuă Hetta, strângând-o pe Lucy de mână. Lucy, ești persoana cea mai încăpățânată și mai imprudentă pe care o cunosc. Prietenii tăi te iubesc în ciuda firii tale. Soțul tău te iubește așa cum ești. Lordul Kendall crede că tu poți face orice. Nu mă pune să cobor acolo și să-i spun că nu-i așa. Nu-l lăsa să creadă c-ai cedat, sau știi la fel de bine ca și mine că n-o să-ți mai dea pace în veci. Dacă acum e exagerat de protector cu tine...

– N-ai curajul, zise Lucy, cu ochii mijiți. Hetta Osborne, ești o femeie fără inimă.

Scanned by CamScanner

– O să-ți limiteze mișcările mai mult ca oricând, o amenință Hetta. O să se poarte cu tine ca și cum ai fi de cristal. O să-i fie așa de frică să nu te lase însărcinată, că n-o să...

– N-o să mă mai atingă niciodată? pufni Lucy. Nu prea cred. Dacă ar fi avut atâta voință, nu ne-am fi căsătorit în veci.

Oftă, cu ochii în tavan.

– Dar e posibil să se abțină un an sau doi.

– Exact, răspunse Hetta. Lucy, ești în stare să o faci. Dacă te concentrezi și faci toate eforturile și, mai dificil ca orice, îmi urmezi indicațiile, atât tu, cât și copilul o să supraviețuiți. Dar dacă am să cobor chiar acum la lordul Kendall, mândria ta va rămâne știrbită.

Lucy închise ochii și rămase nemișcată, inspirând și expirând ritmat, pe nas. Își subție buzele uscate și livide până ajunseră două linii, apoi le arcui într-un zâmbet forțat.

– Lucy, nu-ți face griji, zise și Sophia. Suntem lângă tine, să te ajutăm.

– Nu puteți să mă ajutați, răbufni Lucy. Nimeni nu poate.

Hetta îi dădu drumul la mână.

– Foarte bine. Atunci, mă duc jos.

– Peste cadavrul meu.

Lucy se chinui să se ridice pe coate și scrâșni din dinți.

– Nimeni nu poate să mă ajute, dar o s-o fac singură. O să împing copilul ăsta afară, chiar dacă mă va costa viața.

Servitorii strânseră tăvile pregătite pentru cină, rămase neatinse. Pe măsură ce seara înainta, țipetele lui Lucy deveneau tot mai puternice. Apoi, mai slabe. Biata de ea era probabil epuizată, se gândi Toby. El sigur era, și nu făcuse absolut nimic, în afară de faptul că stătuse în salonul acela toată ziua, vorbind încontinuu, până la năuceală, și privind agonia celui mai bun prieten. O invidia pe Isabel pentru că avea de făcut ceva cu mâinile. De ce nu putea și el să fie pus la muncă, să fiarbă pânzeturile?

Se pare că și Gray îi împărtășea sentimentele. Măsura salonul în lung și-n lat, ca un animal în cușcă.

– Doamne! Cât mai poate s-o țină tot așa? Nu mai rezist mult.

Încă înțepenit în același fotoliu unde șezuse toată seara, Jeremy săltă capul.

– Crezi că e dificil pentru tine? Închipuie-ți ce simt eu.

– A, dar își închipuie, îi zise Toby lui Jeremy. Tocmai de aceea e așa de agitat. O să-i vină și lui rândul, cât de curând.

Scanned by CamScanner

Ridică bărbia și strigă spre Gray:

– Când trebuie să nască Sophia? Pe la sfârșitul lui noiembrie, presupun.

– În decembrie, zise Gray, privindu-l fix. De unde știi? Doar dacă... Nu cred că ți-a spus ea, nu?

– Nu, n-a fost nevoie, zise Toby. Am trei surori mai mari și zece nepoate și nepoți cu totul. Pur și simplu îmi dau seama. Felicitări!

– Vă rog, am putea discuta și despre altceva decât despre procreare? întrebă Joss proptindu-și cizmele pe măsuța de lângă el.

Îi aruncă o privire lui Toby.

– Sunt sigur c-a mai rămas un subiect neatins din lexiconul tău prodigios. Consideră asta ca pe o practică pentru cariera ta în parlament.

– Există un subiect, zise Gray. Ia spune-ne despre campanie. Cum merge?

– Păi... merge, răspunse Toby, fâțâindu-se în fotoliu.

– Ultima informație pe care am auzit-o e că aveți egalitate de voturi tu și Yorke.

– Așa e, dar cei mai mulți dintre alegători nu au votat încă. Mai așteaptă, presupun.

– Ce anume? întrebă Joss.

– Mita, răspunse Gray, aruncându-i o privire lui Toby. Vor să vadă care dintre candidați va plăti cel mai mult. Am dreptate?

Toby se scărpină după ceafă.

– Poate, dar o să aștepte în zadar. Domnul Yorke nu cred să se dedea la mituire, și tu știi la fel de bine ca mine cum ar reacționa Isabel la ideea ca eu să-mi cumpăr voturile.

Gray și Joss chicotiră.

– Exact, continuă Toby.

O discuție despre transportul maritim sau taxele vamale îi duse pe frații Grayson într-o cu totul altă zonă de discuție.

Jeremy se ridică din fotoliul lui și se apropie de fereastră. Toby i se alătură.

Cu vocea șoptită, îi zise:

– Pot să-ți cer sfatul într-o chestiune, Jem?

Jeremy consimți cu un mârâit.

– Tu ești în Camera Comunelor, evident, continuă Toby. Spune-mi, legat de alegerile astea... care crezi că e calea cea mai sigură ca să pierd?

– Să pierzi? Nu vrei să câștigi?

Scanned by CamScanner

– Nu, nu în mod deosebit. Adică, Yorke ne-a reprezentat comitatul ani în șir. Parlamentul e viața lui. Nu mi se pare drept să-i răpesc acest lucru. Omul îmi e prieten.

– Atunci de ce-ai mai candidat?

– Pentru că i-am promis lui Isabel înainte de a ne căsători, oftă Toby. Are ideea asta că, dacă eu sunt parlamentar, ea o să aibă mai multă influență în societate.

Jeremy ridică puțin din umeri.

– Cam așa o să fie. Și din câte am auzit, influența lui Yorke a cam scăzut. E gata să se retragă. Mi se pare un aranjament benefic pentru toată lumea.

– Da, pentru toată lumea în afară de mine.

Jeremy îl privi întrebător.

– N-am ce face, Jem. Nu vreau să fiu parlamentar. Știu, sună dezgustător de egoist. Doar că... – își trecu o mână prin păr – mi se pare că ar trebui să candidez pentru parlament din propriile mele motive, înțelegi? Pentru că vreau eu, nu doar pentru că vrea Isabel să o fac.

Sunase total aiurea. Toby își dorea cu sinceritate să găsească un scop, un țel mai generos în viața lui, în afară de a se îngriji de domeniul care aproape că nu avea nevoie să fie îngrijit și de a valsa cu fetele pe terase. Își dădea acum seama, urmărind principiile lui Isabel în acțiune, că tânjise ani în șir exact după așa ceva. Dar, destul de egoist, Toby voia să descopere singur acel scop sau țel, nu să-i fie băgat pe gât de altcineva. Nici măcar de ea.

– Doamne! Te auzi ce spui?

De sus răzbătură până la ei alte sunete neomenești, și Jeremy tresări. Își ridică privirea spre tavan.

– Într-o bună zi o să fie nevasta ta acolo, sus, țipând. O să treacă prin chinurile iadului doar ca să aducă pe lume copilul tău. În clipa asta nu există nimic – absolut nimic – pe care nu i l-aș da lui Lucy, până și viața mea, iar tu te plângi de perspectiva participării la câteva ședințe plicticoase ale unor comisii și de asumarea datoriei tale îndelung evitate de nobil gentleman. Vrei să te sfătuiesc în ce fel să pierzi?

Toby se făcu mic. Ei, pusă problema în acest fel... Pentru un plan care fusese gândit să fericească pe toată lumea, schema cu alegerea lui nu prea îl făcea să se simtă altfel decât ca un bădăran de-a dreptul.

– Îți spun eu cum să faci ca să pierzi, continuă Jeremy pe un ton abia șoptit. Ceartă-te cu soția ta gravidă. Urlă la ea plin de ură.

Scanned by CamScanner

spune-i lucruri impardonabile. Fă-o să plece de acasă într-un acces de furie, ca să intre în travaliu cu o lună prea devreme. Pune în pericol sănătatea ei și viața copilului tău nenăscut. Fă-o să fie atât de al naibii de furioasă pe tine, că nici măcar n-o să-ți dea voie să stai la patul ei când e în chinuri. Uite așa pierzi... totul.

Toby îl compătimea pe prietenul lui. Știa că Jeremy era înclinat spre accese de umor negru, dar acesta era pesimism dus la extrem chiar și pentru el.

– Jem, zise, aplecându-se mai aproape de el și silindu-l pe Jeremy să se uite în ochii lui. Lucy o să fie bine, și copilașul la fel. Ai să vezi! Indiferent de ce v-ați certat voi doi, totul va fi iertat când o să vă giugiuliți împreună copilul nou-născut.

Jeremy clătină din cap.

– Cum poate să mă ierte? Eu singur nu mă voi ierta niciodată.

– Ce s-a întâmplat, mai exact? Nu-mi pot imagina o ceartă așa de grozavă pe cât vrei tu să descrii.

Jeremy pufni încet, oftând adânc.

– Am ajuns acasă devreme, pe la amiază. Mă așteptam să o găsesc pe Lucy în noua odaie pentru copil. În ultima vreme își petrece acolo toată ziua, aranjând și rearanjând lucrurile. Închipuie-ți, bag capul pe ușă, dornic să-i fac o surpriză soției venind acasă pentru prânz, și o găsesc cocoțată pe o măsuță cu trei picioare, ca să aranjeze plasa ce înconjoară leagănul.

Își trecu mâna prin păr.

– Sigur că am speriat-o și, cum e stângace și rotofeie, cățărată pe masa instabilă...

Lui Toby îi stătu inima.

– A căzut?

– Nu, slavă Cerului!

– Atunci ce s-a întâmplat?

– Am dat fuga până la ea și am luat-o pe sus, să o cobor de pe masă. E posibil și să fi scos și câteva vorbe bolovănoase, în acest timp.

Toby abia își abținu imboldul de a chicoti, imaginându-și scena.

– Și Lucy cum a reacționat?

– Tu ce crezi? zise Jeremy, ridicând din sprânceană. Evident că s-a supărat și a început să mă bombăne pentru că am intervenit. Dar, la naiba, ar fi putut să cadă în orice clipă. Ce fusese în capul femeii? Nu ducem lipsă de servitori care să se ocupe de plase, dacă asta era ce-și dorea. Nu, Lucy trebuia să facă ea însăși treaba, nu contează pericolul la care se supunea pe ea, dar și pe copil.

Scanned by CamScanner

– Toate ajung așa când li se apropie sorocul, zise Toby, sorbind din băutură. Către finalul sarcinii surorii mele Fanny, soțul ei a găsit-o în bucătărie, stând în patru labe și curățând cu o agrafă de păr rosturile dintre scândurile pardoselii.

Jeremy clătină din cap.

– Problema n-a fost c-am dat-o jos de acolo, ci tot ce a urmat. Ne-am certat cum nu ne-am mai certat de la primele săptămâni ale căsniciei noastre. Întâi am fost al naibii de speriat, pe urmă am fost al naibii de furios. Lucrurile pe care i le-am spus, Toby... Lucy n-o să mă ierte niciodată. De aceea refuză să mă vadă acum. Știe că eu am fost de vină, că eu am forțat-o să intre în travaliu înainte de vreme. Vrea să mă pedepsească, și Dumnezeu mi-e martor, chiar o merit.

Strânse pumnul și îl propti tare de pervazul ferestrei.

– În clipa asta abia dacă-mi pasă de copil, așa un monstru sunt. Nu vreau decât ca Lucy să fie bine. Nu știu ce m-aș face dacă ar fi să o pierd.

– N-o s-o pierzi, zise Toby, punând o mână pe umărul prietenului său. Jem, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun astfel, dar Lucy știa cu mult înainte de dimineața asta ce tiran imposibil ești.

– O brută cu mintea vraiște, zise Jeremy, făcând o grimasă. Așa îmi spune când e supărată.

– Foarte bine. Atunci, știe ce brută cu mintea vraiște ești, dar mai știe și că o iubești. Nu ești singurul cu imbolduri protectoare. Dacă te ține la distanță, mă îndoiesc că o face din dorința de a te pedepsi. Dacă eu o cunosc pe Lucy cât de cât, ea este cea care te protejează pe tine. Așa cum o dovedește cearta voastră neînsemnată de azi-dimineață, tu nu suporți să o vezi suferind. Ea știe asta și nu vrea să-ți fie și mai greu decât îți e deja.

– Greșești, îl contrazise Jeremy, frecându-și tâmplele, dar aș vrea din suflet să ai dreptate.

– Când vine vorba de femei, întotdeauna am dreptate.

Spunând acestea, Toby nu mai știu ce să adauge. Joss și Gray se opriseră de mult timp din discuții și încăperea se afundă într-o tăcere adâncă. O tăcere stranie, mortală. Fără țipetele lui Lucy. Fără plânsete de copil. Doar tăcere.

– S-a făcut liniște sus, zise Gray într-un final. Sau n-ați băgat de seamă?

Toby înjură în gând. Sigur că observase. Încercase să nu facă speculații pe seama asta.

Scanned by CamScanner

Jeremy se întoarse la fotoliul lui și se prăbuși în el. Cu un geamăt surd, își îngropă fața în mâini.

– Lucy e bine, zise Joss. N-o să moară, nu azi.

Jeremy scoase o exclamație ironică.

– Brusc, ai devenit vocea optimistului? De unde știi c-o să fie bine?

– Știu pur și simplu.

Miss Osborne intră în salon înainte ca ei să apuce să lămurească afirmația. Șorțul tinerei femei era mototolit și murdar, dar stăpânirea ei de sine rămăsese intactă. Expresia placidă nu trăda nici urmă de emoție, nici mâhnire, nici bucurie.

– Lord Kendall, zise ea, Lucy a cerut să te vadă acum.

– Vai, Doamne, gemu Jeremy. Moare, nu-i așa? E singurul motiv pentru care ar vrea să mă vadă. Nu m-ar fi chemat dacă nu era pe moarte.

– Nu moare, îl asigură Miss Osborne.

Jeremy se opri.

– Copilul?

Tânăra oftă.

– Milord, cred c-ar trebui să urci și să vezi singur.

Jeremy înjură în barbă.

– Nu sună bine deloc. Ești sigură că Lucy vrea să mă vadă?

– Sunt sigură. A cerut să te vadă, în termeni cât se poate de clari.

Jeremy se ridică în picioare.

– Spune-mi ce-a zis. Vreau să aud ce-a spus, cuvânt cu cuvânt.

– Foarte bine, zise Miss Osborne, încrucișându-și brațele la piept. Cred că suna cam așa: „Spune-i brutei cu mintea vraiște, care îmi e soț, că fiul lui are nevoie de un nume".

Toby intră și el în corul vocilor masculine care îl felicitau pe Jeremy.

– Vezi, ți-am spus că totul va fi bine. Ai dobândit un fiu și nu ai pierdut-o pe Lucy.

– Nu? zise Jeremy, cu o expresie nepăsătoare pe chip. Ai auzit ce a spus. Nu vrea să mă ierte.

– Milord, nu m-ați lăsat să termin.

Pe buzele lui Miss Osborne juca urma celui mai subtil dintre zâmbete.

– A zis: „Spune-i brutei cu mintea vraiște, care îmi e soț, că fiul său are nevoie de un nume și..."

– Și?

Scanned by CamScanner

– „... și că soția lui are nevoie de un sărut."

Toby își imagină că expresia severă de pe fața lui Jeremy se transformase într-un surâs minunat în clipa în care o zbughise din încăpere, deși nici nu observase atunci când prietenul lui ieșise. Atenția lui fu atrasă de sosirea Sophiei. Aceasta trecu în viteză pe lângă Miss Osborne și se aruncă în brațele lui Gray, îngropându-și fața în pieptul lui. Acesta răsuflă vădit ușurat când ea începu să plângă și dădu drumul unui șir de sudălmi colorate, demne de un marinar. Toby nu ar fi rostit niciodată astfel de vorbe în prezența unei doamne – la naiba, pe câteva dintre ele nici măcar nu le mai auzise până atunci –, dar Sophia nu părea să fie deranjată. Umerii ei se zguduiau în timp ce râdea și plângea în același timp.

Apoi observă că Joss și Miss Osborne schimbară niște priviri cu subînțeles. Cei doi se uitau unul la altul, fără să vorbească – Miss Osborne încă încremenită în cadrul ușii, iar Joss în continuare tolănit pe canapea, cu brațele îndoite sub cap. Toby nu putea să deslușească cu exactitate ce fel de emoții trădau privirile lor, dar putea să spună că exprimau un anumit grad de intimitate. Nici un gentleman – nici măcar unul așa de lipsit de maniere ca Joss – nu ar fi întâmpinat o doamnă într-o astfel de poziție, dacă între ei nu exista o anume legătură.

Ei, aceasta fusese ziua surprizelor. Dintre toate cuplurile imposibile din lume...

Cu senzația că e voaior, Toby se întoarse să privească pe fereastră. Se simți invadat de un sentiment de invidie. Nu era gelozie. Nu-l mai ura pe Gray pentru că i-o furase pe Sophia. Era limpede că erau făcuți unul pentru altul și că, fără căsătoria lor, Toby nu ar fi găsit-o niciodată pe Isabel. Nu, îl invidia pe Gray – și pe Jeremy, și poate acum și pe Joss – dintr-un cu totul alt motiv. Pentru că se iubeau fără rezerve. Necondiționat. Nu doar pentru forța lor, ci și pentru slăbiciunile lor. Jeremy putea să bată câmpii și să urle la soția lui dimineața, și să-și afle iertarea înainte de căderea nopții. Sophia îi era devotată soțului ei, fie că era un cavaler al onoarei ori un aspru căpitan de corabie. Toby știa că Isabel ținea la el. Atâta vreme cât se ridica la nivelul idealurilor ei, știa sigur că avea să se bucure de stima ei. Dar cât exact va dura asta? Era și el doar un om, la urma urmelor. Chiar dacă ar fi reușit să treacă nevătămat de alegerile astea... știuse dintotdeauna, din clipa căsătoriei lor că, până la urmă, va scădea inevitabil în ochii ei. Când Isabel avea să-l vadă în postura lui cea mai

Scanned by CamScanner

rea, mai imatură și mai egoistă, nu se va mai bucura de nici o iertare din iubire. Totul se va sfârși între ei.

Ce nesocotit era! Se străduise atât de mult să câștige inima soției lui, încât o neglijase pe a lui. Acum inima lui bătea pentru ea, și miza era mai mare ca oricând. Dacă acum pierdea stima ei...

– Toby.

O atingere ușoară îi încălzi mâna. Isabel intrase atât de încet, că nici măcar nu o auzise. Dar iat-o acolo – solemnă, grațioasă și atât de al naibii de frumoasă, că îl durea inima. Doar umbra cearcănelor de sub ochii ei îi trădau oboseala. O trase în brațele sale, sprijinindu-i greutatea trupului pe pieptul lui.

– Of, fata mea dragă! Cât de mult ai muncit azi!

– E un copil minunat, murmură ea, cuibărindu-se sub aripa lui protectoare.

– Sigur că da.

O sărută pe creștetul capului, inhalându-i parfumul de verbină din păr. Îi adora mirosul acela proaspăt și reconfortant. O iubea pe femeia aceea. Într-o bună zi îi va mărturisi, și apoi va rămâne acolo, cu sufletul la gură, așteptând să audă dacă și ea simțea la fel.

Dar nu azi. Azi nu mai avea cuvinte.

Capitolul 18

– Zău, Toby. Ești sigur că se cuvine? întrebă Isabel, privind încruntată spre firma aurită, cu scris înflorit: „Madame Pamplemousse, croitoreasă".

Un cuplu tânăr trecu pe lângă ei îmbrâncindu-i, iar Isabel își împletici picioarele pe pavajul de pe Bond Street.

– Gentlemenii adevărați își însoțesc soțiile într-un astfel de loc?

– Nu, zise el, deschizându-i ușa. De obicei, gentlemenii își însoțesc amantele într-un astfel de loc.

Bel se opri în prag, cu un picior în aer.

– Nu te speria! o tachină el, împingând-o înăuntru și pe scări în sus. Nu mă refeream la mine. Dacă aș fi adus o amantă în prăvălia asta, nu mi-aș aduce acum soția, nu-i așa?

– Sir Toby! îl strigă dinăuntru o femeie, când ajunseră în capătul scărilor. *Mon Dieu!* Credeam că nu veți mai veni niciodată pe la noi.

Scanned by CamScanner

– Voiai să nu mai vii? îl întrebă Bel, privindu-și prudentă soțul, în timp ce păși în încăperea de unde se auzise vocea.

Interiorul ce i se așternu dinaintea ochilor era sclipitor. Valuri de țesături în toate culorile curcubeului căptușeau doi dintre pereți într-o simetrie perfectă, paralelă. După ce clipi de câteva ori, își dădu seama că țesăturile erau stivuite, de fapt, pe un perete, iar celălalt era acoperit de oglinzi care creau această iluzie. Bobine de panglici și dantele umpleau golurile existente între sulurile de pânzeturi, și, lângă fereastră, într-o vitrină de sticlă, erau expuse pene strălucitoare și briliante. Spațiul colorat dădea impresia de dezordine, dar podelele de sub picioarele lui Bel străluceau de curățenie. Colțurile erau locurile cele mai curate ale încăperii, fără pânze de păianjen sau de praf adunat.

– Am auzit că te-ai însurat.

O femeie cu părul argintiu, îmbrăcată în mătase violet, se apropie foșnindu-și rochia, să-i întâmpine, șoldurile ei largi vânturând greutatea jupei încolo și-ncoace. Când femeia îl apucă pe Toby de braț, sprâncenele ei subțiri și negre se ridicară.

– N-am vrut să credem. Am fost așa de încântate când ai scăpat de chestia aceea mică și palidă, de Sophie aia. Se pricepea la culori, dar întotdeauna am știut că te-ar fi trădat.

Apoi se întoarse spre Bel.

– Dar văd că gusturile ți s-au schimbat în bine. Asta nu este englezoaică?

– Doar pe jumătate, îi zise Bel.

– Ah, spuse *Madame,* măsurând-o din cap până-n picioare. Să sperăm că e jumătatea bună.

Bel rămase cu gura căscată la Toby. El îi zâmbi șiret.

– Bel, dă-mi voie să ți-o prezint pe *Madame*. Ea a creat toate rochiile surorii mele Margaret, încă de la debutul ei în societate. Am fost escorta silită a lui Margaret la multe probe.

– Silită? își țuguie franțuzoaica buzele rujate cu roșu. Nu se prea potrivește cu ce povestea Mirette.

– Mirette? zise Bel, mușcându-și buza.

Oare rostise cu glas tare?

Madame Pamplemousse o apucă de braț pe Bel.

– Nepoata mea, ucenică de croitoreasă, a venit de la Paris ca să deprindă meseria. Sir Toby a corupt-o în cel mai groaznic mod.

– *Eu* am corupt-o? zise Toby, râzând. Eram la frageda vârstă de cincisprezece ani. Nepoata aceea a dumitale avea cu trei ani mai mult

Scanned by CamScanner

și vreo șase iubiți la cingătoare. Tot ce puteam face pentru a obține un sărut era s-o lingușesc.

Croitoreasa scoase un sunet franțuzesc pentru a-și exprima scepticismul.

– Și Josephine?

– Te rog, hai să nu vorbim de Josephine!

– Marie-Claire?

– Hai să nu vorbim de Marie-Claire!

Toby își apucă reverul cu mâna și făcu o mină dramatică.

– Știi, prăvălia asta a făcut o pernuță de ace din inima mea de adolescent. M-a trimis pe calea pierzaniei și a risipei. M-a făcut să uit de bunele intenții. Îți spun eu, drumul spre iad este pavat cu mătase, dar...

Mâna lui o prinse pe Bel de talie.

– Am aici propriul meu înger păzitor, care e hotărât să-mi salveze sufletul păcătos.

Madame Pamplemousse o privi pe Bel cu ochii ei rimelați cu kohol. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet de felină.

– Un înger! Nu prea cred. Nici măcar pe jumătate.

Îi dădu încet ocol lui Bel, trecându-și palmele peste conturul umerilor și al brațelor ei. Apoi al șoldurilor. Bel înțepeni.

– Brațele depărtate, *ma chère*.

Cu două lovituri bine plasate în coșul pieptului, *Madame* o sili pe Bel să-și depărteze brațele. Apoi croitoreasa o apucă de șolduri și îi roti corpul până ce ajunse cu fața spre peretele de oglinzi. Bel se simțea mai degrabă ca o marionetă.

– Ca să fii un înger adevărat, zise croitoreasa, strecurându-și mâinile pe torsul încorsetat al lui Bel, trebuie să le oferi bărbaților o idee despre cum arată raiul.

Zicând astfel, îi cuprinse pieptul cu mâinile și îl împinse în sus, până ce pielea măslinie se revărsă din corsajul de muselină în două cupe generoase.

Îngrozită, Bel își drese glasul, însă nu reuși să scoată nici un sunet. Mai mult ca sigur că femeia o lăsase fără aer. Din fericire, Toby studia vitrina de sticlă, fără să se uite la ele.

– Da, mult mai bine, zise *Madame*, scrutând imaginea reflectată a lui Bel. Lady Aldridge, o să vă croim un corset potrivit. Unul care o să-i facă – îi înfoie iar sânii plini – să plutească ca niște nori.

Croitoreasa lăsă mâinile în jos și pieptul lui Bel reveni în corset cu un pocnet aproape sonor. Imediat își încrucișă brațele la piept,

Scanned by CamScanner

ca să împiedice un nou asalt. Probabil că se apropia de ciclu. Sânii erau deja grei azi și o dureau, iar libertățile pe care și le luase *Madame* nu ajutaseră deloc.

– Are nevoie de o rochie, zise Toby, renunțând să mai studieze paietele, potrivită pentru mersul la operă, care să fie gata de azi în trei zile.

– La operă? repetă Bel. Dar nu se poate!

– Trei zile? plescăi *Madame* din limbă. Imposibil.

– Sigur că se poate, spuse Toby, pășind spre ele și privind-o direct în ochi pe Bel, a cărei imagine era proiectată în oglindă.

Apoi se întoarse spre *Madame* și continuă:

– Te-am mai văzut făcând minuni și altă dată. Să nu-mi spui că degetele acelea agile și-au pierdut îndemânarea, Maxine.

– Ce știi dumneata despre degetele mele agile?

Îi aruncă o privire cochetă, în timp ce scotea un metru de croitorie dintr-un sertar.

– N-ar fi trebuit să-ți pierzi vremea cu fetele acelea, *mon lapin*. Eu te-aș fi corupt dincolo de orice speranță de salvare.

– Promisiuni, promisiuni, spuse Toby, apucând-o pe franțuzoaică de mână și sărutându-i în joacă degetele.

Apoi îi murmură ceva în limba franceză. Ceva care suna obscen, deși, în franceză, totul suna obscen.

Din spatele draperiilor ce camuflau fundul încăperii, se auzi un cor de chicoteli feminine. Probabil că Toby fusese obscen.

Bel oftă. Se întreba dacă avea să se obișnuiască vreodată să-l vadă pe Toby flirtând cu alte femei. Își dădea seama că invidia care o măcina pe interior era absurdă. La fel ca *Madame*, nici celelalte partenere ale lui cu care făcea schimburi de replici spirituale nu erau deosebit de tinere sau de atrăgătoare. Erau doar femei pe care Toby dorea să le amuze sau să le flateze, dintr-un motiv sau altul. Bel se îndoia că el își dădea seama de acest schimb constant de complimente mai mult decât o făcea când ținea socoteala bănuților care intrau sau ieșeau din buzunarele lui. Le oferea doamnelor ceea ce, în esență, era un dar minunat: un moment fugar în care să se simtă dorite de cel mai atrăgător bărbat din Londra. În schimb, ele îi dădeau... cam tot ce-și dorea el. Și cum era perfect conștientă de cât de râvnit era soțul ei, nu putea susține c-ar fi fost un schimb nedrept.

Cel puțin, pe ea nu o trata în același fel. Îi oferea lui Bel mai mult decât niște clipe trecătoare, își reaminti ea. Îi oferea nopți întregi de tandră afecțiune, fără să ceară nimic în schimb. Și, oricum,

Scanned by CamScanner

ea nu se aștepta la devotamentul lui deplin. Nu își dorea *dragostea* lui. Așadar, n-ar trebui să fie geloasă. De fapt, ar trebui să-l încurajeze să facă uz de șarmul lui – același talent, fie el și altfel folosit, i-ar asigura succesul politic.

Totuși, chicotelile acelea o călcau pe nervi alarmant de mult.

Sigur se apropia de perioada de ciclu. La gândul acela, deveni și mai iritată și protestă:

– Nu putem merge la operă săptămâna aceasta. N-ai de unde să știi dacă urnele se vor închide iar devreme.

În după-amiaza aceea, o surprinsese sosind acasă imediat după prânz, din cauza unui eveniment neașteptat.

– Care a fost motivul? Soția observatorului alegerilor s-a îmbolnăvit?

Chiar dacă auzise întrebarea, Toby nu-i răspunse la ea, spunând în schimb:

– În ziua când mergem la operă, pur și simplu o să plec mai devreme. Câteva ore de absență de la tribună n-o să-mi strice campania. S-ar putea să mai scadă din profitul proprietarului tavernei, dar asta-i inevitabil.

– Pe aici, milady, o pofti croitoreasa, arătând spre fundul prăvăliei. O să vă luăm măsurile.

Bel nu o băgă în seamă.

– Oricum, chiar dacă în programul tău e loc pentru frivolități, într-al meu, nu. Societatea a programat pentru vineri o demonstrație cu echipamentele de curățare a coșurilor. Trebuie tipărite broșuri, sunt invitații de trimis. Am de discutat cu bucătăreasa despre gustări și...

– Isabel, zise el.

Îi puse o mână pe umăr, cu un gest apăsat, autoritar, care o făcu pe Bel să-și dea seama cât de copilăros sunaseră vorbele ei.

– E un spectacol de operă, continuă, calm. Nu o bacanală. De ce te supără atât de tare ideea?

– Eu... Nu știu.

Și sincer nu știa, dar o deranja foarte tare. Nu-i plăcea să se afle în prăvălia aceea, în care se simțea parfumul trecutului lui Toby. Nu voia decât să poată pleca.

– N-am nevoie de o rochie nouă, încercă ea din nou. Am acasă un dulap plin de rochii.

Toby le desființă pe toate cu o clătinare a capului.

Scanned by CamScanner

– Rochii de debutantă. De fată virgină, modeste, drăguțe. Ești o femeie căsătorită, cu stare și influență, și-ar trebui să arăți ca atare. Degajată, îndrăzneață, sofisticată.

Bel se încruntă. Nici unul dintre cuvintele acelea nu o caracterizau nici pe departe.

Madame Pamplemousse trase din nou de ea.

– Haide, milady!

– Stai puțin, îi zise Toby croitoresei. Isabel, povestește-mi despre demonstrația ta. Care e scopul ei?

Oare nu-i spusese de zece ori? Chiar nu o asculta deloc? Cu vocea sugrumată, îi răspunse nerăbdătoare:

– Să prezinte noile tehnologii ale echipamentelor de curățat coșurile de fum. Să le convingă pe doamnele influente din înalta societate că băieții care se cațără pe coșuri sunt ineficienți și depășiți. Să nu-i mai lase pe bieții copii să moară sufocați înăuntrul coșurilor.

– Da, toate astea sunt scopuri demne de atenție, dar crezi într-adevăr că eficiența echipamentului va fi factorul convingător? Nu, sigur că nu. Poate c-ar fi, dacă le-ai invita pe menajere, însă doamnelor... din protipendadă nu le pasă de funcționalitate. Pe ele le interesează moda. Pentru a le convinge să acorde atenție periilor automate, trebuie să faci ca periile acelea să pară frumoase, interesante și la modă. Mai exact, *tu* trebuie să arăți frumoasă, interesantă și modernă – și, deci, demnă să fii copiată. Primele două calități ți le-a dat deja Cel de Sus. Hai să o lăsăm pe *Madame* să se ocupe de-a treia, hm?

Bel cedă. I se părea ridicolă ideea că, dacă ea cumpăra o rochie opulentă, acest fapt va salva cumva viețile amărâților de pușteni, însă discuția devenise deja atât de încâlcită, încât nu mai știa cum s-o descurce.

Toby discută cu franțuzoaica.

– Are nevoie de culori vii, de strălucire și de croiala cea mai elegantă.

– Da, da, ciripea *Madame,* împingând-o pe Bel spre cortina de pânză a cabinei de probă din prăvălie.

– Vreau să strălucească precum o nestemată, așa cum și este, strigă Toby după ele, în timp ce dispăreau în spatele draperiei de catifea.

– Întâi am fost un înger, bombăni Bel, în timp ce două servitoare o aranjau, desfăcând bride și deznodând panglici. Acum sunt o nestemată?

Scanned by CamScanner

– Milady, zise croitoreasa, pe un ton șoptit și cântat, fii fericită că soțul te admiră atât de mult și vrea ca și alții să te admire. Ai grijă să nu-l aduci în situația de a-ți adresa vorbe neplăcute! Ai grijă să nu-l împingi în brațele alteia!

Una dintre fete făcu un comentariu în limba franceză. Bel nu înțelese exact cuvintele, dar prinse sensul general: fata avea brațele larg desfăcute și părea dornică să-l primească pe Toby, dacă Bel nu reușea să asculte sfatul lui *Madame*.

Alte chicoteli.

Bel mormăi.

– Ce e cu chicotitul ăsta? strigă Toby, pe un ton întărâtat. E nevoie să vin acolo, să supraveghez?

Fetele se hliziră auzind propunerea.

– Nu, răspunse Bel, răstit. Totul e-n ordine.

Cu excepția geloziei aceleia irațională și înverșunate. Își întinse brațele de-o parte și de alta a corpului, ca să le ajute pe fete să-i scoată hainele.

– Vă rog, hai să terminăm mai repede cu asta, se poate?

Madame Pamplemousse ridică vocea.

– Sir Toby, stai jos! În spatele tejghelei sunt ziare, dacă ai nevoie de o distracție.

– Sunt ziare?

Sunetul pașilor lui și foșnetul hârtiei de ziar se auziră dincolo de draperii. Vocea amuzată a lui Toby trădă faptul că făcuse descoperirea.

– Da, chiar sunt. Inclusiv cea mai amuzantă publicație dintre toate... *The Prattler*. Mă întreb, azi ce mai spun despre mine?

Bel tresări.

– Toby, încetează! Nu te mai tortura singur. Nu contează ce spun. Oricum, nimeni nu citește oroarea aia.

– Ba, sigur că o citesc, interveni *Madame* Pamplemousse. Toată lumea citește *The Prattler* în Londra.

– Nu doar toată lumea din Londra, adăugă Toby. De când au început alegerile, a devenit cel mai bine vândut ziar din Surrey, după spusele lui Colin Brooks. Poate c-ar trebui să distribui și eu exemplare când mă duc acolo, în fiecare dimineață.

– Doar n-ai de gând să faci una ca asta, zise Bel.

– Nu, n-o s-o fac, răspunse el, pentru că, după afirmațiile din ediția de azi, nici nu dau prin Surrey vreodată.

– Poftim?

Scanned by CamScanner

– Scrie chiar aici că am fost complet absent de la tribuna electorală și că întreaga mea candidatură e doar o farsă.

– Cum? Dar e absurd!

– Chiar așa?

Pașii lui Toby se auziră traversând încet încăperea.

– Da, chiar așa. Ești plecat de dimineață până seara, în fiecare zi. Unde altundeva ți-ai petrece timpul?

Toby făcu o pauză.

– Vrei într-adevăr să știi?

Bel căzu pe gânduri. „Oare voia?" Tonul lui serios nu prevestea nimic bun, dar, până la urmă, curiozitatea învinse.

– Da. Da, citește-mi, indiferent ce minciuni scandaloase mai debitează.

Toby dădu drumul unui oftat plin de dramatism.

– Păi, conform acestei distinse publicații, mi-am petrecut zilele aici, la Londra, la Perla Ascunsă. E și o ilustrație fermecătoare, oferită de domnul Hollyhurst. Vrei s-o vezi?

– Nu.

Bel închise ochii.

– Să mă încumet să ghicesc genul stabilimentului Perla Ascunsă? Nu cred că se vând bijuterii acolo.

– Păi... nu le-aș numi bijuterii. Nimicuri ieftine, mai degrabă.

– Toby! zise Bel, scrâșnind din dinți.

Nu reușea să înțeleagă cum de lui i se părea amuzant.

– Dar... protestă Bel stând într-un picior, în timp ce o fată îi trăgea jos rochia de muselină de pe bust. Dar e o afirmație absurdă!

– Întru totul, o aprobă Toby, a cărui voce părea acum foarte aproape de draperie. Nu m-am mai apropiat de Perla Ascunsă de câteva săptămâni.

Bel oftă indignată.

– Bine, de luni întregi.

Bel trase draperia la o parte și își lungi gâtul ca să se uite la el.

– Ani? continuă el, zâmbind pe deasupra ziarului.

„Nesuferită tachinare."

– Toby, nu e de râs!

– Ba, sigur că e. Așa cum spui, e o afirmație absurdă. Singurul lucru pe care poți să-l faci e să râzi.

– Eu știu că e absurd, dar restul lumii? Dacă lumea citește ziarul și crede că ție... că ție...

Scanned by CamScanner

– Că-mi plac bijuteriile? completă el, arcuindu-și sprâncenele. Să nu-mi spui că ești geloasă. Atât de puțină încredere ai în mine?

Bel strânse draperia la piept și clipi des, ca și când ar fi vrut să alunge o lacrimă nevărsată.

– Îmi pare rău. Nu știu de ce sunt așa de întoarsă pe dos azi.

Dar știa. „Ce fată proastă!" Se amăgea singură. Știuse bine ce reputație avea Toby, înainte de a se căsători cu el. Soțul ei era un dezmățat notoriu. Ce crezuse, oare, că speculațiile publice vor înceta ca prin minune în ziua nunții lor? Că femeile din Londra vor înceta să fluture din gene când îl vor vedea? Că *The Prattler* o să-i propteaască figura pe un panou, ca exemplu impecabil de moralitate – „Dezmățatul Reformat"?

„Prostuță, prostuță fată!"

Privirea lui Toby sărea de la chipul ei, la catifeaua drapată în jurul bustului ei.

– Îți vine foarte bine culoarea asta, spuse el, meditativ. Da, ți s-ar potrivi de minune.

Bel suspină.

– Scumpo, vino cu mine la operă!

Aruncă ziarul la o parte și îi prinse fața cu mâinile lui calde și sigure. Ochii lui căprui îi susțineau privirea, îi dădeau putere.

– Dă-mi voie să te îmbrac elegant și să dau peste cap toată Londra cu frumusețea ta. Mă jur, nici un ziar nu va mai îndrăzni să mă acuze vreodată că flirtez, pentru că nimeni n-ar mai crede așa ceva. Vor afla cu toții că nici o târfuliță vopsită din Perla Ascunsă nu se compară cu femeia radioasă și elegantă cu care m-am însurat. Dacă lumea ne va arunca o singură privire, își va da seama care e adevărul.

Îi mângâie ușor obrazul cu un deget.

– Nu există altă femeie pentru mine.

Bel strânse din buze. Toată ființa ei era topită. Ah, cum și-ar fi dorit să o sărute. Chiar acolo, în cabina de probă, în timp ce stătea doar în cămașă, înfășurată în draperia de catifea, în fața tuturor acelor midinete franțuzoaice și dichisite.

Și el exact asta făcu.

De astă dată, nu o mai deranjară chicotelile.

Toby prelungi sărutul acela cât de mult îndrăzni, timp în care buzele ei nu puteau rosti nici o întrebare. Când o săruta, buzele lui nu puteau să o mintă.

„Nu există nici o altă femeie pentru mine."

Scanned by CamScanner

Acesta era adevărul. Adevărul simplu, revelator, pe care îl concentră în sărutul acela cast, dulce, sperând că soția lui îl va simți și îl va crede.

Dumnezeu știe că Bel nu se grăbea să recunoască adevărul atunci când era spus cu glas tare.

Inima îi bătea încă puternic în piept, după ce tocmai scăpase ca prin urechile acului de povestea cu *The Prattler*. Fusese cât pe ce să-i mărturisească totul. Dar, din nou, ea dovedise că avea atât de multă încredere în el, încât nu fusese în stare să i-o distrugă. Nici nu putea să fie vorba de o mărturisire.

Nu, Toby avea alt plan.

– Fii fată cuminte și dă-le voie fetelor să-ți ia măsurile. Lasă-mă să discut eu cu *Madame* despre stilul rochiei. O să fac în așa fel încât să fii mulțumită de rezultat.

Și așa avea să facă, se jură el în tăcere, depunând un ultim sărut între sprâncenele ei. O va face fericită. Dincolo de toate aceste idealuri angelice și de formele ei dumnezeiești, bătea o inimă de om, pur și simplu. Și chiar dacă se prea poate ca el să nu fie priceput într-ale filantropiei sau într-ale politicii, Toby se pricepea la femei.

Mai avea doar o săptămână. Dumnezeu știe din ce motiv, el și Yorke rămâneau apropiați ca voturi, dar cifrele aveau să se modifice sigur spre sfârșit. În câteva zile se vor închide urnele, și Colin Brooks îi va confirma înfrângerea. Cumva, în intervalul acela scurt de timp, trebuia să înlocuiască încrederea naivă pe care Isabel o avea în el cu sentimente mai profunde, unele pe care să le poată face permanente.

Era momentul să-și intensifice campania de seducție, și totul începea cu spectacolul de operă. Bel era așa de circumspectă când venea vorba despre micile distracții ale vieții – înghețata, bijuteriile, rochiile frumoase. Plăcerea o supăra, dintr-un motiv imposibil de ghicit, dar el putea să o ajute să treacă peste supărarea aceasta. Cu siguranță, succesul lui din dormitor se putea repeta și în alte contexte. Putea să o învețe să se bucure de viață și să se simtă bine lângă el. O va face să devină conștientă de perfecțiunea ei, de faptul că e adorată și că merită tot răsfățul pe care viața avea să i-l ofere.

În cele din urmă, va renunța la visurile ei politice și va adopta o viață de euforie casnică. Nu trebuia să-i distrugă încrederea în el, ci doar să-i dea o bază nouă. Dragostea.

Acesta era planul.

Și dacă, între timp, o lăsa însărcinată... se chema că era asigurat.

Scanned by CamScanner

– Vai, *Madame!* strigă el, prinzând de marginea draperiei de catifea. *Ce couleur, s'il vous plaît.*[1]

– *Bon choix, Monsieur.*[2]

Îi dădu croitoresei instrucțiuni în franceză, ca Isabel să nu înțeleagă și, deci, să nu poată obiecta. În afară de rochia pentru marți, îi mai comandă alte trei rochii de seară și cinci rochii de zi, precum și un set complet de jupoane, cu tot restul de accesorii. Soția lui ar fi obiectat la cheltuieli cu fiecare cuvânt din vocabularul ei bilingv, dar Toby știa că ea merită fiecare penny și încă mai mult.

O oră mai târziu ieșeau din prăvălie.

– Ai chef de o plimbare prin parc? o întrebă el.

Isabel scutură violent din cap.

– Nici vorbă!

Toby afurisi în gând. Stupidă propunere. De la incidentul acela din Surrey, îndura călătoriile cu trăsura cu tot atât entuziasm precum avea o mâță căreia i se face baie.

– Mai ai nevoie să cumperi ceva? continuă el, luând-o la brațul lui. Sau mergem la o ceainărie să luăm o gustare?

– Nu mi-e foame, mulțumesc. Dacă e vreun magazin de pânzeturi prin apropiere, aș dori să mergem; clinica pentru copii are nevoie de așternuturi noi.

– Foarte bine.

Cotiră la stânga și o luară împreună în josul străzii.

– Dacă tot suntem aici, hai să alegem unele și pentru noi!

– A, nu putem.

– De ce n-am putea? Noi nu merităm așternuturi noi tot atât cât merită și orfanii bolnavi?

– Nu e vorba despre asta, șuieră ea pe un ton care îi comunică dorința ei ca și el să coboare vocea. Nu se cuvine ca un soț și o soție să cumpere împreună așternuturi.

– De ce nu, Doamne, iartă-mă? Mi se pare un lucru cât se poate de firesc. Și dacă tot e să șocăm pe cineva, de ce să ne oprim doar la un așternut? Hai să comandăm cinci seturi de așternuturi din satin de culoarea vinetei!

Bel nici măcar nu-i răspunse, în afară de faptul că deveni ea însăși puțin vânătă la față.

Toby îi murmură la ureche:

---

[1] „Culoarea aceasta, vă rog." (n.tr.)

[2] „Bună alegere, domnule." (n.tr.)

Scanned by CamScanner

– Ai încercat vreodată senzația asta, Isabel? Senzația satinului pe pielea goală? Pe *toată* pielea ta goală?

– Toby, încetează! se agită ea.

– Nu? E ca și cum ai aluneca prin apă, scumpo. Răcoros și neted, la început. Apoi căldura pielii tale îl face să fie cald și alunecos ca...

– Toby, gemu ea, oprindu-se locului. Trebuie să încetezi! Acum!

– Ca uleiul, termină el, aplecându-se ca să-i șoptească la ureche. Uleiul parfumat cu moscul din pielea ta și...

Vocea ei senină îl întrerupse:

– Bună ziua, domnule Yorke.

Toby încremeni, cu buzele oprite la un milimetru de urechea soției. Norocul lui că nu-și urmase instinctul de a i-o linge. Simțindu-se parcă în pericol, urechea lui Isabel se depărtă de el. Aha! Făcea o reverență.

Urmând exemplul soției sale, Toby își salută prietenul grizonant, cu o plecăciune politicoasă.

– Yorke, nu mă așteptam să te întâlnesc în Londra.

„Cu alte cuvinte, de ce mama dracului nu ești la tribuna electorală, în Surrey?"

Bătrânul îl privi cu o expresie năucă.

– Nici eu nu m-așteptam să te întâlnesc.

– Da, ce noroc, nu, că soția observatorului electoral s-a îmbolnăvit? zise Isabel.

Yorke se uită la Toby.

– Doamna Maple e bolnavă?

„Fir-ar să fie!"

– Ați aflat, desigur. Nu erați acolo când s-au închis urnele, mai devreme?

Apoi îl privi pe Toby.

– Sau poate n-am înțeles eu bine?

Toby îl fixă cu privirea pe bătrân până ce acesta tresări, înțelegând că făcuse o greșeală.

– Ah, da, zise Yorke, repede. Da, sigur. S-a îmbolnăvit. De ce suferea ea...? Reumatism, completă, pocnind din degete.

Răspunsul ar fi fost perfect acceptabil, dacă Toby n-ar fi decis ca exact în același moment să răspundă și el:

– Gripă.

Isabel își încreți fruntea, privind când la Toby, când la Yorke, și apoi iar la Toby.

Scanned by CamScanner

– Mă rog, e în suferință. Și, în general, nu e în apele ei. Puțină febră, ceva înțepeneală. E un mister medical, practic. L-a lăsat perplex pe doctor.

Vorbele îi ieșeau lui Toby din gură ca un șuvoi, cu o viteză senzațională. Dacă vorbea repede și suficient de incoerent era posibil să scape din încurcătura asta.

– Dar, din câte am aflat, e mai bine. Sunt convins că urnele se vor redeschide luni.

– Corect, zise Yorke. Presupun c-o te văd luni, atunci?

– A, da, luni, repetă Toby, descifrând privirea stranie a domnului Yorke.

Era o privire care spunea că, luni, bătrânul viclean nu va fi nici măcar în preajma Surrey-ului.

– Dacă rămâneți în oraș, poate ne vedem mâine la biserică, zise Isabel.

– Poate, Lady Aldridge, răspunse domnul Yorke, care își înclină pălăria și își văzu de drum.

Toby se uită lung în urma lui. Ce mama naibii se întâmpla? Toby nu fusese azi la Surrey, dar se pare că nici Yorke. Era oare posibil ca nici bătrânul să nu-și facă măcar campanie? Asta ar explica de ce voturile lor erau așa de apropiate la număr, iar prezența la vot așa de scăzută.

Ar fi vrut să alerge după Yorke, să-l ia la club, să-i ofere o băutură bună și să poarte o discuție cinstită, după bunul lor obicei. Bărbatul ascundea ceva, la fel cum făcea și Toby. Așadar, nu mai înțelegea mare lucru, dar știa că se înstrăinaseră unul față de altul. Și era mai mare păcatul.

Scenariile i se derulau în minte, claie peste grămadă. Nu avea altă explicație decât aceea că Yorke nu făcea mare eforturi să fie reales. Și dacă așa stăteau lucrurile, se putea întâmpla ce nici cu gândul nu gândești.

Toby avea atunci toate șansele să câștige.

– Toby? îl atenționă Isabel, trăgându-l de braț. Așternuturile?

– Exact, răspunse el, încercând să-și revină și zâmbindu-i fără a părea c-ar avea vreo grijă. Satin de culoarea vinetei.

Ce fusese în capul lui? Nu avea nici o șansă să câștige. Și Yorke știa prea bine, așa că nici măcar nu se obosea să facă vreun efort. Sincer, care era cea mai bună metodă pentru ca Toby să-și folosească timpul? Să bată fermele din Surrey ca să câștige voturi sau să mizeze

Scanned by CamScanner

pe o campanie senzuală de convingere, ca să câștige inima frumoasei sale soții?

Simplu de ales.

Câștigarea alegerilor ar fi însemnat doar o victorie temporară, o amânare a sentinței, până când Isabel l-ar fi pus din nou la încercare. Nu, ca să le asigure o fericire de durată, trebuia să o câștige *pe ea*. Și negreșit asta va face. Avea acum în arsenal o armă nouă: Iubirea. O iubea, și asta era tot ce conta.

Spera doar să fie suficient atât.

Capitolul 19

– Toby, e indecentă.

– E doar o rochie de mătase bine croită și rafinat cusută, fără să se pună în discuție vreun cod moral. Iar tu, draga mea soție, arăți minunat.

Isabel trăgea de corsajul rochiei, încercând să își acopere mai mult sânii. Se întoarse puțin, trăgând cu coada ochiului la reflexia ei în oglindă, pentru a evalua efectul. Putea oare să strecoare o eșarfă pe sub decolteu? Of, ce rost avea? Tot îi rămânea la vedere mai mult decât își dorea din decolteu. Ar fi fost ca și cum ar fi împodobit o halcă de carne de oaie cu franjuri de hârtie, sperând s-o facă mai puțin apetisantă.

– Crede-mă, zise Toby, în timp ce imaginea lui reflectată în oglindă aluneca în spatele imaginii ei. Stilul nu e chiar așa de extravagant pe cât crezi. După standardele francezilor, e chiar puritan.

– Dar nu trăim în Franța.

Și nici nu vor merge vreodată acolo, dacă Bel avea un cuvânt de spus în privința asta. Nu doar croiala rochiei o șoca. Nuanța de roșu-închis, ca vinul, era însăși culoarea păcatului, iar cristalele cusute pe corsaj sclipeau ca niște mici faruri destinate să atragă în mod obscen atenția. Numai că Toby comandase rochia exact pe modelul acela și, judecând după zâmbetul lui îngâmfat din oglindă, Bel presupuse că era foarte mulțumit de rezultat.

– Mă simt așa de expusă. Dar dacă ție îți place...

– Chiar îmi place, și ăsta e unul din motive: pentru că ești expusă. Mersul la operă exact despre asta este – să vezi și să fii văzută.

Scanned by CamScanner

– Credeam că opera e despre Don Juan.

Chicotind, Toby își puse mâinile pe umerii ei aproape dezgoliți. Cu cercuri lenețe, trasate de degetele lui, se aplecă deasupra ei și o sărută după lobul urechii.

– Îmi place cum îți stă părul așa, ridicat.

Buzele lui coborâră pe gât în jos și pe ceafă.

– Strâns bine și prins cu pricepere.

Cuvintele lui îi trimiseră lui Bel fiori pe șira spinării.

– Mă face să mă gândesc la bucuria nemaipomenită pe care o vom avea când o să-l despletim diseară.

Limba lui îi atinse puțin urechea.

Când buricele degetelor lui coborâră pe pielea sensibilă a brațelor ei, genunchii lui Bel se înmuiară. În ritmul acesta, nu vor mai ieși niciodată din casă. Nu putea spune c-ar fi avut ceva împotrivă. Ieșirile astea planificate o făceau să nu se simtă în largul ei, din tot felul de motive.

– Ești superbă, exclamă Toby, lăsându-și bărbia pe umărul ei și cuprinzând-o în brațe. Priviră împreună siluetele lor încolăcite și reflectate în oglindă.

– Ne stă foarte bine împreună.

Bel trebui să recunoască faptul că făceau o pereche surprinzătoare. Lumea comenta atât de des despre asta, încât ajunsese să se obișnuiască să o tot audă.

– Cred că o să fac dragoste cu tine chiar aici, în fața oglinzii, îi șopti el.

Pe de altă parte, nu se obișnuise încă să audă asemenea propuneri indecente. Absolut deloc. Nu era vorbă că le-ar fi găsit respingătoare. Îi plăcea să îi arate cât de mult o dorește, adora momentul în care primea dovada acestei dorințe sub forma mădularului ce zvâcnea, lipit de spatele ei. În oglindă, obrajii ei deveniră stacojii.

– Ți-ar plăcea? o întrebă, rostogolindu-și provocator suflul vocii pe ceafa ei. Ai vrea să te dezbrac de tot și să te sărut din cap până-n picioare, și să nu mă opresc până când nu te aud țipând de extaz?

Simpla sugestie o făcu să simtă umezeală și durere între picioare. Înghiți cu greu și vocea îi deveni stridentă, ca un țipăt.

– Acum?

Ochii lui căprui, zâmbitori, îi surprinseră privirea în oglindă.

– Nu. Nu acum. Mai târziu. Deocamdată îmi e destul să știu că mă dorești.

Scanned by CamScanner

Vocea i se făcu mai aspră, și mâinile începură să-i coboare, pipăindu-i șoldurile învești mântate în mătase.

– *Isabel*, vreau să mă dorești așa cum te doresc eu pe tine. Tot timpul. Mereu. Astă-seară, frumusețea ta va fi expusă în fața întregii Londre, dar ceea ce se află pe sub rochie, adică tu, ești a mea. Vreau ca toată seara, în locurile cele mai intime, mai întunecate ale tale, să fii fierbinte și umedă și să tânjești după mine. Și, după ce vom ajunge acasă, am de gând să cer ceea ce-mi aparține. Înțelegi?

Bel înclină din cap, fermecată de dorința autoritară din ochii lui și excitată dincolo de orice rațiune. Sfârcurile i se ridicară și se răsuci în brațele lui, frecându-și sânii de pieptul lui puternic și solid, ca să-și ostoiască durerea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi făcut dragoste cu ea atunci, pe loc, dacă ar fi eliberat-o din rochia aceea indecentă și ar fi făcut-o să tremure de plăcere.

Își lipi buzele de gâtul lui.

– Toby!

– Nu. Încă nu. E prea curând.

O apucă de coate și se desprinse de ea. Ochii lui o sfredelira.

– Isabel, vreau să mă dorești așa cum te doresc eu pe tine. Și asta nu este o treabă de câteva minute. Nu. Ca să te fac să înțelegi cu adevărat, am nevoie de ore, scumpa mea. Ore întregi.

Ore? Vrea să spună că o va face să aștepte ore întregi?

– Cât...

Știa că el o să izbucnească în râs în clipa când îi va pune întrebarea, dar nu se putea abține.

– Câte ore?

Spre lauda lui, Toby nu râse. Îi fixă mâna pe brațul lui și o conduse spre ușă.

– Ei, spectacolul în sine durează aproape patru ore. Apoi, mai e drumul cu trăsura, dus și întors, pauza...

Mâna făcută cupă îi prinse fesa, în timp ce o scotea pe coridor.

Erau gata să se lovească de un lacheu, și Bel scoase un țipăt. Toby arboră zâmbetul lui obișnuit – expresia șarmantă compusă în mod egal din inocență și diabolism.

– Aș zice că peste cinci ore, Lady Aldridge. De ce mă întrebi?

Cinci ore. Câte trecuseră? Nici măcar una, după aprecierile lui Bel. Și ea era deja o baltă de ceară topită pe pardoseala lojei lor de la teatru. Cum o să reziste toată seara?

Scanned by CamScanner

Era o lojă privată, desigur. Alegerea perfectă pentru acest război al seducției pe care soțul ei părea atât de decis să-l câștige. Seducție nici măcar nu era cuvântul corect, deoarece asta ar fi însemnat că el voia s-o vadă abdicând. Nu, aceasta era o campanie de subtilă instigare senzuală, căreia nu i se zărea capătul. Nu era o luptă, ci o tortură.

Era delicioasă.

În trăsură, el privise inert pe fereastră, într-o atitudine de perfectă nonșalanță. În tot acest timp, degetele lui înmănușate își făceau loc pe sub fustele ei voluminoase, mângâindu-i pulpa, genunchiul, coapsa.

Când se alăturară mulțimii de spectatori din sală, o ținu aproape de el, conducând-o printre oameni, ținând-o autoritar de mână. Cu un surâs nonșalant încremenit pe față îi revărsă în ureche un șuvoi neîntrerupt de șoapte pline de subînțeles. Pentru un privitor oarecare de pe margine, probabil că arăta ca și când i-ar fi relatat soției sale ultimele zvonuri sau amănunte despre vreme. Dar singurele picături palpabile erau cele iscate de sudoarea care i se aduna între sâni, ca să nu mai pomenim de adevărata furtună de excitare ce se acumulase în umflătura dintre coapsele ei.

Acum, erau așezați în lojă, înconjurați de un decor maiestuos, aurit, și de cascade de catifea albastru-închis, ascultând zumzetul discordant al orchestrei care își acorda instrumentele.

Toby îi puse un pahar cu șampanie în mână.

Bel se uită la el, vrăjită de micile bule care se ridicau pe suprafața chihlimbarie și sticloasă.

– A, nu pot. Știi că eu nu...

– Astă-seară da. Suntem la operă, scumpo. Asta înseamnă excese, spectacol, senzații și opulență. Înseamnă plăcere. Am muncit atât de mult, cu operele de caritate și cu toată campania. Ne-am câștigat dreptul de a ne distra astă-seară. Nu mi-am câștigat eu dreptul să te răsfăț?

Bel surâse. Avea dreptate, amândoi munciseră neobosit în ultima săptămână. În fiecare zi, Toby se dusese călare la tribuna din Surrey, în timp ce Bel se ocupa de activitățile ei caritabile. Serile se reuneau la timp ca să ia cina și să ajungă în pat, unde sexul – uneori tandru, alteori sălbatic – îi arunca într-un somn epuizat. Nu încăpea nici o îndoială în mintea lui Bel că soțul ei muncise din greu să o satisfacă, în toate privințele. Cum i-ar fi putut refuza această singură seară de distracție?

Scanned by CamScanner

Luă o sorbitură mică de șampanie. Gustul dulce-acrișor îi explodă pe limbă, sfârâindu-i în tot corpul.

– Îți place? o întrebă.

– E așa de ciudată!

Sorbi iar, păstrând în gură licoarea puternică. Bulele îi gâdilară nările și ea înghiți, chicotind.

– Dar delicioasă.

Sorbi din nou și închise ochii. Când îi deschise, în jurul ei se făcu se întuneric. Abia după o clipă înțelese să micșoraseră flacăra lămpilor de gaz, ca să semnaleze începutul spectacolului. Își simțea mintea încețoșată; aerul din jur era ca o floare de bumbac, cald și moale la atingere.

– Pot să gust și eu? întrebă Toby.

– Da, sigur.

Îi întinse paharul, dar el nu asta voia. Bel își dădu seama de greșeală în clipa când gura lui se lipi de a ei. Când buzele li se întâlniră, o urmă de conștiință înecată în șampanie clipi alarmată. Se sărutau în public. În văzul tuturor, fără nici o opreliște.

Era minunat.

Bel se îndoi sub sărutul lui, mângâindu-i limba cu a ei, sugându-i ușor buza de jos. Nu se sătura niciodată de el și voia ca toată Londra să vadă acest lucru. Poate că era din cauza șampaniei sau a decorului opulent din jur, sau a dorinței sexuale pe care el i-o atâtase atât de inteligent pe parcursul întregii seri. În clipa aceea însă, Bel voia ca lumea să știe cât de mult o dorea soțul ei și cât de mult îl dorea și ea pe el. Cât de frumoși erau împreună, cât de minunat de tineri și de plini de vitalitate.

Apoi orchestra începu primul acord și Bel se reașeză drept pe scaunul ei. Nu se mai sărutară. Șampania îi stropise sânii expuși și corsajul rochiei sale indecente și extravagante, însă nici măcar nu-i păsa. Pentru că începea muzica, și muzica... era totul.

Orchestra se lansă în interpretarea uverturii, și Bel avu certitudinea că forța muzicii va sălta acoperișul teatrului de operă. O simțea reverberându-i în oase. O trăgea în plămâni odată cu aerul. Muzica avea culori și arome, și atunci Bel înțelese că, probabil, era ușor amețită, de vreme ce credea că poate să guste o piesă muzicală. Mai luă însă o înghițitură de șampanie, dornică să rămână amețită pe veci. Dornică să se înece în marea aceea de sunete fantastice.

După aceea, cortina se ridică, lăsând la vedere o grădină fantastică și interpreți costumați, care începură să cânte. Cântau cu niște

Scanned by CamScanner

voci furate în mod sigur de la îngeri. Și lumea toată se dizolvă. Bel îl uită chiar și pe Toby. Șampania i se trezi în pahar. Se lăsă purtată de valul grandorii lui *Don Giovanni* și, dacă nu ar fi știut că este imposibil, mai târziu ar fi jurat că nu respirase și nu clipise nici măcar o singură dată, pe tot timpul primului act.

Când cortina căzu și se anunță pauză, Toby își așeză mâna peste a ei.

– Te distrezi?

– Vai, Toby, răspunse ea strângându-l de mână. E minunat. Nici n-am visat vreodată...

Ceața de culoarea ambrei de la lămpile de gaz se disipă încet, și ea își ridică privirea spre chipul lui frumos.

– Îți mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi încă, răspunse el, zâmbindu-i. Ce e mai bun de-abia acum urmează.

Vai, nu! Realitatea de neconceput o izbi odată cu primele acorduri ale orchestrei. O coardă amenințătoare, răsunătoare ca un tunet.

Îl iubea.

Cât de proastă fusese! Nu muzica era aceea care o făcea să percepă totul cu maximă acuitate. Nu șampania făcuse să-i dispară toate inhibițiile. Nu, ci bărbatul acesta care îi stătea alături, care îi dăduse peste cap toate simțurile și îi ațâțase pasiunile din clipa în care se cunoscuseră. Era Toby, numai Toby.

Și ea îl iubea.

Inima îi fredona o melodie întunecată și dulce, iar pulsul îi ținea isonul, cu un ritm intens și insistent. Îl iubea. Iubea, iubea, și asta o înspăimânta.

Fruntea îi era numai cute de îngrijorare.

– Te simți bine? Să-ți mai aduc un pahar de șampanie?

Bel clătină din cap.

– Poate niște apă, zise ea.

– Sigur, răspunse el și îi sărută mâna, înainte de a-i da drumul. Mă întorc într-o clipă.

Apoi plecă, lăsându-i lui Bel câteva momente prețioase ca să-și adune gândurile și să-și reconsidere viața. Se îndrăgostise de soțul ei, și acum totul era distrus. Nu-i așa? Cum mai putea ea să se dedice trup și suflet activităților caritabile, când iubirea aceasta simfonică cânta cu putere și se strecura în corpul ei, înăbușindu-i cele mai bune intenții? Încercă să-și amintească programul ei pentru a doua zi. Era sigură că avea vreo întâlnire cu cineva... poate vreo ședință

Scanned by CamScanner

cu personalul casei despre apropiata demonstrație a echipamentului pentru curățarea hornurilor? Pentru nimic în lume – nici chiar de dragul lui Toby – nu-și putea aminti.

Efectul șampaniei începea să dispară. Bel înțelegea limpede ce avea de făcut. Trebuia să aleagă. Se contaminase cu iubirea aceasta pe nesimțite, dar poate că nu era prea târziu să descopere un mijloc de a se vindeca. Nu era prea târziu să renege pasiunea aceasta, să-l îndepărteze pe soțul ei și să se concentreze din nou asupra muncii ei. Trăia în mijlocul societății londoneze de suficientă vreme ca să înțeleagă aranjamentele civilizate și lipsite de patimă ce caracterizau cele mai multe dintre căsătorii. Putea și ea să se încadreze în același tipar.

Sau putea să iubească. Liber, profund – să îmbrățișeze agonia și extazul, în același timp. Putea să pună totul la bătaie pentru a-și păstra bărbatul, bine cunoscut ca fiind un destrăbălat suav și șarmant.

De fapt, nu avea deloc de ales.

– Poftim.

Toby se strecură înapoi în lojă, ținând în mână un pahar cu apă îmbrobonat, de rece ce era.

Bel îl luă și bău, recunoscătoare. Încet. Cât timp bea, nu trebuia să vorbească. Curând, luminile se micșorară, iar Toby își trase scaunul mai aproape de ea. Destul de aproape încât să-i simtă căldura, chiar și în întuneric.

– Poți să înțelegi spectacolul? o întrebă el, în șoaptă. Presupun că nu știi limba italiană, nu?

– Nu, răspunse ea, tot în șoaptă, punând deoparte paharul cu apă, dar am învățat limba spaniolă de la mama. E destul de asemănătoare ca să pot urmări povestea.

Și ce poveste era – frumosul și ticălosul destrăbălat și nefericitele femei care l-ar fi urmat oriunde, până și în mormânt. Dragoste oarbă și neîmpărtășită.

Da, aflase povestea aceasta de la mama ei, în mai multe feluri. Dacă tatăl avusese mai puține amante decât miile de femei ale lui Don Giovanni, cu siguranță că a fost doar din cauza faptului că insula lor era mică. Și totuși, în ciuda crailâcului fără limite pe care îl avusese, mama ei nu încetase să-l iubească cu o patimă fierbinte și cu o loialitate dincolo de limitele rațiunii și ale sănătății. Doctorul spusese că nebunia mamei sale fusese efectul persistent al encefalitei, dar mama ei avea altă convingere.

Scanned by CamScanner

Ea insistase că înnebunise de iubire. *El amor es locura*, spusese. Iubirea e nebunie. O pasiune febrilă, care mistuie tot în cale, care răpise minții rațiunea, care îi aruncase sufletul în întuneric și disperare.

Bel ar fi fost o proastă să-i urmeze exemplul. Își strânse mâinile înmănușate, așezate în poală. Trebuia să se împotrivească acestei iubiri. Trebuia să se elibereze de legătura cu care el reușise să-i înlănțuie inima.

Apoi femeia de pe scenă începu să cânte, când mâna lui Toby i-o cuprinse pe a ei, și Bel înțelese. Nu voia să fie eliberată.

– Ai mai văzut spectacolul acesta de operă? îl întrebă ea.

– Da.

– Cum se termină?

Se întoarse spre el.

– Trebuie să știu cum e sfârșitul. Fericit?

– Nu, scumpo, chicoti el. Eroul nostru moare, singur și fără să se căiască, și diavolul îi duce sufletul în iad.

„Vai, Dumnezeu să-l ajute!"

În timp ce asculta aria copleșitoare, părul i se zbârli pe ceafă și în piept simți o apăsare familiară, o teribilă greutate. Voia să plângă, dar lacrimile refuzau să curgă. Până acum câteva săptămâni crezuse că aceasta era genul de tensiune pe care o femeie nu o putea rezolva decât prin plâns. Acum, grație talentatului ei soț, știa că mai există și un alt fel de rezolvare. Trupul ei striga după acea plăcută eliberare pe care numai el i-o putea da.

– Remarcabil, nu-i așa?

Întrebarea șoptită a lui Toby se amestecă printre aplauzele tot mai slabe.

– Da, răspunse ea. Felul în care notele rămân aninate în aer, chiar și după ce ea se oprește din cântat... Știu că practic nu le mai aud, dar le simt cum rezonează în aer. În mine.

El rămase tăcut. Obrajii ei se încinseră. Probabil că spusese ceva ridicol și naiv.

– Înțeleg perfect, zise el într-un târziu.

Vocea lui nu avea nici urmă de amuzament, doar căldură și tandrețe.

– Cred că, uneori, și eu simt la fel, când sunt despărțit de tine. Chiar și atunci când nu ești cu mine, e ca și cum... un fel de ecou al tău mi se cuibărește în piept.

Îi ridică mâna din poală și o duse la buze, apoi și-o apăsă peste piept.

Scanned by CamScanner

– Aici, zise. Aici te simt, întotdeauna. Uneori mă doare.

Bel se chinui să înghită.

– Toby?

– Da, dragostea mea?

– Vrei, te rog, să mă duci acasă? Vreau să merg acasă.

– Ești sigură?

Ochii lui îi cercetară pe ai ei, în întunericul aproape complet.

– Actul al doilea abia a început. Nu te gândi la final. E o comedie, să știi.

– Vreau să merg acasă. Imediat.

Bel închise ochii strâns, să-și adune puterea, apoi îi deschise iar.

– Vreau să mă duci acasă, zise ea apăsat, ridicându-și mâna liberă și prinzându-i maxilarul puternic, frumos.

Toby nu spuse nimic. Rămase doar nemișcat, în întuneric, asemenea unei statui de marmură șlefuită, copia unui zeu roman. Când se apropie mai mult, Bel observă entuziasmată că era cât se poate de viu. Respira repede și greu, iar pulsul pe care i-l simțea pe mână era galopant.

Se apropie și mai mult, aproape să i se așeze în poală, și întinse gâtul, să-l sărute.

– Te vreau, murmură ea, cu buzele lipite de ale lui, sărutându-l iar, ca să-și înăbușe geamătul, când mâinile lui îi cuprinseră talia. Vai, cât își dorea acele mâini pe trupul ei. Avea nevoie de ele mai mult decât avea nevoie de aer. Era nebună după el și nu-i păsa ce preț avea să plătească mâine sau pentru restul vieții ei, ori chiar dincolo de ea. În seara aceea nu-l voia decât pe el.

– Vreau să mă duci acasă, îi șopti ea, lingându-l ușor sub ureche. Du-mă acasă, Toby, și fă dragoste cu mine!

Câteva minute mai târziu erau în trăsură.

Era de-a dreptul remarcabil. Toby se îndoia că Isabel putea să aprecieze câtă strategie, cât farmec și câți arginți plătiți cu discreție pusese el în joc pentru a reduce la mai puțin de cinci minute drumul care, în mod normal, trebuia să dureze douăzeci. Surprinzător ce poate să facă un bărbat când doamna lui îl pune pe jar.

Când îi băga jarul *în* măruntaie, mai precis.

Toby ardea de dorință așa cum nu mai arsese pentru nici o femeie din viața lui. Aerul din trăsură era fierbinte de pasiune. Toate planurile lui pentru ore de întârâtare senzuală? Evaporate. O dorea, cât mai curând posibil.

Scanned by CamScanner

Și se pare că – în mod miraculos – și ea simțea la fel.

Bel îl luă de braț, lipindu-și trupul de al lui, în timp ce birja se punea în mișcare. Pieptul ei ușor bombat lipit de bicepșii lui era o tortură pură și dulce.

– Cât durează să ajungem acasă?

Tonul gutural-pițigăiat al vocii ei îi ajunse direct în vintre.

Toby își drese glasul.

– Zece minute... poate cincisprezece.

Bel rămase tăcută, încă strângându-l de braț. Toby își încleștă mâinile de o parte și de alta a banchetei, ca să nu rupă hainele de pe ea. La urma urmelor, îi ceruse să o ducă acasă. Să o ducă acasă și să facă dragoste cu ea așa cum se cade. Nu să i-o pună berbecește, brutal, în trăsură.

Brusc, Bel se aruncă în poala lui, ridicându-și poalele rochiei de mătase, ca să-i încalece coapsele. Sunetul mătăsii sfâșiate se înregistră în mintea lui cu doar o clipă înainte ca soția lui să-i șoptească răgușit:

– Nu pot să aștept atât.

Ah, slavă Cerului!

Toby abia dacă o mai recunoștea pe femeia care îl trăgea nerăbdătoare de lavalieră, vârându-și limba în gura lui, zgâriindu-i maxilarul cu dinții. Oare aceasta era într-adevăr soția lui serioasă, sfântă? Era înnebunit de pasiune și de dorință. Ea îl dorea cu aceeași disperare cu care și el o dorea pe ea.

Se luptau să ajungă cât mai aproape unul de altul, să se sărute mai profund, să dezvelească mai multă piele care să se lipească de altă piele fierbinte și jilavă. Se opriră din tăvăleală doar atât cât să-și reunească forțele împotriva dușmanului lor comun, jupa ei, ca să ridice toți acei metri de mătase și de jupoane în talie, până ce pânza se așeză în jurul lor, într-un nor sclipitor. Toby îi apucă șoldurile și îi apăsă miezul feminin de erecția lui dureroasă. Din piept îi urcă un geamăt puternic. Isabel își îndreptă spatele și începu să-l călărească plină de dorință, legănându-și șoldurile iar și iar pe mădularul lui tare. Chiar și prin straturile de lenjerie și pantaloni o simțea pe Bel caldă și moale, și absolut uluitoare.

Așa da! Al naibii de bine!

Bel se aplecă înainte, apucându-se de spătarul banchetei din spatele lui, pentru mai multă forță. Acum, sânii ei se loveau de fața lui cu fiecare mișcare rostogolită a șoldurilor. Da, femeia aceasta voluptuoasă și pasională era cu adevărat soția lui. Toby ar fi recunoscut

Scanned by CamScanner

oriunde sânii aceia magnifici. Își apăsă fața în decolteul ei, inhalând adânc, apoi îi mângâie pielea cu limba.

– Delicios, murmură el. Ai gust de șampanie.

– Da, suspină ea, îndreptându-și spatele în poala lui și îndepărtându-și sânii de atingerea limbii lui.

Dezamăgirea lui fu de scurtă durată, totuși, pentru că ea își prinse corsajul cu amândouă mâinile și îl trase în jos, cu mișcări răsucite, erotice, din umeri.

– Da, linge-i. Gustă-i.

Sânii ei se eliberară în sfârșit, săltând în toată bogăția lor, cu splendidele sfârcuri negre, și Toby se gândi că o să-și dea drumul în pantaloni pentru prima dată de la vârsta de cincisprezece ani. Îi mângâie recunoscător sânii, săltându-i, sugându-i, în timp ce ea îl călărea tot mai repede, măcinându-și șoldurile de ale lui într-un ritm frenetic.

Bel scoase un mic strigăt și el știu, după timbrul acestuia, că ea era aproape de orgasm. Fu ispitit să strecoare o mână între ei și să o mângâie până își dădea drumul. Și mai bine însă, să-și desfacă șlițul și să alunece în ea exact în clipa când avea să-și dea drumul. Dar se abținu. De data aceasta, nu voia să o aducă el la orgasm. Voia să o privească în timp ce își provoca ea singură plăcere. Nu exista nimic mai excitant decât senzația pe care i-o dădea când îl călărea, accelerarea respirației ei la ureche. O lăsă să-și stabilească singură ritmul, să afle ritmul și apăsarea, și unghiul exact care avea să o aducă la extaz.

Făcu totul singură, ea, iubita lui pasională, frumoasa lui soție. Când orgasmul o zgudui, îi strigă numele.

Și acela fu momentul în care Toby știu că era cel mai norocos bărbat de pe pământ.

Când trăsura se opri, Isabel mai tremura încă în poala lui, răsuflându-i greu în ureche. O ajută să-și aranjeze corsajul și fusta cât mai bine cu putință, oferindu-i haina, pentru pudoarea ei, atunci când coborâră din trăsură. Bel își plecă fruntea când intrară în casă, evitând privirile curioase ale servitorilor. Toby îi expedie cu o privire plină de înțeles.

– Uită-te la mine, șopti ea în timp ce intrau în hol, arătând spre starea rochiei sale, pătată de vin și răvășită. În ce hal sunt! Poate că ar trebui să mă aranjez puțin, înainte să...

– Înainte? îi suflă el, în timp ce pe față i se întindea un zâmbet.

– Știi ce vreau să spun, interveni ea, roșind.

Toby se gândi să-i spună că o prefera mai degrabă ciufulită și murdară și că orice retușuri ar fi adus aspectului ei, aveau probabil să fie

Scanned by CamScanner

stricate peste câteva secunde, dar presupuse că își mai putea înfrâna dorința câteva minute în plus, doar ca să facă pe plac sensibilităților ei feminine. Doar câteva minute.

O trase mai aproape, înfigându-și vârful membrului erect în șoldul ei.

– Cât durează? întrebă el răgușit. Cât durează până o să fii gata pentru mine?

Bel se dădu un pas în spate, zâmbindu-i sfios și seducător. Doamne, Dumnezeule, nu-și făcuse nici o favoare când o învățase pe femeia aceasta să-l întărâte.

– Zece minute, zise ea, fluturând din genele negre ca tușul. Poate cincisprezece.

– Vulpe șireată ce ești! zise Toby, ridicând-o în brațe și purtând-o pe sus până în prima încăpere cu ușă, care se întâmplă să fie salonul albastru. Știi că nu pot să aștept atât de mult.

Închise ușa cu o lovitură de picior și o lipi de ea, folosindu-se de o mână ca să-i ridice un picior peste șoldul lui, în timp ce cu cealaltă își făcea loc pe sub fusta ei. În momentul când degetele lui dădură peste sexul ei cald și umed, nu mai era loc de conversații pudice. Nu mai rămase decât pofta – ilogică și intensă. Avea nevoie să intre în ea și să-și dea drumul. Ideal, în această ordine.

Cu degetele tremurânde, își descheie șlițul și își eliberă erecția tensionată. Ea îl ajută, încolăcindu-și picioarele în jurul mijlocului lui, înclinându-și șoldurile ca lui să-i fie mai ușor să intre în ea. El își aranjă poziția și o penetră, adâncindu-se înăuntrul ei cald și umed, fără să întâmpine nici un fel de rezistență. Trupul lui atinse culmile extazului. Îi sălta fesele cu ambele mâini, pistonându-i șoldurile și izbind-o de ușă iar și iar. Se împlânta repede și adânc, folosindu-se fără rușine de trupul ei strâmt și dornic, urmărind doar eliberarea lui, într-un mod la fel de egoist cum o făcuse și ea în trăsură.

Și ei îi plăcu nemăsurat. Se zvârcolea și gemea în brațele lui, îndemnându-l să continue. Primindu-l în ea și mai adânc. Trăgându-l mai aproape... mai aproape.

Acolo.

Un țipăt aspru i se smulse din gâtlej când atinse orgasmul. Se prăbuși peste ea, epuizat și slăbit, dar departe de a fi sătul.

Își sprijini fruntea de clavicula ei goală. Avea pielea alunecoasă de la transpirație – a lui, a ei. A lor.

– Încă n-am terminat cu tine, îi spuse, în timp ce degetele i se afundau în șoldurile ei. Știi asta, nu? O să te duc sus, și o să te despoi

Scanned by CamScanner

până la ultima cusătură, și o să te posed în cât de multe feluri o să am chef. În feluri animalice și brutale, care o să te facă să pălești de rușine, iar apoi să roșești de plăcere. Mâine, cerșetorii și orfanii lor drei vor trebui să se îngrijească singuri de ei, pentru că soția mea va fi prea extenuată ca să se miște.

Își ridică bărbia și privi drept în ochii ei întunecați și migdalați

– Ce părere ai despre asta?

Bel zâmbi.

– Cât ne ia ca să ajungem sus?

Râzând ușor, Toby își vârî nasul în curbura gâtului ei.

– Te iubesc. Doamne, cât de mult te iubesc.

Nu se putea împiedica să-i mărturisească. Nu mai putea să țină sentimentul ăsta în el nici o secundă.

Degetele ei se opriră în părul lui.

– Of, Toby. Eu...

– Taci. Nu vorbi, te rog.

Bel clipi.

Inima lui Toby bubuia în piept. Seara aceea fusese perfectă. Dacă ea nu-l iubea, la rândul ei, nu voia să știe. Nu astă-seară. Putea aștepta până mâine să i se frângă inima, dar astă-seară era dornic să rămână ignorant. Dacă voia ca ea să-l iubească, așa cum o iubea el, i se părea logic să o lase întâi să afle cât de mult însemna aceasta.

– Eu...

Îi netezi obrazul.

– N-am spus niciodată până acum aceste cuvinte vreunei femei. N-am simțit asta niciodată, pentru nici o femeie. Ești așa de plină de dragoste, draga mea. Te dăruiești atât de necondiționat chiar și amărâților celor mai puțin merituoși, și în categoria aceasta mă includ și pe mine. Când vine vorba de iubire, eu nu sunt decât un sărăntoc pe lângă tine, dar chiar și noi, sărăntocii, avem mândria noastră. Poate că eu n-am decât această singură monedă de dat, dar aș vrea să o privesc o clipă cum sclipește, înainte ca tu să o îngropi sub bancnotele de zece lire, ca un înger generos ce ești. Așa că astă-seară doar... doar ascultă. Bine?

Ea încuviință, înclinând din cap și mușcându-și buza.

– Isabel, sufletul meu. A mea.

O sărută tandru.

– Te iubesc.

Degetele ei se încolăciră pe după gâtul lui.

– Toby, du-mă în pat!

Scanned by CamScanner

Capitolul 20

Se dovedi însă că Bel mai avu destulă putere ca să se miște a doua zi, într-un târziu.

Mult după ce Toby plecase la tribună, ea se sculă cu greu din patul lor răvășit. În timp ce se întindea, trupul ei protestă, de durere. Era genul de durere dulce, blândă, care te încearcă în ziua următoare, după un efort extenuant – mușchii mai au încă memoria efortului de a se flexiona, întinde, trage, de a se tensiona. Durerea îi garanta faptul că toată ziua se va gândi la el și la pasiunea pe care o trăiseră. Nu era deloc neplăcut.

Se examină în oglindă, descoperind alte locuri în care el o însemnase. Degetele i se opriră deasupra unei vânătăi de culoarea murei, deasupra sânului ei drept. Azi nu erau de ea decolteurile îndrăznețe.

Mai găsi încă un semn mic, purpuriu, chiar sub sfârc, și rămase cu privirea ațintită la el câteva minute, fermecată de reflexia ei.

Trecuse multă vreme de când Bel nu mai stătuse astfel în fața unei oglinzi, să privească rănile făcute din dragoste. De când nu era decât o copilă. Vânătăi, zgârieturi... urme de mușcături, uneori – mama ei i le făcuse pe toate și încă multe altele.

El amor es locura. Dragostea e nebunie.

Fuseseră atât de multe zile bune. Atâtea ore minunate petrecute în odaia aceea liniștită și inundată de lumina soarelui. Mama ei îi peria și îi împletea părul, fredonându-i între timp melodii plăcute și murmurându-i vorbe de iubire și de laudă.

Nu dura însă decât o clipă ca tonul să se schimbe. Nu conta cât de cuminte era sau cât de grijulie să respecte regulile. Isabel știa, pentru că încercase din răsputeri să fie cuminte. Într-o bătaie de aripă, cât dura o înjurătură sau să dai o dată cu peria de argint prin păr, se instala nebunia. Nebunia se agăța de orice găsea în cale: haine, păr, carne.

Apoi îi dădea drumul, la fel de repede. Atât de repede, încât Bel și-ar fi putut închipui că întregul episod febril și violent nu fusese decât un vis, dacă nu ar fi fost vânătăile sau semnele care să stea mărturie.

Scanned by CamScanner

Dar nu fuseseră un vis, toți acei ani de dragoste împletită inexorabil cu durerea. Nici noaptea trecută nu fusese un vis. Fusese o revelație.

Toby o rănise, aici – degetele ei lunecară spre sânul celălalt – și aici, iar în această dimineață se uita la semnele acelea fără pic de jenă, de sentiment de vinovăție sau de teamă. De fapt, le considera încântătoare.

Da, el îi lăsase semne într-un moment de pasiune sălbatică, nesăbuită, la fel cum făcuse și mama ei, dar semnele acestea erau diferite, întru totul diferite. Îi schimbase viața bărbatul acesta drag și dulce, care nu o va minți niciodată, nu va permite nicicând ca ea să pățească ceva rău, care și-ar risca viața ca să i-o apere pe a ei. Cu Toby cel puțin se simțea în siguranță.

Nu doar în siguranță, ci și iubită.

El o iubea. De câte ori nu-i spusese asta, în noaptea trecută? Pierduse numărătoarea la patru. Acum, când se gândea, era posibil ca, pentru scurt timp, să-și fi pierdut cunoștința după a patra declarație. În orice caz, e limpede că el își dorea să îi mărturisească de ceva timp dragostea lui, iar acum se putea aștepta să o audă destul de des.

El o iubea, și ea îl iubea pe el. Viața n-ar trebui să fie minunată acum? Poate că era prima șoaptă de nebunie care vorbea, dar, în timp ce Bel se îmbăie și se îmbrăcă, începu să creadă că ar fi cu putință. Sigur că inima ei era destul de puternică, sigur că dragostea ei era destul de profundă. Se va putea devota în același timp și lui Toby, și operelor caritabile. Pasiune noaptea, fapte bune ziua.

De ce nu putea să le aibă pe toate?

Se trezi fredonând o temă din *Don Giovanni*, în timp ce trăsura o ducea la tipografie, de unde ridică două pachete cu broșuri ale societății, legate cu sfoară. Bel se uită la una dintre ele cu satisfacție. Stilul clar al Augustei descria situația disperată a băieților coșari și formula argumentele pentru înlocuirea groaznicei munci a copiilor cu aceea a unor adulți și a echipamentelor moderne. În timp ce textul Augustei făcea apel la rațiunea cititorului, ilustrațiile talentate ale Sophiei se adresau inimii lui. Acum era rândul ei, în calitate de doamnă cu o influență socială din ce în ce mai mare, să transforme simpatia în acțiune. Acesta era scopul demonstrației de vineri.

Iar misiunea lui Bel de azi, așa cum i se cădea unei doamne cu influență, era să facă invitații personale. Sosise momentul să-i facă o vizită mătușii Camille. Cunoscută și ca Excelența Sa, ducesa de Aldonbury.

Scanned by CamScanner

Ducesa de Aldonbury era, când venea vorba de ducese, una destul de minoră. Nu era o ducesă din familia regală. Cu toate astea, mătușa Camille avea propria ei variantă de curte. Era gazda unei partide de cărți între doamne, în fiecare a treia miercuri a lunii, și se ținea de aceste invitații cu tot zelul arogant pe care i-l permitea rangul ei aristocratic. Adăugați la asta și talentul unui renumit cofetar școlit în Franța, și fiecare după-amiază din a treia miercuri a lunii era martora unui șuvoi de doamne din elita londoneză cea mai influentă, care se aduna în reședința Excelenței Sale. Pentru ca să beneficieze cineva de o invitație, trebuia să aducă o pungă doldora de monede cu care să mizeze și o tolbă de replici spirituale cu care să amuze audiența. Bel nu întrunea nici una din aceste cerințe, dar făcea parte din familie și, deci, era exceptată de la regulă.

Când intră în salonul în stil roman, întâlni acolo o suită de aproape douăzeci de doamne, așezate în grupuri bine delimitate de câte patru. Sophia stătea la o masă de whist din apropierea șemineului. Bel schimbă cu cumnata ei un zâmbet cald și se duse să o salute pe mătușa sa.

– Excelență, zise Bel, făcând o reverență adâncă, urmată de un sărut pe obrazul fardat al bătrânei doamne. Ce mai faci, mătușă Camille?

– Mulțumesc, bine, copila mea.

Mătușa Camille îi făcu lui Bel semn cu mâna să se așeze și apoi uită imediat de ea. Ceea ce se potrivea scopului lui Bel, pentru că ea venise aici să stea de vorbă cu toată lumea, mai puțin cu mătușa Camille. Înarmată cu un mic snop de broșuri, se apropie de un grup de doamne care sporovăiau lângă locul unde se lua ceaiul.

– Lady Violet, doamnă Breckinridge, le salută ea, vioaie.

Doamnele se întoarseră spre ea cu o expresie de amuzament inofensiv.

– Sunt așa de încântată să vă văd! Ați primit invitația mea la micul dejun de la Aldridge House, pentru vineri?

– Da, și m-am gândit că sigur trebuie să fie o glumă, răspunse Lady Violet. Mic dejun, la opt și jumătate dimineața? Păi, eu abia dacă ajung în pat pe la cinci.

– Nu este doar un mic dejun, adăugă Bel grăbită. Masa va fi urmată de o demonstrație a unei foarte interesante inovații în gospodărirea casei. Acesta e motivul pentru ora matinală, înțelegeți?

– Ah, făcu Lady Violet, aruncând prietenei ei o privire care vorbea de la sine. O inovație!

Scanned by CamScanner

– Și încă una interesantă, adăugă doamna Breckinridge, cu un zâmbet. Trebuie să fie cu adevărat palpitant, dragă. Radiezi, pur și simplu. Aș vrea să-ți aflu și eu secretul.

Doamnele chicotiră, și siguranța de sine a lui Bel se înmuie. Apoi se gândi la Toby și își semeți bărbia.

– Eu chiar o găsesc palpitantă, zise. Copiii neajutorați ai Londrei sunt supuși unei grave nedreptăți și stă în puterea noastră să-i punem capăt.

– Prin inovații în gospodărirea casei? întrebă Lady Violet, cu un aer ce exprima îndoiala.

– Da, le răspunse Bel, oferind fiecăreia câte o broșură. Ca membră a Societății pentru Înlocuirea Nevoii de Băieți Coșari cu...

– Ce denumire absurd de lungă, își dădu cu părerea doamna Breckinridge. Mai-mai să nu încapă în broșură.

Bel rezistă tentației de a-și da ochii peste cap.

– Ca membră a acestei societăți, vă invit să participați la demonstrația noastră de vinerea aceasta. Obiceiul de a sili copiii mici să curețe cenușa de pe hornuri nu e doar barbar, ci și ineficient. Așa cum veți vedea în demonstrația noastră, curățarea corespunzătoare a coșurilor este o sarcină care nu poate fi dusă la capăt decât de un adult.

– Un adult? se minună Lady Violet, căscând ochii mari. Am auzit bine? Doar munca unui adult e satisfăcătoare?

– Da. Mă rog, nu a oricărui adult... trebuie să aibă echipamentul adecvat, desigur.

Doamna Breckinridge părea pe cale să pufnească în râs și să dea pe-afară gura de ceai pe care tocmai o sorbise. O înghiți cu vădită dificultate.

– A, desigur. Spune-mi, Lady Aldridge, soțul tău va participa și el la această demonstrație? Cred că toate doamnele din înalta societate sunt curioase să afle starea echipamentului lui Sir Toby. Nu trebuie decât să te vadă omul ca să-și dea seama că serviciile lui sunt cu totul mulțumitoare.

Acum veni rândul lui Lady Violet să se înece cu un fursec.

Bel se încruntă, încercând să-și imagineze de ce femeile acestea credeau că Toby și-ar curăța singur hornurile.

– Păi, soțul meu se ocupă în momentul de față cu alegerile din Surrey, dar dacă urnele se închid devreme, poate că va participa și el. Demonstrația în sine va fi efectuată de un coșar.

Scanned by CamScanner

– Ah, murmură Lady Violet către prietena sa. Deja a apelat la slugi. Și tocmai un coșar. Mai rău decât un lacheu.

– Nu e o demonstrație pentru gentlemeni, continuă Bel, ignorând comentariile absconse. Puterea de a schimba această situație deplorabilă stă în mâinile femeilor.

Continuă să vorbească ignorând chicotelile lor ciudate. De ce oare li se părea totul așa de amuzant?

– Una dintre adevăratele trăsături ale epocii moderne vizează tocmai exercitarea influenței din poziția noastră de doamne aparținând înaltei societăți engleze asupra soților noștri și determinarea schimbării sociale.

Lady Violet se chinuia să-și păstreze o mină serioasă.

– Și ce poziție ar trebui să adoptăm, Lady Aldridge? Ca să exercităm o influență asupra soțului? Nu cea pe spate, presupun.

– Nu, într-adevăr. Este exact ceea ce voiam să subliniez. Nu trebuie să acceptăm această nedreptate, așa cum am făcut până acum.

Doamnele se tăvăleau de râs. Bel ar fi vrut să mârâie, de frustrare. De ce nu reușea să le facă pe femeile astea să înțeleagă? Oare se prefăceau intenționat că nu pricep sau erau pur și simplu obtuze? Și oare era doar imaginația ei, confuză din pricina pasiunii, sau toate remarcile lor sarcastice aveau o implicație distinct carnală?

– Da, mă rog, mormăi ea, ridicându-se în picioare.

Poate că va găsi o audiență mai prietenoasă în persoana contesei de Vinterre, care se afla în capătul opus al salonului.

– Sper că veți putea participa, zise.

– A, sigur că vom veni, o asigură Lady Violet. N-am lipsi pentru nimic în lume, Lady Aldridge. Ziua de vineri promite să fie cea mai amuzantă din tot sezonul.

Bel ardea de dorința de a răspunde că intenția nu era să le facă să se amuze. „Ci ca să te lămurești tu, toantă ușuratică și fără minte."

Vai, Doamne! Oare gândul acela chiar se născuse în mintea ei? Îngrozită, Bel se dojeni singură, mormăind. Se simțea așa de ciudat, de întoarsă pe dos. I-ar fi plăcut să pună comportarea ei ciudată pe seama oboselii din noaptea trecută, dar bănuia că totul se datora pasiunii care o domina. Nici măcar atunci când privea imaginile sărmanilor băieți coșari maltratați nu-și putea regăsi obișnuitul ei zel. În schimb, în timp ce-și plimba privirea peste adunarea de doamne șterse care decorau salonul, nu se putea gândi decât că voia să se întoarcă acasă, în pat. Să se întoarcă la Toby.

Scanned by CamScanner

Mai rău, i se părea că toată lumea din încăpere își dădea seama de asta. Comentariile lui Lady Violet erau doar începutul. Din fiecare colț al încăperii, doamnele se zgâiau la ea, șoptindu-și una alteia peste masa de joc și râzând cu nasul în ceașca de ceai.

– Bel!

Sophia o atinse pe umăr.

– Aerul de aici e așa de închis, și nu prea îmi prieste, din cauza copilului... spuse, ducându-și mâna la abdomen și făcând unul din primele gesturi materne ale oricărei femei. Vrei să faci câțiva pași cu mine, afară?

Bel încuviință printr-o înclinare a capului și își urmă cumnata, ieșind pe ușile de sticlă afară, pe verandă și apoi în grădină. Imediat ce trecură după colțul unui gard viu, Sophia se întoarse către ea.

– N-ai citit?

– Ce să citesc?

– Ediția de azi-dimineață din *The Prattler*.

Bel clătină din cap. Evita din principiu tabloidul infect și nu se obosea decât să arunce o privire atunci când Toby avea nevoie să fie alinat după încă vreun atac asupra lui. De ce purta ziarul acela o astfel de vendetă împotriva soțului ei era de neînțeles pentru ea.

Sophia scoase din poșeta de pânză o bucată de ziar făcută sul și i-o întinse lui Bel cu o mână, luându-i cu cealaltă maldărul de broșuri.

– Îmi pare rău că eu sunt aceea care îți arată asta, dar după comentariile făcute înăuntru de Lady Violet, am considerat că trebuie să fii pusă în gardă. Lumea o să vorbească.

Stomacul lui Bel se strânse ghem când luă bucata de hârtie și o derulă precaută. Puseseră pe seama lui Toby o legătură cu o altă femeie? Acum știa că *The Prattler* exagera cu aventurile deșucheate ale lui Toby și că nu trebuia să considere adevărate toate zvonurile de infidelitate. Totuși, o rănea să audă bârfele care sugerau că el călcase deja pe de lături.

Când aruncă prima ocheadă la caricatură, se gândi că asta trebuia să reprezinte acea caricatură, care îl înfățișa pe Toby la brat cu o femeie ușoară, cu veșmintele desfăcute și umărul dezgolit. Sânii exagerat de mari erau împinși afară din corsaj, revărsându-se din rochie, în timp ce ea se sprijinea cât de bine putea de silueta lui Toby. Cele două personaje erau înfățișate în întunericul nopții, coborând treptele unui mare edificiu de piatră. Bel se uită mai atent. Vai, era clădirea operei!

Scanned by CamScanner

Citi cu glas tare comentariul: „Destrăbălatul Nepocăit. Este oare Sir Toby un Don Giovanni al Londrei?"

– Of, Bel, exclamă Sophia. Îmi pare așa de rău.

Groaza clipoci în pieptul lui Bel când privi din nou chipul, și nu formele voluptuoase care se revărsau pe pagină. Părul negru. Ochii mari și întunecați.

– Vai, Doamne sfinte!

Ea era. Ea era femeia de la brațul lui Toby, leșinată să-i facă pe plac soțului ei, ca o prostituată cu ochi sticloși. Acum Bel observă și bulele care le ieșeau din gură acelor dezgustătoare personaje care îi reprezentau pe ea și pe Toby. El spunea: „Chiar te-ai gândit să mă reformezi?" Ea spunea: „Ha! Nu mi-am închipuit că decăderea poate fi atât de dulce".

În spatele lor, în umbra clădirii operei, domnul Hollyhurst desenase o pereche de copii slăbănogi, cu mâinile întinse, într-o atitudine de milogeală. Rugile lor erau ignorate.

– Mulțumesc, zise Bel, apatic, răsucind hârtia la loc. Îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat-o. Așa se explică o grămadă de lucruri.

Nu era de mirare că doamnele din salon îi primiseră invitația cu amuzament, punându-i la îndoială intențiile caritabile și luându-i toate vorbele în răspăr. Aceasta era părerea lor despre ea: o femeie nebună după sex, incitată spre depravare de șarmul destrăbălat și exemplul desfrânat al soțului ei.

Și, mai rău decât orice, Bel era îngrijorată că s-ar putea să fi avut dreptate cu toții. Domnul Hollyhurst, Lady Violet, doamna Breckinridge. De ce ar desena cineva o astfel de ilustrație sau ar da crezare insinuărilor, dacă nu ar conține și un miez de adevăr? Se gândi cum plecase de la operă seara trecută, toată îmbujorată și înnebunită de dorință – prea disperată ca să mai poată aștepta până la întoarcerea acasă. Maica Domnului, se aruncase asupra lui în trăsură! O doamnă respectabilă și influentă nu se comportă astfel. Și oare să fi fost și copii flămânzi ascunși în umbra clădirii, cerând ajutor fără ca ea să-i bage în seamă, orbită cum era de pasiune?

Se prea poate.

Cine s-ar fi uitat la o astfel de femeie ca îndrumător moral? Cum putea o asemenea femeie să fie soția unui parlamentar influent?

– Nu da prea multă importanță, zise Sophia. Când e vorba de scandaluri, să-l dorești pe propriul tău soț nu e cine știe ce subiect. Nu te lua după Lady Violet; e doar un balaur bătrân și invidios. Nu se poate abține să nu scoată flăcări pe nas. O să se satură destul

Scanned by CamScanner

de repede să te necăjească, dacă refuzi să-i dai satisfacția de a te arăta supărată.

– Nu este vorba doar despre Lady Violet. Toată Londra citește *The Prattler*.

– Da, și există o nouă ediție în fiecare dimineață. În câteva zile, lumea va găsi un nou subiect de bârfă și toate acestea vor fi uitate.

– Sunt sigură că ai dreptate.

Dar peste câteva zile, alegerile vor fi terminate, și la fel și demonstrația. Și toate ar putea să eșueze din cauza ei. Pentru că îngăduise pasiunii să treacă peste principiile ei.

– Eu..., zise, înghițind cu greu gustul amar. Simt că mi se face greață. Cred c-o să mă strecor pe aleea din grădină și o să mă duc acasă. Te rog, scuză-mă tu în fața mătușii.

– Da, sigur, o asigură Sophia, mângâind-o ușor pe brat. Dacă pot să te ajut cumva...

– Nu, nu, răspunse Bel, străduindu-se să surâdă. Serios, nu e mare lucru. Sunt doar obosită. Trebuie să mă odihnesc, atâta tot.

După ce își luă rămas-bun de la Sophia, Bel porni spre aleea din fața reședinței. Ca eșecul ei să fie complet, ceru ca trăsura să o ducă direct acasă. Știa că Toby era plecat să-și facă iar campanie în Surrey. Știa c-ar fi trebuit să-și continue vizitele, ca să împartă broșuri sau să ducă provizii la clinica de copii, sau, pur și simplu, să caute o biserică și să se roage în genunchi până ce i-or amorți picioarele. În clipa aceea însă, nu voia să mai stea aproape de doamne sau de orfani, și nici măcar aproape de Dumnezeu. Voia să fie aproape de Toby. O să arunce cât colo rochia aceea elegantă, cu dungi subțiri, și boneta cu panglici, o să-și pună una dintre cămășile ei vechi de muselină și o să se bage în pat, care s-ar fi putut să mai păstreze încă ceva din căldura nopții lor pasionale, din mirosul lui. Și-ar fi putut să-și petreacă ziua plângând sau visând cu ochii deschiși, până când el o să se întoarcă acasă și o s-o țină în brațe și s-o iubească.

Ah, era cu adevărat slabă.

Când pătrunse în reședința Aldridge auzi pe hol voci masculine șoptite. Inima îi tresări. Toby era acasă? Poate că fusese alungat în hohote de râs de la tribuna din Surrey, dacă ediția de azi din *The Prattler* ajunsese până acolo. Spre rușinea ei, lui Bel nici măcar nu-i păsa, câtă vreme el era aici, lângă ea.

Cu pași ușori, o luă repede pe coridor în direcția vocilor, care păreau să vină din biblioteca lui Toby. Se apropie de ușă și recunoscu

Scanned by CamScanner

timbrul cald al vocii soțului ei. El era, slavă Cerului. Toby o să facă totul să fie bine. Toby o iubea. Nu va permite niciodată să i se întâmple ceva rău. Cu el era în siguranță.

Când puse mâna pe clanță, mintea ei înregistră vag faptul că Toby nu vorbea, ci țipa. Răcnea, de fapt, așa cum nu-l mai auzise niciodată ridicând vocea la cineva.

– Ai avut instrucțiuni foarte clare, tuna el. Ea nu trebuia amestecată în nici un fel în treaba asta.

Îi răspunse o voce mai blajină, de tenor. Bel trebui să-și lipească urechea de ușă ca să prindă vorbele. O mustră puțin conștiința pentru că trăgea cu urechea, dar cum altfel să decidă dacă era bine să-i întrerupă?

– Da, numai că n-a funcționat, răspunse vocea mai domoală. Mi-ați spus să fiu mai sever, să fiu cât pot de rău.

– Rău cu mine, nu cu ea, replică Toby. Nu există nici o scuză pentru...

– Și nu mi-ați spus că vreți să pierdeți, cu orice preț?

– Da, dar...

– Atunci trebuia să fie despre ea. Nu mai există nimic de insinuat despre dumneavoastră. Eu cel puțin așa m-am gândit.

Prin ușă se auzi o trosnitură înfundată, care o făcu pe Bel să tresară. Stomacul îi vibră de groază. Poate că ar fi trebuit să cheme un lacheu.

Vocea lui Toby se auzi din nou.

– Naiba să te ia, Hollyhurst, nu ești plătit ca să gândești. Ești plătit să desenezi.

Hollyhurst? Ce căuta omul acela odios aici, în biroul lui Toby?

Bel nu-și aminti să fi luat decizia de a deschide ușa. Se trezi doar că stătea în mijlocul blazonului familiei Aldridge, imprimat în auriu pe covorul roșu-sângeriu. Cei doi bărbați se zgâiau la ea; Toby, din spatele mesei de lucru și... Oare cel care stătea sprijinit de spătarul fotoliului din fața lui putea să fie cu adevărat H.M. Hollyhurst? Nu semăna deloc cu căpcăunul laș, cărunt și cu urechi ascuțite pe care și-l imaginase ea. Cu fața rasă și chipeș, abia dacă era puțin mai în vârstă decât ea, îl cântări Bel din priviri.

Palid din pricina șocului, tânărul se ridică în picioare.

– La naiba! spuse el în barbă.

– Toby? rosti Bel cu vocea tremurată. Ce se petrece aici?

Scanned by CamScanner

Capitolul 21

Toby știa exact ce se petrecea. Ziua aceea nefastă atinsese acum punctul culminant. Bâlciul se încheiase. Acesta era momentul de care îi fusese groază, chiar din ziua în care se căsătoriseră. Cu toate acestea, odată cu el venea și o ciudată senzație de ușurare.

– Isabel, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Hiram Hollyhurst.

Neghiobul anemic se înclină cu stângăcie.

– Tocmai se gândea să plece, adăugă Toby, privindu-l insistent.

Hollyhurst nu era atât de obtuz, încât să rateze aluzia. După ce ușa se închise și ei doi rămaseră singuri, Isabel încremeni în mijlocul covorului, uitându-se neîncrezătoare la Toby minute întregi.

– Eu..., începu ea, cu maxilarul zvâcnindu-i. Toby, eu nu înțeleg.

Sigur că nu înțelegea, draga de ea. N-ar fi putut înțelege niciodată motivațiile unei purtări atât de imature. Pur și simplu nu avea cum să înțeleagă, cu felul ei de a fi.

– Nu vrei să stai jos?

– Mulțumesc, nu.

Își încleșta și-și descleșta pumnii, de parcă nu era sigură cum să înceapă.

– Așadar, el a fost domnul Hollyhurst.

Nu pusese o întrebare, ceea ce era un lucru bun, pentru că Toby chiar nu dorea să-i răspundă. Ce voia el era să o țină în brațe. După toate câte se petrecuseră în dimineața aceea, cu veștile pe care tocmai le primise... Cât de crud era că trebuia să-și distrugă căsnicia din această pricină, în ziua când avea cel mai mult nevoie de alinare din partea soției.

– Acel domn Hollyhurst, continuă ea. Același bărbat care te-a demonizat în *The Prattler* în toate aceste luni, cu caricaturile alea îngrozitoare.

– Da, răspunse el, în sfârșit. Suntem... prieteni.

– Prieteni? strigă ea. Cum se poate așa ceva? Cum poți fi prieten cu un astfel de om?

– E fiul unui fost administrator și... Și nu contează cum ne-am cunoscut.

Toby făcu o pauză.

Scanned by CamScanner

– Eu l-am plătit, Isabel. Toate acele caricaturi, atacurile asupra mea – toate au fost comandate de mine.

Isabel scoase un sunet nearticulat din gât. Își ridică apoi privirea în tavan, ca și cum ar fi putut găsi vreo explicație a purtării lui printre volutele candelabrului de alamă. Un „de ce" tăcut i se formă pe buze, dar nu părea să aibă destul suflu ca să-l rostească.

– Serios, te rog să stai jos!

Toby se apropie de ea și îi puse o mână pe braț.

Bel i-o dădu la o parte, scuturându-și mâna.

– Mulțumesc, nu.

Tot nu reuși să rostească întrebarea.

Toby oftă. Nu avea de gând să o forțeze să vorbească.

– A început anul trecut, după ce Sophia a dispărut și părinții ei au răspândit știrea falsă despre boala ei. Era iarnă și lumea nu prea avea despre ce să discute. Mă temeam că bârfele ar fi scos adevărul la suprafață, până la urmă, dacă nu le dădeam alt subiect de discuții. Am venit la Londra și l-am căutat pe Hollyhurst. Eu și cu Hiram am inventat prostia asta cu „Destrăbălatul Renăscut".

Toby se duse lângă bar. Doamne, câtă nevoie avea de o băutură!

– La început, n-am vrut decât să alung bănuielile, să preiau eu povara scandalului, continuă el, turnându-și un pahar de whisky. Dacă Sophia ar fi revenit ca prin minune și ar fi vrut totuși să se mărite cu mine, reputația ei ar fi rămas intactă. Mai târziu, când a devenit clar că ea nu avea de gând să revină... cred că a devenit o chestiune de mândrie. Nu voiam să știe nimeni de ce mă respinsese. La dracu', nici măcar eu nu știam adevăratul motiv pentru care mă respinsese. Era preferabil să las lumea să creadă că purtarea mea destrăbălată a făcut-o să mă lase.

În sfârșit, Isabel își regăsi glasul.

– Dar de ce ai continuat, chiar și după ce ne-am logodit? După căsătoria noastră?

Toby sorbi alene din whisky, lăsându-i timp să pună cap la cap motivele. Știa că va reuși. Era o fată isteață.

Când lăsă jos paharul, Bel își privea încruntată mâinile. Vezi? Nu avusese nevoie decât de câteva secunde.

– Domnul Hollyhurst, zise, a pomenit ceva despre un plan în care tu să pierzi. Se referea la alegeri?

– Da.

– Ai încercat să pierzi?

Scanned by CamScanner

Toby simți nevoia să-i spună că fusese mai degrabă o încercare să nu câștige, dar i-ar fi dat impresia c-o lua peste picior. Oricum, nu prea mai conta, date fiind evenimentele din dimineața aceea.

Toby clătină încet din cap.

– Da.

– Dar campania, tribuna electorală... Ai fost la Surrey în fiecare zi.

Toby scutură cu putere din cap.

– Doamne sfinte! N-ai fost?

Pe chip îi apăru o expresie de repulsie, și Toby se simți sfâșiat de durere când i-o văzu, dar nu-și permise luxul să-și ferească privirea.

– Dacă nu te-ai dus la Surrey, întrebă ea, unde ți-ai petrecut zilele? Nu la... O, Doamne! Nu la Perla Ascunsă?

– Nu, zise el ferm. Niciodată acolo, nici în vreun alt loc asemănător. Am fost... în tot felul de locuri. În parc, la club. Cel mai adesea am fost, pur și simplu, aici, în birou. Pe jumătate așteptând, pe jumătate sperând, cred, că într-o bună zi o să dai de mine, și minciuna va fi descoperită. Dar tu ești mereu atât de ocupată cu acțiunile tale caritabile, cu întâlnirile societății tale...

Ridică din umeri.

– N-ai observat niciodată că sunt aici.

– Sigur că nu te-am observat! De ce m-aș fi apucat să-mi caut soțul prin casă, când el trebuia să fie plecat la Surrey? Am crezut în tine. Am avut încredere în tine. Am fost convinsă că și tu voiai să câștigi alegerile la fel de mult ca mine. Chiar și înainte de nunta noastră, din prima seară când ne-am întâlnit, tu...

– Haide, Isabel! Fii sinceră! Știi bine că n-am vrut niciodată cu adevărat să candidez pentru postul de parlamentar.

– Da, dar am crezut că mă vrei pe mine!

Își duse o mână la gât, uluită parcă de magnitudinea propriei sale furii.

– Chiar dacă nu aveai înclinații spre politică, știai că eu caut un bărbat cu influență în parlament. Și înainte de căsătorie *ai promis* că vei candida. Mi-ai promis, Toby.

– Ți-am promis multe lucruri, scumpo. Pe atunci, îmi venea ușor să fac promisiuni, când nu aveam de gând să le respect.

Toby inspiră profund și își puse jos paharul. Acum nu mai era cale de întoarcere. Jumătățile de mărturisiri nu serveau la nimic. Era timpul să-i dezvăluie tot adevărul și s-o lase să facă mai departe așa cum considera.

Scanned by CamScanner

– Când ne-am logodit, continuă el pe un ton egal, ți-aș fi spus orice ai fi dorit să auzi – povești, fantezii, minciuni. Pur și simplu, trebuia să te fac a mea, cu orice chip.

– De ce?

– Din mândrie, răspunse el, prozaic. Și o anume formă de răzbunare. Voiam să i te răpesc lui Gray, așa cum el mi-o luase pe Sophia.

– Sophia?

Mâna îi căzu de la gât la stomac și Bel arăta ca și cum avea să i se facă rău.

– Tot timpul a fost vorba despre ea? Nu m-ai vrut niciodată pe mine.

– Nu, nu e adevărat.

Toby se repezi spre ea și o prinse în brațe. Ea încercă să scape, dar Toby o ținu bine.

– Isabel, te-am dorit din prima clipă, chiar înainte de a afla care îți e numele. Și, odată ce am descoperit ce femeie inteligentă, principială și pasională ești, m-am îndrăgostit de tine trup și suflet. După ce-am ajuns să ne căsătorim, nu-mi mai doream altceva decât să te fac fericită, dar făcusem deja atât de multe promisiuni absurde, iar tu aveai o impresie atât de naivă, de idealizată despre caracterul meu. La început am vrut să merit părerea bună pe care o aveai despre mine. Voiam să te merit. Și m-am gândit că, poate, dacă mă străduiam suficient...

– La început.

Bel refuza să se uite la el, fixându-i, în schimb, reverul hainei.

– La început voiai să-mi faci o impresie bună, dar acum nu mai vrei.

– Pentru că nu pot, zise Toby, cu gura uscată. Pur și simplu nu sunt în stare. Ca să fiu sincer, nu sunt sigur că poate cineva. Ai așteptări prea mari. Știam că era inevitabil să nu te dezamăgesc – dacă nu pierzând alegerile astea, atunci pierzându-le pe următoarele sau nereușind să ajung la nivelul de influență pe care îl doreai tu... Mai devreme sau mai târziu, știam că vei afla adevărul. Nu sunt bărbatul care vrei tu să fiu.

– Dar *ai putea* să devii acel bărbat. Nu de azi pe mâine, dacă ai vrea să faci efortul. Ai un potențial atât de mare, atâta căldură, compasiune, un talent înnăscut pentru...

– Oprește-te! Încetează!

Toby îi dădu drumul și își duse o mână la tâmplă.

Scanned by CamScanner

– Să nu-mi spui ce-aș putea să fiu, făcând doar puțin efort. Nu sunt unul dintre afurisitele tale de proiecte caritabile, sunt soțul tău. Și da, ai dreptate, pentru mine nu mai e suficient să-ți câștig aprecierea. Vreau iubirea ta, fie că o merit, fie nu.

Bel își sugrumă un suspin.

– M-ai mințit. Campania, opera, domnul Hollyhurst... iar acum asta.

Se încurcă în șnurul poșetei, o deschise și trase afară o bucată de hârtie.

– Privește aici! Doar uită-te!

Îi flutură sub nas caricatura. Toby nu avea nevoie să se uite la ea – imaginea oribilă îi era întipărită în memorie cu fierul roșu.

Bel continuă, maimuțărindu-i vocea:

– „Lasă-mă să te duc la operă", ai zis. „Lasă-mă să te răsfăț", ai zis. „Dacă vrei să fii o doamnă influentă, trebuie să arăți frumoasă, dezirabilă, în ton cu moda." Și uită-te la mine în desenul acesta groaznic – depravată, dezgustătoare, înnebunită de dorință carnală. Cine ar mai asculta-o pe femeia aceea, te întreb? Ce fel de influență mai pot avea eu acum?

Făcu ghem hârtia și o aruncă în el.

– Ai făcut din mine un subiect de glumă. Ai distrus totul. Dacă m-ai iubit cu adevărat, cum ai putut să faci asta? Ești un... un *mincinos!*

– Isabel...

Îl lovi peste umăr cu palma deschisă.

– Mi-ai spus că nu mă vei răni niciodată. Ai spus că mai degrabă mori decât să lași să mi se întâmple ceva rău.

Îl lovi din nou.

– M-ai făcut să am încredere în tine...

Dădu drumul unui șir de epitete în limba spaniolă. După tonul lor, Toby era fericit că nu înțelegea ce înseamnă. Ea își punctă fiecare insultă dându-i o lovitură în umăr.

– Isabel, te rog!

– *Bastardo*! strigă ea, lovindu-l iar.

Pe asta o înțelese. Și acceptă c-o merita.

– Mincinosule! strigă din nou, ducându-și mâna la spate.

El îi prinse încheietura mâinii înainte ca ea să-i mai poată da încă o lovitură.

– *Isabel.*

Gâfâind, ea se uită neîncrezătoare la propria-i mână. Furia din privire i se potoli din cauza șocului. În sfârșit, șopti:

– Te-am lovit.

Scanned by CamScanner

– Da.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

– N-am lovit pe nimeni în viața mea.

– Aș vrea să-ți pot spune că nu m-a durut.

Slăbi puțin strânsoarea, îi cuprinse ambele mâini într-ale lui și le ținu strâns. Aproape la fel cum le ținuse atunci când își rostiseră jurămintele maritale. Amândoi rămaseră nemișcați, gâfâind. Amânaseră dezastrul pentru câteva clipe încă. Ei îi tremura buza de jos. Pe Toby îl termina felul în care și-ar fi dorit s-o sărute, deși simțea că nu are acest drept.

– Azi-dimineață m-am dus la jocul de cărți al mătușii mele, zise ea calm, uitându-se la mâinile lor. Doamnele de acolo... râdeau de mine și șușoteau pe seama mea pe la colțuri. Apoi Sophia mi-a arătat imaginea aceea cu mine, în care păream despuiată și înnebunită după sex. Exact ca biata mea mamă. Nici pe ea n-a ascultat-o nimeni. N-ai de unde să știi cât de mult am muncit, cât de mult m-am străduit să nu fiu niciodată ca femeia aceea. Ca femeia aceasta.

Vocea i se gâtui și, odată cu ea, se rupse și inima lui Toby.

– Voiam să le câștig respectul, și toate au râs de mine.

– Scumpa mea, iartă-mă! Îmi pare atât de rău, dar chiar dacă ar râde de tine fiecare femeie din Anglia, eu tot te-aș iubi. Și aș îndura bucuros disprețul lumii întregi, dacă și tu ai simți la fel pentru mine.

Era adevărat. Toată viața lui, Toby fusese fericit să fie prieten cu toată lumea, dar acum nu-i mai era suficient să fie tipul pe care îl place toată lumea. Voia să fie bărbatul pe care o femeie îl iubea, dincolo de rațiune.

– Isabel, așa sunt eu. Sunt un aristocrat egoist, plin de defecte și cu o poziție socială medie. Îmi place viața pe care o duc, familia mea și prietenii. Îmi place să mă distrez și îmi place să mă înconjor de lucruri frumoase. Și oricât de mult admir zelul tău pentru operele de caritate, am dubii că i-aș putea face față. Nu mă interesează parlamentul și, în consecință, sunt prea puțin talentat într-ale politicii. Regret profund că te-am rănit, dar mi-aș petrece viața toată să îndrept acest lucru, dacă mi-ai da ocazia.

Bel se lupta să scape din strânsoarea lui.

– Ai vrea...

– Isabel, te rog!

Vocea îi cedă de disperare.

Scanned by CamScanner

– Dă-mi răgaz o clipă! După aceea, îți promit, poți să mă lovești, să mă insulți și să mă ocărăști cât vrei. Știu că merit. Pentru încă un minut, hai să pretindem amândoi că dimineața aceasta n-a existat. Să pretindem că nu s-au spus niciodată minciuni. Uită-te la mine!

Așteptă până ce Bel făcu întocmai.

– Uită-te la mine doar pentru o clipă, repetă el încet, și privește-mă exact așa cum sunt cu adevărat. Și înțelege că te iubesc mai mult decât o pot spune. Mai mult decât pot înțelege eu însumi. Îți poate fi de-ajuns asta?

Inima îi urcă în gât, și Toby se strădui cu greu să înghită. Trebuia s-o întrebe.

– Isabel, îți e de-ajuns așa cum sunt?

Lacrimile se scurgeau pe obrajii ei. Era imposibil de spus dacă erau lacrimi de disperare sau de bucurie. Fir-ar ele să fie de lacrimi enigmatice ale femeilor.

– Nu știi ce-mi ceri, zise ea.

El îi prinse obrajii cu mâinile.

– Ba da, știu. Îți cer să mă iubești așa cum te iubesc și eu.

Îi sărută buzele; avea nevoie să-i simtă gustul. Alte lacrimi se rostogoliră de sub pleoapele ei tremurânde.

– Complet, continuă el, sărutând-o pe obraji, apoi pe bărbie, lângă ureche. Fără rezerve, pătimaș, nebunește...

Trupul înțepeni în brațele lui, și Bel scoase un sunet ciudat din gât. Își propti mâinile pe pieptul lui și îl împinse.

– Îmi pare rău, Toby. Noaptea trecută am crezut că poate te... Și acum ai...

Clătină din cap și își întoarse privirea de la el.

– Îmi pare rău.

Iată că se întâmpla. Verdictul de care îi fusese atât de groază. Ea nu îl iubea. Cel puțin, nu așa cum o iubea el. Poate că îl iubea într-un fel creștinesc, altruist și devotat, dar nu trăia, nu respira și nu ardea pentru el, așa cum el trăia, respira și ardea pentru ea.

Foarte bine, atunci. Acum știa.

Și ia te uită, lumea nu se oprise în loc.

– Îmi pare rău, repetă ea slab.

– Încetează să te mai scuzi, greșeala e numai a mea. Înțeleg.

Încăperea fu învăluită într-o tăcere stânjenitoare.

– Ei bine, atunci, nu te mai reții, spuse Toby, dregându-și glasul și trecând de partea cealaltă a mesei de lucru.

Scanned by CamScanner

Când porni, pasul îi șovăi puțin. Se dezechilibră, ca și cum abia învăța să meargă având o suliță înfiptă în piept.

– Știu că ești ocupată. Probabil că ai vreo întâlnire sau altceva la care trebuie să participi. Înainte de a pleca, trebuie să-ți spun ceva.

Luă de pe birou mesajul urgent pe care tocmai îl primise în dimineața aceea, pipăindu-i sigiliul de ceară spart. Ce ciudat, când se gândea că îl citise cu câteva ore în urmă.

– Domnul Yorke a murit noaptea trecută, zise. Sau poate astăzi de dimineață, în zori. Oricum, era aici, în oraș, și nu are nici un fel de rude apropiate...

Toby strânse pumnul și îl propti de spătarul scaunului.

– Nu avea nici un fel de rude apropiate. Eu și cu mama o să-i însoțim trupul înapoi în Surrey, pentru înmormântare.

– Vai, Toby, spuse ea și făcu un pas spre el.

Toby se întoarse, privind pe fereastră. Era o zi revoltător de însorită.

Isabel se opri, după câțiva pași.

– Toby, îmi pare așa de rău. Știu cât de mult țineai la el.

– Chiar știi? rosti, privind fix în geamul vălurit al ferestrei. Pentru că eu nu cred c-am știut cu adevărat până astăzi. De-abia azi mi-am dat seama... Yorke a fost omul cel mai apropiat de ideea de tată pentru mine.

Bel scoase un sunet liniștitor și se întinse să-l ia de mână. Toby i-o îndepărtă și își încrucișă mâinile la piept. Desigur, *acum* voia să-l consoleze. Era gata să-l copleșească, să-și arate generoasă afecțiunea *acum*, când el era la pământ și suferea, și era nenorocit ca leprosul dintr-o parabolă. Isabel își manifesta acum compasiunea față de el din belșug. Singurul lucru pe care i-l refuza era pasiunea profundă, durabilă.

– Acum o să ai tot ce ți-ai dorit, îi zise el. O să fiu parlamentar. Tu o să fii Lady Aldridge, influenta soție a unui parlamentar. Casa aceasta este a ta, poți să găzduiești în ea câte demonstrații și întâlniri ale societății și câte evenimente sociale dorești. Dacă vrei, poți s-o transformi într-un cămin pentru orfani. Nu-mi pasă. Eu voi locui la Surrey în viitor.

– Mă... mă lași pur și simplu aici?

Avea o voce de om rănit.

Bun. Oricât de meschin putea să pară, voia s-o rănească. Să-i provoace măcar o părticică din durerea pe care ea i-o provocase.

Scanned by CamScanner

– Ai un plan mai bun? zise Toby, ocolind-o și îndreptându-se spre ușă. Scuză-mă, dar trebuie neapărat să plec spre reședința lui Yorke din oraș. Se ține un fel de priveghi și i-am promis mamei...

– Vai, biata ta mamă!

Bel traversă încăperea și se opri dinaintea lui, apucându-l de braț.

– Toby, lasă-mă să te însoțesc.

– În Surrey?

– Păi, la priveghi, mă refer, spuse, încrețindu-și fruntea. Adică, e adevărat că am demonstrația programată vineri. Invitațiile au fost deja împărțite. Trebuie să rămân în oraș, n-ar fi cu putință s-o mai contramandez acum.

– Nu, sigur că nu, făcu el cu amărăciune. N-ar fi cu putință. Te înțeleg perfect, Isabel. N-ai nici o obligație să vii cu mine la priveghi și nici în Surrey...

Îi aruncă o privire care spera să fie rece și nepăsătoare.

– Sunt convins c-o să ne revedem destul de curând.

Se întoarse să plece.

Bel veni grăbită din spate și se puse în fața ușii.

– Toby, te rog. Îmi dau seama că suferi. Vreau să te ajut. Lasă-mă să vin cu tine.

– Nu.

Bel tresări.

– Dar...

– Nu, repetă Toby apăsat, trecând pe lângă ea, ca să iasă din încăpere. Nu ești bine-venită. E-o chestiune de familie, nu un eveniment caritabil.

Capitolul 22

Toby era un copilaș când murise tatăl lui. Nu avea nici un fel de amintiri legate de bărbatul acela și nici nu-și amintea de mama lui în anul cât fusese în doliu. Când vorbea despre Sir James Aldridge, o făcea pe un ton respectuos și neutru – și întotdeauna la timpul trecut. După toate aparențele, văduva Lady Aldridge avusese o relație cordială cu răposatul ei soț.

Scanned by CamScanner

Legătura ei cu domnul Yorke însă nu s-ar fi putut niciodată descrie ca fiind „cordială". Cei doi se certau mereu pe o temă sau alta, de când putea Toby să-și aducă aminte. Își aruncau în față comentarii usturătoare și, pe la spate, spuneau lucruri și mai rele unul despre altul. După toate aparențele, se potriveau doar într-o singură privință – faptul că se displăceau reciproc.

Și până în ziua aceea, Toby nu-și dăduse niciodată seama de evidențe.

Fuseseră îndrăgostiți unul de altul.

Cum se poate să nu-și fi dat seama? Toby se lăuda cu talentul lui de a înțelege femeile, dar se dovedise că avusese un ditamai orbul găinilor în privința propriei mame. Pe de altă parte însă, ea nu fusese niciodată o „femeie" pentru el, pentru că era mama lui și nu-i căutase punctele slabe. Nu voise să le vadă. Era singurul lui părinte, piatra de temelie din familia lor, cea mai puternică persoană pe care o cunoștea.

Nu și astăzi, însă. Astăzi era răvășită, palidă și înlăcrimată.

– Mamă, de ce nu mi-ai spus niciodată?

Toby stătea lângă ea și o ținea de mână, în timp ce ea își tampona ochii cu batista. Amândoi stăteau într-un colț al salonului domnului Yorke. Camera era plină de cunoștințe venite să-și prezinte condoleanțele, înainte ca trupul lui să fie dus în Surrey. Lumea venea și pleca, aparent derutată, pentru că nu știa cui să-i adreseze condoleanțele, dat fiind că decedatul nu avea rude apropiate.

Mama lui își șterse ochii și șopti:

– Să-ți fi spus despre iubitul meu? Zău, Toby, e drept că suntem apropiați, dar există și discuții pe care o mamă nu vrea să le poarte cu fiul ei.

Avea dreptate.

– De cât timp ați fost...

– De foarte mult timp.

– Ani, așadar?

– Zeci de ani.

Zeci de ani. Toby privi încruntat în pământ, încercând să se hotărască dacă voia să afle exact de când dura relația.

– Nici chiar așa de mult, continuă mama lui, citindu-i gândurile. Nu i-am fost niciodată necredincioasă tatălui tău.

– N-am nici un fel de amintire despre tata, zise Toby, ridicându-și privirea înspre dormitorul de la etaj, unde zăcea trupul neînsuflețit al lui Yorke. Toate amintirile mele sunt legate de el.

Scanned by CamScanner

– Să știi că te-a iubit, Toby. Mi-a spus-o. Avea de gând să-ți lase domeniul moștenire, dacă n-ar fi fost grevat de datorii. Te considera fiul pe care nu l-a avut niciodată.

– De ce nu fiul pe care l-a avut? De ce nu v-ați căsătorit?

Mama lui scutură din cap.

– Ne-am fi omorât unul pe altul, dacă era să trăim sub același acoperiș. Nu, mă obișnuisem să fiu independentă, și amândoi eram, pur și simplu, prea încăpățânați.

Dădu drumul mâinii lui Toby și își suflă nasul.

– Sănătatea îi dădea de furcă de ceva timp. Doctorii i-au spus s-o lase mai moale cu munca. De ani în șir m-am tot rugat de el să renunțe la fotoliul de parlamentar, dar catârul nici nu voia să audă.

– De aceea mă tot îndemnai să candidez împotriva lui?

Mama lui înclină din cap.

– Mamă, trebuia să-mi fi spus adevărul. Aș fi...

Toby își înghiți vorbele. N-ar fi putut termina fraza fără să se incrimineze singur ca fiind un mincinos din cale-afară. „Mi-aș fi ținut întotdeauna promisiunile. Aș fi acceptat obligațiile ce-mi revin din faptul că m-am născut într-o familie de nobili. Aș fi pus, în schimb, nevoile semenilor mai presus de ale mele. Aș fi făcut tot ce era necesar să fac, indiferent de situație."

– Poate c-ar fi trebuit să-ți spun, îi zise mama lui, dar, revin, e o chestiune stânjenitoare să discuți despre iubitul tău cu propriul fiu. Oricum, până la urmă, s-a hotărât. Mi-a spus-o chiar el, săptămâna trecută, că se decisese să te lase pe tine să câștigi. Erai pregătit pentru asta, mi-a zis. Credea că tu și Isabel faceți o echipă bună... ceva legat de niște miei.

Toby simți o împunsătură în piept. De aceea rămâneau voturile așa de apropiate și Yorke umbla prin oraș zilele trecute. Toby avusese dreptate – bătrânul nu-și făcuse campanie deloc.

Chiar atunci, Jeremy intră în salon, însoțit de Miss Osborne. Toby se ridică să-i salute.

– Jem, Miss Osborne. Ce amabil din partea voastră că ați venit!

– Tocmai ce-am aflat, zise Jeremy. Lucy voia să vină și ea, dar...

– Nu, sigur că n-ar fi putut, îl întrerupse Toby. Nu când are acasă un copil de doar o săptămână. Ce face micuțul Thomas Henry Trescott, al cincilea viconte Warrington?

– Demn de aristocratica sa genealogie, răspunse Miss Osborne. A subjugat deja pe toată lumea din casă.

– Nu pot spune că sunt surprins, spuse Toby, zâmbind puțin.

Scanned by CamScanner

Le făcu semn spre scaunele din apropiere și îi invită să se așeze.

– Ați cunoscut-o pe mama.

– Domnul Yorke nu avea familie? întrebă Miss Osborne, trecând salonul în revistă și căutând, probabil, din priviri banderole negre sau rochii de doliu.

– Nu, îi răspunse Toby. În orice caz, nu rude apropiate. Există niște veri, cred, dar...

– Ne are pe noi. Noi suntem familia lui, îi întrerupse mama lui Toby, începând să plângă din nou. Nu vorbiți ca și cum ar fi fost complet singur.

– Nu, bineînțeles că nu era, spuse Toby repede, prinzând-o iar de mână.

Apoi le explică lui Jeremy și lui Miss Osborne:

– Familiile noastre au fost întotdeauna apropiate. El și mama au fost... buni prieteni.

– Am fost amanți, zise ea, ștergându-și lacrimile, nerăbdătoare.

Când ceilalți rămaseră cu gura căscată, ea i se adresă lui Toby:

– Sunt o femeie în vârstă, și acum el e mort. Nu contează cine o să afle. Am fost iubiți.

Jeremy și Miss Osborne se uitau oriunde prin încăpere, numai la ea nu.

Răbufnirea mamei sale nu putea fi totuși potolită. Indiferent ce zăgaz ridicase ca să-și stăpânească durerea, acesta crăpase și dăduse drumul unui întreg șuvoi de emoții.

– Aveai dreptate, Toby. Trebuia să mă fi măritat cu el. El m-a cerut de soție, să știți. De atâtea ori, dar eu l-am refuzat întotdeauna. Iar acum...

Vorbele i se înecară într-un suspin.

– N-am nici un drept să-l plâng. N-am dreptul să port doliu după el, n-am dreptul să fiu îngropată lângă el. N-am dreptul să mă duc sus și să mă asigur că valetul îl îmbracă cu vesta cu dungi verzi, și nu cu aceea albastră, oribilă.

– Mamă, te rog să nu plângi, spuse Toby. O să... o să vorbesc eu cu valetul.

Doamne sfinte! Ce mai încercare stângace de a o liniști. Mama lui era distrusă, sub ochii lui, iar Toby nu avea nici cea mai mică idee cum să se descurce cu ea. În mod normal, acesta era punctul lui forte, să le facă pe femei să se simtă mai bine. Doamnele erau în stare să traverseze sălile de bal, străzile, chiar limitele unor proprietăți, doar ca să schimbe câteva vorbe cu el, deoarece știau toate că o femeie

Scanned by CamScanner

putea întotdeauna să se bizuie pe Sir Toby Aldridge, când era vorba să le aducă zâmbetul pe buze.

Brusc, își pierduse harul. Pentru că acum știa: o femeie nu ar trebui să depindă de Sir Toby Aldridge în nici o privință. Oricâtă încredere avusese în el soția lui, aceasta dispăruse în clipa când îl văzuse așa cum era în realitate. Propria lui mamă avusese secrete față de el zeci de ani. Ar fi vrut s-o consoleze, s-o facă să se simtă mai bine, dar nu mai știa cum. Era un talent construit pe temelia aroganței, și ziua aceea nenorocită făcuse praf exact acea temelie.

Privi cu coada ochiului cum în salon intra Reginald. În urma lui, foarte aproape, venea Joss. Toby se ridică iar în picioare, șoptind:

– Mamă, a venit Reginald.

– A, lasă-l să afle și el, spuse mama lui, frământând batista în mână. Nu mai contează. Yorke a murit, și nimic nu mai contează.

Izbucni în lacrimi, legănându-se într-o parte și în alta, până ce ajunse să-și sprijine capul de umărul lui Miss Osborne.

Tânăra femeie se holbă la el, alarmată.

– Ce să fac? îl întrebă ea pe Toby, gesticulând discret spre femeia care îi îneca mâneca în lacrimi.

Toby habar n-avea ce sfat să-i dea și ridică doar neajutorat din umeri. Nu o văzuse niciodată pe mama lui într-o astfel de stare. Niciodată.

Făcându-și loc prin mulțime, Reginald ajunse într-un final lângă Toby.

– Augusta a trimis un bilet la mine la birou. Yorke, mort. Mare păcat!

Aruncă apoi o privire spre mama lui Toby.

– Suportă greu, nu-i așa?

– Se pare că erau destul de apropiați, zise Toby.

– Eram iubiți, se jeli mama lui, înfundându-și fața în umărul lui Miss Osborne.

Reginald ridică din sprâncene și fluieră încet printre dinți.

– Măi, să fie!

Era cea mai evidentă reacție de șoc pe care Toby o văzuse vreodată la Reginald.

Miss Osborne ridică o mână spre femeia mai vârstnică, bătând-o stânjenită pe umăr.

– Haideți, haideți!

Scanned by CamScanner

– Bună, Joss, zise Toby făcând un semn din cap spre cumnatul lui, care stătea cu un pas în spatele lui Reginald, având un aer la fel de stânjenit ca jena pe care o simțea Toby.

– Îmi cer scuze că mă amestec, răspunse Joss. Eram la birourile domnului Tolliver când a sosit înștiințarea și m-am gândit să-mi prezint omagiile.

Privi spre cele două femei îmbrățișate pe divan.

– Nu mi-am dat seama...

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse Toby. Nimeni nu și-a dat seama. Îți mulțumesc pentru că ai venit.

Mama lui începu să se jelească și mai tare. Miss Osborne înțepeni.

– Cel din dreptul ușii e Montcrief? întrebă Jeremy, plin de speranță. Chiar voiam să stau de vorbă cu el.

– Nu, izbucni Toby, tăindu-i amicului său calea de retragere.

Nu că l-ar fi învinuit pe Jeremy pentru că încercase. Și el ar fi dat bir cu fugiții, dacă ar fi putut. Era infernal să stea acolo, marcat de pierderea prietenului său și de pierderea soției, în aceeași dimineață, privind cum coloana de forță care îi susținuse căminul, familia, viața se descompunea, pradă unei suferințe descurajante. În toată viața lui de copil răsfățat, de tânăr debusolat și de gentleman dornic de plăceri și fără nici o grijă, Toby nu se simțise mai neajutorat.

– Nici măcar nu știu cum a murit, exclamă mama lui, înăbușindu-și strigătul cu materialul mânecii lui Miss Osborne.

Reginald îi oferi o batistă nouă, pe care ea o acceptă fără să se uite.

– Au zis că a fost un fel de atac de apoplexie, dar doctorul nu vrea să discute cu mine. Oare l-a durut? A suferit? Nu suport ideea că a murit aici, singur în patul lui...

Hohoti iar.

– E oribil gândul ăsta.

– Dacă a fost apoplexie, zise Miss Osborne în șoaptă, și s-a petrecut în somn... probabil că nu a simțit nici o durere.

– E drăguț, scumpo, că spui asta, dar, scuză-mă dacă sunt rea, m-aș simți mai liniștită dacă asigurarea ar veni din partea doctorului lui.

– Ea chiar este medic, zise Joss.

– Ce vrea să spună căpitanul Grayson, explică Miss Osborne, aruncând spre Joss o privire cum nu se poate mai fugară, este că am avut parte de o îndelungată pregătire medicală și de o bogată

Scanned by CamScanner

experiență, în virtutea faptului că sunt fiica unui chirurg. Ceea ce vă spun acum am învățat când eram copilă. Mama mea a suferit un atac de apoplexie când eu eram doar o copilă – un atac foarte sever. A supraviețuit, dar atacul a lăsat-o paralizată și țintuită la pat, incapabilă să meargă sau să vorbească. În anul care a urmat, a suferit multe crize.

Fata înghiți greu înainte de a continua.

– Stăteam mereu lângă ea, înțelegeți, în timp ce tata lucra. Obișnuiam să-i citesc cu glas tare, îmi făceam lecțiile, îi dădeam ceai și supă cu lingura. Crizele ei erau dificile de recunoscut, la început. Părea că era adormită, că visează. Tremura puțin. Respirația îi devenea agitată și pleoapele i se zbăteau. După aceea devenea slăbită și ușor speriată, dar să știți că nu avea nici o durere. Durere, niciodată.

Nimeni nu scoase o vorbă. Toby era sigur că toți se gândeau la același lucru, de nerostit. Slavă Cerului că domnul Yorke se dusese repede și nu rămăsese agățat de viață într-o cochilie inutilă și decrepită. Ce tragedie ar fi fost – nu doar pentru Yorke s-o fi trăit astfel, dar și pentru mama lui, să fi fost martoră. Își închipui cum trebuie să se fi simțit o tânără fată să fie silită să devină îngrijitoarea propriului ei părinte...

Nu, nimeni nu avea prea multe de spus.

– Așadar, nu a suferit? întrebă Lady Aldridge cu jumătate de glas. Ești sigură?

– Da, răspunse Miss Osborne, cu vocea tot mai caldă și mai blândă. Eu am fost acolo, lângă mama, când a murit. S-a stins în liniște.

– Mă bucur pentru ea. Și pentru dumneata.

– Mamă, se auzi o voce de la capătul salonului, care străpunse tăcerea ce se lăsase între timp. Mamă, sunt aici.

Capetele se ridicară. Sosise Augusta și aducea cu ea o porție proaspătă de eficiență feminină. Toby absorbi valul acela de ușurare, care o însoțea. Se dădu recunoscător la o parte, oferindu-i surorii lui locul de lângă mama lor.

– Of, Augusta!

Femeia se dezlipi de umărul lui Miss Osborne ca să primească îmbrățișarea oferită de fiica ei.

– Augusta, l-am iubit.

Augusta o consolă, cu mângâieri blânde și cuvinte de consolare. Bolborosind o scuză oarecare, Miss Osborne ieși ca un fulger din

Scanned by CamScanner

salon. O clipă mai târziu, Joss o urmă, lăsându-i pe Jeremy și pe Reginald să poarte o discuție tensionată.

Și Toby rămase acolo, singur.

Hetta se strecură din odaie și se opri în hol, sprijinindu-se de balustrada sculptată a scărilor ca să-și adune puterile. Se agăță de ea cu amândouă mâinile, își sprijini capul pe ele și începu să plângă. În hohote.

Și-ar fi dorit să fi putut merge într-un loc mai retras, înainte să cedeze și să izbucnească în lacrimi la doar câțiva metri de ușa salonului. Și-ar fi dorit ca emoția care o sfâșia să se fi transformat mai mult în empatie față de îndurerata Lady Aldridge sau în suferință pentru pierderea timpurie a propriei mame, dar nu era așa. Era invidie, amestecată cu teamă. Invidie față de toți cei care se bucurau de confortul unei afecțiuni neclintite. Teama că va trăi toată viața și va ajunge o femeie bătrână, fără să aibă pe nimeni de jelit.

Și nimeni care s-o jelească pe ea.

Mâini puternice îi cuprinseră umerii. Fiecare mușchi din trupul ei se crispă.

– Pleacă, zise ea, gâtuit, fără să ridice capul de jos.

Nu trebuia să se uite. Știa cine era.

– Nu, veni răspunsul previzibil. Nu, ai nevoie să te țină cineva în brațe. Am de gând să te îmbrățișez.

Hetta nu mai avea puterea să se opună, nici mândrie. O vorbă, o îmbrățișare – orice rămășiță de afecțiune pe care el i-o oferea avea s-o accepte recunoscătoare. Mâinile lui puternice o luară de lângă balustradă, o cuprinseră în îmbrățișarea lor și o strânseră la piept.

Își îngropă fața în haina lui și suspină.

– Ah, Joss.

– Șșșt! E-n ordine.

Joss puse mâna pe capul ei, mângâind-o și împăcând-o așa cum nimeni nu o mai alinase de foarte multă vreme, dinainte de a se îmbolnăvi mama ei. Îi rosti numele ca și când ar fi suspinat, adânc și din suflet, și corpul lui se relaxă, transformându-se într-un punct de sprijin pentru ea. Hetta trase adânc aer în piept, inhalând mireasma odihnitoare de lenjerie curată și parfumul lui masculin.

În timp ce ea plângea, Joss rostea cuvinte de alinare; încercă disperată să-și oprească suspinele, ca să le poată auzi.

– Ce i-ai spus lui Lady Aldridge... a fost frumos din partea ta, Hetta. Știu că nu ți-a fost ușor, dar i-ai adus puțină alinare.

Scanned by CamScanner

Hetta suspină iar și el o ținu strâns.

– Ce prost am fost, zise Joss. M-am purtat așa urât cu tine. O să mă poți ierta? Știu că nu merit să fiu iertat.

– Nu, ai dreptate, zise ea, ștergându-se la ochi.

Era mai mult decât dornică să împartă cu el vina pentru neînțelegerile lor. Poate că acum aveau să devină prieteni.

– Știu că ar trebui să arăt mai multă compasiune pacienților mei, familiilor lor, dar...

Făcu un gest nerăbdător cu mâinile, arătându-și ochii roșii și umflați.

– Dar e greu. Uită-te la mine, doar!

– Mă uit la tine.

Îi puse un deget sub bărbie și îi ridică fața spre el. Ah, ce nedrept era că el dovedea atâta stăpânire de sine și era atât de frumos, pe când ea era un dezastru lăcrimos.

– Mă uit la tine, repetă Joss, și mi-e greu să înțeleg cum poate o femeie micuță și delicată ca tine să aibă atât de multă forță, atâta inteligență și curaj?

Mâna lui se mută pe obraz, de unde îi șterse o lacrimă.

– Toate astea și niște ochi atât de frumoși.

Nu. Nu se poate ca el să fie atât de crud, încât s-o întărâte iar.

Joss îi prinse bărbia în mână.

– Nu, să nu îndrăznești să te uiți în altă parte. Știi cât m-au bântuit ochii ăștia?

Hetta scutură din cap, temându-se brusc să mai clipească.

Colțurile gurii lui Joss se arcuiră.

– La început m-au enervat. Se zgâiau mereu la mine, îmi puneau întrebări la care nu voiam să răspund. Apoi mi-am dat seama că vreau să le răspund la fel, să-mi pun eu însumi întrebări, și asta m-a iritat și mai mult. După aceea, Bel și-a revenit, și din ziua următoare tu n-ai mai venit, și m-am trezit – oftă adânc – că îmi lipsești. Mult. Ceea ce m-a înfuriat cel mai mult.

– Pentru că ai simțit că o trădezi.

– Doamne, nu, răspunse Joss, și brațele lui se strânseră în jurul taliei Hettei. Pentru că mă simțeam viu. Dintr-odată, dureros de viu, când eu investisem atât de mult timp și efort să devin mort pentru restul lumii. Începeam să tânjesc după lucruri pe care jurasem că nu le voi mai dori vreodată. Nu ai de unde să știi cât te-am urât pentru asta.

Hetta se înecă chicotind.

Scanned by CamScanner

– Cred că pot să-mi fac o idee.

– Sunt convins că poți, spre rușinea mea.

– Nu te-am considerat niciodată o curiozitate, îi zise ea lui, simțind nevoia ca el să înțeleagă. Am încercat să nu mă zgâiesc la tine, chiar am încercat. Dar ești așa de chipeș și de atrăgător și... și pur și simplu nu m-am putut abține.

– Hmm, făcu el, lungindu-și gâtul.

Hetta își ținu respirația, așteptând. Apoi zise:

– Nu pot să sufăr când îți iei mimica asta enigmatică și încrezută! Nu știu ce înseamnă și...

– Șșșt! făcu el și îi atinse cu degetul mare buzele, mângâindu-le delicat. Înseamnă că o să te sărut acum. Bine?

– Bine.

Și o sărută. O sărută blând, dulce; și Hetta făcu la fel, cu toată pasiunea de care era în stare. Se simțea nesigură, vulnerabilă și avea impresia că era greșit ce făcea, dar pentru că ajunsese la vârsta de douăzeci și trei de ani fără să fi fost sărutată vreodată și pentru că primul ei sărut avea toate șansele să fie și ultimul pe care îl primea, nu intenționa să se abțină de la nimic.

Când mâna lui se strânse în pumn la spatele rochiei ei, și din pieptul lui se auzi un geamăt, Hetta speră că lui Joss îi făcuse plăcere.

Se opriră din sărut și el o strânse iar în brațe.

– Tremuri, zise el.

– Da. Mi-e teamă.

O strânse și mai tare.

– Să nu-ți fie. Am de gând să mă însor cu tine, Hetta.

– De asta mi-era teamă.

– De ce? Să nu-mi spui că te preocupă ce va spune lumea. Știu că nu va fi ușor, dar amândoi suntem obișnuiți să...

– Nu. Nu, sigur că nu e vorba despre asta.

Se trase din brațele lui și îi susținu privirea întrebătoare.

– Ești foarte amabil, Joss, dar nu trebuie să te oferi. Nu mă aștept...

– Nu sunt deloc amabil. Știu că nu trebuie. Dar vreau.

– Dar...

Lacrimile i se adunau iar în ochi.

– Dar nu se poate să mă vrei de soție. În primul rând, n-am bani. În al doilea rând, sunt irascibilă și mereu ocupată. N-am de gând să renunț la medicină. O să fiu o soție groaznică. Și tu ai un copil...

Clătină din cap.

Scanned by CamScanner

– Habar n-am cum se crește un copil, după ce i se taie cordonul ombilical. Aș fi o mamă îngrozitoare.

Joss râse.

– Cum se face că tu nu râzi decât atunci când e vorba de mine?

– Nu știu, îi răspunse, dar ai face bine să te măriți cu mine, Hetta. Sau e posibil să nu mai râd niciodată, o amenință el furându-i un sărut.

– Mai întâi, nu-mi pasă nici un pic dacă ai sau nu zestre. Nu ți-aș cere niciodată să renunți la medicină sau la ceva ce înseamnă foarte mult pentru tine. Și sunt convins că ai fi o menajeră groaznică și o bonă absolut oribilă, dar eu n-am nevoie nici de una, nici de cealaltă. Fiul meu are nevoie de o mamă care să creadă că el poate face orice, care nu va accepta restricțiile pe care societatea i le va pune. Cât despre mine... Abia dacă știu cum să pun în cuvinte ceea ce îmi trebuie, dar știu că țin acel ceva în brațe acum. N-am nevoie doar de o soție, ci și de o parteneră. O femeie inteligentă, care nu cere de la mine mai puțin decât cer eu însumi de la mine. Am nevoie să râd, și asta cât mai des, iar tu ai nevoie de aceleași lucruri, la rândul tău.

Hetta se uita buimăcită la lavaliera lui.

– Am nevoie să iubesc, zise el, aducând-o înapoi la pieptul lui.

Pe obrazul lipit de pieptul lui îi simțea inima bătând tare.

– Și să fiu iubit. Crezi c-ai putea să mă iubești, Hetta?

– Cred că deja mi se întâmplă asta.

– Foarte bine, atunci, zise, sprijinindu-și bărbia de creștetul ei. Iar acum, partea mai dificilă: Poți să-mi îngădui să te iubesc și eu pe tine?

– Cred că da, zise ea, închizând ochii. Da.

Joss o sărută în creștetul capului, și Hetta aproape că percepu zâmbetul lui fericit.

– Uite, vezi? o întrebă, tachinând-o. A fost chiar așa de greu?

– Da. A fost terifiant.

– Știu, scumpa mea, zise Joss, strângând-o mai tare. Știu.

Capitolul 23

Când Toby părăsi reședința lui Yorke din oraș, se făcuse aproape întuneric. După ce o predase pe mama lui în grija Augustei și a lui

Scanned by CamScanner

Reginald, după ce jucase rolul de gazdă involuntară pentru un șir nesfârșit de oameni veniți să-și prezinte condoleanțele și după ce vorbise cu valetul lui Yorke despre vestă, printre altele, se îndreptă în sfârșit spre trăsură.

– Mergem la Wynterhall, îi spuse el vizitiului înainte să urce.

Nu conta că era târziu sau că nu avea cu el nimic din lucrurile necesare. O să trimită mâine să-i fie aduse. Poate că era laș, dar pur și simplu nu avea tăria să meargă acasă și să dea iar cu ochii de Isabel.

Se așeză pe bancheta trăsurii posomorâte și imediat își întoarse privirea spre mica fereastră. Nu suporta întunericul în clipa aceea și sigur nu ar fi putut să doarmă. De fiecare dată când închidea ochii, îi vedea chipul brăzdat de lacrimi, expresia deznădăjduită a trădării suferite. Imaginea aceea îl va bântui pe vecie – la fel ca gândul că el era cauza.

Cum privea astfel pe geamul trăsurii, cu mintea atât de plină de durere și de regrete, nu-și dădu seama decât după câteva clipe că nu era singur. Abia când umbrele acelea din fața lui se mișcară, pe nesimțite, într-un fel de-a dreptul sinistru, își îndreptă atenția într-acolo. Inima lui Toby începu să bată cu putere în piept. Își ținu respirația.

Și atunci... umbrele începură să vorbească.

Bel mi-a trimis un bilet.

– Doamne! zise Toby, sărind de pe locul lui și ducându-și mâna la inima care îi bătea frenetic.

Se aplecă în față și clipi, ca să distingă forma tovarășei de drum.

– Sophia? Tu ești?

– Sigur că eu sunt, răspunse.

– Doamne sfinte! exclamă el, tare. Pentru o clipă am crezut că ești Gray și c-ai venit să mă omori.

Sophia scoase un hohot sceptic de râs.

– De ce ar vrea Gray să te omoare?

Ei, dacă răspunsul nu era evident pentru ea...

Toby își drese vocea.

– Ce scria în biletul de la Bel?

– Că a murit domnul Yorke, evident. Și că o să pleci la Surrey. Astăzi, Gray e plecat cu treburi, dar am vrut să vin să-mi prezint condoleanțele.

Se aplecă spre el și îi puse o mână pe braț.

– Știu că ai ținut foarte mult la el, Toby. Îmi pare rău că s-a prăpădit.

Scanned by CamScanner

– Mulțumesc. De ce nu ai intrat?

Se uită lung la mâna ei așezată pe mâneca hainei lui, până când Sophia și-o retrase.

– Nu mi s-a părut potrivit, zise. Știam că toată familia ta va fi acolo și, având în vedere trecutul nostru... N-am vrut să tulbur apele.

Roțile trăsurii zăngăniră peste pietrele din pavaj, când vehiculul luă o curbă.

– De ce ai făcut-o?

Trebuia s-o întrebe. Trebuia să afle – indiferent cât de mult l-ar fi durut – ce anume îl făcea indezirabil ca soț. Iar ea era singura persoană care ar fi putut să-i spună.

– De ce ai fugit?

Femeia dispăru înapoi, în umbră, fără să mai scoată o vorbă.

– De ce m-ai lăsat? continuă el, tot mai agitat. De ce ai plecat fără nici un cuvânt? Am greșit eu cu ceva? Era așa de respingătoare ideea de a te mărita cu mine, că a trebuit să te duci până în capătul celălalt al pământului?

– Toby, eu...

Bărbatul lovi cu putere în tapițeria banchetei, cu pumnul.

– N-am zis nimic. Atunci când ai dispărut fără ca măcar să-ți iei rămas-bun... N-am zis nimic. Când ai revenit din mica voastră croazieră făcută în luna de miere și când toată Londra închina în cinstea lui Gray... N-am spus nimic nimănui. Aș fi putut să vă desființez pe amândoi, să vă transform în centrul speculațiilor și al scandalului, dar n-am făcut-o. Și chiar și acum, când suntem practic o familie, și tu abia dacă mă bagi în seamă. La naiba, îmi datorezi un răspuns.

– Așa este, zise ea, repede. Știu că îți sunt datoare. Și știu că îți datorez mult mai mult decât atât. Pur și simplu, mi-a fost prea rușine, am regretat prea tare felul în care m-am purtat cu tine. N-am știut cum să mai dau ochii cu tine.

– Păi, dacă ești într-atât de rușinată de comportarea ta, de ce te-ai purtat astfel de la bun început? Atât de puțin ți-a păsat de sentimentele mele?

– Nu, bineînțeles că nu. Toby, țin la tine, chiar foarte mult. Cred... cred că am ținut la tine prea mult, de aceea nu m-am putut mărita cu tine.

– Ce mai sentiment, zise el, cu amărăciune. Sincer, mi se rupe inima.

– Țineam la tine, dar noi doi nu ne-am iubit, zise Sophie. Și m-am gândit că amândoi meritam să ne găsim iubirea.

Scanned by CamScanner

Toby pufni. O, da. El chiar obținuse ceea ce merita.

Sophie începu să vorbească încet, blajin.

– Știu că felul în care am fugit, în ziua cununiei noastre, a fost rău gândit și nemilos, și nu ai de unde să știi cât de rău îmi pare pentru durerea pe care ți-am pricinuit-o. Dar ai vrea să regret? Ți-ai dori să nu fi plecat?

Venise acum rândul lui Toby să evite răspunsul.

– Cred că n-ar trebui să mă întrebi astăzi așa ceva.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sophie. Tu și Bel v-ați certat cumva?

Toby scutură din cap, fără să răspundă altceva. Nu avea deloc de gând să-i explice ei cum stătea treaba cu Hollyhurst. În schimb, ciocăni cu degetele în portiera de pe partea vizitiului, ca să-l atenționeze. Avu nevoie de câteva încercări până ce omul să bage de seamă și să-i poată indica schimbarea de direcție spre reședința Grayson. Dacă ar fi avut bastonul cu el, i-ar fi fost mai ușor.

– N-are rost, pe naiba, mormăi el.

– Poftim? făcu Sophia.

– Nimic, zise el, oftând exasperat. Ba nu, totuși ar mai fi ceva. Nu vreau să te întreb. Nu vreau să aud răspunsul. Dar pur și simplu trebuie să știu.

– Da?

Toby se așeză picior peste picior, apoi renunță iar. Nu exista decât un singur mijloc de a o spune, și anume de-a dreptul.

– De ce nu ai putut să mă iubești? Ce are Gray și n-am eu?

– Ah, Toby. Te rog să mă înțelegi. Nu acesta a fost motivul.

Trecu de partea cealaltă a trăsurii și se așeză pe banchetă, lângă el.

– S-ar putea să nu fie ceea ce vrei să auzi, dar e adevărat. Plecarea mea a avut foarte puțin de-a face cu tine, și totul a fost legat de mine.

– Doamne sfinte! Nu pot să cred că-mi servești replica asta. Uiți cu cine stai de vorbă?

Își luă un ton superior.

– „Scumpo, nu e vina ta, eu sunt de vină." Am folosit scuza asta de o sută de ori, dacă nu mai bine. Nu e niciodată adevărată.

– Știu, zise ea, frângându-și mâinile în poală. Încerc să-ți explic pe cât de bine pot.

– Mai încearcă.

Toby nici măcar nu încercă să-și ascundă amărăciunea din glas. Era jignit. Nu, nu era exclusiv vina ei, dar în cea mai mare parte era.

Scanned by CamScanner

Chiar dacă nu mai spera deloc să-și salveze căsătoria cu Isabel, din tr-o dorință de autopedepsire avea nevoie să înțeleagă de ce primul lui mariaj eșuase chiar înainte de a începe.

– Toby, știam că te atrăgeau la mine calități precum succesul meu în societate, frumusețea mea... zestrea mea considerabilă.

– Nu eram vreun amărât de vânător de zestre, obiectă el. Nu aveam de ce să mă însor cu tine pentru bani.

– Poți să-mi spui cu toată onestitatea că n-a fost un stimulent?

Toby oftă. Nu putea. Nu fusese vorba neapărat despre dotă în sine, ci pur și simplu despre faptul că alcătuiau o pereche potrivită. Cu averea, succesul și frumusețea ei, Sophia păruse genul de femeie cu care *ar fi trebuit* să se însoare. Genul de femeie care *ar fi trebuit* să vrea să se mărite cu el.

Sophia continuă:

– N-am simțit că mă cunoști cu adevărat. La început, atenția ta a fost măgulitoare. Erai așa de șarmant și spuneai toate vorbele pe care o fată dorește cel mai mult să le audă. Dar, după o vreme, acele mici și fermecătoare complimente m-au făcut să mă simt o prefăcută. Mă tratai întotdeauna ca și cum aș fi fost perfectă – și nu eram. Nimeni nu e. M-am temut că voi trăi tot restul vieții într-o minciună, că dacă vei ajunge să-mi vezi adevărata fire, va dispărea orice urmă de respect față de mine.

Ridică privirea spre el.

– Poți să înțelegi? Nu duceam lipsă de oameni care să-mi admire calitățile. Îmi trebuia un bărbat care să mă înțeleagă și să mă iubească și atunci când sunt insuportabilă. Gray e un astfel de bărbat.

– Înțeleg, zise Toby. Înțeleg perfect.

Cât de puțin utilă îi fusese discuția asta. Nu aruncase pic de lumină asupra sentimentelor lui Isabel, doar îl făcuse să fie și mai conștient de propriile lui sentimente. Asta era tot ce-și dorea, să fie iubit și când era îngrozitor. Și se însurase cu o femeie care pur și simplu nu putea s-o facă.

La naiba!

Trăsura se opri în fața reședinței Grayson.

– E târziu, zise Toby. Mă grăbesc să ajung în Surrey. Te deranjează dacă nu te conduc până la intrare?

– Absolut deloc.

Portiera trăsurii se deschise, și Sophia se întinse să apuce mâna lacheului.

Se opri în ultima clipă și zise:

Scanned by CamScanner

– Știu că nu trebuie să-ți spun eu lucrul ăsta, dar Bel e preocupată foarte mult să fie totul bine. Dacă eu am fost reticentă în a-mi dezvălui defectele în fața unui soț, îmi închipui ce temeri are ea. Trebuie să fie de zece ori mai mari ca ale mele.

Ce caraghioasă, să vorbească despre Isabel ca și cum îi dădea motive să se teamă de el. O iubea pe femeia aceea din toată inima. Îi spusese acest lucru, iar și iar. Ea era aceea care îl respingea.

– Sophia, soția mea nu are de ce să-și facă griji. Isabel nu are defecte. E un înger perfect și altruist.

– Toby, zise Sophia, în timp ce ochii ei albaștri îl străfulgerară în amurgul tot mai stins. Vrei să știi cu adevărat ce m-a făcut să te las?

El încuviință din cap, fără o vorbă.

– Afirmații ca aceasta.

Capitolul 24

Vineri dimineață, Bel își aștepta oaspeții în salonul trandafiriu.

Doar că, în acea dimineață, nu era un salon trandafiriu. Era alb. Complet alb. Pregătit pentru demonstrația de curățare a coșurilor, draperiile fuseseră scoase și covoarele rulate într-o parte. Mărunțișurile fuseseră strânse în cutii, și fiecare tablou sau piesă de mobilier fusese acoperită cu pânze de protecție.

În austeritatea și simplitatea lui, spațiul îi amintea foarte mult lui Bel de copilăria ei și de orele petrecute în dormitorul mamei sale. Și odaia aceea fusese lipsită de draperii și ornamente, pentru siguranța mamei ei. După acel incident oribil cu draperiile pentru pat – iar apoi, un an sau doi mai târziu, covorul de lângă șemineu, care luase foc... Decorațiunile simple păreră cea mai bună soluție.

Da, se gândi Bel, frângându-și mâinile în poală, în dimineața aceea, salonul trandafiriu semăna izbitor cu acel dormitor simplu, plin de soare, din Tortola. Singurul lucru care lipsea era nebuna.

Sau... poate că nu.

El amor es locura.

Își îndoi mijlocul și își îngropă capul în mâini. Nu plângea. În cele două zile câte trecuseră de la plecarea lui Toby, își epuizase toată rezerva de lacrimi. Totuși, umerii îi mai tremurau uneori, zguduiți de ecoul unui suspin. O traversau iar și iar atât de multe emoții, tot

Scanned by CamScanner

mai repede, cu fiecare oră care trecea de când plecase – furie, disperare, teamă, singurătate, deznădejde. Acum i se făcea atât de dor de Toby, că începea să-și facă bagajul pentru Surrey; în clipa următoare, își amintea de stilul artistic al unui anume domn Hollyhurst și se hotăra să nu-l mai vadă niciodată pe patronul lui.

Nu mai știa ce să creadă. În afară de faptul că, probabil, își pierdea mințile.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că Toby plecase. O scutise de sarcina de a pleca ea însăși sau – și mai dificil – de a crea o falsă distanță între ei, în timp ce trăiau sub același acoperiș. Pentru că trebuia să se distanțeze ea însăși, spre binele amândurora. După felul în care se repezise în el, îl făcuse în toate felurile, îl lovise...

Nu, nu putea îngădui ca scena aceea să se mai repete vreodată. Trebuia să stea departe de el. Plecând, Toby o scutise de acest gest.

Nu se punea problema să rămână separați mereu. Erau căsătoriți, la urma urmelor. Până la urmă, ea și Toby vor trebui să-și intersecteze drumurile, dar până atunci, furia unuia față de celălalt se va fi domolit și pasiunea lor, la fel. Cu mintea limpede și inima ostoită, vor putea s-o ia de la capăt și să aibă același gen de căsătorie cordială de care se bucurau cei de rangul lor, genul de căsnicie pe care Bel intenționase întotdeauna s-o aibă.

Știa că Toby nu va avea nici o problemă să găsească plăcerea fizică în brațele alteia sau ale altora, iar Bel nu-i va refuza acest lucru. Voia ca el să fie fericit, și firea lui caldă, agreabilă nu se putea deda singurătății.

Nu, aici intervenea rolul lui Bel. Ea își va lăsa la o parte emoțiile. Se va dedica încă o dată, cu mintea și cu sufletul, acțiunilor caritabile. Îi va salva pe amărâții aceia de țânci ca să nu se mai sufoce prin hornuri.

Dragostea și pasiunea nu erau pentru ea.

Salonul se umplu treptat cu doamne, toate îmbrăcate în nuanțe de gri și negru, așa cum era menționat în invitație. Femeile își aranjară fustele închise la culoare peste mobilierul înfășurat în pânză, până ce întregul tablou începu să nu mai semene cu o furtună de zăpadă, ci mai degrabă cu imaginea pe care o muscă ar avea-o asupra unui ogar cu pete.

Și iată că sosea și musca.

– Lady Violet Morehouse, îngână majordomul. Femeia intră în salon, îmbrăcată din cap și până în picioare într-o nuanță dezgustătoare de purpuriu-închis.

Scanned by CamScanner

– Lady Aldridge, draga mea.

Făcu o reverență și arboră un zâmbet atât de țeapăn și de fals, că amenința să îi alunece de pe fața pudrată și să se facă țăndări pe podea.

Bel se simțea ispitită să-i dea o mână de ajutor.

– Îmi pare rău că n-am respectat cererea privind ținuta, zise ea, făcând semn spre rochia înzorzonată, de culoarea sângelui, dar deși se poate ca la tine dimineața să fie abia la început, pentru mine abia dacă se încheie seara. Încă n-am ajuns acasă.

– Nu contează, zise Bel, silindu-se să facă o reverență politicoasă. Oricum sunt încântată că v-ați făcut timp să veniți.

Lady Violet își drese glasul și își duse o mână la tâmplă.

– Presupun că n-ai un strop de ceai să-mi oferi, nu? Cât despre vin, îmi închipui că nici nu poate fi vorba. Am senzația c-am ajuns la o întâlnire a quakerilor.

Doamnele ciripiră, hohotind de râs.

Bel își înfrână iritarea pe care o simțea crescându-i în piept. *Milostenie*. Acum trăia pentru milostenie, și Lady Violet avea nevoie de foarte multă.

– Fără îndoială că vă pot oferi ceai.

Se întoarse și se adresă celor din salon:

– Sau cafea, sau ciocolată. Doamnelor, nu vreți să mergem să luăm micul dejun?

În timp ce doamnele umplură coridorul, cineva o prinse pe Bel de braț. Se întoarse să vadă cine era.

– Sophia! Vai, ce mă bucur c-ai ajuns, zise, învăluindu-și cumnata într-o caldă îmbrățișare. Începeam să-mi fac griji că n-o să vii. Augusta e în Surrey, se înțelege, și acum de dimineață sunt singură.

– Cum să nu vin? Credeai c-o să te las să le ții piept singură balaurilor ăstora? zise Sophia, aruncând scântei din ochii albaștri. A, să nu uit, șopti ea, am un dar pentru tine.

Puse în mâinile lui Bel un pachet mic, plat, ambalat în hârtie cafenie și legat cu sfoară.

– E o carte, explică ea, cu voce joasă, dar să n-o deschizi acum.

– Doar nu e cartea la care tot făcea Lucy aluzie?

– Da. Ei, nu chiar același exemplar. Am trimis un servitor să găsească un exemplar nou, mai zise, și făcu o grimasă. Ce mai aventură a fost! Oricum, trebuie s-o ai și tu. Lucrurile acestea e bine să fie transmise mai departe.

Scanned by CamScanner

Cu o privire care trăda regretul, Bel împinse pachetul înapoi spre Sophia.

– Nu știu cum să-ți mărturisesc... dar am văzut-o deja. Exemplarul tău, vreau să spun.

Sophia își înăbuși hohotul de râs ducându-și mâna la gură.

– Nu se poate.

– A fost o întâmplare, pe cuvânt. Căutam ceva de dormit și...

Bel o împinse pe cumnata ei pe coridor, unde puteau să vorbească fără să atragă atenția.

– Abia dacă m-am uitat la ilustrații, jur! Imediat ce mi-am dat seama... despre ce era vorba, am pus-o repede la loc. Dar, sincer, am citit destul ca să pot afirma că nu mă interesează să aprofundez. Poți s-o iei înapoi.

– Nu ai citit totul?

– Doamne, nu, zise Bel, împingând din nou pachetul spre Sophia.

Cumnata ei nu voia însă să-l ia.

– Atunci trebuie neapărat s-o accepți.

Bel scutură din cap.

– N-o vreau. Haide, zău, *Memoriile unei lăptărese indecente*? E ridicol!

– Exact, spuse Sophia. E o carte ridicolă, plină de fantezii depravate, noțiuni caraghioase și o poveste romantică neverosimilă, dar chiar și așa, ar trebui să citești restul.

– De ce?

– Pentru că are un *happy-end*, zise Sophia zâmbind.

Cum nu mai avea puterea să se contrazică, Bel acceptă cartea și o puse pe o măsuță. Surâzând forțat, zise:

– Dimineața asta chiar că n-o să aibă un final fericit dacă o să-mi mai fac mult musafirii să aștepte.

Brioșe pudrate cu zahăr, dulciuri glasate, tarte cu dulceață și pricomigdale... toate acestea și multe altele încărcau servanta din salonul pentru micul dejun. Bel plănuise de săptămâni întregi acest meniu. Își ținu respirația când doamna Framingham luă o caisă glasată din vârful unei piramide aranjate cu măiestrie. Când turnul de fructe refuză să se dărâme, Bel răsuflă ușurată.

– Pe cuvântul meu, murmură Sophia, mușcând dintr-o brioșă, n-am mai văzut așa ceva. O petrecere de mic dejun pentru doamne cu ținută impusă, plină de potențiale motive de scandal și insinuări? Remarcabil.

Scanned by CamScanner

– Oare chiar au venit pentru posibilele motive de scandal și de insinuări?

– Nu sunt aici pentru curățatul hornurilor, asta pot să ți-o spun sigur.

Bel se lăsă să cadă în scaun, fără vlagă. Cum Toby era plecat și în doliu, se gândise că ultima caricatură a domnului Hollyhurst ieșise deja din vizorul public. Dacă își doriseră să vadă o Bel înnebunită de poftă carnală, călare pe soțul ei dezmățat, ar fi trebuit să știe că nu se va întâmpla în ziua aceea.

„Nu se va mai întâmpla niciodată."

– Important e că sunt aici, continuă Sophia, și o să vezi că va ieși ceva bun din asta. Uneori, un pic de scandal e exact ceea ce trebuie.

– Da, Toby mi-a spus cândva același lucru.

Toby îi spusese multe lucruri, atât de puține dintre ele adevărate.

– Lady Aldridge, strigă doamna Breckinridge, cu gura plină de prăjitură. Trebuie să-mi spui cum reușește bucătăreasa dumitale să facă o glazură așa de cremoasă și de albă. E o rețetă specială?

– A, e îndulcită cu dragoste, zise Lady Violet, cu un rânjet superior. Acesta e ingredientul secret. Ne aflăm într-o casă de tineri însurăței, nu uita!

– Nu, tună Bel, gata să răbufnească, însă își mușcă limba. Adică, vreau să spun că nu e vorba de rețetă. Este calitatea superioară a zahărului. Folosim doar zahărul cel mai rafinat, importat de compania de transport a fraților mei. Este produs în fermele din Tortola, de o cooperativă a sclavilor eliberați, continuă ea să explice, înviorată de ideea inspirată care-i venise. Dacă doriți, pot să vă dau o listă a negustorilor care îl vând.

– Te rog, bolborosi doamna Breckinridge, mușcând iar din tartă. E absolut divină.

Nu după mult timp, alte câteva doamne își exprimară interesul de a primi aceeași listă.

– Vezi? murmură Sophia, zâmbindu-i vag lui Bel. Ți-am spus c-o să iasă ceva bun din asta. Și nici n-am început încă demonstrația.

– Că tot veni vorba despre demonstrație, mai bine merg să mă asigur că echipamentul e pregătit.

Bel o luă pe coridor în sus și își croi drum înapoi, în salonul trandafiriu. Apoi se opri în loc.

În hol zări o siluetă masculină familiară. Inima lui Bel tresări.

Scanned by CamScanner

– Joss! exclamă ea, grăbindu-se să-l întâmpine. Ce bine îmi pare să te văd! Sunt așa de bucuroasă că ești aici. Am nevoie de o listă a negustorilor care vând zahărul de la cooperativă. Doamnele sunt...

Vocea i se stinse când observă ceva ciudat la înfățișarea fratelui ei. Acesta zâmbea. Rânjea, de fapt, cu gura până la urechi. Aproape prostește. Nu-l mai văzuse cu o astfel de expresie pe chip de aproape doi ani, dinainte de moartea Marei.

– Iartă-mă, zise ea. E evident că ai ceva să-mi spui și eu bat câmpii. Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să te rog să mă ajuți și să ai grijă de Jacob. Eu o să lipsesc vreo lună sau ceva de genul ăsta.

– Bineînțeles c-o să am. Pleci pe mare?

– Nu, nu. E o călătorie pe uscat.

Îi luă mâinile într-ale lui.

– Bel, mă căsătoresc.

Isabel rămase cu gura căscată. Inspiră și expiră de câteva ori, șuierat, înainte de a-și putea convinge buzele să rostească vorbele.

– Te căsătorești? Dar cu cine?

– Cu Miss Osborne.

– Cu Hetta?

Joss încuviință din cap, rânjind și mai tare.

– Te căsătorești. Cu Hetta.

Bel clătină din cap, minunându-se.

– Nu-mi vine să cred. Credeam că tu...

– C-o disprețuiesc?

– Ceva de felul ăsta.

– Și eu credeam la fel, da. Din fericire, Hetta e cu mult mai isteață decât mine.

Ochii îi sclipiră de mândrie.

– O să facem o călătorie în nord, să-l vizităm pe tatăl ei și să ne căsătorim la ea acasă. Lordul Kendall ne-a oferit cu generozitate Corbinsdale, ca să ne petrecem luna de miere acolo.

Își plecă fruntea, căutându-i privirea.

– Bel, te simți bine? Ai pălit.

Bel își duse mâna la frunte.

– Iartă-mă, nu vreau să par așa de șocată. O ador pe Hetta și sunt fericită pentru voi amândoi. Doar că nu-mi vine să cred. După Mara, nu mă gândeam că tu o să...

– Știu, zise el, strângând-o de mână. Nici eu n-am crezut, dar n-am fost niciodată așa de fericit că n-am dreptate.

Scanned by CamScanner

– Dar, Joss, căsătorie? Și așa de repede? Nu ești...

Își mușcă buza.

– Nu ești deloc speriat?

– Sigur că sunt, zise el chicotind. Simt că-mi pierd mințile de spaimă. De-asta știu că sunt îndrăgostit.

Tonul melodios al râsului lui o încântă pe Bel profund. Trecuse mult timp de când nu-l mai văzuse așa de binedispus. Cât de crudă poate să fie viața. Își regăsise fratele de altădată, și acum îl pierdea din nou, totul în intervalul unei singure dimineți.

– Așa s-ar explica de ce mă tem pentru tine, spuse ea. Trebuie să fie din pricină că te iubesc atât de mult.

Expresia lui deveni serioasă.

– N-am s-o uit pe Mara niciodată, îi zise el. Am iubit-o. Știu că și tu ai iubit-o. Și n-am să uit niciodată cât de groaznic a fost s-o pierdem, dar nu pot să las teama să mă împiedice să trăiesc, să iubesc. Până aici. Am supraviețuit unuia dintre cele mai mari nenorociri pe care viața le poate arunca asupra unui bărbat și n-am de gând să las ca acest lucru să mă împiedice să mă bucur de ce e mai bun.

Bel clipi, să-și rețină o lacrimă.

– Când plecați?

– Astă-seară, cu poștalionul. Sophia și Gray vor fi acasă, cu Jacob, desigur, și cu bona lui. Dar știu că se bucură dacă primește vizite dese de la mătușica Bel.

– Atunci o să le primească.

– Bel? o strigă Sophia de pe coridor. Cred că doamnele au cam terminat cu micul dejun.

– Vin imediat, zise Bel, suspinând și zâmbindu-i spășită lui Joss. Trebuie să plec. Am musafiri.

– Și eu trebuie să plec.

Se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Transmite-i felicitările mele lui Toby, când îl vezi.

– Felicitări? Pentru ce?

– Pentru alegeri, evident. Urnele se închid azi. Am aflat de la Gray abia azi-dimineață. Nu că ar fi fost vreun dubiu legat de rezultate, zise Joss, făcând o grimasă. Ce păcat! Sunt sigur că Toby ar fi preferat să câștige în circumstanțe cu totul diferite.

– Da, zise Bel, nedorind să facă vreun comentariu care ar fi silit-o să dea explicații. Era convinsă că Toby ar fi preferat să nu câștige deloc. Făcuse atâtea eforturi ca să-și asigure înfrângerea. Îi apăru

Scanned by CamScanner

în minte imaginea acelei groaznice caricaturi și simți din nou înțepătura trădării, care venise de la un bărbat ce susținea că o iubește.

Ei bine, era obișnuită să primească gesturi de iubire și de ură din aceleași mâini. Fusese o proastă că lăsase garda jos în fața lui Toby. Și cu siguranță n-ar fi trebuit să-și alimenteze ideea de a-l iubi. Bel știa cum să supraviețuiască rănilor din dragoste, dar nu se putea împăca cu gândul că le provocase ea însăși. El o făcuse să se simtă în siguranță, dar totul fusese o minciună. Nimeni nu o putea proteja de ea însăși.

Întâlni privirea îngrijorată a lui Joss și se forță să zâmbească. De fapt, nu avea nici un motiv să se plângă. Toby avusese dreptate - acum primise exact ceea ce-și dorise. O căsătorie formală, avantajoasă, un bărbat cu un loc în parlament, fonduri și ocazii să lucreze neobosit pentru cauzele nobile.

Acesta era sfârșitul ei fericit.

– Te rog să-i transmiți felicitările mele Hettei, zise ea, veselă. Și-a găsit cel mai bun dintre soți. Uite...

Luă cartea împachetată în hârtie de unde o lăsase mai devreme, pe măsuță, i-o puse lui Joss în mână și zise:

– Un dar de logodnă pentru mireasa ta.

După ce își luă rămas-bun de la fratele ei, Bel reveni în încăperea pentru micul dejun și le invită pe doamne să i se alăture în salonul trandafiriu, pentru demonstrație.

– Acum, zise Lady Violet, așezându-se în fotoliul cel mai apropiat de șemineu, unde e coșarul cel chipeș cu echipamentul lui minunat?

Râsetele se răspândiră printre doamnele adunate.

– Echipamentul e aici, zise Bel, făcând semn cu mâna spre o tijă subțire, pliantă, în capul căreia era un aranjament de perii cu fire țepoase. Nu există nici un coșar. Nici un bărbat, în orice caz. Eu voi fi aceea care va prezenta echipamentul.

Toate doamnele o priviră încremenite, în stare de șoc, dar Bel le ignoră și își trecu baretele unui șorț pe după umeri. După scena de acum câteva zile, la jocul de cărți al mătușii Camille, nu avea de gând să aducă un bărbat în fața acestei adunări, ca să fie ținta glumelor deocheate sau, mai rău, presupusul obiect al poftelor carnale ale lui Bel. De altfel, cum ar fi putut să demonstreze mai bine eficiența periilor, decât arătând că până și o doamnă le putea folosi?

Odată șorțul îmbrăcat, Bel ridică periile, astfel încât doamnele să le poată cerceta.

Scanned by CamScanner

– Vedeți, sârmele sunt poziționate ca spițele unei umbrele. Acestea rămân îndreptate în jos atunci când echipamentul este introdus pe coș.

Apoi răsuci periile.

– Când sunt trase în jos, perii se desfac și freacă pereții coșului, curățându-i. Spre deosebire de un băiat coșar, care nu are decât două mâini și o perie mică, echipamentul acesta ajunge în toate colțurile coșului în același timp.

Bel îngenunche în fața căminului, ca să introducă periile pe horn în sus. Desfăcu părțile pliate ale tijei, fixându-le între ele, și împinse drăcia din ce în ce mai sus. Nu era chiar așa de ușor pe cât își imaginase că va fi. Hornul fusese înfundat cu cenușă și era nevoie de un efort destul de mare ca să împingă periile prin pasajul îngust. Mici firișoare de cenușă coborau din când în când, pudrându-i părul și hainele.

În vreme ce făcea toate astea, simțea cum doamnele din salon deveneau tot mai agitate. Își șterse pe furiș fruntea cu mâneca.

– Lady Aldridge, soțul dumitale e acasă?

Evident, nu putea fi altcineva care întreba decât îngâmfata de Lady Violet.

– Nu, i-o tăie Bel, îndesând periile mai sus cu o mișcare bruscă. E plecat.

– Ce păcat! continuă Lady Violet. Doamnele adoră compania lui plăcută. Pe Sir Toby chiar te poți bizui ca să înșioreze o petrecere plicticoasă.

– Mă scuzați, răspunse Bel, ale cărei mișcări deveneau din ce în ce mai agitate. Aceasta nu este o petrecere. Dacă sunteți în căutare de distracții, poate că doriți să mergeți în altă parte.

Salonul fu învăluit de tăcere. Singurul zgomot care se mai auzea era zgrepțănatul periilor pe coșul hornului.

– În ceea ce-l privește pe soțul meu, continuă Bel, în această dimineață nu amuză nici un fel de doamne. Este în Surrey.

– Ei, dar sunt doamne și în Surrey, cu siguranță, continuă matroana cu subînțeles. Și încă doamne dornice să fie distrate. După câte am citit în *The Prattler*, moșia lui Sir Toby din Surrey are o topografie foarte interesantă. Am înțeles că seamănă mult cu stabilimentul cunoscut sub numele de Perla Ascunsă.

– Nu înțeleg deloc ce vreți să spuneți.

– Sunt convinsă că nu, fată dragă, replică Lady Violet, zâmbindu-i nemilos. Probabil că tocmai de aceea se și află acolo.

Scanned by CamScanner

Lui Bel i se încordară toți mușchii. Furia îi făcu sângele să clocotească în vene, dar nu-și putea permite să se lase afectată. Muncise atât de mult și făcuse atâtea eforturi ca demonstrația aceea să aibă succes, mai ales că în joc era chiar viața unor copii. Și chiar dacă se enervase din cauza lui Lady Violet, pentru că făcuse niște insinuări atât de mizerabile, și a lui Toby, totodată, pentru că îngăduise tipărirea acelor caricaturi care însemnase sfârșitul... nu avea de gând să se lase cuprinsă de o mânie greu de controlat.

„Răbdare", se îndemnă ea singură. „Bunătate. Milostenie. Copilași nefericiți."

– După cum vedeți, periile sunt introduse complet.

Se adresă audienței cu calm, se ridică în picioare și bătu din palme, să-și scuture praful.

– Acum voi răsuci puțin mânerul, astfel ca perii să se desfacă și, odată ce voi începe să extrag echipamentul, cenușa va fi curățată.

O privi inocentă pe Lady Violet și continuă:

– Acum, milady, poate c-ar fi mai bine să vă retrageți undeva în spatele salonului, eventual, sau mai departe. Altfel riscați să vă murdăriți.

– A, cred că rămân pe loc. Îmi place nespus locul meu din primul rând. Ce dimineață edificatoare se dovedește aceasta!

– Foarte bine.

Bel îngenunche iar și începu să tragă peria cu smucituri zdravene, răsucind în același timp tija. Cu fiecare mișcare, în șemineu cădea o ploaie de cenușă, care se depunea în jurul ei.

– Ei, în mod normal, metoda aceasta nu produce atâta mizerie, explică Bel, în timp ce lucra. Coșarii care folosesc acest echipament au și un set de draperii pe care le aranjează în jurul șemineului, ca să nu...

Se opri brusc, pentru că peria i se înțepenise într-un obstacol.

– Ca să nu murdărească...

Trase și mai tare, însă fără nici un rezultat. Își propti o gheată de grătarul șemineului și trase din răsputeri, cu amândouă mâinile.

Nimic.

– Cred că s-a înțepenit, scumpo, zise Lady Violet, plină de solicitudine.

– Da, s-a înțepenit, zise Bel, răstit, dând drumul tijei și ridicându-se în picioare.

Respira sacadat și superficial.

Scanned by CamScanner

– Tot așa cum înțepenesc și copiii aceia pe horn, cu o frecvență alarmantă. Imaginează-ți, Lady Violet, c-ai fi dumneata cea rămasă înțepenită în hornul acesta lat de numai două cărămizi. Imaginează-ți că dumneata ești prinsă acolo, incapabilă să te miști, sufocată într-un nor de cenușă, înspăimântată peste poate. Imaginează-ți că patronul tău stă dedesubt și te împunge cu cruzime, îți înfige ace în piele ca să te convingă să te miști... sau, dacă asta nu dă rezultate, dă foc unor paie și le folosește ca să-ți pârlească tălpile picioarelor. Imaginează-ți, Lady Violet, că ești un copil sărman și fără nici un prieten, și că urmează să mori. Să fii sacrificată pe altarul tradiției englezești doar pentru că o doamnă din înalta societate nu vrea să se deranjeze să-i ceară menajerei să accepte facilitățile moderne.

Bel pufni și își suflă o șuviță de păr rebelă, care îi intrase în ochi.

– Îți place această imagine, Lady Violet?

– Nu, răspunse matroana, cu un aer superior, dar cred că ție, da.

Bel trase aer în piept. Lady Violet avea dreptate. Lui Bel îi plăcea imaginea unei Lady Violet înghesuite, sufocate și acoperite de cenușă. Îi plăcea mult prea tare. Care era problema cu ea? Aceasta trebuia să fie o acțiune caritabilă, nu un exercițiu de ostilitate. Înăuntrul ei se zvârcoleau prea multe emoții – se simțea ca un vulcan, gata să erupă. Cel mai rău era că nu avea cum să fugă din calea pericolului, când acesta era cuibărit chiar în ea.

Era capabilă să treacă peste momentul ăsta, își spuse, inspirând profund și expirând încet. Putea să-și controleze emoțiile care mocneau și să termine această demonstrație cu demnitate și grație. Nu avea de gând să răbufnească.

Sophia se apropie de ea.

– Bel, ai muncit atât de mult. Poate c-ar trebui să te odihnești.

Bel o respinse clătinând din cap și se aplecă să apuce din nou tija.

– Aș avea nevoie de puțin ajutor. Lady Violet, hai să încercăm amândouă. Pot să te rog să-mi dai o mână de ajutor?

Matroana îi aruncă o privire nimicitoare.

– Glumești, Lady Aldridge, cu siguranță. Ca și cum...

– Nu prea ai putere, deci?

– Nu e vorba despre asta, te asigur...

– Te sperie puțină cenușă?

– Nu.

Scanned by CamScanner

Gura lui Lady Violet se subție până ajunse o fantă îngustă și roșie pe fața ei. Se ridică din fotoliu și își puse mâinile pe tijă, deasupra mâinilor lui Bel.

– Fac orice, bombăni ea, șoptit, spre Bel, numai să scap odată din casa asta de nebuni.

Apoi, cu voce tare și pe un ton cântat, rosti către doamnele din salon:

– Ce distractiv e, Lady Aldridge! De aici îmi vin în minte tot felul de idei pentru viitoarea mea petrecere. Cred c-o să împart șorțuri la intrare și o să invit doamnele să treacă pe rând la spălătorul de vase. După ceai, fiecare musafir trebuie să-și spele propria cești și farfurioară.

Doamnele chicotiră. Bel fierbea în sinea ei, dar se sili să rămână calmă.

– Număr până la trei, așadar? întrebă ea, scrâșnind din dinți.

– La trei, fu de acord Lady Violet. A, dar stai! Tocmai mi-a venit o idee strălucită pentru petrecerea mea din toamnă. O să ne jucăm cu toții de-a lăptăreasa!

Bel nu luă în seamă râsetele și începu să numere:

– Unu...

Și nu se știe cum, în acea clipă scurtă, efemeră, în mintea lui Bel se petrecu un lucru ciudat. Prinse tija aceea cu putere, în vreme ce asculta râsul batjocoritor al semenelor ei, și simți cum furia clocotea și se ridica în ea... până ce ajunse să i se aștearnă în fața ochilor spectrul nebuniei.

– Doi...

Simți acut tentația să cedeze. Să dea drumul furiei, s-o bălăcărească pe Lady Violet, să le dea afară din casa ei pe femeile acelea nesuferite și să facă zob câteva figurine de porțelan, doar așa, pentru a accentua efectul dramatic. Ar fi fost atât de ușor să dea drumul mâniei.

Bel însă decise să nu o facă, luând, în schimb, o hotărâre calmă, rațională – s-o lase baltă.

– Trei.

Bel dădu drumul tijei și retrase imediat de lângă șemineu, privind de la distanța de câțiva pași cum...

Buf!

Lady Violet trase cu toată forța de tijă, declanșând un potop de cenușă și zgură. Un nor de vapori negri îi înghiți silueta învesmântată în roșu-sângeriu.

Scanned by CamScanner

Întorcându-se cu spatele la norul de cenușă, Bel își duse mâinile la față.

Aha! Acum nu se mai râdea. Salonul era atât de tăcut, că putea să audă cum praful de cărbune se depunea pe podea. Își coborî mâinile încet, descoperindu-și doar ochii, apoi se întoarse cu fața spre șemineu.

Lady Violet stătea dinaintea ei, acoperită din creștet până în tălpi cu cenușă, scuipând și fumegând ca un fitil stins. În jurul lor, vreo douăsprezece doamne stăteau încremenite cu batistele la gură, oripilate.

Bel își ținea și ea mâinile la gură, dar în zadar. Indiferent cât de tare își apăsa degetele peste buze, nu se putea împotrivi.

Râdea.

Începuse cu câteva chicoteli stupide, care apoi se transformară repede în hohote uriașe de râs. Nu se putea abține. Demonstrația aceasta era o parodie, căsătoria ei era un dezastru, și ea era pe cale să înnebunească, așa că nu-i rămânea altceva mai bun de făcut decât să râdă. Să râdă tare și îndelung. Serios, care mai era avantajul nebuniei, dacă nu faptul că-ți dădea dreptul să izbucnești într-un hohot de râs nebun?

Bel râse până când începură s-o doară coastele, ștergându-și cu batista lacrimile amestecate cu cenușă. Apoi întâlni expresia de șoc din ochii albaștri ai lui Lady Violet, care se uita la ea cu fața pudrată de cenușă. Matroana rămăsese pe loc încremenită, cu brațele ridicate, ca și cum s-ar fi predat, și, mai înainte să-și dea seama măcar ce face, Bel o luă pe femeie în brațe. O prinse pe Lady Violet într-o îmbrățișare fără rezerve, exuberantă, râzând încă și mai tare.

–Aș vrea să pot spune că-mi pare rău de rochia dumitale, zise Bel, într-un final, făcând un pas înapoi, dar, de fapt, invitația cerea explicit o ținută neagră.

Își scoase șorțul pătat de cenușă și îl aruncă într-o parte.

–Ei, continuă ea, adresându-se doamnelor cu gurile căscate, care acum sigur fuseseră martorele scandalului pentru care veniseră –, acestea fiind zise, demonstrația noastră s-a încheiat. Lady Grayson va distribui lista coșarilor profesioniști care folosesc echipamentul în locul băieților coșari. Sper sincer că vă veți folosi de serviciile lor la casele domniilor voastre. Desigur, cu excepția cazului când Lady Violet își va face propria clientelă.

Chicoti iar, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Sophia se grăbi s-o ajungă din urmă.

Scanned by CamScanner

– Bel, unde te duci? Ești bine?

– Nu știu dacă sunt bine, dar mă duc în Surrey.

Își întinse gâtul și se uită la ceasul de pe coridor.

– Și trebuie să mă grăbesc, sau va fi prea târziu.

– Prea târziu pentru ce? o întrebă Sophia.

Ignorând-o, Bel se întoarse către doamne.

– Vă rog să mă scuzați, dar tocmai mi-am amintit că am o întâlnire urgentă și trebuie să...

Râsul i se transformă într-un fel de greață, când își dădu seama ce presupunea planul ei.

„Ah, fir-ar să fie!"

Dar decizia era deja luată. Exact așa cum spusese Joss, nu putea lăsa ca teama s-o țină pe loc. Încheie cu vocea stinsă:

– Trebuie să chem o trăsură.

Capitolul 25

Toby stătea la baza podiumului electoral, așteptându-l pe Colin Brooks, care trebuia să se chinuiască să îmbrace haina aceea abominabilă, galbenă, și să vină să-i oficializeze victoria. Între timp, pășea încoace și încolo, mutându-și des bastonul dintr-o mână în alta și rezistând cu greu ispitei de a face un lucru cu adevărat ridicol, cum ar fi să mângâie măciulia de fildeș.

Doamne, ce caraghios sentimental devenise! Avea la Wynterhall un set complet de haine – mai mult decât suficiente ca să-i ajungă pentru înmormântarea lui Yorke și pentru alegeri – și, cu toate astea, trimisese doi servitori în oraș, cu ordine să-i împacheteze jumătate din garderobă. Tot acel efort pur și simplu ca pretext pentru a i se aduce acest baston inutil.

Bineînțeles, dacă ar fi putut s-o facă fără să pară un dobitoc, ar mai fi cerut să i se aducă și alte suvenire stânjenitoare, cum ar fi o buclă de păr negru ca pana corbului, o pernă cu iz de verbină, o bucată din rochia aceea de mătase roșie... Dar acest baston era singurul lucru de la ea care îi aparținea fără doar și poate și, drept consecință, îl transformase într-un fetiș.

– De ce întârzie Brooks? îl întrebă el pe șeriful adjunct.

Scanned by CamScanner

Bărbatul îi răspunse cu un „nu-ș' de ce" bombănit, plescăind ușor.

Toby începu iar să se plimbe de colo-colo, legănându-și, nerăbdător, bastonul. Cu cât ajungea Brooks mai repede, cu atât se puteau oficializa mai degrabă rezultatele alegerilor – și cu atât mai curând putea Toby să se reîntoarcă la Londra. La ea.

Ce idiot fusese! Cuvintele Sophiei îi arătaseră cât de greșit se purtase înainte de a părăsi capitala. Mă rog, de fapt, stătuse bosumflat aproape tot drumul până la Surrey, dar își venise în fire cu ceva timp înainte ca trăsura să treacă de șanțul cu apă de la Wynterhall.

Nu voia decât ca Isabel să-l cunoască cu bune și cu rele și să-l iubească pentru ceea ce era. Și, ca un prost, ratase singur la propriul lui test. Își declarase dragostea nepieritoare și, în clipa în care ea se supărase pe el (pe bună dreptate, trebuia s-o spună), o părăsise.

Doamne, ce luptă se dăduse în el în ultimele două zile, încercând să reziste imboldului de a se înapoia călare la ea, ca să-i cadă pur și simplu la picioare și s-o implore să-l ierte. Însă erau lucruri pe care trebuia să le facă aici, în Surrey, nu doar pentru că era de datoria lui, ci fiindcă Toby avea nevoie să le facă, pentru a-și dovedi că e capabil. Dorea să-și vadă prietenul înmormântat cu onoruri, dorea s-o susțină pe mama lui, îndoliată... și acum dorea să-și asigure locul din parlament.

De fapt, era singurul lucru pe care ea i-l ceruse. Un lucru atât de neînsemnat. De ce dracului se opusese oare? Ar fi putut să obțină atât de ușor aprecierea ei, dacă nu chiar și iubirea.

Acum, pierduse orice șansă la vreuna din ele.

Nu putea decât să încerce cât putea mai bine să îndrepte lucrurile și să spere că supărarea ei va dispărea cu timpul. Poate că nu-i va câștiga niciodată iubirea, dar Toby putea să trăiască și numai cu îngăduința de a o iubi. Va trebui să învețe să trăiască doar cu atât, deoarece își dăduse seama că nu putea supraviețui fără ea. Ultimele două zile îi demonstraseră acest lucru.

– Toby.

Se opri din patrulat, își ridică brusc privirea și observă o siluetă familiară care venea spre el.

Mai bine zis, două siluete familiare.

– Gray! Jem!

Toby îl salută cu o înclinare a capului pe cumnatul, apoi pe prietenul lui.

– Ce naiba căutați aici?

Scanned by CamScanner

– Îți finanțez campania, zise Gray, lovindu-se cu palma peste buzunar.

– Ce? Dând mită? zise Toby.

– Dacă nu se poate altfel. Deocamdată, halbele de bere sunt suficiente.

Toby se întoarse spre Jeremy.

– Tu ce faci aici?

Jeremy ridică din umeri.

– Sincer? Habar n-am. Gray m-a convins să vin.

– Eu vin cu aurul, zise Gray, făcând un semn spre Jeremy, iar el, cu rafinamentul. M-am gândit că nu strică dacă ai un conte care te susține.

Toby se scărpină după ceafă.

– Gray, îți dai seama că, dintre cei doi candidați cu care m-am aflat în competiție, unul a murit...

Gray încuviință din cap.

– Iar celălalt este nebunul burgului.

– Mda.

– Și că aproape toate voturile au fost adunate și numărate și că am un avans insurmontabil. Cu toate acestea, tu crezi, se pare, că am nevoie de mită și de suporteri aristocrați ca să obțin o victorie scremută?

Toby clătină din cap și conchise:

– Încrederea ta în mine... Ce să zic? Mă motivează.

– Eu n-am venit aici pentru tine, zise Gray îndărătnic. Sunt aici pentru Bel.

– Și eu tot pentru Bel sunt aici, spuse și Toby. Jem, tu ești aici pentru Bel?

Jeremy scoase un oftat exasperat, din rărunchi.

– Habar n-am ce caut aici. Mi-aș fi dorit sincer să nu fiu.

– Bun, zise Toby. Atunci mergeți acasă amândoi.

Gray mîji ochii.

– Uite ce e. Eu nu vreau să risc nimic cu...

– Nu, să-ți spun eu ce e, zise Toby, îndreptând bastonul spre cumnatul lui. Isabel e soția mea. Ea mi-a cerut să candidez pentru parlament, nu tu.

Apoi se întoarse spre Jeremy.

– Și ție nu ți-a cerut nimic.

– Știu, zise Jeremy, ridicând mâinile defensiv. Ți-am spus, nu știu de ce sunt aici. Mi-a zis că mergem la club.

Scanned by CamScanner

Toby continuă:

– Când o să câștig alegerile astea, se prea poate să nu fie cine știe ce victorie, dar va fi victoria mea. Doar a mea, și-o să i-o pun lui Isabel la picioare. Refuz să împart cu unul din voi fie și cea mai firavă urmă de glorie pe care o câștig. Așa că duceți-vă acasă! Astăzi nu veți fi eroi.

– De fapt, se auzi o voce profundă, din spatele lui, nici unul din voi nu va fi.

Țeava unei muschete își făcu loc printre cei trei bărbați, lovind bastonul lui Toby, care căzu cu zgomot pe jos. Toți făcură repede un pas înapoi, apoi înlemniră la unison, când auziră un întreg cor de declicuri amenințătoare – sunetul inconfundabil al mai multor pușți care erau armate.

– Pe toți dracii! șopti Toby, ridicând brațele.

Își suci capul într-o parte și-n alta. Nerozii de nepoți ai colonelului Montague îi înconjuraseră, fiecare îndreptându-și arma spre Toby.

– Ce mama dracului se petrece? îl întrebă pe nepotul care tocmai vorbise. Pe cel mai solid dintre nepoți, observă el, cu stupoare.

– Ei bine, Sir Toby, îi răspunse acesta, noi nu credem că vreți cu adevărat să candidați pentru parlament.

– Ba, da, zise Toby. Te asigur că vreau.

Nerodul îl împunse pe Toby cu pușca în piept.

– Ba nu vreți. Un filfizon londonez ca dumneavoastră? Nu v-a păsat niciodată de burgul ăsta, n-ați dat doi bani pe el. De treizeci de ani încoace, colonelul a fost candidat. Bătrânul e tot mai slăbit, cu fiecare iarnă. Probabil că nu va mai avea o altă șansă. Și acum, că Yorke a murit, poate în sfârșit să câștige. Așa că o să-l lăsați să câștige.

– Să-l las? repetă Toby neîncrezător. Chiar dac-aș vrea, tot n-aș putea. Urnele s-au închis. Colin Brooks va veni aici dintr-o clipă într-alta, pentru a face cunoscute rezultatele oficiale.

– Colin Brooks are în prezent o mică discuție cu vărul meu, zise nerodul. Știu din sursă sigură că nu va veni aici decât după ce vă veți retrage dumneavoastră candidatura.

În clipa aceea, Gray făcu un pas spre stânga. Nerodul cu fața roșie se răsuci, îndreptând arma spre el. Gray încremeni.

– Să nu încercați să faceți vreo prostie, îl amenință nepotul lui Montague.

Toby oftă.

– Pentru Dumnezeu, omule! Chiar crezi sincer c-o să ne împușți? E drept că eu nu sunt decât un baronet, dar Jem, aici, de față,

Scanned by CamScanner

e conte. Să omori un pair al regatului este un bilet sigur spre galere. Și ești înconjurat de martori.

Făcu un gest larg spre spectatorii care se înghesuiau în jurul lor, tăcuți ca pământul.

– Ca să nu mai pomenim de faptul că alegerea colonelului nu va fi acceptată niciodată. Cineva l-ar declara incompetent și l-ar elibera din funcție, și atunci ce s-ar alege de bietul nebun?

– Păi, atunci putea și el să se laude c-a fost parlamentar, nu? Chiar dacă doar pentru scurtă vreme. Bietul bătrân nebun ar muri fericit.

– N-are rost, spuse Toby, scuturând din cap. Nu contează ce vrei. N-o voi face.

Pușca se întoarse înapoi spre el.

– Credeți cu adevărat că v-ați câștigat acest loc în parlament? Credeți că vi-l doriți la fel de tare cum și-l dorește colonelul?

– Nu și iar nu, răspunse Toby, dar soția mea își dorește din toată inima să mă vadă parlamentar, iar eu îmi iubesc soția mai mult decât îl iubesc pe colonel.

Mulțimea izbucni în râs și chipul nepotului lui Montague deveni stacojiu.

– Îmi pare rău, zise Toby, ridicându-și mâinile și arborând un zâmbet dezarmant, dar acesta-i adevărul. Ea e mai drăguță.

Întinse încet mâna spre bărbat.

– Haide, zău! Hai să nu procedăm în felul acesta! Am foarte mare respect pentru unchiul tău, sincer. La fel ca toată lumea de aici. Putem să găsim un alt mod de a-l cinsti – să-l declarăm sergent de arme al comitatului, poate. Spune-le verilor tăi să lase jos puștile. Haideți să mergem cu toții la tavernă, să bem o halbă și să stăm de vorbă ca niște oameni civilizați.

Și chiar în momentul în care Toby crezuse că l-a convins – exact când fața omului se decolorase până la o tentă rozalie și țeava muschetei coborâse o idee –, totul se transformă într-un iad.

Din spatele mulțimii se ridică un vaiet de panică, urmat îndeaproape de tropotul puternic de copite pe caldarâm și de nechezatul cailor. Spectatorii începură să se împrăștie, deși bărbații înarmați care îi înconjurau rămaseră neclintiți. Nebunul de Montague îi instruise bine.

– A, nu, șopti Toby. Nu, nu, nu!

Inima i se prăbuși. Era imposibil să retrăiască acest coșmar.

Dar, evident, asta se întâmpla.

Scanned by CamScanner

Mulțimea se despărți în două, exact ca în ziua aceea. Și iată și trăsura care venea spre ei, cu caii galopând să-și frângă spinarea.

Iar în ea, proptită pe bancheta de piele tapițată, strângând ca de frica morții barele de fier ale scaunului, cu chipul alb ca o mască a groazei, era nimeni alta decât Isabel.

– Acum poți să te oprești, strigă Bel.

Vizitiul trase de hățuri, oprind brusc armăsarii, chiar în mijlocul pieței. Bel nici măcar nu mai așteptă să vină cineva s-o ajute să coboare. Sări din trăsura deschisă, imediat ce roțile încetiniră, și o luă la fugă spre soțul ei.

– Toby, zise ea, gâfâind. Toby, trebuie să discut cu tine!

Bărbatul se uită la ea, ținând în continuare mâinile ridicate, ca și cum i-ar fi fost frică s-o atingă. Mă rog, de fapt, cui nu i-ar fi fost? Bel întinse mâinile spre el. Doamne, cum trebuie să fi arătat! Părțile care nu îi fuseseră deja acoperite de cenușă erau acum pline de praful de pe drum, iar părul îi stătea zburlit de vânt în toate direcțiile. Și, desigur, Toby stătea acolo în toată splendoarea lui, magnific din cap și până în picioare, un gentleman înalt, elegant.

– Arăți minunat, îi zise ea, pentru că ăsta era adevărul.

– Mulțumesc, îi răspunse, încet, sorbind-o din priviri. Tu arăți... destul de înnegrită. Totuși, mă bucur să te văd, în ciuda faptului că tocmai era să mă bagi în mormânt de spaimă.

– Îmi pare rău, se scuză, scuturându-și poalele rochiei. I-am zis să mâne caii ca și cum diavolul ar fi pe urmele noastre. Și sunt puțin cam pârlită pe la margini, nu?

Râse.

– Era de așteptat, presupun. Mi-am petrecut dimineața duelându-mă cu un balaur. N-au declarat rezultatele alegerilor, nu?

Toby clătină din cap în semn că nu.

– A, bun. Sincer, îmi cer scuze că te-am speriat. Trebuie să vorbesc neapărat cu tine chiar acum.

– Da, zise el, cu mâinile tot ridicate. Tu și alți câțiva oameni.

Își întoarse capul dintr-o parte într-alta și, pentru prima dată de când oprise în piață, Bel se uită și în altă parte decât la soțul ei.

„Vai de mine!"

Iată-l și pe fratele ei! Și pe lordul Kendall. Și vreo alți șase bărbați care îi înconjurau și care erau înarmați. Surprinsă, făcu un pas înapoi și se împiedică de ceva care părea un baston – deși nu avea de gând să se uite în jos, să verifice.

Scanned by CamScanner

– Toby? întrebă ea, precaut. Ce se petrece aici?

– Păi, să vezi...

Un bărbat cu fața roșie îl împungea pe Toby în piept cu țeava unei muschete.

– Se petrece că noi avem puști. Și voi o să faceți ce vă spunem.

– Nu prea cred, spuse Bel, întorcându-se să se uite fix la bărbatul acela. Tocmai am călătorit trei ore cu trăsura, într-un galop fulgerător – se întoarse spre soțul ei – și, Toby, știi cât urăsc să merg cu trăsura.

– Da, spus el, zâmbindu-i fermecător. Știu.

Bel se întoarse iar spre bărbatul cu pușca.

– În orice caz, am îndurat trei ore de chin, doar ca să discut cu soțul meu și, cu puști sau nu, el o să mă asculte.

– Bel, interveni Gray, în șoaptă, poate c-ar trebui să...

– Dolly, te rog să nu mă înțelegi greșit. Dar tu ce cauți aici?

– Și eu l-am întrebat același lucru, zise Toby.

– La fel și eu, repetă lordul Kendall sec. Poate c-am fi primit un răspuns mai mulțumitor dacă i-am fi spus Dolly.

– Dolly?

Câțiva dintre bărbații cu puști începură să chicotească.

Bel își strânse pumnii și își coborî privirea în pământ. De ce oare de câte ori ea avea ceva important de spus, lumea din jurul ei nu se putea opri din râs? Ochii îi căzură pe bastonul lui Toby, care zăcea la picioarele ei. De el se împiedicase, probabil, mai devreme.

– Ajunge! răcni bărbatul cu fața roșie.

Râsetele încetară.

Bărbatul continuă:

– Iertare, milady, dar Sir Toby nu are vreme să vă asculte în clipa asta. Sir Toby o să se îndrepte spre platforma electorală și o să facă un mic anunț. Sau de nu...

– Sau de nu, ce? întrebă Bel.

– Nu e evident? Sau de nu, îl împușc, mormăi omul, împungându-l din nou pe Toby cu pușca.

– A, te rog, spuse Bel, dându-și ochii peste cap. N-ai să împuști pe nimeni.

– Milady, rânji el, cu fața tot mai roșie, vă sugerez să vă întoarceți la...

Bel nu mai apucă să asculte până la capăt propunerea. Se ghemui, apucă bastonul lui Toby și se ridică balansându-l. Îl pocni pe nătâng

Scanned by CamScanner

în cap cu măciulia de fildeș și omul se prăbuși la pământ, inconștient, cu o bufnitură.

Bel răcni oricum la el.

– Eu vorbesc cu soțul meu, tu... tu... Ah, nu meriți să mă obosesc.

Ridică bastonul în aer și se întoarse spre Toby.

– Ai avut dreptate. Chiar că e util.

– Da, spuse Toby, scăpând un hohot de râs. Da, este.

Bel se uită împrejur, la ceilalți bărbați înarmați, care își lăsaseră jos armele, aparent îndureraţi de pierderea liderului lor. Apoi se uită iar la bruta inconștientă.

– Oare eu am făcut asta?

– Da, tu, îi confirmă Toby, făcând un pas înainte și zâmbind așa de șarmant, că și diavolului i-ar fi plăcut. Ai fost magnifică.

Luă bastonul din mâna ei și îl lăsă să cadă la pământ, cuprinzând-o apoi în brațe.

– Doamne, Isabel, eu...

– Nu, așteaptă!

Se împinse departe de el.

– Toby, am venit să vorbesc cu tine.

– Absolut, spuse el, zâmbind în continuare. Te ascult.

– Am venit aici să-ți spun că eu...

Toby înclină din cap, încurajator.

– Că tu...?

– Că sunt așa de supărată pe tine!

– Ah, zise Toby, căruia îi căzu fața.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul, ferindu-și privirea, rușinat.

– De aceea ai bătut tot drumul până aici? Ca să-mi spui că ești supărată pe mine?

– Da, zise ea, cu pumnii strânși. Da. Trebuia să știi asta. Trebuie să mă vezi așa cum sunt eu cu adevărat. Eu – îl împunse cu degetul în piept – sunt o femeie care se înfurie.

– Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi. Cum ai putea? Nici eu n-am înțeles până azi. Nu sunt altruistă, Toby. Cu certitudine, nu sunt un înger. Și nu pot să fiu nebună. Nu mi-ai spus tu că, dacă îți dai seama că ești nebun, înseamnă că nu ești?

Toby încuviință din cap.

– Atunci, nu pot să fiu nebună. Problema mea e că sunt furioasă. Mă enervez tot timpul, în cel mai inutil mod. Mă enervez din pricina

Scanned by CamScanner

unor lucruri pe care nu pot spera să le corectez, cum ar fi nedreptatea și violența, și oprimarea. Mă enervez pentru lucruri care s-au petrecut cu ani în urmă – pe frații mei, pentru că m-au lăsat să cresc singură, pe bietul meu tată răposat, pentru că a fost un desfrânat beţiv, și pe biata mea mamă răposată, doar pentru că a înnebunit. Mă enervez când oamenii își bat joc de cei bătrâni și infirmi. Devin pur și simplu lividă când văd un copil maltratat.

– Înțeleg, spuse el, apropiindu-se de ea.

– Nu, nu înțelegi, insistă Bel, cu ochii în lacrimi. Nu poți să înțelegi. Tu ai fost mereu fericit, întotdeauna atât de iubit. N-ai cum să înțelegi ce înseamnă să vezi oameni îndurerați și să simți suferința lor amestecată cu a ta. Să simți nevoia de a găsi un mijloc de a-ți canaliza toată acea furie în ceva bun... sau, pur și simplu, a înnebuni din pricina ei.

Toby îi întinse mâna.

– Scumpo, te rog. Lasă-mă...

– Și tu, zise ea, ignorându-i mâna și ridicând un deget la el. Când femeile flirtează cu tine, mă înfurii atât de tare, că aș putea să înfig ace în ele. Când bărbații îndreaptă puștile spre tine, mă enervez într-atât, încât îmi vine să-i pocnesc cu bastoanele.

Nerodul de la picioarele ei începu să geamă și să se foiască.

– Taci din gură, îi zise ea, sau te pocnesc iar.

Pe Toby îl întrebă:

– Oricum, ce voia ăsta?

Toby își lăsă capul într-o parte și privi silueta ghemuită.

– Voia să-mi retrag candidatura.

– A! făcu ea, în timp ce un chicotit sălbatic i se ridică din piept. Asta voiam și eu să-ți cer.

Îl bătu pe umăr pe omul prăbușit, lovindu-l cu vârful botinei.

– Îmi pare tare rău.

– Nu-mi pot retrage candidatura, zise Toby, încruntându-se, sau va câștiga colonelul Montague.

– Și? întrebă Bel.

– Și... e groaznic de bătrân, surd și nebun.

Toby își încrucișă brațele la piept.

– Nu pot îngădui să se întâmple așa ceva și să am, pe urmă, conștiința împăcată. De altfel, nu asta voiai? Un soț în parlament.

– Eu te voiam pe tine, izbucni ea, ducându-și mâna la gât. Te-am vrut pe tine din prima clipă în care te-am văzut. Te-am împins

Scanned by CamScanner

de atunci spre toate rolurile politice și caritabile, așa încât să pot pretinde că am în minte o cauză mai nobilă. Dar nu aveam. Eu nu te voiam decât pe tine.

– Isabel...

Se apropie din nou de ea, cu brațele deschise.

– Nu, făcu, ținându-l la distanță. Încă tot mai sunt supărată.

– Ah!

Brațele îi căzură pe lângă trup.

– Foarte bine. Atunci doar o să... aștept să mă îmbrățișezi tu pe mine.

– Așa ar fi mai bine, zise ea, suspinând. Toby, dintre toate lucrurile și toți oamenii care mă înfurie, pe tine sunt cel mai necăjită. Am avut încredere în tine, și tu m-ai mințit. Înțeleg de ce ai făcut-o și pot chiar să te și iert... dar asta nu înseamnă că mă doare mai puțin. Așa că sunt furioasă pe tine pentru că m-ai mințit, dar sunt și mai furioasă, pentru că m-ai făcut să-mi pese.

Lacrimile îi curgeau, și Bel le șterse repede cu batista.

– M-ai făcut să te iubesc, Toby, atât de mult, că aș putea să te urăsc pentru asta.

Își înăbuși un suspin cu podul palmei.

– N-am mai spus niciodată așa ceva nimănui.

– Partea despre iubire? întrebă el.

– Nu, zise ea, înecându-se, printre lacrimi. Partea despre ură.

De la acel prim sărut, el o făcuse să simtă totul – și bune, și rele. Îi scosese la suprafață toate pasiunile, când ea se muncise atât de mult să le subjuge. Era enervant și minunat, și înspăimântător. Pur și simplu, nu știa ce să facă.

Din fericire, el avea o idee.

– Am mințit, spuse Toby, punându-și mâinile pe umerii ei. Iartă-mă, dar și adineauri te-am mințit. N-am de gând să aștept să mă îmbrățișezi tu.

O prinse în brațe, și Bel se sprijini de pieptul lui puternic și zdravăn, vărsând lacrimi pe haina lui.

– Gata, iubirea mea, spuse legănând-o încet. Nu-i nimic. Nu ți-am spus eu de-atâtea ori?

Toby se dădu puțin înapoi și îi aduse capul spre el.

– Ești frumoasă când te enervezi.

Bel îl sărută. Îi cuprinse strâns gâtul cu brațele, se ridică pe vârfuri și îl sărută, în fața tuturor. În fața a sute de spectatori cu gura

Scanned by CamScanner

căscată, în fața a șase oameni cu muschete... Doamne sfinte, în fața fratelui ei.

Și era minunat. Toată lumea îi ovaționă. Chiar și bărbații cu muschete.

Ei, poate că nu și fratele ei.

– Să nu faci asta, zise ea, mușcându-l ușor de buze. Nu e prea târziu să te retragi din cursă.

– Trebuie să câștig, murmură el.

– Nu, nu trebuie. Nu contează pentru mine dacă ești sau nu în parlament. N-am de gând să te silesc să faci ceva împotriva voinței tale.

– Nu mă silești.

Lăsă ceva spațiu între ei și îi luă mâinile într-ale lui.

– Știu că inițial nu aceasta a fost intenția mea, dar acum vreau să servesc burgul, din mai multe motive. Este datoria mea, ca gentleman aristocrat, pe de o parte. Și vreau să onorez moștenirea lăsată de domnul Yorke, pe de altă parte. În multe privințe, el mi-a fost ca un tată.

– Îmi pare așa de rău, spuse Bel. Îmi pare așa de rău că nu ți-am fost alături când a murit.

– Știu. Și mie mi-a părut rău că n-ai fost, dar știam că din vina mea.

Îi sărută mâna.

– Isabel, motivul cel mai important pentru care vreau să fiu ales în parlament este acesta: Îmi doresc s-o fac de dragul tău.

– Tu n-ai ascultat ce ți-am spus? Nu ești nevoit s-o faci pentru mine.

– Ba da. Te iubesc și nu există motiv mai bun ca acesta.

– Dar...

– Șșșt! făcu el, luându-i iar mâna. E rândul meu să spun ce-am de spus, bine?

Bel înclină din cap.

Toby vorbi șoptit, doar pentru urechile ei.

– Isabel, ai avut dreptate în ceea ce mă privește. Sunt capabil de mult mai mult decât să duc în continuare acest trai frivol de până acum și știam asta cu mult înainte de a ne întâlni noi doi. Ani întregi mi-am dorit să am un țel măreț, și ai avut dreptate să mă împingi să-l găsesc, dar nu tu trebuie să mi-l alegi.

– Nu, sigur că nu, zise Bel, mângâindu-l pe obraz. Am greșit când am încercat. De aceea vreau să te retragi din cursă.

Scanned by CamScanner

Toby clătină din cap.

– Nu. O să fiu ales în parlament, unde voi reprezenta cu onoare această circumscripție. Și voi continua să-mi gospodăresc moșia. Cred că mă voi dovedi rezonabil de competent în ambele acțiuni. Dar țelul meu cel mai înalt, adevărata mea rațiune de a trăi este chiar aici, în brațele mele. Tu ești, scumpa mea. Noi suntem. Tu ești tot ceea ce mi-am dorit cu adevărat de atât, atât de mult timp – o țintă perfectă pentru toate talentele mele naturale.

Zâmbi și îi șterse o lacrimă de pe obraz.

– Iubirea pentru tine dă sens vieții mele.

– Toby.

Își înclină capul, sprijinindu-și fruntea de pieptul lui.

Toby îi șopti la ureche:

– Și pe toți sfinții, voi excela în această privință. Am de gând să te iubesc atât de pătimaș, de bine. Mă voi asigura că n-o să te îndoiești niciodată că ești o femeie remarcabilă, frumoasă. Mă voi asigura că toată lumea va afla. Voi crea un cămin stabil și afectuos pentru tine și pentru familia noastră. Îți voi oferi un loc unde să te simți mereu în siguranță.

Bel își strecură mâinile pe sub haina lui, împinsă de nevoia de a-l simți cât mai aproape.

– Poate că acestea nu sunt genul de realizări care ajung în ziare, continuă el, sau care câștigă aplauze din partea mulțimii, dar sunt totuși importante. Și, când privesc în jur, la lume, îmi dau seama... este uluitor cât de puțini bărbați se pot într-adevăr lăuda cu ele.

Bel își ridică privirea spre el.

– Vei fi absolut magnific, un adevărat campion. Am totală încredere în tine.

Toby avea desigur dreptate. Era un bărbat cu adevărat deosebit. În toată viața ei, Bel nu mai cunoscuse o persoană cu o căldură și o bună dispoziție atât de molipsitoare, sau cu talentul lui instinctiv de a-i face pe cei din jur să se simtă încrezători în forțele proprii și protejați. Această rară combinație o atrăsese la el de la bun început. Mă rog, aceasta și surâsul devastator care i se întindea pe față.

Ah, era cea mai norocoasă femeie de pe Pământ.

– Atunci, zise el, te sfătuiesc să te obișnuiești cu ideea că meriți orice efort. Învață să trăiești cu povara faptului că ești adorată. Draga mea, ia toată această îndreptățită furie și du-te să lupți cu balaurii nedreptății... dar trebuie să te întorci întotdeauna la mine.

O sărută pe vârful nasului.

Scanned by CamScanner

– Pentru că, mai presus de orice, am de gând să fiu un soț devotat.

În privire i se strecură o sclipire șireată și adăugă:

– În fine, soț devotat și tată iubitor.

Bel căscă gura.

– De unde știi? Nici chiar eu nu sunt încă sigură.

– Eu sunt sigur. Și am știut din clipa când te-am văzut. Am trei surori mai mari, de la care am zece nepoate și nepoți. Pur și simplu, îmi dau seama.

Bel își îngropă fața în haina lui.

– Sunt speriată. Nu sunt sigură dacă știu cum să fiu o mamă bună.

– Vei fi cea mai iubitoare și mai răbdătoare mamă din câte au existat vreodată.

O strânse în brațe. Cu excepția rarelor zile când nu vei fi. În acele zile, o să iau copiii și o să-i duc în parc.

Isabel râse, cu nasul în pieptul lui.

– Cum faci? întrebă ea, ridicându-și fața spre el. Cum de știi exact care este lucrul pe care vreau eu să-l aud cel mai tare?

– E ușor, spus el, aplecându-se să-i șoptească la ureche. Uite, să-ți divulg un mare secret, scumpa mea. Spun ceea ce aș vrea eu să aud că mi se spune.

Respirația lui îi încălzi obrazul, în timp ce îi murmura, plin de speranță:

– Te iubesc.

– Ah, Toby!

Bel se topi pe dinăuntru. Dacă exista pe pământul acesta un bărbat mai bun ca el... ea tot pe el l-ar fi dorit. Pentru totdeauna.

– Și eu te iubesc.

Scanned by CamScanner

Epilog

Cinci ani mai târziu

– Ei? Azi ați reușit să vânați ceva?

Toby se întinse în iarba de pe malul râului, sprijinit într-un cot.

– Am băgat o potârniche în tolbă. Henry are și el o pereche de fazani.

– Asta-i tot? Știam eu c-ar fi trebuit să vin cu voi.

Lucy se uită în sus la el, cu o vagă sclipire sângeroasă în ochi. Era o expresie complet disonantă față de aspectul ei cât de poate de matern. Era așezată pe o pătură matlasată, de picnic, sprijinită într-o mână, în timp ce cu degetele celeilalte mângâia buclele brunete ale copilașului ei.

Lângă ea, Sophia hașura cu cărbune un desen al bebelușului adormit.

– Până la urmă, zise aceasta, fără să-și ridice privirea, va trebui să renunțăm la denumirea de partidă anuală de vânătoare. Voi, bărbații, abia dacă aduceți vreun vânat.

– Foarte adevărat, spuse Toby, urmărind cum soarele și vântul sprinten de toamnă se jucau pe oglinda bălțată a râului. Pe de altă parte, „partida noastră anuală de tropăit-prin-pădure-ca-să-ne-dovedim-bărbăția" nu mai sună la fel de sclipitor.

– Și celelalte exemplare de bărbăție unde sunt? întrebă Lucy, trăgând o păturică subțire peste copilul ei.

– Felix s-a dus până la conac, am impresia. Henry i-a dus pe Jem și pe Gray la canisă, să le arate noii lui ogari de vânătoare. Vin și ei imediat.

– Nici măcar nu înțeleg de ce mai vine Gray cu voi, zise Sophia. Lui nu-i place violența.

– Nici lui Jeremy, veni replica lui Lucy. Nu s-a putut îndura să împuște vreodată măcar o pasăre. Și mai e și Felix, de la care nu trag nici o speranță. În curând, o să înceapă Tommy să se roage să-l luați

Scanned by CamScanner

cu voi, ceea ce-ar putea să pună definitiv capăt incursiunilor de vânătoare.

Aruncă o privire spre fiul ei mai mare, care, undeva mai departe pe mal, se juca împreună cu un trio de fete: două blonde și una brunetă. Lucy continuă:

– Jeremy a hotărât că nici un copil de-al lui nu se va atinge vreodată de o pușcă.

– Asta nu e înțelept, spuse Toby.

Putea să înțeleagă faptul că prietenul lui era protector, ținând cont de felul în care fratele lui Jem – tizul lui Tommy – murise în mod tragic, dar nu era de acord cu el.

– Băieții vor fi tot mai curioși, dacă li se interzice ceva, și tocmai curiozitatea duce la accidente. De fapt, eu știam o fată care s-a luat în secret după un grup de vânători și era cât pe ce să fie ucisă.

– A, serios? întrebă Lucy, prefăcându-se candidă.

Amândoi știau că se referea la ziua în care se cunoscuseră ei doi, când tânăra Lucy speriase un cârd și împușcătura lui Toby o ratase la doar câțiva centimetri. De atunci, rămăseseră foarte apropiați.

– Ce copil neastâmpărat, continuă ea. Presupun că a sfârșit foarte rău.

– Chiar deloc. A devenit o contesă frumoasă și elegantă, îi răspunse Toby zâmbind. Nu-ți face griji în privința băieților. O să vorbesc eu cu Jem.

Se auzi atunci un cor de răcnete, când tânărul Tommy luă din stufăriș un șarpe de apă, ridicând în aer trofeul, care se zvârcolea să scape. Țipând, cele două fetițe blonde urcară în fugă malul. A treia însă, cea brunetică, rămase pe loc, țipând nu la șarpe, ci la Tommy – implorându-l să-i dea drumul bietei creaturi.

Toby surâse. Așa era Lyddie a lui. Moștenise de la mama ei simțul acut al dreptății, împreună cu părul negru, lucios.

– La naiba, bombăni Sophia, punând deoparte desenul, ca s-o ia pe urma celor două fiice ale ei. Acum o să alerge, răcnind, până la tatăl lor.

– Îmi pare rău, strigă Lucy în urma ei.

Clătină din cap și zâmbi spre Toby.

– În locul ei, n-aș ști ce să fac. E un lucru bun că eu am născut băieți, iar ea are fetele.

– Deocamdată, spuse el, privind înspre Sophia cu subînțeles. Să vedem dacă modelul se păstrează și peste șase luni.

– Serios? Nu mi-a spus nimic.

Scanned by CamScanner

Obrajii lui Lucy făcură gropițele de la zâmbetul ce i se lățise pe față.

– Bănuiam eu c-o să aducă acasă o mică amintire din Italia.

– Și, continuă Toby șiret, copilul Sophiei nici măcar nu va fi cel dintâi.

Lucy rămase cu gura căscată.

– Să nu-mi spui că Isabel...

– Nu, nu. E mult prea devreme.

– Ei, știu că nu este vorba de mine, zise Lucy, lăsând în jos bărbia. Nu?

– Nu.

Toby dădu din cap spre cele două femei care stăteau sub un mesteacăn: gazda lor, Marianne Waltham, și sora Sophiei, Kitty.

– Se pare că Felix a reușit să marcheze la țintă, în sfârșit.

– Ah, slavă Cerului! Kitty își dorea de multă vreme un copil. Pentru o clipă, am crezut că e vorba iar de Marianne.

Izbucniră amândoi în râs. Henry, care se căsătorise primul, îi bătuse pe toți, cu cei șase copii ai lui, dar, deocamdată, după aprecierea lui Toby, nu era un al șaptelea pe drum.

– Isabel e la conac? întrebă el.

– Ce soț bătrân și împăcat cu tine ai devenit! Ai rezistat cinci minute întregi fără să întrebi de ea. Da, s-a dus cu copilul să-l alăpteze, acum câteva minute.

Îi mângâie cu dosul palmei obrazul copilașului ei.

– O să vorbești cu Jeremy despre băieți și vânătoare?

– Da, sigur. Am eu mijloacele mele ca să-l fac să mă asculte.

– Știu că ai, la ce politician strălucit ești. Și chiar dacă Jeremy nu ar recunoaște, îți respectă enorm părerea.

O pală de vânt îi zburătăci buclele de un castaniu-închis, și Lucy scutură din cap, să și le aranjeze.

– La fel ca mine. Acum, că mătușa Matilda nu mai e... în afară de Henry și Marianne, grupul acesta este singura familie pe care o avem. Trebuie să-mi promiți că nu vei înceta niciodată să revii la moșia Waltham în fiecare an.

– Glumești? Isabel și Lyddie adoră locul acesta. Nici n-ai putea să ne ții departe.

– Bine, zise ea. Toby, aceasta nu a fost niciodată o partidă de vânătoare. A fost mereu o întâlnire de familie, cu mult înainte ca vreunul dintre noi să se căsătorească. Iar tu ai fost întotdeauna cel care ne-a ținut împreună, cu firea ta afabilă și caldă. Ai învățat o mână

Scanned by CamScanner

de orfani ursuzi și răniți ce înseamnă să te simți fericit și în siguranță, înconjurat de oameni cărora le pasă.

Lucy îi zâmbi stânjenită.

– Probabil că de aceea am fost atât de îndrăgostită de tine în toți acei ani.

– Ah, ai fost îndrăgostită de mine? o tachină el, amintindu-și de felul în care ea se ținuse după el mai multe toamne la rând, ca o a doua umbră filiformă. N-aș fi crezut.

– Mincinosule, zise Lucy, ridicând o sprânceană. Dar e ceva ce nu ți-am spus niciodată.

În ciuda faptului că nu era cine s-o audă, cu excepția unui copilaș adormit, Lucy se aplecă mai aproape de el și coborî vocea, șoptind:

– Știi, în anul când ai adus-o pe Sophia aici... am fost atât de disperată și de geloasă, încât am plănuit să mă furișez în odaia ta și să te seduc, ca să fii nevoit să te însori cu mine, nu cu ea.

Lui Toby îi căzu falca. Nu, nu știuse asta.

– Adevărat?

– Adevărat.

– Păi, și ce s-a întâmplat? Presupun că ți-ai venit în fire la timp.

– Într-un fel, spuse ea, zâmbind poznaș. Nu știu cum se face c-am ajuns în odaia lui Jeremy.

Își lăsă gânditoare capul într-o parte și se uită la Toby, cu o sclipire de copilăroasă vulnerabilitate în ochii ei verzi.

– Uneori mă întreb, totuși... ce s-ar fi întâmplat dacă găseam drumul spre camera ta?

– Într-adevăr, ce?

O apucă de bărbie. Era un gest tandru, perfecționat după ani de practică, un gest pe care acum îl folosea adesea cu fiica lui.

– Lucy, îi zise, te rog să iei ceea ce-ți spun acum la modul cel mai prietenos cu putință. Sunt foarte bucuros că nu vom afla niciodată.

„Încet... încet... foarte ușor... acum."

Bel lăsă încet copilul adormit în așternuturi. Legănă puțin pătuțul, cu palma lipită de burtica lui, până ce respirația ritmică îi dădu de înțeles că adormise profund.

Rămase însă acolo, lângă el, admirând cuta mică de pe lobul urechii și genele ușor curbate care se zbăteau delicat pe obrazul lui rotofei, de heruvim. Un băiețel atât de frumos, de perfect. Dragostea o inundă până ce simți că o doare inima, de atâta efort să nu o lase să explodeze.

Scanned by CamScanner

– *Duérmete, mi amor*, șopti ea. Dormi, dragostea mea.

Când se căsătorise, la început, Bel fusese îngrozită de intensitatea emoțiilor pe care le năștea în ea soțul ei. Treptat, prin grija și răbdarea lui Toby, învățase să se bucure de pasiunea lui, în loc să se teamă de ea. Însă nimic nu ar fi putut s-o pregătească pentru așa ceva – pentru această dragoste pătrunzătoare, nețărmurită, pe care o simte o mamă pentru copiii ei. Era o emoție pe care nu o putea controla și nici n-o putea separa de sentimentul de teamă.

Teama era o parte inevitabilă din dragostea pentru un copil. În timp ce Bel își privea pruncul care dormea atât de inocent, păzindu-l cu acea ușoară apăsare a palmei, inima îi era săgetată de gândul că oricât de tare ar fi încercat ea și Toby să-l protejeze, oricât de strâns l-ar fi înfășurat în dragostea lor, copilul acesta va cunoaște inevitabil durerea, boala, pericolul, mâhnirea.

Dar nu le va primi din mâna mamei sale. Măcar de acest lucru Bel era sigură. Odinioară, se temuse să nu ajungă ca mama ei – fusese așa de speriată să nu-și lase pasiunile să se transforme în furie, și furia să devină nebunie, ca nebunia să nu se transforme în cruzime. Acum înțelegea că mama ei fusese bolnavă, nu doar supărată și singură. Iar pasiunile lui Bel erau făcute ca să se bucure de ele și să le canalizeze așa cum voia ea – în maternitate, în proiecte caritabile, în nopți lungi de dragoste cu soțul ei.

Pe lângă sănătate, Bel avea multe avantaje care îi lipsiseră mamei sale. Avea prieteni – acest grup atât de unit, care se reîntâlnea în fiecare toamnă. Avea familia ei – cei doi frați ai săi și cinci cumnate câștigate prin căsătorie. Mai erau acum doisprezece nepoți și nepoate din partea lui Toby și patru din partea ei – pe cel mai mic dintre ei abia aștepta să-l cunoască, atunci când Joss și Hetta vor reveni din Tortola. Avea încă o mamă, în persoana Lydiei Aldridge – o figură feminină dominantă, grațioasă și afectuoasă, care conducea prin puterea exemplului.

Ușa se auzi scârțâind puțin în spatele ei.

– Eu sunt, șopti o voce familiară. Să nu te sperii!

Toby.

Mai presus de toate, îl avea pe soțul ei. Răbdătorul, iubitorul, minunatul Toby.

Ușa se închise cu un clic la fel de încet și, câteva clipe mai târziu, niște brațe puternice îi cuprindeau talia.

Toby își lăsă bărbia pe umărul ei.

– A adormit?

Scanned by CamScanner

– Da, abia acum.

– Bun.

Buzele lui îi atinseră în treacăt locul sensibil din spatele urechii, și sărutul îi trimise fiori până în tălpi. Bel scoase un suspin de plăcere. El știa întotdeauna unde s-o sărute ca s-o facă să-i tremure genunchii.

– Lyddie e la râu cu ceilalți copii, șopti el. Avem ceva timp numai pentru noi.

Bel se lăsă pe spate, sprijinită de pieptul lui, și mâinile lui Toby urcară să-i cuprindă sânii. Acum nu mai aveau lapte – erau moi și sensibilizați la sfârc.

– Nu vreau să trezesc copilul, protestă ea fără convingere.

– N-o să-l trezim, spuse el, luând-o de mână și trăgând-o spre dormitorul alăturat. O să fim foarte, foarte tăcuți.

Bel îi zâmbi vicleană. El știa la fel de bine cât de greu îi era să fie tăcută când făceau dragoste. Când se afla în brațele lui Toby, i se părea că era în locul cel mai sigur din univers și singurul în care renunța la toate inhibițiile ei. Lui îi plăcea nespus s-o facă țipe când făceau dragoste. Adeseori, în ultima vreme, o făcea să râdă.

Și, uneori, ca în după-amiaza aceea, când în apropiere se afla un copil adormit și trebuiau să fie foarte, foarte tăcuți, el o iubea cu atâta blândețe, atât de tandru, de dulce, că o făcea să plângă în tăcere de plăcere și de bucurie.

După aceea stătea întinsă în brațele lui, respirând profund, o respirație aromată cu parfumul lui masculin, liniștitor. Lumina soarelui de după-amiază poleia contururile sculpturale ale umerilor și ale pieptului lui și picta șuvițe chihlimbarii prin părul lui castaniu-deschis.

– Ești frumos, îi zise.

– Scumpo, răspunse el, eram gata să-ți spun exact aceleași cuvinte.

Plutiră împreună în spațiul idilic și magic dintre trezie și somn.

– Toby, întrebă ea în șoaptă, o să fim mereu atât de ridicol de fericiți?

– Probabil că nu.

După voce, părea gata să adoarmă.

– O să mă iubești chiar și atunci?

– Da, zise ea, strângându-l tare în brațe. O, da.

Abia ce șoptise cuvintele acelea, că pruncul se trezi plângând. Un sfert de ceas mai târziu intră și Lyddie. Avea lacrimi în ochi și doi

Scanned by CamScanner

genunchi juliți. Pe urmă, veni o depeșă de la Wynterhall, cu vești care însemnau că Toby trebuia să plece neîntârziat... un fel de criză legată de oi.

Idila lor de după-amiază se terminase, magia perfectă se destrămase...

Dar, dincolo de toate acestea, rămânea iubirea. Veșnică.

Scanned by CamScanner